

Bí Mật Của Cha

- Thierry Cohen -

Công ty phát hành: Nhã Nam

Nhà xuất bản: NXB Phụ Nữ

Kích thước: 14 x 20.5 cm

Ngày xuất bản: 05/2014

Giá bìa: 98.000 đ

Chụp pic: Phi Phi Yên Vũ

Type: Alex Vu, Ngọc Quế Trần,
Hong Lệ, Ann Ng

Beta & Tạo prc: Annabelle Tran

Nguồn: Hội chăm chỉ làm eBook
free

Ebook: [Đào Tiều Vũ eBook -
www.dtv-ebook.com](http://Đào Tiều Vũ eBook - www.dtv-ebook.com)

EBOOK

Free Downloads

<http://www.dtr-ebook.com>

Cuộc sống của Daniel đã hoàn toàn thay đổi khi con trai lớn của anh chết trong một vụ khủng bố. Mất phương hướng, trong nỗi căm lặng với vợ và đứa con còn lại, Daniel thầm vạch ra một kế hoạch trả thù điên rồ, khiến người đàn ông thành đạt trở thành một kẻ vô gia cư...

... một kẻ vô gia cư bị bắt cóc. Nhóm côn đồ không đưa ra bất kỳ yêu cầu nào, chỉ một câu hỏi: Giá trị của người đàn ông này là gì? Và câu trả lời được tìm thấy khi hai câu chuyện kết nối lại mở ra một kết cục đầy bất ngờ, khi

sức mạnh của tình yêu một lần nữa cất
tiếng.

*Với cốt truyện được xây dựng
theo lối hoàn toàn mới mẻ, **Bí mật của
cha** là một tác phẩm không thể bỏ qua
của **Thierry Cohen**, cây bút hiện được
coi là đối thủ cạnh tranh đáng gờm
nhất của **Marc Lévy** và **Guillaume
Musso**.*

Nhận định

“Trong thể loại này, độc giả không thể đòi hỏi gì hơn nữa.” -

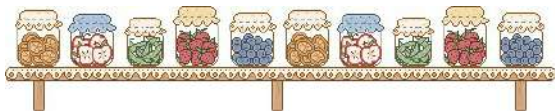
CritiquesLibres.fr

“Một cuốn trình thám pha trộn giữa cảm giác hồi hộp và xúc động.” -

France info

“Cuốn tiểu thuyết để đọc một lèo.” - *Bouquiner.net*

“Thierry Cohen vẫn không làm độc giả hết ngạc nhiên.” - *Le Nouvel Observateur*

THIERRY COHEN

Là nhà văn Pháp sinh ra tại Casablanca, hiện đang sống ở Lyon. Tác phẩm của Thierry Cohen đều thành công vang dội và được dịch ra nhiều thứ tiếng trong đó *Cuộc đời chín ngày* đã giành được giải thưởng lớn Jean d'Ormesson.

Các tác phẩm của Thierry Cohen do Nhã Nam xuất bản:

- *Cuộc đời chín ngày*

- *Bí mật của cha*

*Tặng Gyslène,
Hơi thở của tôi*

*Tặng Solal, Jonas, Yalone và
Amiel,*

Sức mạnh của tôi

Mở đầu

Tôi không cảm thấy gì hết.

Cuối cùng cũng có thấy, như có một luồng hơi mạnh. Thậm chí còn hơn thế. Kiểu như một cú đấm mạnh vào bụng và mặt nhưng không gây đau đớn.

Khi người đàn ông đó lên xe buýt số 83 tại bến Fleurus, ngay lập tức tôi đã thấy hắn có vẻ kỳ quặc. Hắn có khuôn mặt của một kẻ cuồng tưởng. Khuôn mặt của một gã vừa mới chạm trán với quỷ dữ và đang tự hỏi không biết con quỷ có còn đi theo mình không. Đôi mắt hắn giống mắt của những tên sát nhân mắc

bệnh tâm thần trong các bộ phim kinh dị, và hẳn đang lằm bằm điều gì đó. Thế nhưng ở Paris này chẳng thiếu gì những kẻ kỳ quặc. Ngay cả chính bản thân tôi, nhiều lúc tôi có cảm tưởng mình cũng thật kỳ cục. Nhưng theo kiểu riêng của tôi.

Chính vào lúc hắn bắt gặp cái nhìn của tôi, tôi thấy sợ. Như là hắn bất ngờ và không hài lòng khi thấy tôi ở đó. Tôi tưởng hắn sẽ tiến đến và kiểm chuyện với tôi. Nói với tôi cái gì đó đại loại như: “Đi xe buýt một mình thật không ổn đúng không nhóc? Nào, xuống ngay trước khi tao tống cổ mày xuống!” Nhưng tôi không thấy có gì phiền cho hắn nếu tôi ngồi đây cả. Thế nên tôi tự trấn an mình

rằng hấn nhìn tôi như vậy là vì hấn không thích trẻ con lắm, hoặc là... quá thích, nếu như bạn hiểu tôi định nói gì. Mẹ luôn giữ cho tôi tránh xa bọn điên khùng hay làm hại trẻ con.

Bình thường, tôi không phải đứa nhát cáy. Thôi được, lúc tôi ở trong bóng tối và em tôi giả ma, tôi làm ra vẻ chẳng để ý, nhưng nó làm giống thật đến nỗi rồi tôi cũng phát sợ thật sự! Nhưng đây, cái gã này... Tôi bắt đầu thấy hơi hận vì đã không đi bộ về nhà. Nếu như tôi đi xe buýt, đó là vì bố mẹ không muốn tôi đi bộ về một mình. Quá nhiều con phố phải đi qua. Quá nhiều nguy hiểm.

Nguy hiểm: chuyện khôi hài ư?

Không, thậm chí còn chẳng buồn cười nữa.

Tôi đã nghĩ tới việc áp dụng nguyên tắc thứ ba trong “bộ luật trẻ em một mình trong thành phố” như bố tôi vẫn nói. Nguyên tắc thứ ba: “Nếu bạn cảm thấy bị đe dọa, hãy đến gần một người phụ nữ lớn tuổi và yêu cầu được giúp đỡ”. Thế nhưng, thứ nhất, trong cái xe buýt chật kín người này, người phụ nữ lớn tuổi duy nhất đang ngồi cạnh tôi đây lại đang ngủ. Thứ hai, bà ấy làm tôi sợ không kém người đàn ông kia với những nếp nhăn trên mặt và những sợi lông ở cằm. Thứ ba, tôi không hẳn là bị đe dọa. Chỉ là tôi thấy hơi rờn rợn bởi vì gã kia có đôi mắt kỳ lạ, hẳn nói một mình và

nhìn tôi.

Dù thế nào, tôi cũng sẽ không đánh thức bà già ngồi cạnh, mà vẫn còn vài bên nữa mới tới nhà tôi, do đó tôi tự đặt ra cho mình một thử thách: “Mày đếm đến ba rồi nhìn thẳng vào mắt gã kia, cho đến khi hấn phải cúp mắt xuống. Nếu làm được, mày là một người đàn ông thực sự!” Tôi rất thích tự đặt ra cho mình những thử thách kiểu như vậy. Suy cho cùng, tại sao lại phải sợ một gã chỉ vì hấn bước đi như một âm binh và nói chuyện một mình chứ? Thế là tôi hít một hơi sâu và thở ra thật mạnh trước khi bắt đầu nhìn hấn. 1, 2, 3. Quá muộn, hấn đã quay lại. Hấn để ý tới tôi nhiều hơn. Hấn đang đứng đối diện với cửa xuống và tôi

cho rằng hắn nói chuyện với cái bóng của chính mình trong tấm kính cửa.

Xe buýt dừng ở bên Tòa nhà Quốc hội. Đến đó thì nỗi sợ hoàn toàn bao trùm lấy tôi! Khi cửa mở ra, người đàn ông đã hét lên điều gì đó. Tôi không nghe rõ. Một kiểu như là “ô la la, Carambar!” Vâng, tôi biết đó không chính xác là câu hắn ta đã hét lên, tôi đâu phải là đũa ngọc! Bạn có thấy cái gã đang ám sát tất cả hành khách trên một chuyến xe buýt chỉ vì một câu chuyện nhảm nhí về một thanh kẹo Carambar không?

Thật khôi hài đúng không?

Không, thậm chí còn chẳng buồn cười nữa.

Tiếng hét của hắn làm tôi chết khiếp. Các hành khách khác cũng vậy. Tất cả đều nhìn hắn. Tôi cho rằng một vài người đã hiểu chuyện gì đang xảy ra, bởi vì họ có đôi mắt mở lớn vì sợ hãi y như trong các bộ phim kinh dị. Tôi có thời gian chứng kiến tất cả những điều đó vì hắn ta đã không cho nổ quả bom ngay lập tức. Có lẽ hắn đã đợi một hai giây gì đó. Một giây? Hay là hai? Tôi không biết nữa, thật khó để nói chính xác và hơn nữa cũng chẳng ai quan tâm.

Dù thế nào đi nữa, nếu có thể, tôi vẫn muốn được xem quả bom ấy trông như thế nào. Tôi vốn bản tính tò mò, mẹ luôn nói như vậy với tôi! Đâu phải ngày

nào người ta cũng có dịp được nhìn thấy một quả bom, phải không? Rõ ràng, không phải ngày nào người ta cũng vô tình bắt gặp một quả bom.

Thật khôi hài, đúng không?

Đúng thế, tôi biết mà...

Thực chất, sự việc xảy ra không giống trong phim chút nào. Không có tiếng nổ lớn, không có khói, không có những tiếng kêu gào đau đớn. Ít ra là không hề có những điều đó đối với những người chết. Chỉ có ánh sáng chói lòa và một sức ép rất mạnh làm người ta ngạt thở... Mỗi mỗi.

Dù thế nào, ngay cả khi hấn ta

khiến tôi sợ vì đôi mắt của kẻ mắc bệnh tâm thần và tiếng thét mà tôi không hiểu, ngay cả khi hắn đã giết tôi, tôi vẫn muốn nhìn thẳng vào mặt hắn, như một người đàn ông, và nói rằng: “Này, chẳng đau tí nào cả!”

~*~

Cuộc đời tôi đã kết thúc kể từ ngày con trai tôi chết tan xác. Mỗi mảnh da thịt của nó là một khoảnh khắc cuộc đời tôi, bị hơi bom thổi bay, bị lửa thiêu cháy. Và cũng ngàn ấy mẩu da thịt còn sót lại dính bết trên mặt đường và đóng sắt thép, lẫn lộn giữa những thứ khác.

Thu nhặt lại được hết với tôi là điều không thể. Chúng không còn thuộc

về tôi nữa. Hoặc rất ít.

Tuy nhiên, tôi vẫn phải khơi gợi lại một vài điều, cố dựng lại câu chuyện đã vượt khỏi tôi.

Kể lại câu chuyện ấy vì con trai tôi, vì những người còn sống và sẽ phải làm quen với sự vắng mặt của chúng tôi. Vì những người tôi yêu thương nhưng sẽ không bao giờ còn có thể gặp lại họ được nữa. Và vì cả tôi. Để tránh cho cơn điên loạn không hủy hoại tinh thần tôi trước khi đến lượt cuộc đời tôi chấm dứt.

Do vậy, tôi cần phải đối diện với những mâu kỷ niệm vương vãi đó với một chút sáng suốt còn sót lại trong mình

và kể lại cuộc sống cũng như cái chết của tôi.

Cuộc sống của tôi: những năm tháng trước cái ngày khủng khiếp ấy. Một câu chuyện thuộc về quá khứ mà tới bây giờ dường như không hề tồn tại.

Cái chết của tôi: những giây phút đau thương đang tiếp tục hành hạ tinh thần tôi vẫn với mức độ khủng khiếp như thế.

Một ngày, những người đọc tôi có thể tìm thấy một ý nghĩa nào đó trong câu chuyện này. Còn tôi, tôi không thể làm điều đó.

DANIEL

Thằng bé ngồi trên thành bể bơi, hai chân thả xuống nước. Lưng gập lại, cái đầu nghiêng nghiêng, nó đang cắn móng tay. Thằng bé đang cô đơn. Tôi muốn chạy về phía nó, ôm nó trong vòng tay mình.

Tôi từ từ tiến đến, cổ họng nghẹn lại. Bóng hình nó dần tách ra khỏi bóng tối. Tôi ngồi xuống gần nó, quay lưng lại bể bơi. Nó không nói gì, tiếp tục nhay nhay ngón tay.

- Con buồn à?

Nó khẽ nhún vai.

- Bố thấy rõ là con đang buồn.

- Hôm nay là sinh nhật mẹ, nó trả lời.

- Bố biết. Nhưng bố mẹ chẳng có lòng dạ nào để...

- Mẹ chưa thôi nên sinh nhật. Nếu chưa thôi nên thì chưa phải là một sinh nhật thực sự.

- Mẹ con bị nhức đầu. Mẹ đã lên nhà nghỉ rồi. Có lẽ mẹ đang ngủ.

Nó nhíu mày.

- Mẹ đã khóc. Đầu vùi vào gối để bố không nghe thấy tiếng khóc của mẹ.

- Bố có nghe thấy.

Nó nhìn ngón tay, rồi lại đưa vào miệng.

Tình yêu của tôi.

Ánh đèn trong phòng khách rọi một quầng sáng màu vàng trên thềm nhà sau lưng nó, tạo ra một cảm giác giả tạo về sự ấm áp và yên bình.

- Đây không phải là một sinh nhật thực sự. Tất cả mọi người đều buồn. Không có nến, không có bánh ga tô, nó ngập ngừng nói.

- Chúng ta đều nhớ con.

Nó mỉm cười. Một nụ cười hiền

hiền, để nói rằng nó hiền.

- Con không thích mẹ khóc. Con ước không phải nghe thấy tiếng khóc của mẹ. Đó không phải là tiếng khóc, mà là tiếng kêu, như một con thú đang rất đau đớn.

- Mẹ đang rất đau đớn, Jérôme.

- Con ước không phải nghe nữa. Ban đầu, mẹ khóc nức nở. Tiếp đến là sự im lặng, rất lâu, như là mẹ không thở được nữa... rồi sau đó là tiếng kêu.

- Tiếng rên rỉ.

Nó gật đầu ra hiệu đồng ý.

- Đôi khi, điều đó làm con sợ. Nó

như là tiếng kêu của một con ma vậy.

Nó im lặng một lát, rồi khuôn mặt nó lại sáng bừng lên.

- Bố biết không, khi con chơi với em Pierre, nó cũng kêu y như vậy. Con đã run sợ và rồi con cười với nó.

Tôi nhớ lại cảnh đó và mỉm cười. Một chút không khí tràn vào phổi tôi.

- Bố nhớ rồi. Thỉnh thoảng bố còn cầu nhàu nó nữa.

- Vâng. Đó chỉ là một trò chơi thôi mà. Chơi với Pierre rất vui.

- Con có nhớ việc chơi không?

Nó nhún vai.

- Không. Bây giờ con vẫn chơi. Mà cũng có nhớ một chút. Con không có nhiều thời gian, bố biết đấy. Con vẫn còn ở đây với bố mẹ. Cái con cảm thấy thiếu, đó là chơi với em Pierre kia.

- Vậy à? Thế mà hai đứa đã cãi nhau suốt ngày cơ đấy!

- Đâu có! Nó kêu lên.

- Có đấy, suốt ngày thấy gây sự với nhau thôi!

- Không đúng mà! Đâu có thường xuyên đến thế.

Nó ngẩng đầu lên và hít đầy lồng ngực.

- Chúng con đã chơi hàng giờ liền trong phòng, trong vườn. Chúng con đã đùa rất vui. Thỉnh thoảng bọn con cũng có cãi nhau, đúng là như vậy, nhưng ít thôi. Nhưng mà với bố mẹ, chỉ một hai vụ cãi nhau trong một ngày thôi là bọn con đã trở nên không thể chịu nổi! Thế mà gần đây... bố mẹ cũng luôn to tiếng với nhau.

Điều nó nói khiến tôi xúc động.

- Con nói đúng. Bây giờ, bố thấy nhớ cả những trận cãi nhau của hai đứa.

Pierre vẫn tiếp tục chơi bóng. Nó đá quả bóng vào tường. Có vẻ như nó đã khá hơn. Nó mạnh mẽ hơn bố mẹ.

- Bố chỉ nhìn thấy điều bố muốn thấy thôi, bố ạ. Pierre không hề ổn. Nó ra ngoài chơi để thoát khỏi cái không khí nặng nề trong nhà. Khi nó sút bóng vào tường, đó là để giải tỏa sự bức bối trong nó.

- Làm sao con biết điều đó?

Nó nhìn tôi, vẻ thất vọng.

- Bố à, con xin bố đừng hỏi con những điều tương tự như vậy.

- Bố xin lỗi. Bố hơi ngạc nhiên. Bố cứ nghĩ là... Pierre có vẻ vững vàng đến thế cơ mà.

Nó lắc đầu tỏ ý bức mình:

- Vững vàng ư... (Nó cười nhạt).

Trước đây vẫn thế, nó vẫn luôn tỏ ra cứng rắn. Giống y như bố vậy: nó khóc lén lút. Trong căn lều, ở tít cuối vườn.

Cảnh tượng ấy giày vò tâm can tôi.

- Và trên giường, vào buổi tối. Nó tươi cười đến ôm hôn bố mẹ, rồi trở về giường đi ngủ, vùi đầu xuống dưới khăn trải giường, gọi con, nói chuyện với con, gọi con và... khóc.

- Tại sao con lại nói ra điều này với bố? Nó thực sự làm bố đau khổ...

Thằng bé lại lắc đầu.

- Bởi vì bố đến để nghe điều đó.

- Không hề! Bố đến để nói chuyện với con.

Cái nhìn của nó vẫn bập bênh trên mặt nước hồ bơi.

- Bố đến để tự gây tổn thương cho mình, bởi vì bố tìm một cách khác để khóc. Bố lao mình vào giữa đám dây thép gai nhưng không phải để chạy thoát mà là để tự làm mình bị thương và chảy máu.

Nhận xét ấy khiến tôi lúng túng. Đó là một đứa trẻ đang nói với tôi. Là con của tôi. Nhưng những điều nó nói là lời của một người lớn. Sự chín chắn của nó luôn làm tôi phải ngạc nhiên. Những trò chơi đùa trẻ con, những lời nói trẻ

con, nụ cười trẻ con nhưng suy nghĩ của một người đàn ông trưởng thành. Đôi khi những điều nó nói, tôi cảm thấy không phù hợp. Tôi tỏ ra khâm phục nhưng cũng lo lắng. “Thằng bé không thuộc về thế giới này”, thỉnh thoảng tôi nói với Betty như vậy. Về đùa cợt. Nó chỉ đi ngang qua đây thôi.

- Jérôme, bố không biết là liệu có nên... Bố nghĩ là con không nên trở lại nữa.

Ngay lập tức tôi thấy hối hận vì câu nói của mình, tôi không thể chấp nhận sự ra đi của nó. Chưa thể.

Thằng bé không trả lời. Nó đã hiểu.

- Bố vào đi ngủ đi bố.

Tôi sẽ không ngủ. Nhưng tôi vẫn nghe lời nó và đứng dậy.

- Thế còn con? Con không định vẫn ở lại đây chứ?

- Tại sao ạ?

- Một mình trong bóng tối và... ở cái bể bơi này.

Nó khẽ mỉm cười.

- Con đâu có ở trong bóng tối. Với con, không còn ngày hay đêm, sáng hay tối nữa.

- À ừ, tất nhiên rồi. Nhưng cái

cảnh tượng con vẫn còn ngồi đây, một mình... Bố không thể chịu được...

- Được rồi bố ạ, con sẽ đi. Bây giờ thì bố quay vào nhà đi.

Tôi bước vài bước về phía ngôi nhà. Thằng bé gọi tôi lại:

- Bố?

- Gì vậy, con trai?

- Con muốn... bố ôm hôn mẹ khi quay trở vào. Nói với mẹ rằng con yêu mẹ. (Nó ngập ngừng). Thôi, bố đừng nói gì. Chỉ hôn mẹ một cái lên má thôi.

- Bố sẽ làm như thế.

- Cảm ơn bố.

- Khi nào con quay lại?
- Khi nào bố cần đến con.
- Bố luôn cần con.
- Con sẽ ở đây khi cần thiết.

Betty khẽ rùng mình khi tôi đặt môi hôn lên má cô ấy. Những viên thuốc an thần đã nhấn chìm cô ấy vào một giấc ngủ nặng nhọc, trong đó cô ấy phải vật lộn chiến đấu.

Tôi nằm xuống cạnh Betty và trần trần nhìn trần nhà.

Lúc này Jérôme có đang nhìn chúng tôi không?

Liệu nó có biết tôi đang nghĩ gì?

Liệu nó có biết tôi sẽ làm gì?

~*~

Sullivan và Cộng sự, công ty tư vấn truyền thông. Tôi đứng lặng một lúc trước tấm biển hiệu bằng nhôm mờ, kiểu kỳ cũng y như cái tòa nhà nằm trên đường sang đảo Jatte này vậy. Tôi hít một hơi sâu để tìm sự bình thản cần thiết trước khi đối mặt với thử thách đang chờ đợi mình. Tôi đẩy cửa vào văn phòng và thời gian như ngưng lại một giây. Nhưng không gì lọt khỏi mắt tôi: vẻ bối rối, sự thông cảm, sự tò mò, vẻ hau háu bệnh hoạn. Rồi mọi hoạt động lại tiếp diễn nhưng với một nhịp độ quá gấp gáp,

đường như để bù lại khoảnh khắc ngưng đọng vừa rồi. Mọi ánh nhìn đổ dồn về phía tôi, cố làm cho giống mọi khi: thờ ơ rồi sau đó vui vẻ vì phát hiện ra tôi ở đó, với những cái gật đầu khe khẽ, với những cái vẫy tay, với những nụ cười. Diễn trò. Sự cố gắng đó có thể nhận thấy rõ.

Họ biết rằng tôi sẽ đi làm lại vào sáng nay, họ muốn nhìn thấy tôi, tìm trên khuôn mặt tôi, trong cách xử sự của tôi, những dấu vết của thảm kịch đó. Họ là đồng nghiệp của *cha nạn nhân*. Điều đó cho họ một số đặc quyền.

Quyền được bàn tán và kể lể: “Tôi đã thấy Daniel sáng nay. Đầu tóc rồi bù”, “Hoàn toàn kiệt sức”, “Tôi nhận thấy anh

ta giả bộ rất khá”, “Thật là dũng cảm!”, “Anh ấy trông tiêu tụy hơn, thật tội nghiệp” ...

Tôi giữ vẻ cứng cỏi. Chỉ cho họ biết những thông tin tối thiểu. Tôi mỉm cười đáp lại, chào họ một cách kín đáo. Nhưng thời gian vẫn chơi xỏ tôi và hành lang như dài vô tận. Bước tới, mỉm cười, bước tới, chào, bước tới, hít thở... Cánh cửa phòng tôi, cuối cùng cũng tới. Xoay nắm đấm, tôi bước vào. Mùi vị của cảnh tượng quen thuộc hăng ngày như một cú đâm móc vào giữa bụng và tôi buông mình xuống ghế bành, nới lỏng cà vạt. Không có gì thay đổi. Mọi hồ sơ giấy tờ của tôi vẫn ở nguyên nơi tôi đã để chúng lại.

Trên bảng, một sơ đồ ý tưởng cùng với một vài từ. Cảnh tượng này không thực. Tôi ngắm nhìn nó như thể nó thuộc về một thời đại khác, xa xôi đến nỗi nó đã quên mất tôi. Trong chốc lát tôi có cảm tưởng mình đang trở về quá khứ. Vào một ngày thứ Năm của tháng Ba. Chuông điện thoại sẽ không reo. Ngày kết thúc và tôi sẽ trở về nhà với vợ cùng các con.

Nhưng cơn mơ ấy nhanh chóng ném tôi ra ngoài và tôi lại tiếp tục quan sát phòng làm việc của mình. Tôi không còn thuộc về nó nữa. Tôi như một diễn viên đứng trên sân khấu, đối diện với phong cảnh, khi vở kịch đã kết thúc. Ai

đó giống tôi đã từng làm việc ở đây, đã chiến đấu để làm cho những ý tưởng của mình trở nên có giá trị, để đạt được các mục tiêu của anh ta, để được một số người đánh giá cao và một số khác e sợ. Ai đó đã đóng vở kịch cuộc đời này. Không phải tôi. Tôi chưa từng sống ở đây. Tôi chỉ là một yếu tố của một hệ thống hoàn toàn có thể hoạt động mà không có tôi, và rồi cũng đã hoạt động mà không có tôi. Tôi là kẻ sống sót sau vụ đắm tàu, đang cố dựng lại hình ảnh về xác con tàu đắm. Đúng là đã từng có một cuộc đời và tôi đã tham gia vào đó. Đúng là đã có một thảm kịch. Đúng là tôi đã thoát được khỏi nó. Không... không phải tôi. Con người mà tôi từng là đã

chết vào cái ngày đó.

Tôi không còn gì để làm ở đây nữa. Tôi cần phải đứng dậy và đi ra ngoài. Không trở lại nữa. Nhưng tôi không thể. Tôi phải tiếp tục công việc, làm ra vẻ đã khá hơn. Đó là một phần trong kế hoạch của tôi.

~*~

Một tiếng động khẽ đằng sau cánh cửa. Bérangère bước vào với một tách cà phê trên tay.

- Chào anh, Daniel.

Cô hẳn đã phải dẫn đo một lúc trước khi xuất hiện, nói một câu gì đấy, thậm tìm cách giữ cho giọng mình có vẻ

bình thường. Đôi bàn tay đã phản bội lại cô, cũng như vẻ gương gạo của nụ cười đọng nơi khóe môi trên của cô.

- Chào Bérangère.

- Tôi rất vui khi gặp lại anh.

- Cảm ơn cô.

Cô đặt tách cà phê trước mặt tôi và làm sánh một ít ra bàn. Sự vụng về ấy đã làm rạn nứt trạng thái cân bằng mong manh mà cô cố giữ. Cô thoáng sợ hãi, không dám nhìn tôi, nhưng vẫn nhìn và lại cụp mắt xuống, đỏ mặt.

- Anh thế nào? Cô hỏi, hy vọng tìm lại được sự bình tĩnh.

Ngay lập tức hối hận vì câu hỏi ấy của mình, cô cắn môi và không chờ câu trả lời.

- Tôi thêm cho anh một chút kem nhé, như mọi khi.

- Cảm ơn cô.

Cô đứng thẳng lên, rời khỏi bàn, chuẩn bị ra khỏi phòng. Đột nhiên cô quay lại, đôi mắt cô mọng nước.

- Tôi rất tiếc, Daniel. Tôi muốn làm như... mọi chuyện vẫn bình thường. Nhưng... tất cả chúng tôi thực sự...

- Cảm ơn Bérangère.

Vẻ lạnh lùng trong giọng nói của

tôi làm cô ngạc nhiên. Tôi muốn cô đi ra. Tôi mong cô biến đi trước khi cơn giận nhấn chìm tôi. Tôi hận cô vì đã khóc. Tôi đâu cần nước mắt của cô!

Tôi sẽ quay lại với công việc chết tiệt này, bán những sản phẩm mà người ta giao phó cho tôi, tìm ra những ý tưởng sáng tạo, làm ra những quảng cáo tuyệt hảo, hài hước nữa, ăn trưa với khách hàng, mỉm cười... tôi sẽ đóng vai CỦA TÔI!

~*~

Tôi nhìn kế hoạch làm việc của mình. Không có hộp ban giám đốc. Sếp tôi, ông Sullivan, đã miễn cho tôi vụ này. Ông ta muốn một buổi gặp gỡ thân mật

hơn, một bữa trưa. Tôi nghĩ tới cảnh ông ta đi đến quyết định này. Ông ta sẽ chuẩn bị vài ba câu làm cho tôi phải cảm kích về lòng thương người của ông ta. Những lời nói hoa mỹ, đa nghĩa sẽ cho ông ta một vị trí cao hơn nhiều so với những người trần tục và sự nhạt nhẽo của họ, và một lần nữa chứng minh cho tôi thấy ông ta ở vị trí cấp trên của tôi là hoàn toàn xứng đáng. Ông ta đã thầm nhắc lại cảnh diễn: thái độ bề trên, mấy câu an ủi rồi nhanh chóng quay lại với tương lai, cuộc sống đang tiếp diễn, những tác động trị liệu tốt mà công việc có thể mang lại, những thách thức đang chờ đợi tôi, niềm tin mới mà ông ta tiếp tục đặt nơi tôi, những khoản tiền cần kiếm được.

Tôi luôn sáng suốt nhìn thấy sự phù phiếm nơi những con người mờ mắt vì quyền lực và đồng tiền ấy. Chắc chắn đây là đức tính tốt duy nhất còn sót lại từ quá khứ đầy biến động của tôi. Điều này cho phép tôi tiến bộ nhanh hơn người khác rất nhiều, phân biệt được động cơ thực sự của từng người. Họ có một tuổi trẻ khó khăn hay giàu sang, ngoại hình khó coi, thiếu thốn tình yêu, phức cảm tự ti hay tự tôn, nhu cầu được công nhận, ham muốn quyền lực, khao khát được yêu thương, được ngưỡng mộ. Những sơ đồ điển hình nhanh chóng được giải mã. Phần lớn trong số họ đều không bị dối. Họ chưa bao giờ sợ thiếu thốn, sợ bị đánh. Họ đã tính toán cuộc đời họ như

tôi cũng đã nhanh chóng học được: thăng tiến, tiện nghi, địa vị xã hội, “sưu tập” các cách giao đãi, các mối quen biết, các món đồ để thể hiện đẳng cấp, và đôi khi cả những thứ họ đọc được nữa.

Trái với họ, tôi tiến lên để không ngã xuống. Như một người đi xe đạp trên dây ở độ cao năm mươi mét. Nỗi sợ, tôi đã phải chịu đựng nó trước khi dần thân vào cuộc sống này.

Các vị sếp nhỏ, đầy tham vọng và kiêu ngạo chỉ nhìn thấy một điều duy nhất là bằng chứng về uy quyền của mình trong mắt cấp dưới. Tôi đã đi đến chỗ tự thỏa thuận với chính mình: tìm ra cách để tôn trọng họ, dù trong bất cứ trường hợp

nào, đủ để có ước muốn chiến thắng được họ. Và một cách vô tình, tôi bắt đầu giống họ đến mức trở thành một trong số họ. Cho đến cái ngày ấy...

~*~

Trên bàn làm việc của tôi có một bức ảnh lồng khung.

Tôi nhớ lại cái ngày Betty chia nó cho tôi. Cô ấy đã làm ra vẻ giễu cợt đến mức tôi không thể từ chối.

“Bàn làm việc và một tấm ảnh gia đình,” cô ấy đã nói với giọng bông đùa. Tôi đã lưỡng lự khi lấy bức ảnh ra khỏi cặp tài liệu, nhưng ánh nhìn của hai đứa con trai đã làm ấm lòng tôi. Tôi đã trở

nên giống vợ mình. Giấu cợt. Cần hơn nữa sự giấu cợt để thỏa thuận với lương tâm. Tôi không phải một trong những thằng ngốc thích trưng bày các chiến tích của mình. Tôi là một người cha hạnh phúc và đầy vẻ giấu cợt.

Trong bức hình, Jérôme có vẻ như muốn thu hút sự chú ý của tôi. Nụ cười của nó được luyện tập kỹ. Nó giữ nguyên nét mặt mà nó cho là đẹp nhất. Một lọn tóc màu hạt dẻ duyên dáng xòa xuống ngang mắt. Nó có những nét thanh tú, khuôn miệng dịu dàng, một vẻ đẹp gần như nữ tính. Pierre có vẻ tự tin hơn. Nó tỏ vẻ tự phụ. Nó rất giống thằng anh, nhưng những nét của nó cứng cáp hơn, để lộ ra đường nét khuôn mặt của người đàn

ông mà nó sẽ trở thành. Tôi chợt nhận thấy thật kỳ lạ khi mình chưa bao giờ tưởng tượng ra Jérôme khi trở thành người lớn.

Sau lưng Pierre và Jérôme, nét dịu dàng trong cái đẹp của Betty thể hiện qua ánh nhìn triu mến, bao bọc của cô ấy. Betty là người vợ lý tưởng, người mẹ lý tưởng. Dường như không gì có thể với tới cô ấy. Dường như không sức mạnh nào có khả năng làm lu mờ cái nhìn dịu dàng và đầy tự hào nơi cô ấy, làm tắt nụ cười của một người mẹ tràn đầy vẻ hài lòng.

Tám hình của một gia đình mẫu mực.

Một chiến tích.

Vậy thì tôi là ai mà tự cho rằng mình khác những đồng loại khác chứ? Sự kiêu ngạo rồ dại nào đã cho phép tôi nghĩ rằng vẻ mĩa mai giấu cọt tạo nên một lối sống chứ?

Tám hình này, trên bàn làm việc của tôi, đã cho thấy sự thất bại của tôi.

JEAN

Người đàn ông gi nòng súng vào giữa trán gã lang thang. Khi thép lạnh chạm vào trán, gã thức giấc. Ban đầu gã tưởng là một cơn ác mộng. Điều đó đã xảy ra rất nhiều lần. Nhưng cơn đau đầu, máu đang chảy rần rật nơi thái dương, cái miệng vẫn còn cứng ngắc, đó là tất cả những dấu hiệu vẫn chào đón gã mỗi lần tỉnh dậy.

Gã khẽ lùi lại.

- Tên? Người đàn ông hỏi.

Gã lang thang nhú mày. Người đàn

ông đang đứng trước mặt gã là một người cao to lực lưỡng, vận đồ đen. Một cái mũ trùm đầu chỉ khoét hai lỗ ở mắt che kín khuôn mặt hắn. Sau lưng hắn còn có hai người nữa: người nhỏ bé hơn, vẻ gầy gò, ăn mặc cũng kỳ cục như vậy, đang trông chừng đường phố một cách căng thẳng. Người thứ hai, khổ người trung bình, đang bình tĩnh quan sát mọi việc, một tay để trên cửa một chiếc xe tải nhỏ.

- Tôi không còn tên nữa, người vô gia cư vừa nói vừa bình tĩnh ngồi thẳng lên.

- Tên! Người đàn ông nhắc lại, tiếp tục đẩy nòng súng tiến về phía trước.

Gã lang thang quan sát người đàn ông một lát rồi mỉm cười như để bắt đầu câu trả lời.

- Nhà Thơ. Đó là cách mọi người ở đây gọi tôi. Chỉ bởi vì khi mới đến, tôi nói một mình và khóc lóc. Và một người đàn ông vừa khóc vừa nói lảm nhảm trên phố, với điều kiện là anh ta có đôi mắt xanh nhạt và tỏ vẻ hiền lành, người ta sẽ nghĩ ngay đó là một nhà thơ. Mọi người thật là thiếu trí tưởng tượng.

- Tên! Người đàn ông ra lệnh.

- Jean Larrive. Ông muốn xem giấy tờ của tôi hả? Cái đó hả?

Gã hất mặt, chỉ một cái túi nhỏ đặt

bên cạnh. Người đàn ông cầm súng vớ lấy cái túi, mở khóa và lôi ra một tấm thẻ căn cước. Hắn lưỡng lự một lúc rồi quay lại để hỏi ý kiến tên đi cùng. Tên này nhún vai và quay sang gọi tên đứng gần chiếc xe tải. Hắn tiến lại gần, nhìn tấm thẻ căn cước rồi chĩa một ngọn đèn về phía khuôn mặt hốc hác, lồm chồm râu ria của Jean.

- Nào, chúng ta hãy dừng trò chơi này lại. Ích gì đâu, tôi chính là người các ông đang tìm, gã buông xuôi và lấy lại vẻ nghiêm túc.

Tên cầm đèn chăm chú quan sát Jean một lúc rồi ra dấu xác nhận danh tính của gã trước khi quay trở về chiếc

xe tải và mở cửa sau.

- Các ông hẳn đã mất nhiều thời gian để tìm ra tôi nhỉ! Người đàn ông lang thang nói với vẻ giấu cợt, một cách để lấy lại bình tĩnh. Các ông thất vọng phải không? Một tên nát rượu!

- Đứng lên, tên cao lớn hơn ra lệnh.

Jean không nhúc nhích. Gã muốn chết tại đó, trên đồng thùng các tông bản thủ của gã.

- Các ông muốn đưa tôi đi đâu? Tôi sẽ không đi theo đâu. Hãy giết tôi ngay ở đây đi.

- Cầm cái mồm mày lại và đứng

lên đi, tên cầm súng giận dữ quát.

- Tôi chẳng đi đâu hết. Giết tôi tại chỗ luôn đi.

Tên kia có vẻ ngần ngại. Khá căng thẳng, hấn liếc vội ra đường.

- Đừng lo. Chẳng có ai đi ngang qua xó này đâu, Jean nhếch mép cười. Ít nhất thì không phải vào giờ này, dù thế nào đi nữa. Anh có thể hạ tôi, không ai nghe thấy đâu.

Tên kia nổi khùng.

- Nếu mày không đứng lên, chúng tao sẽ đến hỏi thăm gia đình mày!

Jean rùng mình. Gia đình gã ư?

- Tôi chả còn ai trên đời này cả, Jean nói tiếp, trong giọng nói đã mất đi một chút vững vàng.

- Không phải vì mày bỏ họ mà họ không còn tồn tại nữa. Người thân của mày vẫn sống ở cái nơi mà mày đã bỏ họ ra đi. Dễ tìm thôi.

Jean bỗng cảm thấy quay cuồng, cơn chóng mặt không phải vì lượng rượu gã đã nốc.

- Đừng có động vào họ, gã gào lên. Họ chẳng liên quan gì đến chuyện này cả.

- Bọn tao sẽ không làm gì họ cả... nếu như mày đi theo bọn tao.

Jean đứng dậy.

Tên thứ ba đã đợi sẵn sau tay lái. Tên hung hãn cầm súng đẩy Jean về phía trước, còng tay Jean lại, rồi thô bạo đẩy gã ngã dúi xuống đất trước khi nhét một cái giẻ vào mồm gã và trùm một cái mũ trùm đầu lên đầu gã.

- Thế là hết đời mày rồi, đồ thói nát! Hấn gằn giọng.

DANIEL

Tôi lướt qua các trang báo. Tôi không muốn đọc. Không muốn uống tách cà phê của mình. Không muốn gặp lại khuôn mặt tiêu tụy vì mệt mỏi của Betty. Từ sau đám tang, ánh mắt chúng tôi chưa bao giờ gặp nhau.

Tóc buông xõa, những đường nét tiêu tụy, tấm áo ngủ nhàu nát cũ kỹ cho thấy sự buông xuôi của cô ấy. Cô ấy không ăn mặc đẹp đẽ nữa, không trang điểm nữa. Cô ấy chỉ suy nghĩ miên man về nỗi bất hạnh lớn vô hạn mà cô ấy phải chịu và chìm đắm trong đó.

Đứng trước bếp, hai tay khoanh lại, cô ấy làm ra vẻ đang trông nồi sữa.

Thỉnh thoảng cô ấy ném về phía tôi những cái nhìn lén lút, thăm tìm kiếm trong những bộ com lê tôi mặc, những thói quen tôi đã tìm lại được, một ngọn lửa mới cho lòng hận thù của cô ấy. Cô ấy hận tôi vì đã không thể hiện nỗi đau của mình, vì đã không cùng đắm chìm trong đau khổ với cô ấy. Vì đã trở lại với công việc. Tôi những muốn nói cho cô ấy hiểu là tôi cũng suy sụp, muốn kể cho cô ấy về trò hề mà tôi đang buộc phải diễn, nhưng điều duy nhất tôi còn có thể làm cho cô ấy là không nói gì với cô ấy cả. Để bảo vệ cô ấy.

Sau này, cô ấy sẽ hiểu.

Tôi lật qua trang khác và cơn giận dữ bỗng trào lên ghen hòng. Con quỷ đang ở đó, ngón tay giờ lên, chau mày vẽ đe dọa. Bức ảnh này rõ hơn những bức mà tôi đã từng thấy. Hai tay nắm chặt lại, tôi nín thở. Cái nhìn của tôi căng ra như để xuyên thủng trang báo, đi vào trong tấm ảnh đó, đứng gần hấn ta. Đối diện với hấn. Từng nét của hấn đã trở nên quen thuộc với tôi. Tôi chỉ biết vài tấm hình của hấn, nhưng trong tâm trí tôi đã có hấn. Tôi gán cho hấn những lời nói, một dáng đi, một tiếng thét, những từ ngữ, những cơn giận dữ. Tôi chắc chắn là không đi quá xa khỏi sự thật. Tôi không chửi bới, không nguyên rủa hấn.

Tôi không muốn đánh mất đi chút nào trong cơn giận dữ của mình. Tôi muốn giữ nó lại, muốn dồn nén nó lại và để dành nó cho hấn.

Cửa phòng bếp mở ra và Pierre xuất hiện, lôi tôi ra khỏi dòng suy nghĩ quay cuồng.

- Chào bố, nó cất lời bằng một giọng kéo dài.

- Chào con.

Tôi ôm thẳng bé. Tôi xoa lưng nó, định kéo nó vào lòng nhưng nó nhoài ra.

- Chào mẹ.

Nó chờ một lát để mẹ quay lại, giả

vờ tìm cái gì đó trong ngăn kéo, gần mẹ, rồi bỏ cuộc và ngồi xuống, nhìn chăm chăm cái bàn.

Một thứ tình cảm xen lẫn giận dữ và buồn bã xâm chiếm tôi. Làm sao cô ấy có thể lờ nó đi đến mức ấy! Nó tránh tôi và tìm đến cô ấy. Hẳn nó đã nghe thấy những lời trách cứ Betty dành cho tôi, ngay sau khi sự việc xảy ra, trong một cơn giận dữ và đau đớn. Phải chăng nó cũng nghĩ rằng tôi là người phải chịu trách nhiệm? Thằng bé muốn đứng về phía mẹ. Có thể là để an ủi. Nhưng cô ấy không hề nhận ra, không thể hiện dù chỉ một cử chỉ âu yếm nhỏ nhất.

Nỗi đau đã chia rẽ chúng tôi. Nó

đẩy chúng tôi vào hai thế giới song song, và chúng tôi vẫn tồn tại bên cạnh nhau nhưng không thể giúp đỡ lẫn nhau, an ủi nhau. Sự đau đớn ngốn hết sức mạnh và năng lượng của cả hai. Đó chính là lý do khiến tôi muốn giữ khoảng cách với Betty, càng xa càng tốt. Tôi cần phải giữ ý chí sáng suốt cũng như giữ sức lực của mình.

Vợ tôi đặt bát sô cô la nóng trước mặt Pierre. Cô ấy lùa nhanh tay vào tóc thằng bé rồi chìa cho nó một lát bánh mì. Pierre vẫn ngồi bất động, ánh mắt dán vào chiếc bát. Tôi thoáng nghĩ rằng nó dối. Betty nhìn nó với vẻ sốt ruột.

Tôi chợt hiểu ra sự bối rối của nó.

Betty cũng vậy. Trên nền sành của chiếc bát, tên của Jérôme hiện lên với kiểu chữ tròn trịa. Betty đột ngột cầm lấy cái bát, định đổ sang cái mang đựng tên Pierre nhưng đôi tay run rẩy đã ngăn cản cô ấy. Cô ấy ném cả hai chiếc bát vào trong bồn rửa và ngay lập tức hối hận vì hành động đó. Trong nước mắt, cô ấy cố nhặt lại những mảnh vỡ của chiếc bát có tên Jérôme, rồi tuyệt vọng, buông xuống và bỏ đi.

Pierre vẫn ngồi im, má đầm nước mắt.

Tôi nghiêng người về phía thằng bé và định đặt tay lên vai nó.

- Không sao đâu, Pierre.

Nó tránh cử chỉ của tôi và đứng dậy đi về phòng mình.

~*~

Trên tờ báo đặt trước mặt tôi, tên thủ lĩnh Faycal người Ả Rập như đang chỉ tay vào tôi.

“Những khiêu khích mới”, đó là tựa đề bài báo. Rồi sau đó, chữ nghĩa nhòe đi trong dòng nước mắt mà tôi cố kìm lại.

~*~

Tôi gặp Betty tại một bữa tiệc sinh nhật mà các bạn tôi và tôi đều không được mời.

Tiệc sinh nhật cô ấy.

Chúng tôi đã ăn mặc chải chuốt để ra ngoài: com lê đủ bộ có cả gi lê, áo sơ mi cổ dựng và giày moca da đánh xi bóng loáng. Mấy tên vô công rồi nghề vùng ngoại ô chuẩn bị cho một chuyến dạo chơi buổi đêm.

Chúng tôi vừa rời khỏi Lyon để đến Villefranche, vào một sân nhảy, nơi chúng tôi vẫn thường tới ăn mừng một vụ xoáy đồ vật vĩnh nào đấy. Vì muốn tránh vùng ngoại vi, chúng tôi bị lạc trong khu Monts d'Or và xe bị hỏng. Chúng tôi xuống xe để Rémi có thời gian mở nắp ca pô xem xét.

Chiếc Peugeot già nua của bọn tôi rõ là chẳng ăn nhập gì với khung cảnh và những ngôi nhà sang trọng nơi đây. Chúng tôi chầm thuốc, dựa lưng vào tường rào của một ngôi biệt thự mọc giữa khu vườn cảnh. Không khí dịu dịu, ngập tràn mùi hương của thiên nhiên hào phóng đã bắt đầu xuất hiện dấu hiệu của sự sống đầu mùa xuân.

- Chết tiệt thật, không khí tươi mát quá, các cậu ạ, Bartholo lên tiếng.

- Chúng ta không nên ở lại cái xó này quá lâu, Vitto, em họ của hắn trả lời. Nếu ai đó nhìn thấy chúng ta ở đây, chắc chắn nó sẽ gọi cớm đấy.

- Thế thì sao? Nabil đáp. Chúng ta

có làm gì tội lỗi đâu.

Rémi đứng dậy.

- Tôi không sửa được. Gioăng nắp xilanh vỡ rồi.

Chúng tôi đang than phiền về sự xui xẻo của mình và tính cách làm sao tiếp tục buổi tối vui vẻ thì Vitto chỉ cho cả bọn một ngôi nhà ở đầu phố.

- Nhìn phía kia kia. Rõ ràng là đang có tiệc ở đó.

Quả thực, có hai chiếc ô tô vừa tới đỗ ngay trước cánh cổng mạ vàng đầy phô trương, bọn con trai con gái vừa bước xuống khỏi xe vừa cười đùa. Rémi tắt radio ở xe chúng tôi và tiếng bass

đùng đục của nhạc disco vọng tới chỗ chúng tôi theo làn gió nhẹ buổi đêm.

- Chúng ta có thể thử vào đó, Vitto đề nghị.

- Vào nhảy nhót tại nhà bọn quý tộc hả? Không đời nào bọn nó cho ta bước chân qua cửa đâu, Bartholo tuyên bố, đầy bi quan.

- Mình đâu có xin phép bọn chúng chứ! Chúng ta sẽ đi vào rồi làm ra vẻ thân thuộc lắm. Nhất là chúng ta lại đang ăn mặc bảnh thế này, sẽ lừa được bọn chúng thôi. Đi nào! Chúng ta sẽ thử vận may!

Ý tưởng này có vẻ như thật điên

rồ. Chúng tôi, mấy tên lưu manh của khu Totem lại muốn tham dự một bữa tiệc nhà giàu? Nhất là lại đi vào bằng cửa chính trong khi chúng tôi vốn chỉ quen với việc khám phá những ngôi nhà đẹp để như thế này bằng cách đột nhập.

Salomon, như thường lệ, quyết định dứt khoát.

- Chúng ta mất gì chứ? Cùng lắm là một vụ ẩu đả. Đi thôi!

Chưa ai từng phản đối quyết định của Salomon bao giờ. Vị trí mà anh ta có được trong nhóm chúng tôi ban đầu là do sức mạnh thể lực đến khó tin của anh ta, nhưng về sau là do tình cảm của anh ta dành cho cả bọn luôn trước sau như một

khiến chúng tôi, dù không nói ra nhưng đều ngầm công nhận anh ta là thủ lĩnh. Chúng tôi là gia đình, là anh em của anh ta và cảm nhận được trong cái nhìn của anh ta rằng anh ta sẵn sàng hy sinh tính mạng vì chúng tôi.

Trước cửa ngôi nhà, vừa tranh luận vừa cười đùa để làm ra vẻ thoải mái, chúng tôi đã đi qua được cửa mà không gặp bất cứ trở ngại nào.

Chúng tôi chào những người ngoái lại nhìn chúng tôi trên đường đi vào, và rồi rất nhanh chóng, trong sự ngỡ ngàng của cả bọn, chúng tôi đã thấy mình đang ở trong căn phòng diễn ra buổi tiệc.

Khung cảnh thật tuyệt diệu: trần

nhà cao treo những chùm đèn khổng lồ, đồ đạc bằng gỗ quý, nhiều bức tranh treo trên tường, một bức điêu khắc không rõ hình thù.

Bữa tiệc cũng tuyệt diệu như thế: các cậu trai lịch lãm tán tỉnh các cô nàng váy áo lộng lẫy và để những kiểu tóc cầu kỳ, một bàn tiệc thịnh soạn, một vài gia nhân mặc đồng phục, rượu và một thứ nhạc pha trộn giữa những hợp âm disco và rock cổ điển.

Sự xa hoa này, sự sung túc này, không khí vui tươi vô lo này, tôi khám phá chúng với tất cả sự ngạc nhiên của một đứa trẻ nghèo khó lạc vào một cửa tiệm bán đồ chơi. Một cảnh tượng siêu

thực đối với những tên lang thang như chúng tôi.

- Chết tiệt, Vitto, đừng có há hốc mồm ra thế, Bartholo nói. Mà làm cả bọn bị lộ bây giờ!

Nhưng quần áo và cách xử sự đã tố cáo chúng tôi. Một vài khách mời đã bình luận về sự hiện diện của chúng tôi với vẻ ngạc nhiên.

- Mình thử đi vào các phòng xem có gì khoảng được không? Vitto đề xuất.

- Bỏ ý định đó đi, với cái cách bọn họ nhìn chúng ta thì tao đoán là cảnh sát đang trên đường đến đây tổng cổ chúng ta đi rồi, Nabil trả lời hần.

Cái nhìn của mọi người xung quanh tỏ vẻ khinh thường. Chúng tôi không thuộc về tầng lớp của họ, và cái được cho là trang phục bảnh bao đối với chúng tôi, thay vì giúp chúng tôi lẫn vào đám đông thì lại vừa đủ để lật tẩy chúng tôi.

Bực mình vì bị lộ quá sớm, tôi cảm thấy một cơn giận kéo đến và muốn được thách thức mấy thằng nhóc này, muốn làm cho chúng phải cụp mắt xuống. Mấy thằng bạn tôi chắc hẳn cũng có ý định đó vì chúng nó đang ném những cái nhìn gây sự về phía các khách mời đang bắt đầu dùng nhảy để vây lấy chúng tôi.

Đúng lúc đó thì Betty xuất hiện.

Tuyệt đẹp. Cô ấy mặc một chiếc váy ngắn làm nổi bật thân hình mảnh mai và mái tóc đen bao quanh khuôn mặt đẹp như tranh vẽ. Đôi mắt màu xanh lục của cô ấy nhìn tôi chăm chú về ngò vực.

- Tôi cho là các anh không được mời, cô ấy nói bằng một giọng làm ra vẻ cương quyết nhưng tôi vẫn nhận ra có chút gì e sợ trong đó.

Vitto chuẩn bị liều đưa ra vài lời giải thích bịa đặt thì bị tôi tranh lời.

- Đúng vậy. Xe của chúng tôi bị hỏng giữa đường. Chúng tôi thấy có tiệc ở đây và nghĩ rằng có thể vào tham dự mà không bị phát hiện.

Bị thôi miên bởi đôi mắt to màu xanh như đang lục soát tâm hồn tôi để kiếm tìm một vài lý do giúp nguôi giận, tôi bỗng bình tĩnh lại. Và sau này, cô ấy cũng thú nhận rằng đã yêu tôi ngay từ khoảnh khắc ấy, yêu cái vẻ hiên ngang và chắc chắn trái ngược hoàn toàn với nụ cười ngượng nghịu trên khuôn mặt mà tôi dùng làm lời xin lỗi.

- Không bị phát hiện? Cô ấy nhắc lại. Trong khi ăn mặc như thế này ư?

Về phần tôi, chính lúc cô ấy bắt đầu lướt ánh mắt nhìn một lượt bộ quần áo tôi mặc với vẻ kiêu kỳ là lúc tôi chợt khao khát có được cô ấy. Cô ấy là thứ châu báu quý giá nhất trong khung cảnh

lộng lẫy này và với bản chất của một tên trộm, tôi muốn chiếm được cô ấy, chứng minh cho cô ấy thấy rằng tôi đáng giá hơn nhiều so với lũ bạn kiêu ngạo, mặt vẫn còn bung ra sữa với thái độ giả tạo của cô ấy.

- Gì cơ? Xem họ đang mặc cái gì chứ, những bộ đồ của chúng tôi ấy à? Đồ hiệu đây! Một bộ giá 500 franc đây! Rémi tức tối.

Cô ấy khẽ mỉm cười, không rời mắt khỏi tôi.

Tôi hiểu ra rằng không có một chút thù địch nào trong thái độ của cô ấy. Chỉ là ý muốn khẳng định vai trò chủ bữa tiệc.

- Phải rồi, chúng ta không thuộc cùng một thế giới, tôi mỉm cười công nhận. Trong thế giới của chúng tôi, chúng tôi ăn mặc thế này là tươm tất rồi. Nhưng với các cô, chúng tôi... chỉ làm ngứa mắt. Nếu cô muốn chúng tôi đi khỏi đây, chẳng vấn đề gì cả.

Ngạc nhiên vì giọng nói nhẹ nhàng và ôn hòa của tôi, cô ấy lưỡng lự một lát, đoán xem mục đích của tôi là gì, mắt vẫn không rời khỏi tôi.

- Nghe này, nếu các anh hứa với tôi là sẽ không gây lộn xộn ở đây thì không có vấn đề gì cả, cuối cùng cô ấy cũng nhượng bộ, tỏ vẻ dễ chịu với chúng tôi. Các anh có thể uống một ly, gọi dịch

vụ sửa xe và ngồi đây trong lúc chờ.

- Gọi dịch vụ sửa xe á? Rémi thì thâm vào tai mấy anh bạn kia. Sao không phải là một chiếc taxi chứ, chừng nào cô ấy còn ở đây.

- Cô đừng lo. Chúng tôi là những chàng trai tốt, tôi trả lời.

- Đúng rồi, chúng tôi không ăn cắp ở nhà người nào mời chúng tôi, Nabil thêm vào, tưởng rằng thế là hay ho lắm.

- Thực chất, chúng tôi là những người có học mà, tôi vội thêm vào để làm cho những lời nói của Nabil trở thành trò bông đùa.

Betty nhú mày, bắt chước cái kiểu

duyên dáng quyến rũ của các nữ diễn viên điện ảnh Mỹ khi đứng trước một rừng phóng viên đang cười đùa hết cỡ.

- Thế các anh là loại băng nhóm gì vậy?

- Một nhóm bạn sống với nhau vì một lời thề: cư xử với nhau như anh em trong nhà suốt đời, Vitto, người luôn sẵn sàng làm quá lên vừa tuyên bố vừa khoác hai cánh tay to khỏe của cậu ta lên vai tôi và Nabil.

- Thật cảm động, cô ấy đành phải bình luận như vậy.

Dù cho cô ấy có vẻ mỉa mai, tôi vẫn nhận ra sự quan tâm cho cái mà

chúng tôi thể hiện.

Cô ấy bỏ chúng tôi lại để ra với khách của mình. Chúng tôi vừa uống một ly vừa bình phẩm về bộ cánh của bọn họ, cách họ khiêu vũ, vẻ quý tộc của họ và về một vài cô gái đẹp. Khi những hợp âm rock đầu tiên nổi lên, lũ bạn tôi vội vàng tiến về phía các cô nàng mà họ đã nhắm sẵn để mời nhảy. Đã có sự lù lị, ngần ngại, những cái nhìn tối sầm ném ra từ bạn nhảy của các cô nàng. Nhưng chỉ cần một trong số các cô gái, thích thú với chuyện này, chấp nhận lời mời là đủ để tất cả cùng bắt chước theo.

Rất nhanh, Rémi, Bartholo, Nabil và Vitto đã làm nên một tiết mục tuyệt

vời. Các đôi khác tự cảm thấy mình lố bịch (một số như thế thật) đã nhanh chóng tạo thành một vòng tròn xung quanh họ. Chỉ sau một điệu nhảy, chúng tôi trở thành tâm điểm chú ý và Betty có vẻ thích thú không khí bữa tiệc của cô ấy. Rồi cô ấy tiến về phía tôi.

- Anh mời tôi nhảy chứ?

Dùng một lối xưng hô kiểu cách trong một lời đề nghị tầm thường, sự đối lập ấy đối với tôi vừa cổ lỗ nhưng cũng vừa thật đẹp. Tôi thì vốn quen với các cô gái ăn nói bỗ bã, xưng anh em một cách sỗ sàng và với những tiếng chửi thề luôn miệng.

- Không, rất tiếc là tôi không biết

nhảy, tôi từ chối

- Anh có thể cố mà, tôi muốn chết đi được! cô ấy nói với vẻ giả vờ giận dỗi.

Hình ảnh cô ấy chợt hiện lên trong tôi như một cô gái nhỏ được nuông chiều mà cô ấy hẳn phải là.

- Còn tôi, tôi lấy lại vẻ khiêu khích, tôi lại muốn ngủ với cô chết đi được ấy. Nhưng tôi biết là cô sẽ từ chối.

Cô ấy cười phá lên. Và tiếng cười của cô ấy như một thứ rượu vang ngọt cả người tôi ấm lên. Hơn bất cứ thứ gì, tôi muốn ôm khuôn mặt cô ấy trong đôi bàn tay mình và đặt môi lên cô ấy. Tôi muốn

rằng nụ cười kia, cái miệng kia, đôi mắt kia phải thuộc về mình. Một cánh cửa đã được mở cửa sâu thẳm tâm hồn và không khí ủa vào quét bay hết mọi thứ để lộ ra bản chất thật của tôi. Tôi được sinh ra để yêu cô ấy, tôi đã hiểu điều đó, và tôi sẽ không thể chấp nhận mọi chuyện khác đi được.

- Élisabeth! Cô ấy nói và chìa tôi cho tôi.

- Daniel, tôi vừa trả lời vừa cầm tay cô ấy kéo về phía mình.

- Anh làm hơi quá rồi, cô ấy thì thầm khi khuôn mặt cô ấy ghé sát vào mặt tôi.

- Vấn đề là tôi chẳng biết cư xử với cô thế nào cả. Đây là lần đầu tiên gặp một cô Élisabeth. Tôi biết nhiều cô Betty chứ Élisabeth thì chưa từng.

- Anh thấy đấy, tôi cũng ghét cái tên đó lắm, cô ấy nhảy dựng lên, vẻ láu lỉnh. Betty à? Cái tên này không làm tôi phiền lòng đâu.

Cô ấy bắt đầu tìm cách tỏ ra quyến rũ

- Đây cũng lần đầu tiên tôi gọi cô xưng tôi với một cô gái mà tôi thích đấy, tôi tiếp tục. Chúng ta không có nhiều điểm chung, thế nhưng giữa chúng ta, cô và tôi, chúng ta chăm nhận thấy có ... một sự hấp dẫn.

- Xem anh táo tợn chưa kia! Anh lúc nào cũng thẳng tuột như thế à?

- Thường xuyên. Nhưng đây là trường hợp đặc biệt. Nếu tôi không nói với cô rằng tôi cảm nhận thấy gì thì tôi sẽ để tuột cơ hội của mình. Bởi vì khi buổi tiệc này kết thúc, cô sẽ quay trở về với bạn bè cô, với thế giới của cô, và quên tôi.

- Ai mà biết được? cô ấy bật cười.

Và câu nói ấy vang lên như một lời hứa hẹn.

~*~

- Alô? Ai ở đầu dây đây

Giọng nói của anh ta vẫn thế, đánh lừa cả thế gian, và tôi thấy hiện lên khuôn mặt mình đã biết từ hơn hai mươi năm nay.

- Salomon à?

- Ai đây?

- Daniel.

- Tôi nghĩ anh nhầm số rồi

Tôi nhận ra sự thận trọng của một kẻ vốn là lưu manh.

Yên lặng. Anh ta chờ đợi có thêm thông tin gì đó.

- Daniel Léman... Khu Totem.

Tôi đoán ra sự ngạc nhiên của anh ta nhờ khoảng im lặng ngắn ngủi chợt mang chúng tôi lại gần nhau.

- Chào Danny. Lâu rồi nhỉ... Làm thế nào mà cậu có số của tôi?

Mánh của bọn lưu manh thôi.

- Tôi cần phải gặp anh.

Anh ta dừng lại một lát.

- Tôi đã được biết những gì xảy ra với cậu, Dany.

Anh ta đã hiểu mục đích tôi gọi cho anh ta.

Khi tôi dập máy, cuộc hẹn đã được

ấn định. Tôi thấy cơ thể mình đã trút bỏ được áp lực đang siết chặt lấy nó như một bộ quần áo chật chội. Khá hơn một chút rồi.

Cuối cùng thì tôi cũng bắt đầu hành động.

~*~

- Bố, nhìn này!

Thằng bé đi một vài bước nhảy. Một điều gì đó giữa jerk và hoip hop

Con trai tôi rất có khiếu. Khả năng kiểm soát các động tác hình thể của nó luôn khiến tôi phải ngạc nhiên. Chưa một bài kiểm tra thể lực nào, chưa một tác kỹ thuật nào là không thể chinh phục đối với

nó. Tôi còn nhớ đã nhìn thấy nó leo lên một chiếc xe đạp và bắt đầu đi bằng hai bánh ngay lập tức, mà không cần ai giúp đỡ, chỉ vì nó đã quyết định phải thế. Nó là một trong số hiếm hoi những người không phải cố tình để tỏ vẻ lịch thiệp. Từng tư thế đều như được luyện tập sẵn.

- Ai đã dạy con nhảy thế?

Thằng bé không trả lời, nó ngồi xuống.

- Có một ngày, cách đây ba bốn năm, bố đã hỏi chúng con thích chơi môn thể thao nào.

- Đúng rồi, bố luôn hỏi các con vào đầu năm học.

Nó gật gật đầu.

- Con đã trả lời bố là con thích bóng đá, giống như em trai con.

- Vâng, đó là những gì con đã nói.

Nó nhún vai.

- Con nói như vậy để không làm bố thất vọng. Thực ra, con muốn học nhảy.

Tôi xúc động mạnh vì lời thú nhận của nó.

- Đáng ra con nên nói điều này với bố.

- Bố sẽ đồng ý ư? Nó ngạc nhiên hỏi.

- Tất nhiên rồi! Bố đâu có mê bóng đá, con biết mà. Chẳng mấy khi bố xem các trận bóng trên tivi. Hoặc là chỉ những quan trọng mà thôi.

Thằng bé ngẫm nghĩ một lát.

- Buồn cười thật đấy. Đôi khi người ta cứ tự tưởng tượng ra mọi chuyện... Con đã tự nhủ rằng bố sẽ thấy thật kỳ cục nếu một thằng con trai học nhảy. Mà, con không muốn đi theo hướng khiêu vũ cổ điển, con thích hip hop hơn... nhưng con đã không dám.

Chúng tôi im lặng một lát. Thằng bé ngồi dựa lưng vào tường nhà.

- Còn bố, bố viết đúng không?

Tôi rùng mình.

- Con nói gì cơ?

- Con biết là bố luôn ước mơ được viết.

Nó nhìn tôi chăm chú rồi trả lời cái câu hỏi mà thái độ im lặng sững sờ của tôi đã đặt ra.

- Con biết một vài điều mà không cần ai nói cả. Và con biết rằng bố luôn mong ước trở thành nhà văn.

- Không phải trở thành nhà văn. Chỉ là viết, đơn giản thế thôi.

- Thế sao bố không bao giờ làm vậy?

Tôi thấy lại cảnh tượng tôi với Betty, ở trong phòng, với cái dạ dày trống rỗng, đang ngấu nghiến mấy cuốn tiểu thuyết và ước mơ có một ngày đến lượt mình, cầm giấy bút và kể lại một câu chuyện. Câu chuyện của tôi.

- Bố đã bắt đầu. Bố đã viết... những chuyện nhảm nhí. Nhưng bố còn phải làm việc, phải kiếm sống. Hay đúng hơn là vùi cuộc sống của mình dưới đồng sở sách dày cộp. Thế đấy. Thời gian trôi đi, và những ước mơ của chúng ta cũng trôi theo. Chắc chắn là bố cũng không có chuyện gì đủ thú vị để viết. Để viết được thì cần phải trải qua đau đớn, bố tin như vậy.

- Thế còn bây giờ?

Tôi không biết là mình có hiểu chính xác ý nghĩa của câu hỏi nữa không. Nó đợi câu trả lời của tôi trong vài giây, rồi nói tiếp.

- Con thích những lúc bố sáng tác ra các câu chuyện. Tỉnh thoảng vào buổi tối, hoặc trên ô tô khi đi nghỉ mát.

- Bố có sáng tác ra đâu. Chúng ta cùng sáng tác mà.

- Vâng, bố bắt đầu và chúng con phải kể tiếp. Còn mẹ, trò này làm mẹ chán. Mẹ chẳng bao giờ nghĩ ra gì cả. Bố có nhớ là chúng ta đã cười vui thế nào không? Đến cuối, nó thành ra một thứ

chẳng hiểu là cái gì nữa.

~*~

Tôi chợt có cảm tưởng là giọng nó vọng đến từ xa. Giống như trong cơn mê sáng khi mà hình ảnh và âm thanh lệch nhau và cố rượt đuổi nhau. Rồi tôi nhận ra sự kỳ lạ trong chuyện này. Tại sao thằng bé lại ở bên cạnh tôi? Tại sao thỉnh thoảng, khi đêm xuống, nó lại đến nói chuyện với tôi? Tại sao không bao giờ tôi ngạc nhiên vì sự xuất hiện của nó?

Tôi chợt hiểu ra rằng tính dã man và vô nhân đạo của sự việc đã đem tôi ra khỏi cuộc sống. Tôi không còn thực sự sống trong thế giới này nữa. Điều không thể đã xảy đến, phá hủy toàn bộ nền tảng

mà trên đó tôi xây dựng ý nghĩa cho sự tồn tại của mình. Vả rồi từ ngữ, mang theo các hình ảnh, giá trị, ý nghĩa bắt đầu trôi đi. Có thể một ngày nào đó chúng sẽ dừng lại. Nhưng chắc chắn không bao giờ ở đúng chỗ mà tôi đã đặt chúng vào.

Liệu thằng bé có đoán ra suy nghĩ của tôi không? Nó đứng dậy.

- Bố cần vào ngủ thôi, bố à. Ngày mai bố còn phải đi làm việc.

Tôi mỉm cười.

- Mà con sẽ không cảm bố thức đấy chứ?

Đến lượt thằng bé cười.

- Thỉnh thoảng con có cảm tưởng là vai trò đang bị đảo lộn. Như là con đang phải bảo vệ bố vậy.

Câu nói của nó khiến tôi rùng mình.

- Bảo vệ bố? Khỏi cái gì?

- Bố vào nhà và tìm một quyển sách đi, nó chỉ đáp có vậy. Lâu rồi con không thấy bố đọc. Các nhà văn luôn phải đọc.

Nó vẫy tay chào tôi rồi biến mất. Tôi vẫn còn cảm thấy nó ở bên cạnh mình thêm một lúc nữa và tôi cố giữ lại cảm giác ấy trong tâm trí, bằng bất cứ giá nào.

Khi tôi đành phải quay vào nhà, đèn phòng khách tắt, Betty đã đi ngủ.

Tôi mò mẫm bước đi, tìm đèn halogen. Tay trái tôi tiến đến gần bàn và đụng phải một vật, đến nỗi suýt nữa thì làm rơi cái đèn nặng trĩu. Tôi bật công tắc đèn. Thứ đó là một quyển sách. *Hãy hỏi hạt bụi* của John Fante. Quyển sách đầu tiên của tôi.

Nó đáng ra phải ở trên giá sách chứ. Hay là Betty đã mang xuống và để quên ở đây? Không, Betty không ba giờ để thứ gì lung tung cả.

Trong ánh đèn yếu ớt, tôi nghĩ mình đã trông thấy nụ cười của Jérôme.

JEAN

Căn phòng trông khắc khổ: một chiếc giường, một cái bàn, một cái ghế, một góc vệ sinh, và một cabin tắm nhỏ. Bọn chúng cho xe chạy trong khoảng gần bốn mươi lăm phút rồi dừng lại. Bọn chúng lôi xềnh xệch gã lên nhiều tầng gác, vào một căn hộ rồi dẫn gã vào căn phòng này trước khi tháo mũ trùm đầu và rút cái giẻ trong miệng ra cho gã. Hai trong số những người đã bắt gã đang ở đây cùng với gã.

Tên khoẻ hơn đẩy gã xuống giường, ngồi xôm trên người gã để tháo

còng tay cho gã.

Sau đó chúng tự tháo mũ trùm đầu của mình. Đúng như Jean đoán, bọn chúng là người gốc phương Đông.

Tên cao to hơn chặc vào khoảng hai mươi tuổi, mắt sẫm, lông mày rậm và môi mỏng. Hắn có vẻ căng thẳng, hung hăng. Tên thứ hai, cũng tầm tuổi đó, nhỏ con hơn, gầy như ốm yếu, với một cái nhìn hiền lành. Hắn ta tránh nhìn con tin của mình, gầy như là hối tiếc vì việc có mặt trong căn phòng này.

Bọn chúng nói với nhau bằng tiếng Ả Rập. Jean nhận ra tên của từng người. Tên lớn hơn là Akim, tên còn lại là Lagdar. Gã không thể xác định được

chúng nói giọng vùng nào.

Akim nói với Jean:

- Cởi quần áo ra. Bỏ quần áo của mày vào trong túi này. Đi tắm đi. Mày bốc mùi như một con chó hoang ấy!

Lagdar chìa cho gã một cái túi đựng rác trong khi Akim không chế gã bằng súng ngắn.

Jean không hề có ý muốn chống đối. Điều đó thì ích gì cho gã? Gã phải đi đến cùng câu chuyện của mình, một cách ngoan ngoãn.

Trong khi gã thay đồ, Akim quan sát gã với vẻ ghê tởm. Còn Lagdar, hắn đứng nhìn thăm trải sàn.

Người Jean đầy những vết sẫm màu, hoại tử, vảy kết và bốc một thứ mùi hôi thối. Akim quay mặt đi một lát để tránh nhìn lúc gã thay quần đùi. Jean tranh thủ lúc đó để tháo chiếc túi nhỏ bằng da mà gã giấu giữa lớp áo phông và áo len chui đầu, rồi bằng một cử chỉ nhanh nhẹn, luồn nó xuống dưới tấm nệm giường. Gã nín thở, sợ bị phát hiện.

Khi gã đã cởi bỏ hết quần áo, Akim ra hiệu cho gã đi vào phòng tắm.

Nước nóng, bọt xà phòng thơm và êm dịu làm gã cảm thấy dễ chịu. Các phòng tắm công cộng mà thỉnh thoảng gã lui tới không mang lại sự thoải mái như thế này. Ở đó, nước thường lạnh và việc

tắm rửa đòi hỏi phải luôn chú ý cảnh giác.

Khi gã đi ra, Lagdar chìa cho gã một cái khăn. Túi đựng quần áo đã biến mất và trên giường xuất hiện một chiếc quần đùi, một chiếc quần bò và một áo phông trắng.

Jean mỉm cười với ý nghĩ mình sẽ chết trong sạch sẽ.

Khi gã mặc xong quần áo, Akim còng một tay gã vào song sắt đầu giường.

- Nghỉ ngơi đi, hấn nói về chiêm chọc. Mà y sẽ cần có sức để đương đầu với địa ngục đấy.

Rồi bọn chúng bỏ gã lại trong

bóng tối của căn phòng.

Jean không sợ chết. Nó là một phần trong câu chuyện cuộc đời gã, gần như đã trở thành một người bạn thân. Không thân đến mức để gã tự nguyện nhượng bộ trước cái chết, nhưng gã đã chuẩn bị đón tiếp nó nếu nó đến. Và trong suốt những năm sống lang thang, những lúc gã cố tình để mình say không phải là để nhấn chìm cái tương lai chết chóc của gã mà đúng hơn là để nhấn chìm quá khứ cùng với các bóng ma của nó.

Gã biết rằng rồi một ngày, các thiên thần của ngày tận thế cũng sẽ đến. Gã chỉ cần ngồi đợi, trên vỉa hè, dưới

bầu trời này. Và cả uống nữa, để đánh lừa thời gian và không còn phân biệt được từng giờ trôi qua với từng lít rượu, ngày với đêm, ác mộng với ảo giác. Uống để quên đi cái ngày đáng nguyên rủa mà đáng ra gã phải...

Gã không chấp nhận để cho cái điệp khúc muôn thuở túm lấy mình: gã không có đủ rượu để đồng hành cùng với gã.

DANIEL

Tôi nhận ra anh ta ngồi gần cửa sổ, đối diện với căn phòng. Salomon gầy đi, tóc thưa hơn. Những đường nét trên khuôn mặt anh ta hơi chùng xuống, tuy nhiên anh ta giữ được vẻ quyết đoán và cứng cỏi. Mọi tên lưu manh đều biết cách nhận ra sức mạnh thực sự dưới những vẻ bề ngoài tầm thường, và không bao giờ tin vào những dấu hiệu bên ngoài. Sức mạnh thực sự ẩn giấu trong cái nhìn. Đó là một luồng sáng mãnh liệt cho thấy lòng quyết tâm, sự dũng dõ và đôi khi cả địa ngục, xuất hiện ngay từ lúc mới đối đầu, xua đi hết mọi cảm xúc,

xoá đi nụ cười, nếp nhăn và những cái nhếch mép. Trong vòng một giây, bộ mặt đó biến mất và hoá thành cái mặt nạ không thể xuyên thủng được. Hai tên lưu manh thực thụ sẽ chỉ đánh nhau khi bị bắt buộc. Trong mọi trường hợp khác, chỉ qua một cái nhìn, họ sẽ đánh giá được uy quyền, sức mạnh, lai lịch của nhau, và một trong hai sẽ chấp nhận rút lui mà không hề xấu hổ, hoặc hứa sẽ chịu thua.

Chúng tôi bắt tay nhau và anh ta kéo tôi lại ôm ghì lấy. Sức mạnh của cơ thể anh ta, không hiểu sao, làm tôi cảm thấy an lòng.

Anh ta gọi hai tách cà phê. Chúng tôi quan sát nhau một lúc, trong im lặng.

Cũng như tôi, anh ta đợi một lúc để cho các hình ảnh vừa sống lại trong tâm trí mình trôi qua.

Cuối cùng tôi lên tiếng, cốt là để đánh tan sự bối rối này.

- Anh không thay đổi nhiều lắm nhỉ.

Salomon chấp nhận lời khen ngợi bằng cách nháy mắt với tôi.

Trong một trường hợp bình thường khác, chúng tôi hẳn phải có nhiều chuyện để nói với nhau và các câu sẽ đều bắt đầu bằng “Cậu có nhớ cái ngày mà”... Nhưng không phải lần này.

Nét mặt anh ta chợt đanh lại.

- Chuyện đó làm tôi phát khùng, Daniel.

Tôi khẽ gật đầu.

- Bọn chúng không phải là người, anh ta tiếp tục. Một con người thì phải nhìn thẳng vào mặt đối thủ của mình, và chiến đấu một cách công bằng. Hắn không được tấn công người vô tội và trẻ em. Khốn kiếp thật, thế giới đã thay đổi quá nhiều! Chúng ta là lưu manh nhưng chúng ta vẫn có các quy tắc của mình. Một ý thức về danh dự. Tôi còn tôn trọng kẻ thù tồi tệ nhất của mình hơn là thằng mạnh nhất trong cái bọn khốn kia.

Anh ta nói về “thế giới của chúng

ta” và “quy tắc của chúng ta” cứ như thể tôi chưa từng bỏ hội. Lời của anh ta khiến tôi thấy dễ chịu bởi nó gọi lại cái nền tảng, dù mỏng manh, của cuộc đời tôi. Nhưng những lời đó cũng làm tôi đau, vì nó như xoáy vào sự lãng quên và bạc bẽo vô ơn của tôi. Tôi đã rời bỏ Salomon và cả hội để tạo cho mình một cuộc đời mới. Tôi đã xóa họ khỏi câu chuyện cuộc đời mình. Thế mà anh ta vẫn chịu ngồi đây như thể chúng tôi vừa mới gặp nhau hôm qua. Và một lần nữa tôi lại cảm thấy mình thuộc về cái gia đình khác này, xưa cũ hơn, vững chãi hơn. Liệu có tồn tại một cấu trúc xác thực, khó nắm bắt, có khả năng đỡ được cái xác thối tha này của tôi đứng thẳng dưới ánh mặt trời

hay không?

- Tôi chưa bao giờ có kẻ thù, Salomon à. Thời đó, chúng ta chỉ vui đùa. Chúng ta là kẻ điên cuồng, yêu tự do, được tuổi trẻ của chúng ta kéo đi và không có đối thủ nào cụ thể. Còn hôm nay, tôi có một kẻ thù thực sự.

Anh ta nói với đúng giọng của một thủ lĩnh, vẻ trầm tư:

- Tôi đoán được tại sao cậu ở đây. Và tôi cho là cậu sẽ làm một điều ngu ngốc, Dany ạ. Những người đó không suy nghĩ giống chúng ta đâu. Hãy hiểu tôi: tôi sẽ giúp cậu. Thậm chí, tôi sẵn sàng làm mọi thứ để giúp cậu, vô điều kiện. Nhưng dù cho ý định của cậu có là gì thì

đó cũng một điều điên rồ. Cậu biết gì về chúng? Cậu có thông tin gì không? Cảnh sát toàn cầu vẫn đang truy lùng chúng mà không được, vậy thì cậu sẽ làm thế nào để bắt chúng?

Ngày trước, chúng tôi là bạn bè, anh em, đồng bọn. Sẵn sàng hy sinh vì nhau. Cùng với Rémi, Nabil, Vitto và Bartholo, chúng tôi đã làm nên một băng đảng. Xung quanh là những tên lưu manh khác, liên kết với chúng tôi trong các phi vụ bởi vì cần thiết phải thế hoặc bởi một sự tính toán vụ lợi nào đó. Salomon luôn tỏ ra là người quyền đoán nhất, thông minh nhất, và cũng chuyên nghiệp nhất. Khi chúng tôi chuẩn bị một vụ trộm hoặc một vụ ẩu đả với băng nhóm khác, anh ta

để chúng tôi tranh cãi, thường là về các tiểu tiết, để rồi cuối cùng can thiệp và đưa ra một ý kiến mà chúng tôi chưa bao giờ cãi lại.

- Tôi cần... phương tiện.

- Thế thôi sao?

- Đúng, chỉ phương tiện thôi.

Anh ta cau mày.

- Cậu chỉ có một mình?

Tôi công nhận.

- Cậu ngốc quá, anh ta hét lên. Bọn chúng chắc chắn là rất đông, rất mạnh và có tổ chức.

- Đừng lo, tôi biết tôi đang làm gì, tôi nói một cách dứt khoát.

- Và cậu nghĩ rằng tôi sẽ để cho cậu một mình dẫn thân vào vụ rắc rối này ư? Tôi chưa từng để một trong số các cậu liều mạng mà không hỗ trợ đằng sau!

- Đó là trước đây, Salomon. Bây giờ, không còn băng nhóm nào nữa, không còn thủ lĩnh nữa. Chỉ còn tôi và anh. Và tôi nhờ anh giúp tôi việc này.

Khi hạ vai trò của anh ta xuống chỉ còn là một người cung cấp, tôi đã làm méch lòng anh ta. Nhìn chăm chú vào mắt tôi, anh ta cố dò xét các ý nghĩ của tôi. Anh ta vẫn chưa biết nên quyết định thế nào. Anh ta cân nhắc các rủi ro, sự

kiên quyết của tôi, khả năng có thể làm tôi thay đổi ý kiến.

Anh ta đưa tách cà phê lên miệng rồi chậm chậm uống trong khi vẫn tiếp tục nhìn tôi chăm chú.

- Cậu cần gì? Cuối cùng anh ta hỏi.

~*~

Nhóm bạn chúng tôi đã hình thành ngay dưới chân toà nhà chúng tôi ở.

Tôi sống một mình với bố, một công thức nhà nước can đảm, người cố nuôi nấng tôi giữa hai cuộc suy thoái kinh tế. Bố con tôi hiếm khi trò chuyện. Bố thường quan sát tôi, tự hỏi làm sao có thể thiết lập một mối liên hệ với đứa trẻ

tháo vát nhưng sống khép kín này. Tôi trông vào sự cố gắng của bố để thấy được tình cảm của ông, hiểu sự cam lạng của ông, nhưng tôi không biết rằng liệu tình cảm của mình xuất phát từ tình cha con hay từ lòng thương cảm. Tôi thoát ra khỏi chuyện này dễ dàng hơn bố tôi bởi tôi vốn vẫn chỉ biết sự thiếu vắng, mẹ tôi đã qua đời vì bệnh ung thư từ khi tôi mới hai tuổi. Ông giam cầm nỗi buồn của mình trong một phép so sánh giữa cuộc sống trước đây và thực tại chúng tôi đang sống.

Khi còn nhỏ, tôi thức dậy một mình vào buổi sáng, ăn sáng một mình, tới trường một mình, ăn trưa ở căng tin, làm bài tập tại phòng tự học ở trường, rồi trở

về nhà chuẩn bị bữa tối một mình trước khi xuống nhà gặp lũ bạn đang tranh cãi liên miên trên các cầu thang của toà nhà. Ở đó, rất đông trẻ con, nhưng chỉ với Salomon và Rémi, sau này có thêm Vitto, Bartholo và Nabil, tôi mới thực sự thân thiết. Cả sáu đứa chúng tôi thường tách ra chơi chung với nhau, tranh luận, hút thuốc đầu tiên. Mỗi dây găng bó này từ đâu mà có, làm sao nó lại trở nên mạnh mẽ đến vậy, tạo sao là với họ mà không phải là với những người khác? Thật khó mà lý giải. Tôi chỉ nhớ rằng tình bạn của chúng tôi đã hình thành từ những khoảnh khắc chia sẻ cùng nhau, từ những lời thú nhận mà dần dần chúng tôi đã dám thì thầm cho nhau nghe sự

ngượng ngùng của những đứa trẻ học làm đàn ông, và từ những gì chúng tôi biết về sự khó khăn riêng của mỗi người và ý muốn thoát khỏi chung.

Thoát khỏi chúng, với chúng tôi có nghĩa là tìm những dịp để cười đùa, sống trong những cảm xúc mạnh và kiếm được tiền. Bởi vì tiền và bọn con gái là chủ đề chính trong các mối quan tâm của chúng tôi.

Với các cô gái ở khu phố, chỉ cần biết cách nói chuyện với họ, quyến rũ họ bằng cái vẻ ngoài của cậu trai hư hỏng, thái độ của những người đàn ông sớm trưởng thành, một cái xe máy và sau này là một chiếc ô tô để có thể đi ra ngoài

khu phố, “xuống” thành phố uống một ly .

Còn tiền, chỉ cần tìm một nơi nào nó có. Chúng tôi bắt đầu bằng việc ăn cắp đồ trong các cửa hàng rồi bán lại cho mọi người xung quanh: đĩa hát và quần áo là chính. Rồi chúng tôi lượn lờ trong các khu phố đẹp, bắt đầu tìm kiếm những chiếc xe đạp bỏ trong vườn một cách bất cẩn hoặc cất dưới gầm cầu thang. Việc đó thật quá dễ dàng.

Nếu bị tóm và bị đưa về đồn, chúng tôi sẽ được một trận chửi mắng ra trò, hoặc với những trò đùa ngốc nghếch nghiêm trọng hơn thì bị cảnh sát áp giải về nhà. Salomon và tôi, chúng tôi khai ra một cách rõ ràng, vì biết rằng không có

gì phải sợ với bố mẹ chúng tôi, trong khi Bartholo, Vitto, Nabil và Rémi may nhất thì có thể sẽ bị ăn vài cái tát tai còn tệ nhất thì là vài cú đấm, đá hoặc đánh đòn bằng thắt lưng. Là anh cả trong một gia đình có sáu anh em, bố mẹ không có việc làm và được hưởng lợi từ những món đồ mà anh ta xoáy được, thế nên Salomon chẳng bị khiển trách gì nhiều. Còn tôi, bố tôi vắng nhà cả ngày, tối đến thì từ chối nghe điện thoại nên chẳng mấy khi ông được biết chuyện. Còn nếu ông biết rằng tôi đã phải ngồi trong đồn cảnh sát một hai giờ thì ông sẽ tự quy trách nhiệm cho mình về những hành vi sai trái của tôi và chìm đắm trong thứ cảm giác tội lỗi, nó ngăn không cho ông trách mắng tôi.

Tôi nhớ có lần cảnh sát đã gọi điện tới chỗ làm của bố tôi. Thường thường, khi tôi nói rằng tôi không còn mẹ nữa, cảnh sát sẽ tỏ vẻ cảm thương và đành bằng lòng với việc lên lớp tôi một bài hoặc dẫn tôi về nhà để xác minh lại thông tin. Nhưng hôm đó, một viên cảnh sát đã nhận ra tôi là tên tái phạm nhiều lần nên yêu cầu bố tôi đến gặp trong giờ làm.

Ông đã xuất hiện với vẻ hoảng hốt, bước những bước ngắn và ngập ngừng, đầu tóc rối bù. Viên cảnh sát lên mặt dạy dỗ bố tôi và nhắc nhở ông về vai trò của người làm cha.

Trên đường về, tôi thấy mắt ông

liếc qua liếc lại, tay xoa xoa cái cằm lồm chồm râu do cạo không kỹ. Ông đang tìm câu chữ nào đó thích hợp để nói trong hoàn cảnh này.

Về đến trước cửa nhà, ông dừng lại, hướng cặp mắt đờ đẫn về phía tôi.

- Bố rất tiếc, ông đáp ứng bằng một giọng đáng thương. Bố biết rằng bố đã không làm điều cần phải làm... nhưng bố không biết phải làm gì cả.

Tiếp tục bước đi, ông khẽ so vai và nói thêm:

- Đáng lẽ mọi chuyện không nên như thế này.

Tôi cho rằng tôi thích ông bạt tai

tôi hay phạt tôi hơn. Thế nhưng ông, viên công chức nhỏ bé, đã không thể ra hình phạt nào dù là nhẹ nhàng nhất. Ông đã lên kế hoạch cho một cuộc sống khác, một cuộc sống trong đó ông đóng vai trò một người bố luôn mang tiền về nhà và giao việc dạy dỗ con cái cho người vợ tận tụy. Bỗng dưng, người vợ ra đi quá sớm đã làm đảo lộn mọi kế hoạch của ông.

~*~

Năm mười sáu tuổi tôi bỏ nhà đến sống trong một căn nhà vắng chủ cùng với Salomon. Thực ra với tôi thì chẳng có gì thay đổi cả: tôi vẫn luôn xoay xở một mình và vẫn gặp các bạn tôi.

Với bố tôi cũng vậy, không có gì thay đổi, nếu có thì chỉ là việc kể từ đó ông phải tự chuẩn bị bữa tối.

~*~

Bây giờ tôi đã có tất cả những gì mình cần. Và tôi đã bị dòn đến chân tường. Tôi cảm thấy sự kích động xâm chiếm lấy tôi, hoà trộn với những thứ tình cảm khác, làm chúng mờ nhạt đi, làm chúng trở nên xấu xa hơn. Tôi nhận thấy mình đã đi đến quán *Petit Paris*. Một thói quen cũ và vô ích mà tôi thường có trước khi đưa ra quyết định quan trọng. Tôi không nghĩ gì cả, là đôi chân tự đưa tôi tới đó. Tuy nhiên, tôi không có chút hoài nghi nào về việc mình sẽ làm.

Không còn lối thoát nào khác.

Mùi mỡ khét trộn lẫn với mùi rượu và mùi thuốc lá, tiếng ghế kéo lê trên mặt sàn gạch, ánh lấp loáng từ quầy bar, bề mặt lồi lõm của mặt bàn gỗ, âm thanh hỗn độn ồn ào của những cuộc nói chuyện... các giác quan của tôi đều đang giương lên hòng tìm kiếm trong sâu thẳm suy nghĩ của tôi những ý nghĩ có thể làm sống dậy một thời điểm đầy xúc cảm.

Tôi ngồi yên trong một góc, chờ đợi một cảm giác nào đó sống dậy, tìm lại con người đã từng là tôi trước kia, cái con người có thể nói cho tôi biết rằng những lựa chọn của tôi là đúng hay sai.

Nhưng hôn nay, điều kỳ diệu đã

không xảy ra. Tôi là người xa lạ với cảnh tượng nơi đây, đứng ngoài dòng thời gian. Bị cướp đi quá khứ và tất cả những tình cảm có thể gắn tôi với thời điểm hiện tại, tôi đã ở một nơi khác.

Tôi đã mất đi chính mình vào cái ngày con trai tôi bị quả bom làm cho tan xác. Tôi cũng mất đi cả lý trí của mình. Không gì xảy ra còn có thể làm cho tôi ngạc nhiên được nữa.

Tôi nhìn thấy thằng bé, nó nói chuyện với tôi và tôi thấy thế là bình thường. Chắc chắn tôi đã trở nên mất trí vào cái ngày đó. Nhưng sự điên rồ ấy giúp tôi giữ chút sức lực cuối cùng.

Tôi còn một đứa con trai khác, còn

một người vợ đang chờ tôi quay trở về, chờ một dấu hiệu, một từ ngữ nào đó có thể khiến họ tin tưởng vào tương lai, thế nhưng tôi lại giữ im lặng, về mặt mỗi rã rời, tập trung vào mục tiêu của tôi. Cái mục tiêu ấy mang tôi đi, đẩy tôi bước tiếp mỗi ngày, vẽ nên tương lai của tôi. Tôi dành cuộc đời mình cho cái chết. Tôi đã không còn thuộc về thế giới này nữa.

JEAN

Những cơn đau của gã đã thuyên giảm. Nhưng chúng sẽ lại kéo đến ngay, thậm chí còn nguy kịch hơn khi mà cơ thể gã đòi hỏi dữ dội hơn nữa lượng rượu hằng ngày vẫn uống.

Gã nghĩ đến gia đình gã. Những tên bắt cóc gã biết địa chỉ của họ. Liệu người thân của gã có đang gặp nguy hiểm? Gã tự trấn an mình bằng cách nghĩ rằng họ đang được bảo vệ tốt. Và dù sao thì, những kẻ bắt cóc kia sẽ được lợi gì nếu hại họ chứ?

Chính gã mới là người bọn chúng

muốn.

Chính gã mới là kẻ chúng tìm từ
mười năm nay.

Jean nghĩ đến cái chết một cách
bình thản. Gã vẫn luôn biết rằng rồi mọi
chuyện sẽ kết thúc theo cách đó. Gã chỉ
thắc mắc về việc chúng sẽ hành hình gã
bằng cách nào. Cắt cổ gã? Hay chúng
thích dùng súng hơn? Và chúng sẽ xử lý
cái xác như thế nào? Jean hy vọng rằng
chúng sẽ bằng lòng với vụ trả thù lạnh
lùng và làm cho cái xác biến mất, để
tránh một vụ xuất hiện trở lại rung rợn và
vô ích cho gia đình gã. Thế nhưng sự
cảm thương đâu phải là thói quen của
bọn người đó. Cái chết đối với chúng là

một cách để đưa ra yêu sách, máu là mực chúng dùng để viết nên những lời tố cáo của chúng. Chắc chắn chúng sẽ dàn dựng vụ hành quyết, và voi đỏ không chỉ là một sự trừng phạt đơn thuần.

Jean luôn tay xuống dưới tấm đệm và cảm thấy yên tâm khi đầu ngón tay chạm vào cái túi da. Trong túi đó cất giấu những thứ cuối cùng mà gã còn gắn bó. Một bức ảnh, một vài bài báo, một cuốn sổ tay, giấy tờ tùy thân. Gã tự hỏi không hiểu những di vật đó sẽ ra sao sau khi gã bị giết. Ý nghĩ bọn bắt cóc có thể tìm thấy chúng khiến gã run sợ. Việc xâm phạm riêng tư của gã khiến gã khó chịu nhiều hơn là việc bọn chúng khám phá ra thêm những chi tiết về một sự thật mà

chúng đã biết một phần. Gã hy vọng những món đồ vật kia sẽ mãi mãi ở dưới tấm đệm này.

~*~

Khi Akim vào phòng, Jean đang nằm nghiêng, cố kìm nén những cơn run rẩy đang giày vò gã.

- Mày thiếu rượu hả? Akim chế nhạo, vẻ cay độc.

Con tin của hắn vẫn im lặng.

- Mày có thể nhìn tao khi tao nói! tên kia hét lên, đe dọa.

Jean vẫn tập trung vào những cơn đau của gã, cố dồn tất cả lại để tập trung

cơ đau vào một điểm duy nhất trên cơ thể.

- Mày đau bụng hả? Akim bèn hỏi, giả giọng ân cần.

Hắn đá một cú vào bụng Jean, khiến gã không thở được.

- Hay là đau ở đầu? Hắn vừa nói tiếp vừa bạt tai Jean.

Jean chỉ kịp hớp vài ngụm không khí trước khi cảm thấy một cơn co thắt đang ép chặt bụng gã. Gã không thể kìm nén được nữa và nôn ngay ra giường.

Akim nổi khùng.

- Thằng ngu chó chết! Không thể

nhìn được nữa! Chỉ một cú vào bụng mà đã cho ra hết! Mà nghĩ bọn tao sẽ thay khăn trải giường cho mày hả? Đừng hòng, đồ chó, mày sẽ ở lại với cái đồng bản thủ này, nhúng mũi vào đấy mà ngủ.

Hắn nắm tóc Jean và dúi mặt gã vào vũng nôn. Jean tưởng rằng mình sẽ chết ngạt nhưng kẻ tra tấn đã buông tay, trong khi vẫn tì gối lên lưng Jean để giữ gã nằm dài trên giường.

- Mày không còn là con người nữa. Mày là một con chó. Nhìn lại mình đi, Kelb^[1].

[1. Kelb trong tiếng Ả Rập có nghĩa là Chó (Mọi chú thích trong sách đều là của người dịch).]

Akim chìa ra một chiếc gương nhưng Jean quay mặt đi. Gã đã tránh đối diện với hình ảnh của chính mình trong suốt những năm sống lang thang.

- Mà mày không muốn tự nhìn mình ư? Mày xấu hổ hả? Mày vẫn còn biết xấu hổ là thế nào hả? Không, mày là một con chó, cũng như những đứa xung quanh mày. Bọn mày tưởng là được tự do, bọn mày ngủ với nhau như những con chó, bọn mày vui mặt, sục sạo trong những đồng bản thú, rồi ngay sau đó lại ngẩng đầu, đứng trên hai chân sau vái vái chỉ một mẫu đường, một tí tiền hay quyền lực.

Jean cố ngẩng lên để đối diện với

tên bắt cóc, nhưng tên kia đè xuống mạnh hơn và giữ chặt gã bằng đầu gối.

- Mày phản đối hả? Mày vẫn còn chút tự hào hả?

Lời nhận xét đó khiến Jean đau đớn và cơn tức giận hoà với cơn đau thiêu đốt nơi dạ dày. Gã chấp nhận chết, nhưng không phải bị hạ nhục kiểu này.

- Đồ thôi tha! Jean gào lên. Mày thì biết gì về tự hào, xấu hổ hay là danh dự chứ? Mày nện một kẻ đang bị trói.

Akim bạt tai gã rồi rồi ghé xuống gần gã.

- Tao không đánh một con người. Tao đang đánh một con vật. Mày có thể

nói mình là một con người sau tất cả những gì mày đã làm hả? Chúng tao tìm thấy một con vật, ngủ trên đồng thùng các tông, bẩn thỉu và say xỉn. Một con người đâu có xử sự như vậy.

Lagdar bước vào phòng và trông thấy cảnh tượng này. Giận dữ, hấn nổi khùng lên với Akim bằng thứ tiếng của bọn chúng, nâng Jean dậy, giúp gã ngồi lên giường rồi chìa cho gã một chiếc khăn.

Akim nhún vai rồi rồi ghé mặt vào con tin của hấn.

- Kelb, hấn thì thào vào tai Jean trước khi bỏ đi.

DANIEL

Điều khó khăn nhất với tôi là phải kết nối những thế giới mà tôi đang sống trong đó: căn nhà thấm đẫm mùi của tấn thảm kịch buộc tôi phải cúi đầu, tránh mọi ánh nhìn; văn phòng, nơi công việc thường nhật nhấn mạnh cái nhịp điệu nhàm chán của nó và buộc tôi phải cố gắng trong trò chơi này; trong tâm trí tôi, mọi thứ hỗn độn và đầy ám ảnh.

Tuy nhiên, vì buộc phải để các nhân vật cùng tồn tại, tôi tìm được những nguồn năng lượng cần thiết để đóng tất cả các vai này.

Tôi vẫn phải là một kẻ có tội trong mắt Betty. Tham gia vào việc tạo nên những liên hệ mới trong gia đình, tạo ra sự cân bằng mới khi thiếu vắng đi một thành viên, trông chờ thời gian giúp sức và sự mệt mỏi vì đau đớn một ngày nào đó sẽ chiến thắng những người mất đi người thân của mình. Tôi thì tôi từ chối những việc đó. Bởi vì tôi không muốn xây dựng lại điều gì hết. Không phải bây giờ. Thế nên tôi thực hiện nhiều chiến thuật lẩn tránh. Tôi đi làm sớm, về nhà muộn, dùng bữa một mình, giấu mặt sau một tờ báo. Thái độ của tôi khiến Betty và Pierre giận dữ, đẩy họ mỗi ngày xa tôi hơn. Và tôi phải nỗ lực hết sức để

không nhào đến đổ gục dưới chân họ, ôm siết họ trong vòng tay rồi cùng khóc với họ. Đó chính là điều chúng tôi cần khóc cùng nhau, tự buông mình vào nỗi đau đón điên cuồng để được hưởng tác dụng thanh tẩy của nó. Nhưng tôi không làm như vậy.

Tuy nhiên tôi vẫn ân cần với Pierre. Tôi cố tỏ ra dịu dàng âu yếm đối với nó. Nhưng chính nó lại là người tránh mặt tôi, nó bắt chước mẹ nó và làm cho nhiệm vụ của tôi dễ dàng hơn.

Ở công ty, việc che giấu bản thân dưới những bộ mặt khác nhau của nhân vật của tôi có phần dễ dàng hơn. Bộ mặt của một người đàn ông đau đớn cho phép

tôi được im lặng, từ chối tham gia các cuộc họp, nhốt mình trong văn phòng và như thế có thể tránh được một số cuộc gặp gỡ và tình huống mà có lẽ tôi sẽ không chịu đựng nổi. Và nhất là tôi còn có thể vạch ra những kế hoạch, chuẩn bị cho hành động của mình. Công việc của một doanh nhân cho phép tôi có các chuyến đi, các cuộc gặp gỡ. Tôi thậm chí vẫn còn có thể đóng vai một nhà quản lý quan tâm tới các dự án được giao cho. Tôi cần phải chứng tỏ rằng nỗi đau không ảnh hưởng tới năng lực của tôi. Để có thể hành động, tôi cần tới vị trí của mình và những phương tiện mà tôi có được nhờ vị trí đó.

Chính là tâm trí tôi gây ra cho tôi

nhiều vấn đề nhất. Trong nó lần lượt trôi qua những hình ảnh khủng khiếp cùng với những kỷ niệm dịu dàng, những thoáng sự sống và hơi thở của cái chết, những tình cảm mãnh liệt vụt tắt nhanh chóng. Nó bị khuấy động bởi những cơn co thắt tạo ra sự lộn xộn và lo sợ bất chợt. Tôi đã trở nên loạn óc nếu như không còn một hòn đảo nhỏ của sự sáng suốt mà tôi cố đẩy mình lên đó để nghỉ ngơi và vạch ra kế hoạch hành động có thể giải thoát bản thân.

Nhưng đúng hơn, liệu hòn đảo ấy có phải là một tảng đá ngầm sắc nhọn mà lý trí của tôi mắc cạn ở đó

Liệu tôi *đã* bị điên hay chưa?

Hai năm sống trong căn nhà bỏ hoang đã củng cố mối liên hệ gắn tôi với những người bạn của mình. Ở bên nhau, chúng tôi đã trở thành những người đàn ông. Chúng tôi cùng chung một câu chuyện cuộc đời được làm nên từ những giai thoại, những khoảng lặng, những cú đánh mà chúng tôi nện người khác hoặc bị nện, những nụ cười và những khó nhọc, những đứa con gái mà chúng tôi cùng quan tâm. Chung cả một tương lai nữa, dù rằng cái tương lai ấy không có gì xa xôi hơn ngoài hai ba vụ trộm chúng tôi sắp thực hiện.

Chúng tôi là một gia đình.

Vitoo xác định những địa điểm mà chúng tôi sẽ tiến hành phi vụ của mình. Bởi chúng tôi đã nhanh chóng chuyển từ ăn cắp vặt sang lấy cắp đài radio gắn trên ô tô ở những con phố yên tĩnh của vùng ngoại ô Lyon.

Rémi, Vitto và Bartholo lái những chiếc xe máy đã được chúng tôi chế động cơ để có thể chạy từ 80 kilomet giờ. Bọn họ đứng đợi ở đầu một con phố trong khi Salomon và tôi cạy khoá cửa ô tô, nhờ một thứ dụng cụ bằng thép được uốn rất khéo, để tháo đi những chiếc đài radio. Sau đó chúng tôi quay lại, leo lên xe phóng về nhà, đây là công đoạn nguy hiểm nhất: các băng nhóm đi xe máy luôn nằm trong tầm ngắm của đội cảnh sát

tuần tra trong các khu phố.

Một chiếc đài radio ô tô bán được 50 đến 150 franc, tùy từng mẫu, việc này dường như lại đủ lợi nhuận để chúng tôi có thể chi trả cho mọi nhu cầu và cho những cuộc vui chơi.

Vitto là người đầu tiên đề xuất một vụ đột nhập. Một ngôi nhà biệt lập, bị chủ nhân của nó bỏ không trong kỳ nghỉ. Ý tưởng này không làm chúng tôi ngạc nhiên. Động lực khiến chúng tôi thực hiện phi vụ này có logic của nó. Cần phải từ bỏ những vụ trộm cắp vặt vãnh vốn chỉ dành cho bọn oắt con để thử thực hiện một phi vụ nhiều rủi ro hơn nhưng cũng mang lại lợi nhuận cao hơn, và nó

dành cho những người đàn ông trưởng thành. Bán cần sa và thuốc phiện thì phải làm việc cho kẻ khác, trong khi chúng tôi yêu sự độc lập của mình. Và hơn nữa các vụ đột nhập lại chiếm một vị trí danh dự trong thứ bậc của lũ lưu manh chúng tôi...

Vụ bẻ khoá ăn trộm đó càng khiến chúng tôi tin tưởng vào việc lựa chọn hướng đi mới này bởi vì nó có vẻ quá dễ dàng. Chỉ cần phá một lượt cửa chớp rồi đập vỡ một ô cửa kính là vào được nhà. Mặc đồ đen, mũ trùm đầu trùm kín mặt, chúng tôi cảm thấy một niềm hưng phấn mới mẻ, khoan khoái, khi được khám phá bên trong một ngôi nhà xa hoa và đầy vẻ chào mời, khi được rón rén đi trong

những căn phòng của người khác. Những đứa trẻ vẫn còn trong chúng tôi cảm nhận được niềm ngây ngất hân hoan khi tham gia vào một truy tìm kho báu, được chạy từ phòng này sang phòng khác, mở từng hộp tử, từng ngăn kéo và gọi nhau để chỉ cho nhau thấy một khám phá. Chiến lược phẩm thu được gồm một vài món đồ nữ trang và một lượng lớn tiền mặt, cuối cùng đã thuyết phục được chúng tôi: chúng tôi sinh ra làm việc này.

~*~

Tôi cần phải đi. Quay lại Luân Đôn càng sớm càng tốt. Tiến gần tới mục tiêu của tôi. Chính tại đây tôi có thể tiếp tục kế hoạch hành động của mình. Hơn

nữa, tôi sợ rằng ý chí của mình sẽ sụp đổ nếu tôi cứ kìm nén tình cảm và bóp méo chúng đi. Bầu không khí tại nhà trở nên không thể chịu đựng được nữa. Ở công ty cũng vậy.

Từ lâu tôi đã xem xét những lý do mình có thể viện ra để tới thủ đô nước Anh. Một chuyến đi nghiên cứu thị trường từng giúp tôi xác định các doanh nghiệp tiềm năng đối với công ty. Vì biết rằng Sullivan luôn mơ ước phát triển thị trường châu Âu, tôi sẽ dựa vào những tham vọng đó để lý giải cho sự hâm mộ đột ngột của mình đối với nước Anh.

Sullivan vẫn bao bọc tôi bằng một mối quan tâm theo kiểu gia trưởng, tạo

cho tôi cảm giác trong mỗi tình huống ấy có gì đó giả dối. Tôi quá hiểu con người nên chẳng khó khăn gì mà nhận ra ông ta mặc xác nỗi đau của tôi. Thảm họa xảy ra với tôi là một biến cố mà ông ta phải xử lý và nó cho phép ông ta có cơ hội thể hiện chiều kích nhân văn mà từ lâu ông ta không có dịp thể hiện giữa đám nhân viên trong công ty.

Các giá trị: ông ta chỉ có mỗi từ cửa miệng đó. Công ty lẽ ra nên có một bộ nguyên tắc đạo đức. “Cộng đồng định mệnh” gắn kết tất cả mọi người trong công ty hẳn là được nuôi dưỡng bằng tâm nhìn sáng suốt và đầy tính đạo đức về giới doanh nghiệp của công ty. Và vai trò kẻ tử vì đạo của tôi giúp ông ta phát huy

được cái vị trí mới đó. Tôi biết ông ta nói về tôi với tất cả những người ông ta biết, nêu gương lòng dũng cảm của tôi và khôn khéo lồng vào đó vai trò người an ủi mà ông ta tưởng rằng mình nắm giữ. Trở thành gương mặt biểu tượng cho Sullivan và Cộng sự, tôi thể hiện tất cả các giá trị mà ông ta muốn đưa vào bộ nguyên tắc đạo đức của công ty: lòng dũng cảm, ý chí, khả năng vượt qua thử thách, tham vọng...

Tôi còn được biết rằng trước khi rời quay lại công ty, ông ta đã quyết định tặng một bài diễn văn cho tất cả các nhân viên của mình. Với những tiếng nức nở trong giọng nói, ông ta kêu gọi các nhân viên tạo thành một khối vững chắc xung

quanh tôi, trở thành gia đình thứ hai của tôi, kê vai sát cánh cùng tôi. Ông ta thật đáng tin cậy, có vẻ thế. Không phải ông ta chân thành mà đơn giản chỉ là với kinh nghiệm của một người làm trong lĩnh vực marketing, ông ta đáp lại những mong mỏi về mặt cảm xúc từ ê kíp của mình. Và tất cả họ sẵn sàng quên đi rằng Sullivan là một ông chủ không biết ngại ngùng nể nang ai cả nếu như ông ta có khả năng tặng cho họ một vị thế có lợi, có khả năng dẫn dắt họ trong việc khai thác sự việc mà họ cũng là chủ nhân, dù chỉ là được uỷ quyền để làm chủ, để rồi đến lượt họ cũng trở thành những thiên thần tốt bụng. Đúng, họ sẽ gắng hết sức mình giúp tôi thoát ra khỏi cơn khủng

hoảng, họ ở bên tôi khi tôi suy sụp!
Đúng, họ là gia đình thứ hai của tôi, một
đội quân gồm toàn những người đàn ông
và đàn bà thánh thiện luôn nôn nóng
muốn thể hiện sự ân cần đối với tôi.

Nhưng lòng thương cảm là mặt nạ
của sự vô cảm, là biểu hiện của việc
không có khả năng phản ứng, khả năng
làm người có ích và biểu hiện thái độ
đạo đức giả của những con người thích
lớn tiếng rao giảng về đoàn kết hơn là
giúp đỡ thực sự.

Tôi hiểu điều đó, bởi vì cách đây
không lâu tôi cũng đã từng như thế.

~*~

Với cuộc hẹn đầu tiên, tôi đã mất gần một tiếng đồng hồ để chuẩn bị, phát điên lên vì thấy mình sốt sắng trước việc lựa chọn quần áo như một đứa trẻ.

Tôi cố sự thuyết phục bản thân là hãy chân thật với chính mình và sẽ đi gặp cô ấy với quần bò, áo phông và áo khoác da. Nhưng tình yêu đã làm rối tung khả năng suy xét của tôi và tôi lưỡng lự trước việc có nên cải trang thành một gã cùng tầng lớp với cô ấy hay không. Vậy nên tôi chọn giải pháp thoả hiệp và xỏ vào một cái quần ống đứng cùng với một chiếc áo sơ mi cộc tay mà tôi cho là vừa đủ thoả mái.

Khi tôi gặp cô ấy ở quán *Petit*

Paris, cô ấy diện quần jean, giày thể thao cùng với áo phông và chúng tôi đã cùng phá lên cười vì sự ngốc nghếch của cả hai.

Ngày đó chúng tôi trao nhau nụ hôn đầu. Nói chính xác hơn là cô ấy hôn tôi. Chúng tôi đi dạo trên phố Merciere. Tôi thật tự hào khi đi bên cạnh cô gái có dáng vẻ cao quý, nét mặt kiêu kỳ và vẻ đẹp rưa rờ như thế. Cho tới lúc đó, những cô gái mà tôi đi cùng luôn mang một vẻ ngờ vực trong cái nhìn, sự hung hăng khiêu khích chất chứa trong thân xác kêu gọi. Tuy nhiên, chắc chắn là họ hợp với những tên lưu manh như tôi hơn. Nhưng bên cạnh Betty, tôi cảm thấy mình là con người khác. Tôi thuộc về thế giới

bình thường.

Cô ấy đang hỏi về cuộc sống của tôi còn tôi thì cố né tránh những vấn đề có thể gây sốc cho cô ấy, thì bất chợt, không để tôi kịp đoán trước hành động của mình, cô ấy đẩy tôi vào tường và đặt nụ hôn lên môi tôi. Cứ như tôi chưa từng hôn cô gái nào trước đó vậy. Đó như là lời hứa hẹn cho cuộc đời mới. Tôi cảm nhận được hơi ấm thân thể cô trên người mình và không ngừng siết chặt lấy cô để cho sự ngây ngất của giây phút ấy thấm đẫm thân thể và tâm hồn tôi mãi mãi.

Rồi cô ấy lùi lại một bước, cầm tay tôi và chúng tôi lại tiếp tục cuộc dạo chơi. Tôi nghe thấy tim mình hoảng hốt

và nhịp đập của nó như giục tôi bước mau hơn, đến mức vừa chạy vừa hét lên như một đứa trẻ, về niềm hạnh phúc của tôi, cơn say ngây ngất của tôi. Nhưng tôi đành bằng lòng với việc mỉm cười với người qua lại.

Cô ấy muốn tỏ ra là người làm chủ tình thế, muốn thoát khỏi địa vị một cô gái con nhà quyền quý, cắt đứt với mọi quy tắc ứng xử của cô ấy, làm tôi ngạc nhiên, tôi, người cô ấy coi là một kẻ ngang tàng và chán ngấy các cuộc chinh phục. Chúng tôi không nói lời nào, vẫn đang gặm nhấm cơn choáng váng mà cảm xúc gây ra. Sự bối rối tôi đọc được qua đôi gò má ửng hồng của cô và qua sự im lặng đã khiến tôi càng thêm phát điên lên

vì cô ấy. Tôi cảm thấy cần phải nói, cần phải hành động để có thể làm chủ tình huống. Không tìm được gì khả dĩ để nói mà không phá vỡ khoảng khắc đó, tôi dẫn cô ấy vào một lối đi nhỏ, kéo cô ấy vào lòng và trả lại cho cô ấy một nụ hôn. Hành động của tôi đột ngột bởi vì tôi muốn trung thành với hình ảnh mà cô ấy xây dựng về tôi. Đoán rằng cô ấy đang run rẩy và chao đảo, tôi đẩy lợi thế của mình đi xa hơn nữa.

- Các cô gái như em sẽ bắt các chàng trai của mình đợi bao lâu trước khi trao thân cho họ? tôi thì thào vào tai cô.

Câu hỏi của tôi như một thử thách.

Cô ấy tìm câu trả lời trên môi tôi, dừng lại để thở và thì thầm:

- Theo lý thuyết là đến tận đám cưới.

Rồi Betty ngừng lại, hồi hận vì câu đùa đó, sợ rằng tôi không hiểu.

- Nhưng anh biết lý thuyết rồi đấy, thời nay... cô ấy vội thêm ngay vào khi dừng lại để lấy hơi.

-Ừ, và dù sao đi nữa thì chúng ta sẽ cưới nhau, tôi đáp.

Và đó không phải là một câu nói đùa. Những từ đó vượt ra khỏi miệng tôi quá nhanh, vì tôi đã nghĩ về chúng.

- Chỉ còn cần gắp nhau để hiểu ra rằng chúng ta sinh ra là để dành cho nhau, cô ấy tuyên bố với giọng bông đùa.

Hơi thở nóng bỏng của cô ấy nơi cổ tôi, đôi bàn tay cô đặt trên lưng tôi, cặp chân cô nép sát vào chân tôi, vị đôi môi cô, niềm khao khát thân thể cô: tôi thử cân nhắc mọi chuyện giữa cơn ngây ngất của thời điểm hiện tại và sự chân thành sâu sắc trong tình cảm của mình.

- Theo em, chúng mình sẽ có mấy đứa con? tôi hỏi cô ấy để có thể sử dụng nụ cười giấu cợt như thành trì cuối cùng cho lòng tự hào đã bị đánh gục quá sớm của mình.

- Ba đứa, cô ấy bình thản đáp, như

thế vẫn đang chờ đợi câu hỏi đó.

Rồi cô ấy ôm chặt tôi, chặt hơn nữa.

Và có lẽ chúng tôi đã có đứa trẻ thứ ba ấy nếu như...

JEAN

Ngày mới đã lên ngay khi Jean còn chưa kịp có cảm giác là mình đã ngủ. Lagdar mang bữa sáng cho gã. Akim theo sau, vẻ nhạo báng. Con tin không đói, không khát mà chỉ muốn súc miệng vì cái vị đắng nghét ở cổ.

Akim đoán được được động tác của người tù nên hấn nhổ vào cái tách mà Lagdar chìa cho hắn.

Lagdar lắc đầu, chán ngán với sự độc ác của tên đồng đảng.

- Đấy, uống đi! Akim vừa nói vừa

cười. Đừng nói với tao rằng bãi nước bọt của tao làm mày buồn nôn. Mới cách đây vài ngày, mày còn đi bới đồ ăn trong thùng rác kia mà!

Jean không đáp lại lời khiêu khích ấy mà dồn hết lòng thù hận vào ánh mắt.

- Mày ghét tao, phải không? Kẻ quấy rối hời.

Jean cúi mặt xuống, cố tránh sự tấn công.

- Còn tao, tao ghét mày. Sự sa đoạ của con người là một sự lẳng nhục Thượng đế.

- Akim, để hấn yên! Lagdar ra lệnh bằng một thứ giọng cố tỏ ra cứng rắn

nhưng lại để lộ vẻ thiếu tự tin.

- Mà có nghĩ đến gia đình khi tự dìm mình vào đồng thời nát này không? Mà có nghĩ đến việc họ sẽ nói gì khi nhìn thấy mày uống rượu, nôn mửa, người ngợm bần thiêu và bốc mùi không?

- Tao cấm mày nhắc đến gia đình tao, Jean gào lên trước khi kịp nuốt tiếng vì đã để mình mắc bẫy tên kia.

- Cấm tao? Akim mĩa mai. Mày là ai mà có quyền cấm bất cứ điều gì. Để cấm được thì cần phải có phẩm giá, có nguyên tắc, có luật lệ. Mày đã giết một vị thánh, mày bỏ rơi gia đình mày, mày sống trên hè phố với vẻ ngoài của một con vật, vậy mà mày tự cho phép mình

có quyền cấm tao ư?

Jean muốn đáp trả, nhưng tiếng vang vọng của những lời nói kia trong tâm trí gã đã tiêu diệt ngay ý định phản kháng mới thoáng qua trong đầu và Jean cảm thấy không còn chút sức tực nào.

~*~

Người đàn ông lái xe tải xuất hiện ở cửa. Hắn đội mũ trùm đầu, đang đứng quan sát cảnh tượng. Hắn hắn đã đứng đó được một lúc rồi bởi hắn chìa cho Jean một tách cà phê.

Khi hắn xuất hiện hai tên kia liền im bật, điều ấy cho thấy quyền lực của hắn.

Hắn đứng lại một lát, đối diện với người tù, quan sát gã rất tỉ mỉ bằng đôi mắt đen của mình, rồi bỏ đi không nói một lời. Như nhận được mệnh lệnh ngầm, Lagdar và Akim theo gót hắn.

Còn lại một mình, Jean vừa uống cà phê vừa tự hỏi liệu bọn bắt cóc đã thực sự quyết định hạ gã chưa. Chúng còn chờ đợi một mệnh lệnh? Từ ai? Nếu như Jean biết chắc rằng việc mình phải chết là không thể tránh khỏi thì việc bị kẹt giữa ý nghĩ rằng nó sắp xảy ra và việc không chắc chắn về thời điểm nó xảy ra khiến gã khó chịu.

DANIEL

Tôi ở Luân Đôn được một tuần. Tôi sắp xếp để được nhận nhiệm vụ chinh phục hãng Sparks. Tôi tuyển một trợ lý làm việc tự do đi cùng tôi đến các cuộc gặp gỡ đối tác, làm công việc tổng hợp và chuẩn bị cho các cuộc họp. Còn tôi, tôi cần thời gian tìm hiểu tên thủ lĩnh của bọn chúng và vạch ra kế hoạch giúp tôi tiếp cận hẳn.

Tôi lý giải cho việc tuyển dụng một người cộng tác bằng cách chỉ ra tầm quan trọng và sự cần thiết phải có một cố vấn thông thạo hai thứ tiếng để không bỏ

sốt bất cứ thông tin mà ban giám đốc của Sparks đưa ra. Tôi chọn Keith là vì năng lực chuyên môn của anh ta, nhưng cũng còn vì thái độ thận trọng của anh ta nữa. Kiên quyết mà kín đáo, anh ta không hề ngạc nhiên trước hành vi của tôi, hoặc giả vờ như không nhận thấy điều gì cả.

Thực sự là tôi sợ những đợt mất tự chủ của mình. Chúng xuất hiện ngày càng mau hơn. Thỉnh thoảng ngay giữa ban ngày mà tôi thấy như mình đang trong cơn ác mộng, không phân biệt nổi thực tại với ảo tưởng, chìm trong những bối rối đau đớn và lo lắng. Sức khỏe tinh thần của tôi đang bị nguy hiểm. Dĩ nhiên, nó đã sa sút đi mất rồi. Do đó tôi cần phải thận trọng, không làm dấy lên những

nghe ngò. không được đi chệch hướng, để đạt được mục tiêu của mình.

Chuyến đi của tôi kéo dài một tháng. Tôi không biết liệu như thế có đủ không, nhưng nếu cần thêm thời gian, tôi biết cách có được nó.

Tôi tìm được một khách sạn nằm trong cùng khu phố với nhà tên thủ lĩnh của Faycal. Từ cửa sổ phòng tôi có thể quan sát được cửa ra vào ngôi nhà hắc. Tôi đã lên kế hoạch sao cho tất cả các cuộc họp và các buổi làm việc đều diễn ra vào buổi sáng trong tuần đầu tiên và buổi chiều trong tuần thứ hai. Điều đó giúp tôi có thể nghiên cứu việc di chuyển của mục tiêu.

Ngồi trước cửa sổ, rèm cửa hé mở vừa đủ với tiêu cự ống nhòm, thỉnh thoảng tôi có cảm tưởng mình là một viên gián điệp hay một tên chuyên giết thuê bước ra từ một câu chuyện trinh thám rở tiền. Tất nhiên, đó chính là thứ mà tôi đang trở thành.

~*~

Tôi thấy hắc lần đầu tiên vào sáng hôm qua. Hắc ngấp ngừng bước ra khỏi nhà cùng với đám vệ sĩ. Hắc lướt cái nhìn u tối ra phố, như thể những ý nghĩ chết chóc đã ám vào hắc, rồi lao nhanh vào trong một chiếc xe hơi sang trọng.

Ngạc nhiên thay, tôi vẫn bình tĩnh.

Tôi tưởng rằng cuộc chạm trán bằng mắt đầu tiên với kẻ đã giết hại con trai mình sẽ khơi dậy trong tôi lòng thù hận mà tôi phải kìm nén để tránh hành động một cách đại dột rồi dẫn đến nguy cơ thất bại. Tôi nhầm. Do vậy, tôi thích gần thái độ坦然 nhiên ấy với cái gì đó giống như sự bình thản của người lính ý thức được rõ nhiệm vụ của mình. Một kiểu phản ứng “chuyên nghiệp”. Phản ứng của một tên sát nhân thực thụ có khả năng giữ vững tập trung để không làm cùn đi đầu óc sáng suốt.

Sau đó, tôi hiểu ra rằng qua khung cửa sổ, hắc hiện lên với tôi giống như xuất hiện trên màn hình vô tuyến và thoát ra khỏi thực tế của tôi. Hắc hoàn toàn

phù hợp với những hình ảnh mà tôi đã thấy đi thấy lại nhiều lần và trong tư tưởng, sự hung hãn của tôi đã ngấm quen với hình ảnh đó. Tôi nhiều lần tưởng tượng ra hấn ở gần mình đến mức, tôi có thể đoán ra màu mắt của hấn, cảm thấy hơi thở nóng rẫy của hấn, nhận thấy mùi lạnh lẽo toát ra từ hấn. Vì thế, việc nhìn thấy hấn từ xa như thế này, từ bên kia đường, cho tôi cảm giác rằng nó ít thực tế hơn những gì tôi đã quen.

Đến lần thứ hai khi hấn ra ngoài, vào buổi chiều cùng ngày tôi mới suy sụp. Hấn đứng trên bậc thềm cùng với đám bạn và cười đùa. Cái cười đó đã gây ra sự giằng xé trong óc tôi. Hấn biểu hiện như một con người trong khi tôi chờ

đợi hiện lên nơi hắt một con quỷ. Và, trái khoáy thay, bằng việc cho tôi thấy chiều con người có trong hắt, phần con người trở nên còn ti tiện hơn cả quỷ dữ.

Tâm trí tôi chìm trong cơn giận dữ và tôi rơi vào một cơn mê sảng không thể nào ngăn lại được. Hắt vẫn còn thích thú vì vụ khủng bố đã giết chết con trai tôi, tôi nghĩ. Hắt đang cười nhạo chúng tôi, cười nhạo nước mắt của chúng tôi! Tôi còn tưởng như đã nghe hắt nhắc tên mình, rồi đến tên Jérôme. Lão đảo, tôi tựa vào một chiếc ghế và gào lên.

Liệu người ta có thể giết người rồi vẫn cười? Liệu người ta có thể ám sát người khác rồi vẫn có bạn bè?

Tôi không thể tin vào điều đó.

Bằng chứng là, tôi không còn bạn
cũng như nụ cười nữa.

Tôi đoán trước như vậy.

~*~

Betty bắt đầu ý định mạng lại cho
tôi một cuộc sống khác.

Chiến lược của cô ấy là đưa tôi
trở lại hoà nhập với xã hội bằng cách
giúp tôi cảm nhận được những niềm vui
giản dị, những thú vui trong sạch, những
ham muốn chính đáng.

Nếu như cô ấy làm được, thì đó là
vì lúc ôm cô ấy vào lòng, tôi đã thầm

chấp nhận việc phải thay đổi, phải tự nâng mình lên cho xứng với tình yêu của chúng tôi và với tương lai vào ngày hôm đó. Chính là tôi đã ôm trong tay một thế giới khác vào ngày hôm đó. Một thế giới trong đó tôi có giá trị nhiều hơn những vụ ăn cắp vặt, những thủ đoạn bịp bợm chỉ mang cho tôi sự phẫn khích nhất thời để rồi sau đó để lại trong tôi cảm giác trống rỗng không cảm xúc.

Nếu như cô ấy làm được, thì đó là vì cô ấy đã thực hiện điều đó một cách thông minh.

Cô ấy không đổi lập thế giới của cô ấy với thế giới của tôi, không cố hạ thấp uy tín của bạn bè tôi hay tách họ ra

khỏi tôi. Ngược lại, cô ấy chơi với cả nhóm chúng tôi, tôn trọng nó và hẳn là cô ấy còn muốn thuyết phục họ về những lợi ích mà việc thay đổi này mang lại.

Cô ấy cũng không áp đặt điều gì cho tôi. Cô ấy chỉ chỉ cho tôi thấy một phương hướng, một con đường rồi để cho tôi tự đi trên con đường mới ấy, giữa những phong cảnh đầy hứa hẹn, và ân cần đi bên tôi. Hết sức khéo léo, cô ấy nói về sự thay đổi trong cuộc sống ấy như là đoạn tiếp khả dĩ và hợp lý cho kinh nghiệm, hoàn cảnh của tôi. Làm cho cái tôi và tham vọng của tôi được tôn lên, cô ấy ca ngợi những lỗi làm việc khác mà tôi có thể phát huy được ý chí, sự khôn ngoan và cái mà cô ấy gọi là trí thông

minh nguyên sơ nơi tôi.

Tôi lặng lẽ theo cô ấy, dần tách mình ra khỏi những thói quen cũ và từ bỏ những nơi thường hay lui tới.

Đọc là một trong những phương cách chính giúp tôi thay đổi.

Cô ấy thường nói về các tác giả yêu thích của mình, kể với tôi về tiểu sử của họ. Rất tinh tế, cô ấy bắt đầu bằng những tác giả theo lẽ tự nhiên, tôi cảm thấy gần gũi với mình nhất: những tên lưu manh, những kẻ cư xử sai trái. Bukowski, Fante, Celine, Kerouac. Cho tới tận lúc đó, tôi vẫn ngu ngốc cho rằng văn chương là do những người giàu có viết ra cho những người giàu có khác.

Nhưng ở đó, tôi khám phá ra cả những kẻ nghiện rượu, những kẻ tù tội, những kẻ hay gây gổ đã trở thành những tài năng được ca tụng. Những con người đã từng biết tới khổ cực, đói khát, bị xa lánh, bị gạt ra ngoài lề xã hội lại có thể làm rung động những con người thuộc tầng lớp trên bằng cách nhúng ngón tay của họ vào trong thứ mực của khổ đau và máu của thời đại họ.

Có một thế giới nơi những con chữ được sắp xếp một cách khôn ngoan đã có khả năng làm thay đổi cuộc đời tôi, làm nhịp tim tôi dồn dập hơn, làm tâm hồn tôi rung động. Và những vùng đất mới ấy, tôi tìm thấy chúng trên môi Betty khi cô kể lại những cảnh trong truyện hay đọc cho

tôi những đoạn văn được viết rất trau chuốt.

Cho đến khi tôi không thể tiếp tục bằng lòng với việc gặt đầu hay đặt câu hỏi nữa, cô ấy đã đặt vào tay tôi một cuốn tiểu thuyết: *Hãy hỏi hạt bụi* của John Fante. Tôi đã đọc nó chỉ trong một đêm, và phát hiện ra rằng mình có khả năng ngấu nghiến hàng trang sách kín chữ trong khi cố chống lại cơn buồn ngủ. Những từ ngữ giản dị nhưng sắc lẹm như lưỡi dao cạo ấy đã cứa vào tâm hồn tôi. Những hình ảnh bạo lực ấy như những cú đâm thẳng vào giữa mặt tôi. Việc đọc trở thành một hình thức gây lộn khác. Tôi luôn đòi hỏi nhiều hơn, nhiều hơn nữa!

Niềm ham đọc của tôi khiến cô ấy hạnh phúc. Có quá nhiều sách phải đọc đối với ngu dốt của tôi. Trong cuộc khám phá này cần phải khẩn trương. Tôi có thể đánh ra hàng ngày trời để cố bắt kịp sự chậm trễ của mình, thế nhưng tôi cũng phải kiếm sống nữa. Làm việc ư? Cô ấy cũng đã nói với tôi về việc đó như một khả năng hiển nhiên khác.

“Một khoá đào tạo về thương mại. Em đã tìm thấy một khoá học như thế. Anh thông minh, anh biết cách thể hiện, anh có sức cuốn hút, anh sẽ thành công thôi.” cô ấy lập luận.

Cho tới tận lúc đó, Betty vẫn chưa bao giờ nhầm lẫn về điều gì tốt cho tôi.

Vì vậy, tôi nghe lời cô ấy. Thật tuyệt khi cảm thấy bạn bị cuốn theo tham vọng và ước muốn của người phụ nữ yêu bạn. Trước đây, chưa bao giờ người ta nghĩ đến việc tôi phải làm gì, điều gì sẽ mang lại hạnh phúc cho tôi. Kể từ lúc đó, một cơn khát mới ám ảnh tôi. Cô ấy là bạn gái tôi, tình nhân của tôi, cô giáo của tôi, tâm tình của tôi.

Và chắc chắn là cả mẹ tôi nữa.

Cô ấy là hòn đảo của tôi.

JEAN

Ba ngày

Ba ngày không có rượu. Thân thể gã không còn thuộc về gã nữa. Tất cả gói gọn thành một cơn đau ở rất nhiều chỗ. Các cơ co cứng lại đến mức trở thành những cơn chuột rút khủng khiếp khiến gã không thể cử động. Những cơn run rẩy chân tay không thể kìm lại được gây đau đớn, và những đợt co thắt quặn lên trong ruột khiến gã phải gập người lại, như khi phải chịu đòn. Mỗi thớ thịt trên cơ thể gã đều như đang kêu đòi cái cảm giác tê dại có khả năng xoa dịu đi mọi đau đớn của

thứ chất lỏng kỳ diệu kia. Óc gã giống như một thứ quả khô đang nện vào sọ còn da gã như chảy nhão ra làm ướt đầm quần áo. Gã đã từng theo những đợt cai nghiện rượu, bị nhốt trong một trung tâm bảo trợ xã hội dù không hề muốn như vậy, được các bác sĩ của tổ chức tình thương tiêm hàng đồng thuốc, để có thể ngẩng cao đầu khi quay trở lại đường phố làm một con người một cách xứng đáng. Nhưng việc cai nghiện trả lại cho gã sự sáng suốt và những bóng ma xuất hiện trở lại. Thế nên gã tiếp tục uống và lại trở thành cái kẻ say mềm mà người dân trong khu phố gọi là Nhà Thơ.

Jean cuộn tròn người lại, lăn lộn hòng ngăn cản cơn thèm rượu, rên rĩ và

thở hỗn hển.

Tại sao bọn chúng không giết gã?
Cần phải kết thúc, nhanh!

Akim nhìn gã co giật với một niềm
thích thú lộ rõ ra mặt.

- Tên khốn! Con tin thét lên trong
một cơn cuồng loạn không thể kiểm soát
được. Mày vui thích khi thấy tao đau
đớn! Không cần phải tra tấn tao mà vẫn
có thể vui thích!

- Tao thích thú vì nhìn thấy thứ tao
sẽ không bao giờ trở thành nhờ vào
những luật lệ của Đảng Toàn Năng, hấn
trả lời, trưng ra cái nụ cười mỉa mai cay
độc muôn thuở.

- Đấng Toàn Năng à? Người đã ra lệnh cho mày không được uống cũng nói với mày hãy giết chóc nhân danh ông ta à?

Miệng Akim méo xeo đi theo một nụ cười nhếch mép lộ vẻ kinh tởm.

- Mày thì có thể hiểu gì về những điều đó? Mày chỉ là một thằng nát rượu. Mày không thể nghĩ đến điều gì khác ngoài rượu, cái thứ mày đang thèm khát biết bao.

Jean những muốn trả lời, phản bác lại bằng những lập luận rõ ràng, ném vào Akim những suy nghĩ gay gắt để hấn thấy cuộc chiến mà hấn dành cả đời theo đuổi thật ngu ngốc, nhưng hấn có lý. Con thèm

rượu khiến gã không đủ khả năng sắp xếp suy nghĩ một cách có trật tự. Gã không thể chấp nổi được hai câu mà không nghi ngờ khả năng kết thúc chúng.

Một lát sau, Lagdar mang cho gã vài viên thuốc và giúp gã uống cùng với một ít nước. Akim không phản đối, bằng lòng với việc đứng quan sát cảnh tượng với vẻ khinh thường.

Dưới tác dụng của thuốc, cơ thể con tin chậm chậm duỗi ra. Gã thậm chí còn cảm thấy não mình dịu đi. Bình tĩnh hơn một chút, gã bắt đầu muốn gây sự với Akim.

- Nào? Nói cho tao biết Chúa Trời đã định trước điều gì cho tao? Tao sẽ

chết như thế nào? Bởi vì chính Chúa là người truyền mệnh lệnh cho mày mà, phải không?

Akim nhanh chóng tiến lại gần Jean, túm lấy tóc gã.

- Nghe đây, đồ chó má, mày không ở địa vị để có thể mỉa mai được đâu.

Jean bắt chước thái độ coi thường của Akim.

- Tại sao lại trở nên hung bạo như thế? Mày theo đạo mà, phải thế không? Một con người sáng suốt.

- Im mồm, thằng khốn, Akim hét lên.

Hắn cười lên người tù và siết cổ gã.

Nhưng Jean chưa kịp bị ngạt thở thì cửa mở ra trong âm thanh ồn ã. Người đàn ông đội mũ trùm đầu ào vào, ngắm nhìn cảnh tượng rồi gật đầu ra hiệu với tên đang tra tấn. Tên này buông con tin ra, đứng dậy, dùng dưng nổi giận bước ra khỏi phòng.

Tên còn lại đưa mắt về phía khuôn mặt Jean, gã con tin cố tìm kiếm một cách vô ích một thứ tình cảm nào đó trong đôi mắt ấy.

- Ông là ai? gã gào lên.

Người đàn ông vẫn điềm tĩnh. Hắn

lùi lại, đi ra ngoài và khóa cửa.

DANIEL

Tại sao Jérôme không hiện lên với tôi nữa? Thằng bé đã không nói chuyện với tôi kể từ khi tôi tới Luân Đôn. Tôi tìm nó trong đêm tối, gọi nó, cầu xin nó trở lại, nhưng không thành công. Nó có nhìn thấy tôi không? Nó có biết tôi đang định làm gì ở đây không? Sự vắng mặt của nó liệu có phải là cách tỏ ý không tán thành kế hoạch của tôi?

Có thể sự trả thù không tồn tại trong thế giới của nó.

Sự trả thù thuộc về thế giới của tôi.

Nó trở thành lý do duy nhất để tôi sống.

Tôi không thể chịu được việc sống trong một xã hội mà tên sát nhân đã giết con trai tôi lại tiếp tục đòi hỏi những người vô tội phải chết. Bởi vì tôi không che giấu đi bộ mặt của mình: động lực của tôi không hề là cứu những đứa trẻ khác, những người dân khác chưa từng tham gia vào các cuộc chiến mà các tôn giáo tạo ra. Tệ hơn, tôi biết rằng cái chết của kẻ đã gây ra tội ác ấy cũng không thay đổi được gì. Hoặc không thay đổi được gì nhiều, bởi sẽ có một kẻ khác thay thế hắn, bởi có rất nhiều kẻ muốn ngồi vào vị trí thủ lĩnh quân nổi dậy

được hàng vạn kẻ cực đoan ca tụng. Có quá nhiều kẻ có thể lợi dụng những yếu kém trong hệ thống dân chủ đã già cỗi của chúng ta, sử dụng nguồn vốn trợ cấp của các hệ thống này để cấp kinh phí cho các tổ chức tôn giáo, để len lỏi dọc trên các vỉa hè nhằm tuyên truyền lời kéo những đứa nhóc đang đi tìm bản sắc và lý tưởng cho riêng mình. Có quá nhiều kẻ có thể tìm đến giới truyền thông đang khát những hình ảnh gây sốc để cho đăng tải thông điệp của mình và có quá nhiều kẻ có thể sống mà không bị trừng phạt giữa những người chúng coi là kẻ thù.

Nền dân chủ liệu có biện hộ được cho việc chúng ta để bạo lực và sợ hãi len vào cùng một thế giới phương Tây

đang bị lòng nhân đạo theo kiểu hạ cổ ban ơn xâm chiếm? Chắc chắn là không.

Mà tôi muốn những kẻ đó cũng phải sợ hãi, muốn chúng biết rằng trước những tội ác chúng gây ra, chúng tôi không phải chỉ có những lời tuyên bố suông để chống lại.

Tôi muốn rằng cuối cùng chúng cũng sẽ phải cân nhắc đắn đo trước khi quyết định thực hiện một vụ đe dọa nào đó.

Tôi muốn chúng phải coi các gia đình nạn nhân như những mối nguy hiểm tiềm năng.

Không, toàn chuyện vớ vẩn!

Tôi đơn giản chỉ muốn tên thủ lĩnh phải chết.

~*~

Tôi vẫn chưa bao giờ biết mình sẽ hành động. Tôi ghi chép lại tất cả những gì nhìn thấy, nghe thấy, đọc được hoặc tưởng tượng ra về mục tiêu của mình: tính tình của hắn, những thói quen của hắn, những tên sát thủ của hắn, giờ giấc hoạt động của hắn, những khoảng thời gian thư giãn của hắn, những thói xấu có thể có của hắn...

Tôi dựng lên các kịch bản như người ta lập các bản phân tích đánh giá sản phẩm: các lập luận thuyết phục, ưu điểm, nhược điểm,...

Đôi khi tôi sợ sẽ làm cho lòng căm hận của mình suy yếu giữa những dòng ghi chép tóm tắt, sợ nhìn thấy nó tan biến đi sau hàng giờ, hàng ngày suy nghĩ, phân tích, đánh giá, thăm dò... Tôi e sợ hành động nổi loạn của mình sẽ nhường chỗ cho việc sắp xếp tổ chức và người chiến binh là tôi sẽ biến thành một nhà chiến thuật đơn thuần. Vậy nên, khi cuộc sống thường nhật tóm được tôi để bắt tôi phải nhận thức rõ về tình cảnh của mình, bắt tôi hiểu rõ thực tế dưới ánh sáng của lý trí mà tôi đã vứt bỏ, tôi nhắm mắt lại và nghĩ về ngày hôm đó, về cú điện thoại, về cái quan tài chỉ chứa những mảnh thi thể rời rạc, về nỗi sầu não đau khổ của Betty và Pierre. Tôi cứ đào bới trong nỗi

đau đớn mất mát ấy của mình, cho đến khi loại bỏ được hết khỏi óc mọi suy nghĩ thoáng qua, mọi dấu vết tình cảm có khả năng khiến cho ý định của tôi chìm xuống và kết thúc bằng việc tìm lại được nguyên vẹn khao khát được chém giết.

Đôi khi chỉ cần một hình ảnh hoặc một từ ngữ ném vào cái kho mà nỗi đau đớn của tôi trôn trong đó là đủ để nỗi đau ấy bùng lên nạp đầy năng lượng cho tôi.

~*~

Betty phải thú nhận mọi chuyện với gia đình cô ấy.

Cô ấy đã giấu được bố mẹ cô ấy

về mối quan hệ của chúng tôi trong sáu tháng đầu. Sau đó, cô ấy kể về tôi nhưng vẫn còn lấp lửng ở một vài chi tiết liên quan đến cuộc sống của tôi.

Bố cô ấy đã mắng cô ấy một trận ra trò. Bà mẹ thì mang bộ mặt như của một nữ thánh bị phản bội, vẻ mặt thể hiện nỗi đau đớn cam chịu. Cô ấy, con gái một, được mẹ cưng chiều, được bố ca tụng lên tận mây xanh, là một sinh viên Luật sáng giá được hứa hẹn một tương lai tươi sáng, lại đi chọn một gã trai không có chút địa vị xã hội nào. Còn tệ hơn nữa là họ chẳng biết gì về quá khứ của tôi, những chốn tôi hay lui tới, những nơi tôi hay dẫn Betty theo và những người mà tôi giới thiệu với cô ấy.

Khi họ yêu cầu gặp mặt, một năm đã trôi qua kể từ nụ hôn đầu tiên của chúng tôi.

Trong suốt nửa tối hôm ấy, cho tới giờ tôi vẫn giữ một cảm giác nhục nhã, tôi đã cố hết sức cố gắng để tỏ ra lịch sự, tinh tế, thông minh. Những nỗ lực mà sau đó tôi đã rất hối hận bởi vì với tôi, thật là hèn hạ khi cố biến thành người khác để được chấp nhận. Tuy nhiên, chính sự khỗ sở ấy cuối cùng đã thuyết phục được Betty rằng tôi là người đàn ông của cuộc đời cô ấy, bởi vì cô ấy biết trân trọng việc vì cô ấy mà tôi phải chịu mất mặt như thế nào.

Nhưng dù thế nào đi nữa, những cố

gắng của tôi hòng chiếm được cảm tình của họ cũng vô ích, bởi vì ngay sau buổi tối đó, bố cô ấy đã buộc cô ấy phải lựa chọn giữa họ và tôi.

Sáng hôm sau, cô ấy đến bấm chuông cửa nhà tôi, nước mắt lưng tròng, với một chiếc va li trong tay.

~*~

Anh còn nhớ những giọt nước mắt của em, tình yêu của anh, tấm thân nóng bừng và run rẩy của em, những tiếng khóc nấc liên hồi của em, cái va li không bao giờ tìm được chỗ để trong đám đồ đạc lộn xộn của anh, ánh nhìn đắm nước mắt của em lướt khắp căn hộ mà em đã biết rõ nhưng kể từ lúc đó, với cả lo sợ

và hy vọng, em sẽ coi đó là khung cảnh sống của mình.

Anh còn nhớ mình đã nghĩ về những gì mà em phải từ bỏ vì anh.

Anh còn nhớ niềm hạnh phúc vì được em chọn, anh với đôi bàn tay không chút của cải nhưng đầy âu yếm.

Anh còn nhớ lúc đó, anh đã khát khao tìm kiếm sức mạnh như thế nào để trở thành một ai đó, tự thề với mình là sẽ trả lại cho em tất cả những gì đã bắt em phải hy sinh.

~*~

Tôi gọi điện cho Betty hai hay ba ngày một lần. Còn cô ấy, cô ấy không

bao giờ gọi cho tôi, tự buông mình theo từng giờ đang trôi qua, theo từng ngày đang trốn chạy, cố gắng quên đi chính bản thân mình.

Hiếm khi cô ấy trả lời điện thoại của tôi và nếu có thì luôn đáp bằng một giọng không để lộ chút cảm xúc. Cô ấy thậm chí còn tìm cách rút ngắn những cuộc nói chuyện của chúng tôi.

Còn Pierre, nó luôn từ chối nói chuyện với tôi, luôn tìm ra một cớ nào đó để lảng đi lúc Betty nhắc điện thoại. Họ vẫn không hiểu được việc tôi bỏ đi, chuyển công tác của tôi ở nước ngoài. Vì thế, mỗi cuộc gọi đều khiến cho tôi nghẹn ngào trong những cảm xúc trái

ngược và hỗn độn.

Nhưng tôi không khóc, không phát điên lên.

Không điều gì trong tôi được phép biểu hiện ra ngoài.

Ít nhất có thể.

Tôi ra sức dồn tất cả những thứ tình cảm tiêu cực ấy vào nỗi đau của mình. Tôi muốn biến thứ năng lượng mãnh liệt ấy thành một luồng cảm hận được tích tụ một cách kiên nhẫn chờ đợi ngày trọng đại.

~*~

Tên thủ lĩnh sẽ có buổi thuyết

giảng ngoài phố, như thường lệ. Đứng trên bục dựng lên trước thềm nhà dành cho những dịp như thế này, hắn phát biểu cho khoảng một trăm người vẫn thường nghe hắn nói.

Tôi tiến đến gần, để nghe thấy hắn, nhìn thấy hắn.

~*~

Sáng hôm đó, tôi thấy chúng lắp đặt hệ thống trang âm, thử âm thanh như cho một buổi phát biểu bình thường, một buổi hòa nhạc của khu phố. Tất cả đã sẵn sàng. Các tín đồ tới, ôm hôn nhau, bắt tay nhau, đặt tay lên ngực, cười đùa. Họ trông giống như những tín đồ bình thường, như những người cha trong một

gia đình êm ấm. Thế nhưng ngay khi những lời đầu tiên được cất lên, một vài người trong số họ sẽ bị kích động, rơi vào cơn hưng phấn hiếu chiến, ác độc và mù quáng.

Đạo Hồi không đáng bị như vậy. Không một tôn giáo nào lại muốn bị tách ra khỏi chiều kích nhân đạo của nó như thế.

Cách đây hai mươi năm, Nabil đã từng kể cho chúng tôi về Mohammed, thông điệp về tình yêu thương của ông cũng như cuộc đời đầy thơ mộng của ông. Một vài người nghe anh ta kể với một nụ cười mỉa mai. Một số khác lại thích ý tưởng về quyền năng mà Đấng

Tiên Tri thể hiện: một con người siêu nhiên, một kẻ nổi loạn chống lại các định chế, một lãnh tụ hiến thân cho sự nghiệp. Với một băng nhóm đang đi tìm lý tưởng như nhóm của chúng tôi thì ông ta đại diện cho hình ảnh một vị thủ lĩnh tối cao. Dĩ nhiên, những giá trị của chúng tôi không được thể hiện bằng những con đường trong sạch nhất, nhưng chúng tôi là những chàng trai dũng cảm, theo cách của chúng tôi. Vấn đề công bằng hiện lên rất đơn giản: chúng tôi muốn có tiền để sống tốt hơn và chúng tôi đi tìm nó ở chỗ nó có: nhà những người giàu. Chúng tôi không có ý thức chính trị gì mà chỉ mong muốn một cách phân chia của cái khác đi. Và nhất là chúng tôi đang tìm cách

sống trong một gia đình không phải gia đình của chúng tôi. Khi nhớ lại, tôi hiểu rằng băng nhóm cũng như một xã hội, có trật tự trên dưới, có các quy tắc, cách tổ chức, hệ thống tài chính của nó để cho phép chúng tôi có thể tiêu xài, tồn tại.

Một vài người trong số các tín đồ đang đồn lại xung quanh bức diễn thuyết vừa được dựng lên hẳn là đến đây vì những lý do giống nhau. Nội dung sâu xa của bài diễn thuyết hay mục đích của nó không quan trọng với họ, điều quan trọng là tìm thấy nhau, gặp gỡ, nhận ra nhau. Họ cho rằng nỗi sợ hãi mà họ gieo rắc tại phương Tây thể hiện sức mạnh, là lời đáp trả cho việc bản sắc của mình không được công nhận.

Tuy nhiên, tôi không cho họ một tình tiết giảm nhẹ nào, bởi sự có mặt của họ đã làm cho lời nói của tên điên khùng kia trở thành có lý.

Hắn đây, xuất hiện trong những tràng vỗ tay hoan hô. Một số tới ôm hắn với lòng sùng kính. Hắn giữ vẻ đạo mạo, lướt cái nhìn u tối khắp cử tọa và uy quyền của hắn khiến cho họ trật tự. Ta cảm thấy được rằng hắn thích với sự sùng bái ấy.

Bằng một giọng bình thản, hắn bắt đầu nói bằng tiếng Ả Rập. Sau đó, hắn mở rộng bài diễn thuyết của mình, cất cao giọng và công chúng xôn xao. Một kịch sĩ hoàn hảo. Hắn biết cách kích

động đám đông, nhẹ nhàng đẩy họ về phía những ý tưởng như bản tâm tối mà hấn muốn tung ra cho họ. Tôi không biết hấn giải thích điều gì, nhưng tôi đoán ra được. Tôi đã nghiên cứu những lời đả kích của hấn: hấn bắt đầu bằng việc nói về tôn giáo, lòng ý định của hấn vào một bối cảnh lịch sử để hợp pháp hóa nó. Sau đó, viện đến những lời răn dạy, những giai thoại mang tính biểu tượng, những đoạn trích dẫn Kinh Coran, hấn dệt nên mối quan hệ giữa cuộc đời thần thánh của Đấng Tiên Tri với cái tương lai mà hấn báo trước về sự trỗi dậy của một dân tộc Ả Rập thống nhất sẵn sàng chiến đấu để giết những kẻ nghịch đạo. Lời hô hào kêu gọi của hấn vì thế có thể

trở thành mang tính chính trị. Đám đông đã sẵn sàng. Sẵn sàng để lặp lại những khẩu hiệu rao giảng của hắn, sẵn sàng để gào lên những tiếng hận thù.

Tên thủ lĩnh chợt nhận thấy có một máy quay truyền hình vừa mới tới. Hắn liền tiếp tục bài diễn thuyết bằng tiếng Anh, những âm trò của thứ ngôn ngữ này đã làm giảm bớt giọng điệu hung hăng.

“Hỡi cộng đồng Oumma^[1] Ả Rập và Hồi giáo, hãy chờ đợi tin tốt lành! Bởi vì thời đại đức tin của chúng ta ngự trị đã tới rồi. Các chiến sĩ Hồi giáo đã thắp sáng đêm tối bằng máu của họ. Họ chỉ cho ta thấy con đường. Hỡi những tín đồ, con trai các người đang hy sinh để

luật lệ của chúng ta được ngự trị trên thế giới này! Các chiến binh của Tawhid, sự thống nhất của vương quốc của Đảng Allah khiến kẻ thù của chúng ta khiếp sợ, làm lung lay địa vị của chúng. Những ngọn gió của Jihad đã xuất hiện và sắp sửa quét bay thói đạo đức giả của các quốc gia khác để hé lộ ra ánh sáng đức tin rực rỡ của chúng ta. Những đội quân thập tự chinh của Mỹ, Pháp và Anh tại Irak, Afghanistan sắp phải dừng bước. Đó là bởi vì chúng sợ hãi nên chúng phải tập hợp lại với nhau và huy động lực lượng chống lại những người anh em của chúng ta.”

[1. Cộng đồng người Hồi Giáo trên khắp thế giới không phân biệt màu

da, chủng tộc, quốc gia, nghề nghiệp.]

Hắn ngừng lại một chút, lướt nhìn đám đông bằng ánh mắt u tối, đánh giá sức ảnh hưởng những lời nói của mình. Rồi hắn hướng về máy quay, ngón tay chỉ về phía đó.

“Hỡi nhân dân các nước tham gia vào đội quân Thập tự chinh, các người đã mặc kệ tiếng kêu khóc của những đứa trẻ Irak chết dưới lệnh cấm vận! Các người làm ra vẻ không nghe thấy tiếng kêu khóc của trẻ em Palestine. Và ngày hôm nay, các người coi các chiến sĩ của ta như những tên sát nhân, ở Irak, ở Afghanistan và khắp những nơi quyền lợi dẫn đường cho đội quân của những kẻ

ngịch đạo? Các người coi những chiến sĩ cảm tử của chúng ta như những kẻ giết người? Họ, những tên giết người ư? Không, họ là đội quân của công lý. Bị thói đạo đức giả của các người giết hại, bị tước đi danh dự nhân phẩm, bị đội quân của các người cướp bóc và hạ nhục, họ thà hy sinh cuộc sống nhân danh đức tin của mình còn hơn. Họ là đội quân thân cận của Đảng Tiên Tri! Họ đã dâng cuộc sống của mình cho Người ư? Người sẽ đón họ như những vị anh hùng, ôm họ vào lòng, dành cho họ một chỗ bên cạnh Người với hạnh phúc vĩnh hằng!”

Những tiếng thì thầm tán thưởng vang lên trong đám đông. Khi ấy, tên thủ

lĩnh liền rời mắt khỏi máy quay để hướng về phía những gương mặt đang mê sảng, những ánh nhìn bị thôi miên, những cái miệng sẵn sàng gào thét:

“Đừng nghe những kẻ vô đạo hạ thấp những người anh em của chúng ta! Lời lẽ của chúng chỉ cho thấy chúng bất lực trước sức mạnh chân lý của chúng ta! Chúng ta là nạn nhân! Nhưng không còn lâu nữa đâu, các anh em. Bởi vì một thời đại mới đang tới. Thời đại mà Đấng Tiên Tri đã yêu cầu chúng ta xây dựng! Hãy trở thành những người soi đường của Người trong cảnh tăm tối trên thế giới này. Người sẽ dẫn lối cho các người trong ánh sáng rực rỡ của thiên đường! Hãy là chiến sĩ trên chiến trận nơi đây!

Người sẽ dẫn dắt linh hồn các người nơi những cánh đồng trên thiên đường! Allah vĩ đại!”

Những người đến tham dự, bị kích động, nhắc lại thuộc lòng những lời đó. Những tiếng hô tụng ca Thánh Allah đã biến thành tiếng hô kêu gọi chiến tranh.

Tôi không còn nghe thấy gì nữa. Tôi chăm chăm nhìn tên thủ lĩnh, dán mắt vào ngực hắn, như thể đang tìm kiếm một sức mạnh giúp tôi giết được hắn từ xa. Đáng lẽ tôi phải dự trù một loại vũ khí có thể hạ gục hắn từ cửa sổ phòng tôi. Đám vệ sĩ của hắn đang đưa mắt nhìn lướt khắp đám đông và mặt tiền các ngôi nhà, sẽ không kịp ngăn tôi. Tôi sẽ nhắm

thẳng đầu hấn và bụp, thế là xong.

Thế nhưng tôi sẽ không trả thù theo cách đó. Cái chết như thế quá vinh quang đối với tên thuyết giáo sát nhân. Biến hấn thành một kẻ tử vì đạo sẽ là ban cho hấn cái địa vị hấn hằng mong muốn.

Không, tôi muốn làm cho hấn phải bước xuống khỏi sân khấu của lòng hận thù, bắt hấn phải quỳ xuống, làm cho hấn phải lăn lộn trên đất và liếm cát bụi.

Tôi muốn hấn biết thế nào là mất danh dự trước khi chết.

~*~

Khi ấy, chúng tôi đã sống những ngày đẹp nhất cuộc đời mình.

Dành hết tâm trí cho việc học, tôi nhanh chóng trở thành học viên xuất sắc nhất khóa. Một nguồn năng lượng ngự trong tôi: tôi chiến đấu vì cô ấy.

Ban ngày, là một anh chàng sinh viên mơ mộng dưới ánh sáng yếu ớt từ khung cửa nhỏ, tôi tìm lại ý muốn được ra khỏi lớp học, chạy đi tìm cô ấy để phủ lên cô ấy những nụ hôn, để hứa hẹn với cô ấy những ngày tươi đẹp hơn.

Nhưng tối đến, tôi gặp lại cô ấy hạnh phúc và tươi cười với một bữa tối khiêm tốn dọn trên một chiếc bàn nhỏ bằng gỗ vốn là thứ đồ đặc duy nhất chúng tôi có.

Và chúng tôi đã trải qua những buổi tối thật đẹp cùng cười đùa, cùng tâm sự về quá khứ, cùng dự đoán tương lai, đôi khi chúng tôi còn leo lên mái nhà ngắm ánh ngày dần tắt trong màn khói xám của thành phố.

Chính trên mái nhà này chúng tôi đã quyết định có một đứa con. Chúng tôi thậm chí còn nghĩ ngay rằng đó sẽ là một đứa con trai. Và tôi đề nghị cô ấy đặt tên nó là Jérôme, giống tên của bố cô ấy.

JEAN

Khi bọn chúng vào phòng, Jean đang ngủ. Những viên thuốc Lagdar cho uống giúp gã có một vài khoảnh khắc mất đi ý thức, các cơ được thả lỏng. Hé mở mí mắt, gã nhận thấy một sự náo động bất thường quanh mình và hiểu ngay điều gì sắp xảy ra. Về kích động của hai tên bắt cóc, ánh nhìn điên dại của chúng, sự nhanh nhẹn trong cử động của chúng cho thấy tính chất của thời điểm sắp tới: thời điểm hành quyết.

~*~

Chúng bắt đầu la hét, động viên

khích lệ nhau và chửi gã bằng thứ tiếng của chúng.

Lagdar đã biến đổi. Người đàn ông nhỏ bé dễ chịu đã nhường chỗ cho một chiến binh đang tìm kiếm trong mình sự giận dữ và lòng hận thù đủ để dập tắt một vài cảm xúc có nguy cơ ngăn cản hẳn hành động.

Còn Jean, gã thử thăm dò nỗi sợ hãi trong mình. Gã đã nhầm nó với cảm giác ngạc nhiên vì bọn bắt cóc đột ngột xông vào và vì thái độ thù hằn của chúng. Gã nổi dậy chống lại cái cảm xúc đang xâm chiếm gã: gã không thể sợ đoạn kết, vì gã đã quá chờ đợi khoảnh khắc này để có thể sợ hãi. Gã chỉ muốn

bọn chúng ngừng la hét và hoàn tất hành động của chúng trong im lặng.

Akim vút một cái túi lên giường:

- Mặc quần áo này vào! Hấn ra lệnh.

Ngoan ngoãn vâng lời, gã nhìn đồng quần áo ăn mày cũ nát của mình, vẫn trong tình trạng rách rưới và bốc mùi như trước khi gã cởi ra.

Jean thử đưa mắt tỏ ý dò hỏi Lagdar, hy vọng một lời giải thích, một sự giúp đỡ, nhưng tên này đang ở trong một trạng thái khác thường, mắt lờ ra, hơi thở không đều.

Akim thét lên và chĩa súng vào gã

để gã nhanh chóng tuân lệnh.

Gã tù chui vào bộ quần áo đầy vết bẩn và cảm thấy thoáng buồn nôn khi bắt gặp lại thứ mùi vốn đã từng là của gã trong một thời gian dài.

Khi gã mặc xong, Lagdar tiến lại gần và chìa tay về phía mặt gã. Jean lùi lại theo bản năng.

- Cầm nhúc nhích! Lagdar thét lên và chĩa súng vào giữa trán gã.

Trái với mọi chờ đợi, hắn túm tóc Jean.

Akim lôi một chiếc máy quay cùng chân máy ra khỏi cái túi du lịch trong khi miệng vẫn không ngừng la hét. Jean hiểu

ra. Bọn chúng sẽ thực hiện một trong những đoạn phim chết chóc vốn đã trở thành kiểu mẫu cho nhiều tên khủng bố. Chúng sẽ cho gã đóng vai nạn nhân khiếp sợ còn chúng thì nhận vai trò những chiến binh vô nhận đạo, sẵn sàng là mọi thứ để đạt được mục đích.

Lagdar chui đầu vào một cái mũ trùm và chĩa súng vào mặt con tin.

Akim, sau khi cũng đã trùm mặt, lôi một thanh kiếm ra khỏi cái túi du lịch.

Jean run rẩy và những cơn run rẩy ấy dội lại làm lung lay tinh thần gã. Nhịp thở của gã gấp hơn. Chúng sẽ chặt đầu gã. Khẩu súng chỉ dùng để buộc gã không

nhúc nhích mà thôi, còn chính thanh kiếm sẽ cứa vào da gã, lấy đi những tiếng kêu la đau đớn của gã, làm cho gã chết một cách từ từ, trong khi vẫn còn ý thức được sự khủng khiếp của thời điểm đó. Trong ký ức gã lại hiện lên cảnh tượng kinh khủng khi nhà báo người Mỹ ấy vẫn hiểu được thực tế cái chết của mình trong khi mấy tên man rợ đang cắt cổ anh ta. Khoảnh khắc khiếp sợ tuyệt đối. Jean đã sai lầm khi trước đây xem những đoạn phim được phát tán trên internet về vụ sát hại anh ta. Những hình ảnh cùng tiếng kêu thét của người bị hành quyết thiêu đốt trái tim gã mãi mãi, không cho gã ngủ suốt nhiều đêm liền.

Gã cảm thấy nỗi sợ hãi phản trắc

đang trời dậy, rõ ràng và dữ dội vì đã lâu
gã không biết tới nó nữa.

Người đàn ông thứ ba xuất hiện.
Đôi mắt u tối của hắn lộ ra qua hai lỗ
thủng trên mũ trùm đầu. Hắn tránh nhìn
nạn nhân của mình và đứng vào gần máy
quay. Những tên đồng đảng của hắn đứng
hai bên kẻ bị hành quyết. Jean vừa cảm
thấy lưỡi kiếm lạnh toát trên cổ, vừa cảm
thấy nòng súng đang gí vào thái dương.

Tên thủ lĩnh khẽ gật đầu với đám
quân của mình trước khi bật máy quay.
Hai tên khủng bố bắt đầu la hét điên
cuồng, như là tìm kiếm trong cơn hung
bạo vô lý ấy chút can đảm để thắng được
nỗi hèn nhát trong chúng, để có thể đạt

tới trạng thái xuất thần khiến cho hành động giết người với chúng chỉ còn là một hành động hoàn toàn máy móc mà thôi.

Cơn tức giận cực độ của chúng làm tăng thêm nỗi sợ hãi trong Jean, gã lại bắt đầu run rẩy hơn cả lúc trước. Gã hít thở sâu và thử tìm cách lẫn trốn vào một nơi nào đó sâu thẳm trong chính bản thân gã. Một nơi còn giữ lại được chút hơi ấm gã đã từng biết xưa kia, một chút năng lượng hay lòng dũng cảm còn sót lại để có thể gấp thời gian lại và gửi trả những giây đồng hồ sắp tới về một thời điểm khác. Gã cúi đầu và nhắm mắt lại để không thấy lưỡi kiếm đang kề vào cổ, để không biết gì về nơi chốn, hoàn cảnh nữa. Gã lục lọi trong tâm hồn mình, trong

thân thể mình, trong trái tim mình nhưng chỉ tìm thấy nỗi sợ hãi của chính gã. Nó trôi bập bênh như một thứ chất lỏng lạnh buốt trong cơ thể gã, làm co cứng chân tay. Gã điên lên vì đã để cho nỗi sợ xâm chiếm lấy mình. Gã muốn mình phải tự hào, phải thản nhiên, gã, người đã chờ đợi cái giây phút này biết bao, đã chuẩn bị cho nó, thậm chí đã gọi tên nó trong những cơn say mềm tuyệt vọng. Đối diện với ý nghĩ về cái chết của mình, gã tin rằng sẽ đạt được sự thanh thản gần như là niềm hạnh phúc tuyệt đối. Thế mà, đến lúc này, gã lại tỏ ra sợ hãi, nỗi sợ mà gã không bao giờ tưởng tượng ra được. Liệu gã có thét lên khi lưỡi kiếm cứa vào da thịt gã? Liệu gã có van xin những tên đao

phủ của mình? Mỗi câu hỏi biến thành một con sóng dần đẩy gã đi xa, tới một cơn bão tình cảm dữ dội. Gã thấy lão đảo mắt phương hướng.

Thế là gã mở mắt ra nhìn vào thực tại, tìm một điểm tựa trong đó để không suy sụp, đứng thẳng lên và tỏ ra xứng đáng. Gã nhìn chăm chăm vào ống kính máy quay. Ai sẽ xem những hình ảnh này? Người ta có nhận ra gã không? Râu ria, mái tóc dài, tuổi tác cùng những điều kiện sống suốt thời gian vừa qua đã khiến việc nhận dạng gã trở nên khó khăn. Ít nhất là gã hy vọng như vậy.

Gã bắt gặp cái nhìn của người đàn ông đứng sau máy quay và ngạc nhiên vì

sự dữ dội trong ánh mắt ấy. Đó là do hận thù? Do một sự tò mò bệnh hoạn? Cũng có thể là do sợ hãi?

Tên thủ lĩnh giơ tay lên, thế là hai tên đồng bọn im miệng ngay lập tức. Và bình tĩnh thu dọn vũ khí.

Màn kịch đã diễn xong.

Jean mở miệng hớp lấy một chút không khí, ngạc nhiên, hạnh phúc. Gã không muốn chết. Dù thế nào thì cũng không phải theo cách này.

- Cởi quần áo ra, Akim ra lệnh.

Jean nhận thấy những giọt mồ hôi lạnh toát lăn trên trán gã. Ba tên cực đoan đứng im quan sát gã. Gã đã tặng

cho chúng một màn kịch đáng thương hại. Người đàn ông đầy ngạo nghễ trước bọn bắt cóc đã nhường chỗ cho một tên khát rượu và giờ đây lại là một nạn nhân đáng thương, đầm đìa mồ hôi, mắt mở to sợ hãi trước địa ngục, thở một cách khó nhọc, nước đái vãi cả ra sàn.

- Tôi sẽ lo phần anh ta, Lagdar tuyên bố, đã lấy lại giọng dịu dàng và ân cần của mình.

Sau đó, quay về phía Jean:

- OK, được rồi. Anh đi tắm và thay quần áo đi.

Con tin cười phá lên.

Tiếng cười giận dữ của một con

người bị tước đi danh dự, sự vững vàng và lý trí của mình.

Nhưng cũng là tiếng cười của một kẻ sống sót nhờ phép màu.

DANIEL

Sự điên loạn gặm nhấm tinh thần tôi. Tôi cảm thấy từng mẩu lý trí của mình phải lùi bước trước ngọn lửa của nỗi đau. Tôi phải chiến đấu để giữ mình tỉnh táo, xua đuổi những dấu hiệu nhỏ nhất của sự yếu đuối, những sự nhượng bộ dù chỉ là chút xíu trước những cơn hoang tưởng đang ẩn mình sau nỗi đau của tôi, rình rập chờ đợi một khoảng buông lỏng quá lâu để hoàn toàn xâm chiếm lấy tôi. Những hình ảnh kinh hoàng mà tôi thấy thấp thoáng phải chăng là kết quả của trạng thái uể oải phản trắc hay của chính sự sáng suốt bị bao vây?

Ban ngày, tôi làm ra vẻ bình thường để giữ được vẻ ngoài đáng tin cậy. Nhưng khi đêm xuống, những bóng ma của tôi lại ập đến. Ngược đời thay, chính là sự sáng suốt của tôi đã chuẩn bị đón tiếp cơn điên loạn. Nó cho tôi thấy hình ảnh hai người đàn ông trong tôi. Một chiến binh luôn lách, sử dụng thủ đoạn, điều khiển mọi việc theo ý mình vào ban ngày, và tối đến là một con người rối trí mà hận thủ giữ cho thức tỉnh. Con người thứ nhất phục vụ cho con người thứ hai. Nhưng con người thứ hai lại làm hỏng những cơ hội của con người thứ nhất bằng thái độ vô trách nhiệm và những đợt mất tự chủ.

Hạnh phúc mới mẻ của chúng tôi bị chao đảo bởi những cơn địa chấn cho thấy sự mong manh trong nền tảng của hạnh phúc này. Mọi việc đã diễn ra quá nhanh, và cơn lốc các sự kiện không để cho tôi kịp chuẩn bị sống cuộc đời mới của mình với sự bình thản cần thiết. Đáng rằng tôi muốn sống tốt cuộc sống của mình với Betty, nhưng tính cách của tôi, những xung năng trong tôi, những phản xạ của tôi không theo kịp những ý định của tôi.

Đã bao nhiêu lần tôi muốn trốn thoát khỏi sự tồn tại được định cỡ đã buộc phải chấp nhận tôi này, muốn quay

lại với những công việc tội lỗi của mình, được ném mùi vị kiếm đồng tiền một cách dễ dàng và nổi thấp thỏm của sự mạo hiểm, quay lại với tình bạn của hội mà từ lâu rồi tôi không còn gặp nữa? Đã bao nhiêu lần tôi cảm thấy không được ở đúng chỗ của mình trong cái thế giới chật chội này?

Tôi là một doanh nhân như bao người khác, lại thêm một chàng Rastignac^[1] nữa, phá những cái bẫy, đoán ra những trò ti tiện, chen lẫn xô đẩy để nhoi được lên đầu danh sách, danh sách của những kẻ chiến thắng.

[1. Rastignac, nhân vật trong bộ Tấn trò đời của Honoré de Balzac, là

một anh học trò nghèo tỉnh lẻ lên Paris với hy vọng đổi đời, chen chân được vào giới thượng lưu bằng đủ mọi mảnh khoé.]

Xen lẫn các giai đoạn giận dữ cuồng nộ mà tôi là một chiến binh ngoại hạng là những khoảng thời gian chán nản cực độ khi tôi không có lấy dù là một ham muốn hành động nhỏ bé nhất. Khi ấy tôi phải chịu đựng một sự sáng suốt quá mức và trong gương, hình ảnh một doanh nhân với mái tóc cắt gọn gàng và bộ com lê rẻ tiền làm dấy lên trong tôi lòng thương hại. Tôi nghĩ đến những người bạn mà tôi rất nhớ, nghĩ đến việc họ sẽ nói gì khi thấy kẻ đang là tôi bây giờ...

Nhưng tình yêu của Betty làm nên một thứ lan can để tôi tựa vào mỗi khi thấy mình chao đảo. Tôi bình tĩnh lại và tung ra hành động mới để tự quảng mình vào cuộc đua. Betty đoán ra những yếu đuối của tôi, đôi khi đoán trước được chúng.

Cái ngày tôi nhận được kỳ lương đầu tiên, tôi đứng đó, hoảng hốt, nhìn ngấm tò séc được xem như là đền đáp cho những nỗ lực của tôi và nó có vẻ chẳng nghĩa lý gì so với nhu cầu của chúng tôi. Chỉ một vụ trộm thôi cũng đủ mang lại cho tôi số tiền gấp năm lần như thế.

- Đây là tiền của anh! Cô ấy nói

với tôi. Của anh! Tiền anh làm được! Em biết anh đang nghĩ gì, nhưng nó có một giá trị khác hẳn so với tất cả tiền bạc mà anh đã có thể có được bằng cách khác.

Còn tôi, tôi chỉ nghĩ tới hàng kilômét đường đã phải đi qua, tới những nụ cười đạo đức giả, tới hàng giờ đồng hồ bỏ ra để xem lại các bản giới thiệu sản phẩm, tới những tiếng hét sung sướng khi ký được hợp đồng, tới căn hộ mà tôi đang muốn rời bỏ này, tới cái phòng khách làm cô ấy thích mê mà tôi không thể cho cô ấy được, tới bao nhiêu mồ hôi đã đổ ra để nhận lại một đồng lương còm cõi thế này.

Nhưng cô ấy có lý. Đây là tiền của

tôi.

Và tôi phải học cách đánh giá đúng giá trị của nó, bằng cách kiếm tiền khó nhọc và tính toán từng khoản chi tiêu.

Betty thường phải chịu đựng những cơn giận dữ vô lý vốn nảy sinh từ cảm giác thất vọng trong tôi. Nhưng cô ấy không hề phản ứng, quá hạnh phúc vì thấy tôi tiến bộ, lớn lên. Bởi vì tôi không nhận thấy mình đã thành một người khác. Chỉ cần tôi học cách kiên nhẫn, học cách tìm được chỗ của mình, học cách chấp nhận những nguyên tắc mới. Thế nhưng những điểm giúp tôi định vị đã bị nhiễu loạn. Liệu tôi có xuất sắc hơn tất cả những người xung quanh, hay đơn giản

chỉ là tôi khác họ?

Chính những giọt nước mắt của cô ấy đã ngăn những cơn thịnh nộ của tôi lại. Bởi nó cho thấy lòng ích kỷ trong tôi. Chẳng phải cô ấy cũng đã rời bỏ thế giới của cô ấy, rời bỏ mọi tiện nghi, bạn bè của cô ấy để giam mình trong căn phòng tồi tàn này đây sao? Thế nên tôi lại xin lỗi cô ấy, ôm chặt cô ấy trong vòng tay và những lần hòa giải lại mang chúng tôi đến những bình minh mới, tôi đã quyết định đi tìm chỗ đứng của mình trong thế giới này, xây dựng lại thế giới của cô ấy.

Dẫu cho việc ấy đẩy tôi xa khỏi thế giới của mình, mãi mãi.

~*~

Đột nhập vào nhà tên thủ lĩnh là việc làm hiển nhiên nhất. Nó phù hợp nhất với khả năng của tôi. Dù lâu rồi không *thực hành* nhưng tôi nghĩ mình vẫn còn giữ lại được một số kỹ năng.

Tôi tiến lại gần ngôi nhà, thử định vị hệ thống báo động: một chiếc camera theo dõi mà tôi vẫn chưa xác định được rõ là loại gì.

Buổi tối, khoảng 20 giờ, bốn tên vệ sĩ được thay bằng hai người đàn ông. Chỉ có hai.

Tôi có thể trèo qua cánh cổng nặng nề khá dễ dàng. Một cái cây với cành lá rậm rạp sẽ che cho tôi. Sau đó, tôi còn

mười mét nữa mà không có gì che chở. Nhưng bao quanh nhà là một hệ thống ánh sáng yếu. Mà cũng không có chó. Một điều may mắn. Tôi có thể quan sát thấy có một cửa sổ thấp có lẽ là dẫn xuống một căn hầm. Tôi có thể lên xuống đó sau khi đã vô hiệu hóa hệ thống báo động.

Sau đó, do không biết cách bố trí của nơi này thế nào, tôi đành phó mặc cho bản năng và sự may mắn của mình.

Và cầu nguyện rằng sự điên rồ của mình không làm hỏng mọi việc.

JEAN

Những ngày tiếp theo, cảnh tượng về buổi hành quyết nhấn chìm Jean trong một trạng thái hoàn toàn lú lẫn.

Nhiều năm qua gã đã tin vào giá trị cứu rỗi của cái chết. Nhưng nỗi sợ dường như đã làm thay đổi mối liên hệ của gã với cuộc sống. Và từ lúc đó, gã liên tục nghĩ về cái thời điểm lưỡi gươm kề trên cổ gã, khi sức mạnh của gã rời bỏ các cơ bắp để tập trung hết năng lượng của nó vào nỗi sợ hãi tột độ. Trong một vài giây đó, gã đã sống. Ướt đầm mồ hôi và nước tiểu, toàn thân run rẩy, gã đã trở

lại làm một con người. Điều đó nghĩa là gã không muốn chết hay đơn thuần chỉ là gã không biết cách chết? Điều đó nói lên rằng gã muốn sống? Nhưng sống vì ai, vì cái gì? Để tiếp tục quên? Để quay lại đường phố và uống rượu trở lại?

Khi Akim vào phòng mang theo bữa sáng, Jean tì lên khuỷu tay nhôм dậy.

Gã quan sát Akim một lúc, và trước khi hăп ra khỏi phòng, gã gọi hăп lại:

- Bọn mày sẽ làm gì với cuốn phim?

Câu hỏi đó không ngừng giàу vò gã. Gã tưởng tượng ra cảnh người ta phát

tán đoạn phim, phản ứng từ những người thân của gã. Những khoảnh khắc địa ngục đó đã làm nứt cái vỏ bọc mà gã che phủ lên quá khứ của mình. Những hình ảnh, những nỗi đau đớn, những nghi ngờ mà gã đã cố nuốt trôi dưới những lời biện bạch và những ly rượu đầy tràn giờ đây có nguy cơ trỗi dậy và gã sẽ phải huy động mọi nỗ lực phi thường để kìm giữ lại những mập mờ ám muội trong câu chuyện cuộc đời gã. Lúc bị hành quyết. Lần này là thực sự.

- Sao? Mà thấy xấu hổ à? Tên cai tù xằng giọng hỏi. Mà tự hỏi không biết người thân của mày có xem được nó không hả? Họ sẽ cảm thấy thế nào khi phát hiện ra mày trong tình trạng này hả?

- Nhưng bọn mày muốn gì? Con tin nổi khùng. Trả thù ư? Hiến tế tao để thỏa mãn những ảo tưởng về tôn giáo của chúng mày ư? Đòi tiền chuộc ư?

- Mày sẽ sớm biết thôi, Akim cộc cằn đáp.

- Lũ ngu! Quân khốn khiếp! tên tù khùng lên.

- Giận dữ, xấu hổ, lo lắng về thái độ của người khác... Mày thấy không, chỉ cần tách mày ra khỏi rượu và làm cho mày sợ là đủ để mày tìm lại được vài cảm xúc con người, Akim cười. Thế mà mới cách đây vài ngày mày còn coi thường cái chết!

- Chúng mày cười cợt trước nỗi sợ của tao. Chúng mày hẳn đã cười nhạo khi tao run rẩy và vãi ra quần. Chúng mày cảm thấy vui sướng nhất khi hạ nhục người khác, hay khi chặt đầu người ta hả? Phải đấy, trước cái chết, tao đã run sợ. Thế nhưng có Chúa mới biết được tao có chờ đợi nó hay không, thậm chí tao có gọi nó đến hay không? Và gọi bằng tất cả sức lực của tao nữa! Tao đã tưởng là sẽ thoát khỏi nỗi sợ hãi đó cùng lúc với ước muốn được sống. Thế mà tao đã sợ, sợ khủng khiếp.

- Bây giờ mày có muốn sống khủng khiếp không? Akim hỏi.

~*~

Bực tức, Éric Suma quăng cây bút lên mặt bàn, cắt ngang tranh luận đang diễn ra.

- Và đó là tất cả những gì anh tìm được sao? Đã một tuần rồi chúng ta vẫn cứ nói mãi về những chủ đề đó. Không có một tin độc quyền nào từ vài tháng nay. Không có một thông tin bất ngờ nào.

- Anh quá lời rồi, Éric! Isabelle, nữ tổng biên tập, đáp. Thông tin là thông tin! Chúng ta đang khai thác những chủ đề giống với các kênh đối thủ của chúng ta.

Isabella, một phụ nữ bốn mươi tuổi trong bộ vest giản dị, tóc nâu dài chấm vai, mắt xanh lấp lánh, đứng lên để

tỏ ý phản đối mạnh mẽ. Nổi tiếng là một người đòi hỏi rất cao đối với ê kíp của mình, nhưng cô cũng được đánh giá cao vì thái độ công bằng. Các nhà báo có mặt ở đó cảm thấy bị tấn công vì nhận xét của Éric đã để cho cô một mình dấn thân vào cuộc tranh cãi. Khả năng thu hút cũng như thâm niên làm việc của Éric khiến họ không dám lên tiếng phản đối ông ngay từ đầu.

- Lý lẽ hay ghê đây! Tôi báo cho cô biết chúng ta còn lâu mới đứng đầu về số lượng khán giả. Do đó, không phải bằng cách làm như các kênh khác mà chúng ta có thể chiếm được thị phần đâu.

Éric thuộc thế hệ những người dẫn

chương trình truyền hình cũ với ngoại hình bình thường, không đặc biệt đẹp. Mũi ông hơi dài, gò má cao, đôi môi không cân đối át cả cái cằm vuông và mái tóc được chải gọn gàng mang lại cho ông vẻ ngoài của những diễn viên Ý trong thập niên sáu mươi.

- Đợi chút nào, bài diễn thuyết ngu ngốc này là cái gì thế? Charles, trưởng ban biên tập, cắt ngang. Anh là nhà báo hay là giám đốc quảng cáo? Chúng ta mặc kệ đám khán giả! Chúng ta làm nghề của chúng ta, thế thôi. Cả ê kíp đang phải vật lộn để cho ra một bản tin chuyên nghiệp với một đồng thiết bị tồi tàn, đây là sự thật!

Charles là người duy nhất có thể nói với người dẫn chương trình ngôi sao của kênh bằng cái giọng ấy. Vì tuổi tác, vì vẻ đáng kính nhưng cũng vì ông đã giúp đỡ Éric trong buổi đầu khó khăn khi mới vào nghề truyền hình. Mái tóc muối tiêu và vẻ đầy đà cho ông vẻ ngoài của một người cha đã về hưu nhưng không hề làm giảm sút đi uy lực mà kinh nghiệm trao cho ông. Ông đã có được danh tiếng của một phóng viên kỳ cựu nhờ vào việc lăn lộn tại nhiều cuộc xung đột ác liệt nhất trên hành tinh này trong suốt ba mươi năm qua. Với các phóng viên trẻ của ban biên tập kênh Télé 8, Charles là một hình mẫu, một biểu tượng và họ sẵn sàng bỏ qua việc ông kết thúc sự nghiệp

của mình lại một kênh giải trí như thế này.

Các phóng viên quan sát hai người đàn ông, chờ đợi một vụ tranh cãi. Nhưng Éric không đáp lại. Ông lắc đầu và đứng lên.

- Được rồi. Tôi rất tiếc, tôi chỉ bị mệt thôi. Hãy kết thúc mà không có tôi. Tôi sẽ đi nghỉ một chút trước khi lên sóng.

Ông quay về phòng mình, ngồi xuống ghế và gác chân lên bàn. Ông hỏi hận vì đã nổi nóng, trong khi biết rõ rằng mình có thể mong đợi gì ở khả năng và lòng nhiệt tình của một ê kíp toàn người mới vào nghề và được trả lương rất tẻ.

Đó không phải là lỗi của họ nếu lượng người xem không tăng, mà là do tinh thần chung của cả kênh, mà là do tinh thần chung của cả kênh, do những chương trình lỗi thời, do chính sách của ông chủ mới vốn là một người muốn cắt giảm mọi chi phí hơn là một nhà quản lý.

Éric Suma coi đây như là một thất bại cá nhân. Trái với mong đợi của ông, việc ông đến làm cho Télés 8 không hề kéo theo lượng người xem đông đảo. Ông đã không thể tạo ra động lực mới như kênh này đã hy vọng khi nhận ông. Ông đã đánh cược khi rời bỏ vị trí phóng viên của mình tại một kênh truyền hình quốc gia để tham gia vào ê kíp của Charles, đã tuyên bố rằng muốn vượt qua

thách thức, muốn chứng minh rằng chính năng lực và cá tính của ông mới là thứ đảm bảo cho sự thành công của bản tin chứ không phải là sức mạnh trong việc tiếp thị của công ty, thế nhưng hiệu ứng của tuyên bố ấy cũng chấm dứt ngay.

Sự thực thì không ai là nạn nhân cả. Suma đã từ chức trước khi bị sa thải. Thái độ của ông trong vụ khủng bố kinh hoàng thực chất đã đặt ông dưới những lời chỉ trích gay gắt nhất. Theo các đồng nghiệp, ông đã “mất tự chủ và phát điên”. Còn theo giới truyền thông đang vui sướng vì có thể đánh gục được một biểu tượng của một trong những kênh truyền hình tư nhân được yêu thích nhất tại Pháp thì ông đã vượt quá giới hạn của

những ưu tiên mà nghề báo đem lại cho ông.

Ông thì chỉ nghĩ rằng mình đã nói sự thật. Còn sự thật của ông? Ông đã bị khiển trách nặng nề. Một vài tuần sau sự kiện mà đồng nghiệp của ông gọi là “trò ngốc nghếch của Suma”, khi mọi chuyện đã lắng xuống, ban giám đốc đề nghị ông rời chương trình và trở thành người phụ trách sản xuất của một kênh thông tin. Ông không có sự lựa chọn nào khác ngoài việc đồng ý và cứ tiếp tục chơi trò giả vờ đã dẫn dắt các buổi tranh luận, ông đã đi đến chỗ tin rằng vị trí này là một cơ hội để nói lại với nghiệp vụ điều tra báo chí và nhờ đó tìm lại được khả năng đề cập đến những vấn đề sâu sắc.

Nhưng tạp chí truyền hình đó do không có người xem cũng đã nhanh chóng bị cắt bỏ. Vậy là Êric lại được đưa sang làm người phụ trách các sự kiện. Hội nghị thượng đỉnh về chính trị, hội thảo quốc tế, những chuyến công tác của các nguyên thủ quốc gia: ông đã xây dựng ê kíp, tổ chức trường quay, bố trí các chương trình tiếp phát, mà không bao giờ còn xuất hiện trên sóng nữa. Sau năm năm sống cuộc sống ấy, cái cuộc sống mà ông coi là sống thực vật nhưng lại không dám rời bỏ vì lý do tiền bạc, ông hẳn đã chìm trong thất vọng nếu như không gặp lại Charles, một đồng nghiệp cũ, lại một Hội nghị của nhóm G7. Charles vừa mới bắt đầu vào làm tại một kênh truyền hình với

nhiệm vụ xây dựng một ê kíp phóng viên trẻ. Vì Eric bày tỏ mong muốn rời bỏ chỗ làm để tìm một công việc khác, tự do hơn, và nói rằng sẵn sàng chấp nhận mức lương bằng một nửa hiện tại để đổi lấy một sự tự do mới, đổi lấy việc được quay lại với công việc của người dẫn chương trình và cơ hội tạo ra một bản tin khác biệt, Charles đã thông báo cho ban giám đốc của kênh và Eric được Télé 8 tuyển dụng vào vị trí người dẫn chương trình Bản tin 20 giờ với mức lương bằng một phần ba mức lương cũ.

Ông cảm thấy trẻ lại khi tới làm việc cho kênh truyền hình đầy tham vọng này. Điều kiện làm việc, sức sống cả ê kíp, những tiếng quát tháo của Charles,

những thách thức cần phải vượt qua, tất cả nhắc ông nhớ lại thuở ban đầu mới vào nghề của mình. Việc chuyển chỗ làm của ông được giới truyền thông nhắc tới một cách quá đà còn Suma thì thích thú được trở lại làm người nổi tiếng.

Tiếc thay, trạng thái hưng phấn đã nhường chỗ cho cảm giác ảo tưởng bị tan vỡ khi lượng người xem bản tin không tăng lên đáng kể, thậm chí còn không được như mong đợi và khi thấy một nhịp điệu nhàm chán mới nhanh chóng thành hình. Do đó, ông thấy hối hận vì đã không rút lui trong vinh quang, tuy vẫn ý thức được rằng mình nên bỏ lại điều gì để lưu lại được hình ảnh một phóng viên chuyên nghiệp, một người có khả năng

quay lưng lại với thành công. Ông đo đếm sự tự phụ hợm hĩnh trong tình cảm của mình nhưng cảm thấy không thể chấp nhận rằng nổi cay đắng là giấy thông hành duy nhất của ông. Ông cảm thấy chua chát.

Giờ đây, ông còn giá trị, với vai trò một người làm nghề báo, với vai trò một người đàn ông, với vai trò một người bạn. Vợ ông đã bỏ ông. Ông chỉ còn lại một mình. Người ta không còn gọi ông đến chủ trì những sự kiện quan trọng, mời ông đến những nhà hàng lớn, mời ông trả lời những cuộc phỏng vấn ngu ngốc, tìm cách biết người vừa mới đính hôn với ông là ai hay mời ông chụp ảnh trong bộ lễ phục vào ngày đầu năm

nữa. Một lần nữa ông lại biến mất, một cách từ từ, dần dần khỏi thế giới của những người nổi tiếng. Và ông cho rằng hình ảnh mà ông thêm vào cái không khí thảm hại của bản tin truyền hình này là hình ảnh một người đang cố níu giữ được đến đâu hay đến đấy, cố để mà tồn tại. Mà những gì còn sót lại từ danh tiếng của ông trong giới truyền thông không lâu nữa cũng sẽ biến mất đằng sau số lượng người xem thấp thảm hại, ông, người từ lâu vẫn định giá bản thân theo giá trị danh tiếng của mình để thoát thân một cách bình yên vô sự.

Lối thoát duy nhất xứng với tài năng của ông – mà ông cũng đã nghĩ đến trong những thời điểm u ám nhất – đó là

tự tử. Giới truyền thông thích màn kịch bệnh hoạn này. Ông sẽ chọn giờ, chọn địa điểm cho mình và dàn cảnh sao cho tất cả các bản tin tối không có lựa chọn nào khác ngoài việc bắt đầu bằng tin ông qua đời. Ông xứng đáng có được những cuộc triển lãm tưởng nhớ, được lên trang bìa các báo. Những người làm nghề trẻ tuổi, vừa mới tốt nghiệp, sẽ đi phỏng vấn những ai quen biết ông, chỉ trích phê phán những phát biểu không hay, sắp xếp những lời kể về ông sao cho có thể dựng nên một câu chuyện hấp dẫn. Cho đến tận đám tang, đó chính là đoạn kết huy hoàng cho nhân vật danh dự của giới báo chí. Tất cả mọi người đều có mặt, với kính đen và quần áo tối màu, buồn bã ôm

nhau, lau đi một giọt nước mắt chưa chắc đã có thật trong khi lén lút nhìn đồng hồ. Tất cả đều cảm thấy bắt buộc phải ở bên ông.

Nhưng ông cũng biết rõ rằng, nếu chết bây giờ, ông sẽ không thể có tất cả những điều đó. Một tin vắn, một bài được những người bạn cuối cùng của ông công phu soạn ra và một nghĩa trang vắng ngắt. Vụ tự tử của ông chắc chắn cũng sẽ được cho là biểu hiện cuối cùng của tính phù phiếm trong ông, thậm chí là sự hèn nhát trong ông.

Vậy nên ông cần phải có một tin độc quyền. Một thông tin đủ bất ngờ để đẩy ông lên hàng đầu và cho phép ông

một lần nữa chứng tỏ năng lực của mình. Sau đó, ông sẽ ra đi, về nghỉ hưu, trong thanh thản.

Đó là những gì Eric Suma thầm nhủ khi nằm dài trong phòng làm việc, mắt nhắm nghiền, hơi thở chậm chậm.

Ông không nhận thấy cái phong bì được để gần chân ông.

Một phong thư được chuyển đến trong buổi sáng hôm ấy, nội dung của nó chính là lời đáp cho tất cả các vấn đề của ông.

DANIEL

Tôi đang bỏ phí các cơ hội thành công của mình. Tôi tưởng rằng đã triển khai kế hoạch của mình một cách hoàn hảo nhưng những phút lơ đãng đã ngấm phá hoại hành động của tôi. Tôi uống quá nhiều.

Tôi cần phải tìm lại nguồn năng lượng, tìm lại sự tập trung cần thiết để suy nghĩ, tìm lại sức mạnh không thể thiếu được cho kế hoạch của mình.

Giá như Jérôme đến nói chuyện với tôi!

Giá như nó lại hiện lên và ở bên tôi dù chỉ một phút thôi!

Tôi không còn là một người chồng, một người cha nữa.

Và cũng chưa được là một tên sát nhân.

Hôm qua, tôi tưởng như đã có thể kết thúc tất cả để trở về nhà. Tôi tự nhủ rằng cần phải quay lại cuộc sống bình thường. Nhưng cụm từ đó đã biến mất đối với tôi. Cuộc sống “bình thường” không còn tồn tại nữa. Liệu có bình thường không khi con tôi đã chết? Liệu có bình thường không khi một người làm nổ tung một chiếc xe buýt để người ta nói về sự nghiệp của mình? Liệu có bình

thường không khi kẻ đã tài trợ cho vụ
khủng bố ấy và bảo đảm hon ó vẫn ăn
uống, cười đùa, cầu nguyện, ngủ ngáy mà
không phải chịu bất cứ hình phạt nào?
Không gì có thể bình thường hơn được
nữa, kẻ từ đó.

~*~

Jérôme, hãy nói với bố! Bố xin
con đấy, hãy nói với bố điều gì đó!

Nói với bố rằng con không phải
đau khổ!

Nói với bố rằng con không giận
bố!

Nói với bố rằng mọi chuyện đều
tốt đẹp tại nơi con đang ở.

Nói thêm với bố rằng những lần xuất hiện của con không phải là do chứng hoang tưởng của bố. Rằng bố thực sự nghe thấy con Nói với bố sau khi con ra đi.

Nói với bố rằng con đã tồn tại, rằng con vẫn đang tồn tại, theo một cách khác.

Nói với bố rằng bố không điên.

Chỉ là say thôi.

~*~

Điều khó nhất đó là chịu đựng việc phân chia thứ bậc. Mỗi lần một trong những cấp trên của tôi nói với tôi bằng

những từ ngữ gay gắt hoặc chỉ là quá suông sã, một xu hướng phản kháng lan tỏa trong cơ thể tôi, làm co cứng các cơ. Và nếu như đó là mệnh lệnh, hay tệ hơn nữa là những lời trách mắng giáo huấn thì tôi phải cố kèm chế để không quay lại là một tên lưu manh sẵn sàng chửi lộn.

Tôi sẵn sàng chấp nhận sự độc đoán nhưng tôi muốn hiểu rõ nó, đánh giá nó, biến nó thành chính đáng. Địa vị, thâm niên làm việc hay lương bổng, trong mắt tôi, đều không phải là những lý lẽ đủ sức thuyết phục. Những điều đó không những khó mà che giấu được sự ngu ngốc của một vài kẻ mà còn chỉ rõ ra sự ngu ngốc ấy. Doanh nghiệp đầy rẫy những ông chủ nhỏ, những kẻ độc tài mới

vào nghề, những tay lãnh đạo tự ti kếm
tìm trong quyền lực của mình thái độ tôn
trọng mà cuộc đời không bao giờ trao
cho họ.

Do lúc đầu tôi tỏ ra coi khinh
những người đó nên tôi đã nhanh chóng
tạo cho mình danh tiếng của một kẻ phù
phiếm. Nếu như không nhờ vào kết quả
kinh doanh, tôi đã nhanh chóng bị cho về
vườn. Ý thức được về hình ảnh đó nên
tôi quyết định phải cố gắng và trở nên
thân thiện hơn, tìm kiếm khả năng dàn
xếp trong lòng trắc ẩn của mình, nếu như
họ tỏ ra là những kẻ nhỏ nhen đến vậy,
hèn nhát đến vậy, thì đó là vì cuộc sống
đã không đối xử tốt với họ. Tuy nhiên tôi
vẫn chối bỏ một vài sự nhượng bộ, từ

chối những mẫu cuối cùng từ lòng tự tôn của mình: cười trước một trò đùa ngớ ngếch, chỉ trích một đồng nghiệp, kết bè kết đảng... Đổi lại, tôi chấp nhận tranh luận, cà phê buổi sáng, nhà hàng vào buổi trưa, tiệc tùng nhân các dịp lễ và sinh nhật. Thế nên sau khi làm mất lòng mọi người tính cách của tôi dần khiến người ta tò mò và rồi được chấp nhận. Tôi trở thành thủ lĩnh dù không muốn như thế, thủ lĩnh của những nhân viên kinh doanh mới đang tìm cho mình một hình mẫu chắc chắn trong cái thế giới hỗn loạn này, và đối với cấp trên, tôi trở thành một nhân viên đáng gờm nhưng được tôn trọng.

Sự khác biệt có thể là sức mạnh

của tôi, nếu như tôi có thể kiểm soát được tính hung hăng của mình. Bây giờ thì tôi đã hiểu điều đó.

Một hôm, tôi tình cờ đọc được một tiểu luận xã hội học nói về những người đàn ông và phụ nữ xuất thân từ những tầng lớp thấp trong xã hội, hoặc từ các gia đình nhập cư và cố có được một địa vị tốt hơn. Tác giả nói tới khái niệm “ngôn ngữ kép”: đó là khả năng hòa hợp với môi trường mà người ta đang tiến đến đồng thời vẫn giữ được vốn hiểu biết, gốc gác và những điểm tựa vị của nơi mà những kẻ mới phát này được dạy dỗ. Theo nhà xã hội học này thì đó là một sức mạnh, một động cơ mạnh mẽ. Không phải là đạo đức giả, chỉ là một

khoảng cách cho phép đánh giá tình huống, để vừa ở bên trong vừa ở bên ngoài, để giữ được óc phê phán và rút cuộc để hoàn thành tốt vai của mình.

Đó chính là tình cảnh của tôi. Tôi nhìn thấy rõ ràng mảnh khoe của các đồng nghiệp, đoán ra động cơ của họ, những mối e ngại của họ. Và tôi sử dụng chúng để đạt được mục đích của mình nhanh hơn. Tôi không tiêu tốn thời gian và cả năng lượng của mình vào việc chế giễu người khác, không sợ ông chủ của mình cũng chẳng sợ bị sa thải. Ý thức được con đường phải đi, tôi tìm thấy ở đó sự đảm bảo khi biết cách khôn khéo thoát khỏi tình thế khó khăn, luôn có thể đứng dậy.

Tôi trở nên bất khả chiến bại.

Ban giám đốc nhận ra sự khác biệt trong thái độ của tôi và được củng cố thêm bằng kết quả công việc của tôi, đã kết luận rằng đó là biểu hiện của một cá tính mạnh, đầy hứa hẹn. Vì thế họ cho tôi đi học các khóa tập huấn về quản lý nhằm biến tôi thành sếp.

Tôi đón nhận tin ấy mà vừa mừng vừa lo.

Liệu tôi có cưỡng nổi lực hấp dẫn của thứ văn hóa thương mại này hay không?

Đến lượt tôi, phải chăng rồi tôi cũng sẽ trở thành một kiểu ông chủ nhỏ?

- Daniel, tôi muốn nói chuyện với anh.

Keith nói bằng một thứ tiếng Pháp hoàn hảo, hơi kiêu cách. Khuôn mặt hơi dài và gầy, đôi lông mày rất mảnh, gần như của phụ nữ và cung cách bộ tịch của anh ta trái ngược với sức mạnh toát lên từ mỗi cử động của anh ta. Chúng tôi đang ở sảnh khách sạn. Keith phải qua đây đưa một tài liệu cho tôi. Anh ta muốn đợi tôi.

- Tôi thực sự không có thời gian.

Trợ lý của tôi lạnh lùng quan sát tôi, chắc hẳn đang tự hỏi xem tôi là loại

ông chủ kiêu gì. Tôi trốn việc, bỏ mặc cho anh ta một mình xử lý hồ sơ Sparks, không bao giờ hỏi anh ta lấy một câu. Lần này, sự im lặng đến khó chịu của anh ta làm tôi muốn nghe anh ta nói.

- Mà... tôi cũng vẫn có vài phút đây.

Anh ta đợi tôi mời ngồi xuống một trong những chiếc ghế trong phòng khách. Tôi không làm vậy, hy vọng chỉ dừng lại ở một cuộc trao đổi ngắn.

- Tôi cần anh cho hồ sơ này, anh ta bắt đầu. Cần phải quyết định xem chúng ta sẽ giới thiệu với khách hàng những khả năng lựa chọn nào.

- Tôi hoàn toàn tin tưởng ở anh, Keith. Hãy chọn cái gì anh cảm thấy hợp lý nhất.

Anh ta tiếp tục nhìn tôi chăm chăm như thể hy vọng có thể khám phá bí mật ẩn trong con người tôi.

- Nhưng... cần phải lập báo giá cho những đề xuất này. Mà tôi thì không biết chính sách về giá của hãng.

- Hãy lập một phiếu ghi những công cụ truyền thông mà anh định đề xuất và số ngày làm việc dự tính. Tôi sẽ xem qua rồi sẽ gửi về Paris để họ tính toán chi phí.

Anh ta lắc đầu.

- Nhưng... khách hàng có vẻ như không hiểu tại sao... tại sao họ không gặp anh nữa. Họ đã ký hợp đồng với anh. Tôi cho rằng họ sẽ phật ý khi thấy anh giao vụ này cho một trợ lý quen.

- Không phải một trợ lý quen, mà là một người cộng tác đáng quý.

Lời khen ngợi của tôi khiến anh ta đứng trơ như đá. Cái trò quá trẻ con của tôi thậm chí có thể làm anh ta bị tổn thương. Anh ta không thể hiện ra điều gì cả.

- Tôi chân thành đây, Keith, tôi nói, nhận thấy cần phải trấn an anh ta. Tôi đánh giá rất cao công việc của anh. Tôi biết mình đã hoàn toàn bỏ mặc anh

trong vụ việc khó xử này và đã không trợ giúp anh đầy đủ, nhưng anh đã xoay xử rất tốt.

- Cảm ơn, anh ta lịch sự đáp.

- Tôi... tôi đang có một vụ quan trọng hơn nhiều và rất... mạo hiểm. Tôi dành toàn bộ thời gian cho vụ đó. Tôi sẽ đi gặp khách hàng ngay khi có thể.

Anh ta có tin tôi không? Tôi không biết. Nhưng với tôi cũng chẳng quan trọng chừng nào anh ta còn tiếp tục làm việc thay cho tôi. Tuy nhiên tôi vẫn cảm thấy cần phải tỏ ra quan tâm hơn một chút.

- Tôi sẽ gọi điện cho khách hàng

trong ngày mai.

- Khách hàng sẽ đánh giá cao điều đó, anh ta nói trước khi đi.

Tôi có thể tiếp tục diễn vai này trong bao lâu nữa mà không bị lộ.

JEAN

Éric Suma căng thẳng sai những bước dài trong phòng làm việc.

- Các anh có biết là liệu các kênh khác có nhận được chiếc DVD này không?

- Chúng tôi vẫn đang xác minh, Charles trả lời. Nhưng kỳ lạ là họ chỉ gửi nó cho một mình anh.

- Anh nghĩ gì về nội dung của nó?

Éric dừng lại trước mặt Charles và chờ đợi ý kiến của ông. Isabella đứng lùi ra sau, tỏ vẻ hoài nghi, không thể phát

biểu gì về tính chất của vụ việc này.

Charles nhún vai.

- Đây giống như một trò đùa. Tôi không tin. Tôi đã thấy nhiều hình ảnh khác cùng thể loại này. Không khí khác hẳn. Đoạn phim này được quay quá hoàn hảo.

- Quá hoàn hảo ư? Éric nhắc lại, ngạc nhiên. Anh đã quên một khung hình được giống khung là như thế nào rồi ư?

- Đúng, tôi biết là nó động, nó nhảy. Nhưng tôi có cảm giác rằng những khiếm khuyết đó là cố ý, có kiểm soát. Đó là trực giác thì đúng hơn là một ý kiến. Như thể là họ muốn bắt chước một

cách vụng về những điều kiện bấp bênh trong lúc quay phim. Tất cả những thứ đó cho tôi cảm giác rằng đó là một cảnh được dàn dựng.

- Bật lại đoạn phim và giải thích cho tôi điều đó.

Một lần nữa Charles bật đầu đọc đĩa. Hai người đàn ông nghiêng về phía màn hình plasma, mắt dò xét. Những tiếng hét vang vọng. Hình ảnh không ngừng di chuyển. Sau đó ống kính máy quay dừng lại ở khuôn mặt người tù rồi giữ nguyên.

- Anh thấy không, các chuyển động không giống với những chuyển động do không giống khung được vì thiếu kinh

nghiệm quay phim hay là vì người cầm máy căng thẳng nên run rẩy. Người quay phim dường như quay lướt qua cảnh tượng nhưng không cho phép ta xác định rõ địa điểm hay những người có mặt. Rồi khi máy quay dừng lại trên khuôn mặt con tin, hình ảnh không động đậy nữa. Như thể chúng đang diễn một cảnh hoảng sợ và diễn cảnh này thì chúng muốn ta có thể nhìn được người đàn ông.

- Nhìn thấy người đàn ông? Nhưng ta chỉ nhìn thấy đúng một chấm sẫm màu. Đường nét của một khuôn mặt, bộ râu. Éric phản bác.

-Ừ, nhưng nó cho cảm giác là chúng cố tình. Bọn chúng muốn cho ta

thấy con tin nhưng lại ngăn không cho ta nhận ra người đó.

- Tôi thấy bình thường. Một chuyện quá đổi tầm thường.

Charles suy nghĩ về lời nói của Éric.

- Chính thế. Chúng không nói cho ta biết người đàn ông đó là ai, không thực sự cho ta thấy anh ta. Như thể là chúng chỉ muốn ta chú ý đến một vài đặc điểm bề ngoài của anh ta: quần áo, râu tóc...

- Tôi thấy trông hẳn không khác gì một gã lang thang. Isabella bình luận.

- Một gã lang thang... tại sao lại

bắt cóc một gã lang thang? Charles lặp đi lặp lại. Và nếu đây là một vụ bắt cóc do một nhóm Hồi giáo thực hiện, tại sao chúng không yêu sách gì cả? Câu chuyện này chẳng có ý nghĩa gì cả.

- Yêu sách sẽ sớm đến tay chúng ta, có thể thôi.

Clara, nữ trợ lý của Charles, bước vào, thở hắt hắt và mỉm cười. Nét quyến rũ của cô nằm cả trong vẻ đẹp của nụ cười lẫn trong sự duyên dáng của thân hình mảnh mai và mềm mại. Là người trẻ nhất trong ban biên tập, cô hoàn toàn ý thức được sức lôi cuốn của mình. Hơn nữa cô còn đoán được rằng Éric không hề vô cảm, những ánh nhìn của ông đã lật

tây ông. Việc được một chuyên gia lớn trong lĩnh vực báo chí để mắt đến khiến cô bồi hồi đôi chút.

- Chúng ta là những người duy nhất nhận được DVD này. Tôi đã điem qua khắp các kênh, cô thông báo với vẻ đắc thắng.

- Một tin độc quyền! Éric hét lên. Cuối cùng thì cũng có.

- Anh không định đưa tin này lên bản tin 20 giờ đây chứ? Charles cảnh báo.

- Sao lại không? Suma ngạc nhiên. Anh nghĩ tôi sẽ kiên nhẫn ngồi đợi đồng nghiệp của chúng ta ở các hãng khác

nhận được đoạn phim hay sao? Lần duy nhất mà chúng ta nhanh chân hơn họ.

Charles đứng lên, phản đối.

- Nhưng tóm lại, chúng ta phải xác minh thông tin đã chứ! Chúng ta thậm chí còn không biết rằng một người đàn ông có vẻ ngoài tương tự như thế có được báo mất tích hay không.

- Thế thì sao? Chẳng lẽ chúng ra hy vọng sẽ có tin tìm người? Mà đó lại là một tên ăn mày. Ai sẽ khai báo việc hấn mất tích?

Charles lắc đầu. Ông không thích vụ này.

- Nếu đó là một vụ bắt cóc con tin,

bộ Nội vụ phải biết tin, Isabelle nói, bị giằng xé giữa sự hấp dẫn của tin độc quyền này và nỗi lo sợ sẽ mắc sai lầm.

- Họ sẽ biết trong một giờ nữa, Khi xem vô tuyến!

- Không, chúng ta đi quá nhanh, Charles phản bác. Tôi ấy à, tôi thuộc trường phái cũ. Một thông tin cần phải được xử lý! Ta có thể tự giết mình vì một vụ như thế này!

Éric nói đùa.

- *Tự giết mình* ư? Nhưng chúng ta đã chết rồi đấy thôi! Chúng ta đang lết đệt ở cuối bảng. Đây là một cơ hội tuyệt vời để chúng ta trở nên khác biệt, ông

vừa nói vừa đặt một tay lên vai người bạn đồng nghiệp lớn tuổi.

Isabelle chen ngang, vẻ ngập ngừng.

- Tôi đồng ý với Éric. Nhưng mà giống anh, Charles, tôi cũng nghĩ nên thận trọng. Chúng ta có thể gửi một thông báo cho bộ Nội vụ ngay trước bản tin. Trong khi họ xử lý thông tin ấy, chúng ta đã phát sóng rồi. Chúng ta sẽ thông báo tin này với tất cả sự thận trọng.

- Đồng ý với sự thận trọng. Nhưng tôi sẽ cho những hình ảnh này lên bản tin của tôi!

Charles miễn cưỡng nhượng bộ.

Ông thực sự không thích vụ này.

~*~

Càng lúc Jean càng cảm thấy tồi tệ. Không có rượu, không khí, bầu trời, thời gian lại trở thành một thực tế buộc gã phải chịu đựng cái sự đều đặn ác độc và uể oải của nó.

Gã khó nhọc thử dự đoán tình hình. Không gì diễn ra như dự kiến. Một trong những điều bất biến trong cuộc đời gã vừa xuất hiện trở lại. Chưa bao giờ có gì xảy ra với gã đúng như mong muốn. Số phận của gã luôn đùa giỡn bằng cách lừa gã, bắt gã đi theo nó chứ không bao giờ đi theo gã.

Gã nghĩ tới cái túi của mình, giấu dưới đệm, mỗi dây liên hệ cuối cùng với thứ mà gã từng nghĩ là cuộc sống mới của mình. Tám ảnh, cuốn sổ, các bài báo, giấy tờ tùy thân. Tám ảnh, gã chưa bao giờ ngắm nó. Chỉ cần gã cảm thấy có nó ở đó, bên gã là đủ. Còn cuốn sổ, gã không còn trái lòng trên những trang giấy kể từ khi nghĩ rằng cuộc đời mình sắp đến hồi kết.

Gã đưa tay xuống dưới đệm để cảm thấy cái túi, vuốt ve nó, như mỗi lần nổi tuyệt vọng quấy nhiễu tâm hồn gã. Không thấy nó đâu, gã bật dậy, lật đệm lên, lục lọi tìm kiếm. Cái túi đã biến mất.

- Sao mày kích động thế? Akim hỏi

khi bước vào phòng.

Jean giật mình.

- Ê Kelb? Màỵ chôn một khúc xương rồi không tìm thấy nó nữa hả?

- Nó đâu rồi, cái...

- Cái gì? Akim ngắt lời. Màỵ đã giấu cái gì hả? Vũ khí để thoát thân sao? Đồ đạc có giá trị? Hay một quyển Kinh để cầu nguyện?

- Thằng khốn! Jean nổi khùng trước khi buông mình xuống giường.

- Cô ta xinh đấy, cái người đàn bà màỵ ôm ngang lưng ấy. Vợ màỵ hay một con điếm thế?

Tên này không ngừng chọc tức gã bằng những lời lẽ gay gắt, những lời chửi bới nhục mạ và thích thú nhìn gã phản ứng lại, mắt lồi ra, bất lực. Gã không được để cho tên kia có được cái sự vui thích ấy. Hắn không đáng, không tồn tại. Gã cần phải quên tên đó đi, nghiền chặt hàm và im lặng.

- Nếu đó là vợ mày... tao sẽ ghé thăm cô ta một hôm nào đó.

Jean đón nhận câu nói đó như một cú đá không biết thứ bao nhiêu vào bụng nhưng vẫn kiềm chế được.

Akim kéo một cái ghế lại gần giường rồi ngồi xuống.

- Đây là một ý định làm tao phải nghĩ mãi, hấn thì thầm bằng một giọng tâm tình. Khi nào chúng tao hạ mào xong, tao sẽ có thể đến thăm cô ta, làm như là một người bạn của mào, vào nhà cô ta... và vui vẻ một chút.

Jean đột ngột quay lại nhảy xổ vào tên khùng bố nhưng còng tay nghiền vào da thịt cản gãi lại.

- Đừng có lại gần cô ấy! gãi gào lên. Đừng động vào cô ấy nếu không...

- Nếu không thì sao? Akim cắt lời gãi và cười lớn.

Jean sững lại với cái miệng há hốc, không thể thốt lên một lời đe dọa.

- Nếu không mày sẽ nguyên rửa tao? Linh hồn mày sẽ đâm tao hằng đêm? Mày cho rằng Sa-tan sẽ cho phép mày quay về tìm tao hả?

- Nếu tao xuống địa ngục, thì mày sẽ làm hàng xóm của tao đấy, Jean rít lên.

Akim cố tình cười phá lên.

- Tao là chiến binh của Đấng Allah! Tao chiến đấu để xây dựng vương quốc của Người trên mặt đất. Tao phải có chỗ trên thiên đường.

- Mày, chiến binh của Đấng Allah ư? Jean gất lên trước khi nhổ vào mặt hắn.

Akim tát gã một cái như trời giáng.

Jean ngã vật xuống giường.

- Cô ta vẫn ở trong căn nhà có tường trắng đỏ, Akim thì thâm, vẻ ác độc. Cô ta lái một chiếc xe hơi nhỏ, một chiếc Mercedes hạng A. Cô ta ra khỏi nhà lúc bảy giờ sáng và trở về lúc bảy giờ tối. Chắc chắn tao sẽ ghé thăm cô ta vào giờ đó.

Những lời của hắn khiến con tin lão đảo. Gã tưởng tượng ra vợ mình trong cảnh mà Akim vừa miêu tả.

Sự bất lực không bảo vệ được cô buộc gã phải nhượng bộ và gã nằm dài ra, quay mặt vào tường để không thấy

Akim. Cẩn lười ngăn mình không khóc vì giận dữ.

~*~

“Lên sóng trong vòng ba mươi giây nữa!”

Những tiếng ồn ào im bật, mọi chuyển động chậm lại.

Éric thở như một vận động viên điền kinh đang chuẩn bị lao mình vào cuộc chinh phục kỳ tích. Trạng thái hưng phấn đó, ông không cảm thấy từ nhiều năm nay rồi. Các hình ảnh nhanh chóng diễu qua trong đầu ông: các đồng nghiệp phát hiện ra tin này, các tit báo, các bài phỏng vấn ông sẽ thực hiện, sự ghen tức

của những người từng cộng tác với ông. Những niềm vui sắp đến ấy, ông gạt hết đi để toàn tâm toàn ý tập trung cho bản tin cần đọc.

Giới thiệu chương trình. Tóm tắt nội dung. Khuôn hình vào Éric. Bắt đầu.

“Xin chào quý vị và các bạn. Chúng tôi xin được bắt đầu bản tin hôm nay bằng một tin khủng khiếp. Một đĩa DVD đã được gửi đến ban biên tập của hãng Télé 8 cách đây ba mươi phút. Chiếc đĩa được gửi đến cá nhân tôi. Một chiếc DVD chứa những hình ảnh khiến ta bối rối về một vụ bắt cóc con tin và điều kỳ lạ là nó không kèm theo bất cứ thông điệp hay yêu sách nào. Kỳ lạ hơn nữa,

phong bì được gửi đi từ chính trong Paris; khiến chúng ta nghĩ rằng vụ bắt cóc xảy ra chính tại lãnh địa của chúng ta.”

Éric dừng lại một chút. Tất cả đọng lại trong giọng nói, trong nhịp điệu của từ ngữ, trong sức mạnh từ cái nhìn của ông.

“Như quý vị có thể quan sát thấy trong những hình ảnh độc quyền mà chúng tôi sẽ phát sau đây, con tin để tóc dài, có râu và mặc quần áo cũ nát. Người đàn ông này là ai? Tại sao anh ta lại ở trong tình trạng này? Những kẻ bắt cóc muốn gì? Xin mời quý vị khám phá nội dung đoạn phim rất ngắn này.”

Đoạn phóng sự được phát. Éric tập trung vào những gì Isabelle hét lên trong tai nghe.

- Tại sao anh không đọc đúng theo chữ hiện trên bảng chạy chữ? Éric, chúng ta đang liều lĩnh trong vụ này, thế nên xin anh đừng có đi trịch đường lần nữa.

- Sao lại lần nữa? Suma thì thâm vào micro.

- Được rồi, bỏ qua đi. Mười giây nữa là tới anh đấy.

Éric bực mình, tháo tai nghe vứt ra đằng sau. Các kỹ thuật viên nhìn nhau đầy ngạc nhiên. Một người trong số họ ra hiệu cho ông.

“Tôi xin nhắc lại rằng chúng tôi không có bất cứ một thông tin nào về người đàn ông, những kẻ bắt cóc hay yêu sách của chúng. Những hình ảnh này sẽ được các chuyên gia chống khủng bố phân tích. Vào giờ này, đĩa DVD gốc hẳn cũng đã được chuyển tới bộ Nội vụ rồi. Nhưng tất cả cho thấy rằng đây không phải một trò chơi. Cách thức bọn bắt cóc tiến hành quay phim và gửi hình ảnh đến cho chúng ta tương tự với cách làm của những tín đồ Hồi giáo cực đoan. Tôi xin nhắc lại là cho đến giờ, chưa từng có vụ bắt cóc tương tự nào xảy ra trên lãnh thổ của chúng ta.”

~*~

- Thằng cha này điên rồi! Charles gào lên ở phòng điều khiển. Thế nào, các người hài lòng với việc mình làm rồi chứ? Tôi đã phản đối phát hình thế mà các người lại để cho ông ta làm... Nó sẽ thành một vụ lùm xùm cho mà xem...

Isabelle, đỏ mặt vì giận dữ, cau mày để thể hiện sự bối rối của mình.

- Nhưng đáng lẽ ông ta phải theo kịch bản mà chúng ta đã viết chứ! Sao anh ta lại thay đổi hết tất cả như thế?

- Bởi vì anh ta muốn làm quá lên! Nhìn anh ta mà xem, anh ta...; đang điên.... Điên lên vì vui sướng.

~*~

Éric Suma vẫn tiếp tục đọc lời dẫn của mình. Bản mà ông đã chuẩn bị một mình trong văn phòng, quyết định chiếm lấy sự kiện này, ghi dấu ấn của mình lên đó. Ông tin rằng đã nắm giữ một vụ thực sự, sự việc sẽ làm rung chuyển nước Pháp trong những tuần tới và cho phép ông quay lại với những tiếng reo hò vinh quang. Đó cũng là cơ hội cuối cùng của ông. Và như để xin lỗi vì đã bắt các cộng sự phải hứng chịu vụ việc này, ông tin rằng mình hành động vì kênh truyền hình nữa, và trong trường hợp thất bại, ông sẽ nhận tất cả trách nhiệm về mình rồi rút lui.

“Hiện giờ chúng tôi chưa biết thêm được điều gì. Ê kíp của chúng tôi đã tới

hiện trường để cung cấp cho quý vị tất cả những thông tin giúp ta hiểu vụ việc rõ ràng hơn trong những bản tin sắp tới.”

~*~

Trong phòng điều hành, một trợ lý gọi trưởng ban biên tập.

- Isabelle? Bộ Nội vụ gọi.

- Những rắc rối bắt đầu rồi đây.

DANIEL

Mình điên rồi! Tôi lặp đi lặp lại không ngừng câu ấy. Mình điên rồi! Tôi chỉ nhận ra điều đó khi lấy lại được ý thức, tôi thấy mình mất phương hướng, nằm dài trên thảm trải sàn, trần truồng, miệng lẩm nhẩm một giai điệu mà tôi không biết hoặc mũi nhúng trong một món ăn đã nguội. Tôi phát hiện ra những trang kịch bản mà tôi không nhớ là mình đã viết, trang nào cũng ngu ngốc và bất khả thi. Một vỏ chai rượu rỗng không bên cạnh tôi, miệng cứng ngắc và cơn đau đầu cho thấy là tôi đã uống. Giữa cơn hoang tưởng, càng ngày tôi càng khó

đảm bảo các cuộc hẹn gặp khách hàng của mình. Tôi tạo ra cho mình những cái cớ để cáo lỗi, hủy hẹn, hoãn. Keith đảm đương toàn bộ công việc, không kêu ca gì cả. Sullivan gọi điện nhiều lần vào sáng nay. Tôi không trả lời. Khách hàng của tôi đã phàn nàn ư?

~*~

Chỉ khi chúng tôi quyết định cưới nhau, bố mẹ cô ấy mới đồng ý gặp lại cô ấy.

Tôi xem đám cưới của chúng tôi như một lời hứa, một sự kiện hạnh phúc xảy tới để tôn vinh tình yêu của chúng tôi, nhưng là sau này. Bởi tôi hài lòng với hoàn cảnh hiện tại, niềm hạnh phúc

của chúng tôi không đòi hỏi bất cứ một danh hiệu hay một chứng nhận đạt chuẩn nào.

Nhưng khi Betty gợi ý đi tiếp bước nữa, tôi đã dễ dàng đồng ý. Tôi tin tưởng vào đánh giá của cô ấy, những mong muốn, trực giác của cô ấy. Tôi nghĩ ằng cô ấy muốn xếp cho tôi một vai trò xã hội, gắn tôi vào một trách nhiệm không cho phép tôi một ngày nào đó, thử buông mình theo tiếng gọi của tự do. Cô ấy bị thuyết phục vì tình yêu sâu sắc của chúng tôi, nhưng tôi đoán rằng thỉnh thoảng cô ấy cũng tự hỏi liệu vài tháng đắm say và sống chung có đủ sức nặng trước những năm tháng lang thang của tôi hay không. Một trong những lý do khác khiến cô ấy

nôn nóng là vì muốn dồn cha mẹ cô ấy vào chân tường, tước bỏ mọi hy vọng một ngày nào đó cô ấy sẽ bỏ tôi; tôi cho là vậy.

Cô ấy đã đúng.

Đám cưới neo mối quan hệ của chúng tôi vào một tương lai không có điểm kết thúc. Tôi cảm thấy mình đàn ông hơn, có trách nhiệm hơn nữa. Còn bố mẹ cô ấy, họ đã phải nhượng bộ trước thái độ dứt khoát của cô con gái và chấp nhận tôi ngồi cùng bàn ăn với họ để chấm dứt thái độ thù địch. Tuy nhiên tôi vẫn không thể làm ngơ trước sự hung dữ trong cái nhìn của bố cô ấy cũng như vẻ tò mò trong ánh mắt của mẹ cô. Thời ấy,

tôi chỉ là một nhân viên kinh doanh trẻ, với những kết quả đầy hứa hẹn nhưng chưa đủ. Sự tôn trọng chỉ dần đến sau đó, và tỷ lệ với mức thu nhập của tôi.

Chúng tôi quyết định tổ chức một đám cưới nhỏ, điều đó bố mẹ cô ấy đồng ý, quá sung sướng vì tránh được nỗi xấu hổ khi phải tổ chức một buổi lễ mà họ phải mời bạn bè và những người quen biết.

Tôi nhớ nét mặt họ khi họ thấy phòng ăn tại nhà hàng nơi khoảng ba chục khách mời đang chen chúc nhau. Và cả vẻ mặt hốt hoảng khi nhóm bạn của tôi đến chào họ. Nhớ mẹ vợ tôi đã bí mật cất hết trang sức đi sau khi nhận thấy cái

nhìn xoi mói của Vitto. Nhớ cái vẻ trịch thượng của họ khi bố tôi đến ra mắt. Nhớ vẻ phiến lòng của bố tôi khi chỉ là một công chức quen với mái tóc hoa râm, rụt rè, vụng về trước những con người quyền quý đó. Và nhớ cả vẻ đẹp của Betty trong chiếc váy trắng tinh giản dị.

Bố tôi dành cho cô ấy tất cả sự ngưỡng mộ. Cô ấy sẽ cho tôi thứ mà bố tôi đã không có thời gian để tận hưởng. Và khi cô ấy tới bàn mời ông một điệu valse, người đàn ông nhỏ bé ấy đứng lên, vụng về và đỏ mặt. Rồi, tìm lại được những chuyển động đã bị lãng quên, ông lấy lại được sự vững vàng, xoay cô nhiều vòng và tôi đã nhìn thấy ông cười. Trong cảm giác ngây ngất của thời khắc

ấy, người ông ôm trong tay chính là vợ mình.

Các bạn tôi, những người mà tôi chỉ còn gặp mỗi tuần một tối tại quán *Petit Paris* để uống vài ly, họ cũng nhảy với Betty, về ngưỡng mộ xen lẫn ghen tị, và chấp nhận quên đi việc cô ấy đã cướp tôi khỏi họ kể từ lúc cô ấy mang lại hạnh phúc cho tôi.

Suốt bữa tiệc, họ mua vui cho khách mời, dẫn các khách mời vào những điệu nhảy điên rồ. Tuy nhiên tôi biết là họ buồn. Tôi sẽ rời bỏ họ mà đi, lên Paris, xa rời họ và bữa tiệc này cũng là buổi lễ đánh dấu sự vĩnh biệt của chúng tôi.

Bữa tiệc kết thúc, khi người khách cuối cùng đã đi khỏi, họ đến bên tôi, vẻ mặt mệt mỏi. Tôi không biết rằng mình sẽ không gặp lại họ nữa. Chúng tôi không nói gì với nhau, không quyết định gì cả, nhưng họ hiểu điều đó. Nơi tôi sắp đến, luật lệ sẽ khác và không phù hợp với họ.

Chúng tôi chưa bao giờ ôm hôn nhau nhưng ngày hôm đó, tong khi DJ thu dọn thiết bị, chúng tôi buông mình theo hơi rượu và theo tất cả những tình cảm tốt đẹp còn ngân lên giữa chúng tôi, họ đã thể hiện tình yêu với tôi theo cái cách hơi vụng về và đầy tự phụ của họ.

- Hãy保重, cậu em, Salomon nói với tôi. Tôi sẽ nhớ cậu đấy.

- Anh biết đấy, chúng tôi sẽ không đi quá xa đâu, tôi đáp. Paris, đi bằng tàu tốc hành TGV, chỉ mất hai giờ thôi.

Anh đồng ý với một nụ cười buồn.

- Nhớ tới chúng tôi nhé, tiếp đó Rémi lấp bắp. À mà, thỉnh thoảng thôi.

- Ừ, nhớ tới chúng tôi. Vitto thì thào vào tai tôi. Và thêm vào với vẻ hài hước: khi nào đã ở giữa những người giàu có rồi, nếu cậu có thông tin để báo cho chúng tôi...

- Tôi sẽ làm giống cậu, đến lượt Nabil phát biểu: tôi sẽ cưới một cô vợ cũng thuộc tầng lớp như vợ cậu và tôi sẽ sống tử tế hơn.

Bartholo, cậu ta không nói gì.
Quay lưng lại, cậu ta giơ tay lên và rời
khỏi phòng.

Bạn của tôi.

Những người đàn ông đầy danh dự.

~*~

Moktar el-Fassaoui.

Ba mươi hai tuổi, cao lớn, mảnh
mai, có dáng dấp một dân chơi, quần áo
may đo, túi xách Vuitton. Tôi đã nhận ra
hắn ngay từ lần đầu tiên hắn đến nhà tên
thủ lĩnh. Tôi đã đọc một bài viết về hắn
trên báo. Hắn ta được giới thiệu như là
một thương gia với những mảnh khoe
nham hiểm. Bị tình nghi trong nhiều vụ

hồi lộ, rửa tiền và nhiều vụ việc tài chính phức tạp khác, thế nhưng hẳn ta chưa bao giờ gặp rắc rối với pháp luật.

Hắn đã đến nhà tên thủ lĩnh ba lần chỉ trong vòng chưa đầy hai tuần. Những cuộc gặp gỡ khá là kỳ cục nếu xét đến cung cách sống của hai bọn chúng. Bởi vì El-Fassoui là hiện thân của tất cả những gì mà tên thủ lĩnh đấu tranh chống lại: người Ả Rập đã bị đồng hóa, khát tiền và đàn bà đẹp, mang vẻ hạ cổ ban ơn, thậm chí là khinh bỉ đối với những kẻ theo đạo này, những kẻ mang lại cho người Hồi giáo một hình ảnh cổ lỗ và thích dân phương Tây hơn, những người mà hẳn ngưỡng mộ vẻ vô lo, sự tôn thờ lạc thú, tôn thờ sự xa hoa, vẻ huy hoàng,

nghệ thuật.

Thế nhưng, dường như hấn được đón tiếp với đầy vẻ tôn trọng. Máy tên vệ sĩ đùa với hấn. Tên thủ lĩnh thậm chí còn tiễn hấn ra cửa trong lần đầu tiên hấn đến mà tôi quan sát được từ cửa sổ. Về phần mình, El-Fassaoui chào tên thủ lĩnh với vẻ kính trọng. Trong một cuộc gặp gỡ, hấn đến cùng với một người mà bọn vệ sĩ của tên thủ lĩnh có vẻ không biết. Tôi đã để ý và nhớ rằng sau khi được giới thiệu, người khách này không bị lục soát.

Theo tôi, giữa hai người này chỉ có mối quan hệ làm ăn.

Tiền bạc, quyền lực... Khi lý

tường rời bỏ cái không gian bất khả xâm phạm của nó, nó trở nên dễ bị tổn thương.

Hướng đó đáng được tận dụng.

~*~

Tôi đứng đó, bất động, nhìn Betty như thể tôi vừa phát hiện ra cô ấy, trong khi trong đầu tôi, những lời nói của cô ấy chạy theo một thực tế không thể nắm bắt được.

Làm sao có thể sống ba người trong căn phòng này? Liệu tôi có thể làm bố được không, tôi, người còn chưa thực sự biết làm người lớn? Sao chúng tôi lại không cẩn thận hơn chứ? Những câu hỏi

ngốc nghếch, nhưng chính đáng, đã ngăn không cho tôi thấy nụ cười rụt rè đang mời gọi một sự biểu lộ niềm vui, chia sẻ cảm xúc.

Chúng tôi đã từng đề cập đến việc có con, nhưng với tôi, việc một đứa trẻ ra đời cần phải tuân theo một trật tự hợp lý: tìm được chỗ đứng, kiếm được tiền, đổi nhà mới, sau đó, chỉ còn chờ được làm bố. Đây là lô-gic của người thuộc tầng lớp tiểu tư sản theo thời mà tôi đã biến thành. Nhưng tôi cần có thứ tự, có những điểm mốc để có thể tiến lên đến mức cái tin này đe dọa làm đảo lộn trạng thái cân bằng mong manh mà tôi đang xây cuộc đời mình trên đó.

- Nhưng... Không thể thế được, em uống thuốc mà. Thế còn việc học của em? Chúng ta làm thế nào bây giờ?

Đó là những lời duy nhất tôi thốt ra với Betty trong khi cô ấy báo cho tôi một sự kiện đáng vui mừng đến nhường ấy.

- Em sẽ phải ngừng học, thế là cô ấy trả lời tôi, xóa đi nụ cười xinh đẹp, cố kìm lại những giọt nước mắt đang ngân ngấn.

Đột nhiên, tôi thấy hình ảnh cô bé con vẫn còn lại trong cô ấy, ăn năn vì đã phạm lỗi, chờ đợi một lời khen ngợi, những lời nói dịu dàng, buồn bã vì thấy

tôi thất vọng, buồn bã vì tôi đã làm cô ấy thất vọng. Và tôi ôm cô ấy trong vòng tay.

- Không phải, không phải, thật là tuyệt, tôi thì thào vào tai cô ấy. Chúng ta sẽ hạnh phúc, hạnh phúc hơn nữa.

Và như một câu thần chú, những lời nói đó đi từ miệng tới tim tôi, làm thay đổi cách nhìn nhận và khiến cho tôi tin vào tính xác thực của điều ấy.

Trong có vài ngày, tôi trở thành một người tình chăm chút ân cần, một người đang chờ được lam bố, một người trưởng thành tìm được nguồn năng lượng để trong suốt chín tháng, giúp anh ta vượt qua mọi giới hạn của bản thân, vượt lên

cả ý chí của anh ta. Tới mức mà khi Betty mang thai tháng thứ chín thì về phần mình, tôi đã trở thành phụ trách một ê-kíp bán hàng và bắt đầu đi tìm một căn hộ mới.

“Mỗi đứa trẻ đều mang theo nguồn hạnh phúc của nó”, một hôm cô ấy nói với tôi.

Ngày đứa trẻ chào đời, tôi ra khỏi bệnh viện trong trạng thái lâng lâng hạnh phúc, gần như là mê sảng. Trong đầu tôi tràn ngập những hình ảnh buổi đêm, hình ảnh cái cơ thể nhỏ bé được bao bọc bằng những thứ nước nhót dính có màu, hình ảnh cái khuôn mặt nhăn nheo và ở giữa có đôi mắt mở to như đang muốn hỏi tôi,

hình ảnh nụ cười thiên thần của người phụ nữ tôi yêu. Tôi muốn chạy, muốn hét lên. Tôi muốn báo tin này. Cho ai? Tôi đã nghĩ đến việc gọi điện cho Salomon nhưng lại thôi. Anh ta sẽ đón nhận tin này thế nào, trong khi tôi đã không gặp lại anh ta cũng không gọi điện kể từ đám cưới?

Tôi muốn bấm số điện thoại của bố tôi hơn. Chúng tôi rất ít gặp nhau và điện thoại cũng không phải là một phương tiện tốt với những người đàn ông chưa bao giờ học cách nói chuyện với nhau, nhưng tôi nghĩ rằng sự kỳ diệu của khoảnh khắc này sẽ làm thay đổi mối quan hệ của cha con tôi.

- Chúc mừng con, ông nói với tôi, về ngập ngừng. Thật... tốt. Hẳn là... con đang hạnh phúc, bố nghĩ vậy.

- Vâng bố ạ. Rất hạnh phúc.

-Ừ, tất nhiên rồi... bố hiểu. Thế là giờ bố đã là ông nội.

Tôi biết ông cảm thấy hài lòng, theo cách của ông. Nhưng tôi muốn điều gì đó khác cơ. Những tiếng hét lên vì vui sướng, những câu hỏi, những lời chúc phúc.

Thế nên tôi gọi điện đến văn phòng mà không biết chính xác mình có thể chờ đợi điều gì từ những người đồng nghiệp trong hoàn cảnh này.

Họ có vẻ vui mừng thực lòng, chúc mừng tôi, hứa với tôi sẽ tổ chức một bữa tiệc nhỏ để đánh dấu sự kiện này. Và, lần đầu tiên, tôi thực sự cảm thấy có tình cảm với họ.

Rõ ràng đứa trẻ đã có khả năng làm cho tôi yêu thế giới này.

~*~

Sullivan muốn gặp tôi. Lần này thì không thể lẫn tránh được nữa.

Máy bay đưa tôi đến Paris vào đầu buổi chiều. Tôi sẽ chỉ ở lại hai ngày, nhưng ý nghĩ về việc rời bỏ vị trí quan sát khiến tôi không thể chịu nổi. Tôi không ngừng nghĩ rằng mình sẽ bỏ lỡ

những thông tin quan trọng. Việc rình mò đã biến thành nỗi ám ảnh. Tôi gần như không ngủ nữa, dành toàn bộ thời gian ngồi nhìn chăm chăm ngôi nhà tên thủ lĩnh, ăn uống vội vàng qua loa, ống nhòm trong tay. Và tôi uống rượu như hũ chìm.

Trong hàng giờ dài dằng dặc đó, tôi tưởng tượng những gì đang diễn ra trong nhà. Đôi khi tôi còn có cảm giác mình đi vào nhà hắc trong tâm tưởng. Mắt tôi nhìn chăm chú một ô cửa sổ, rồi hình ảnh và âm thanh đến với tôi. Tâm trí tôi vội vàng, đột nhập vào ngôi nhà, tham dự vào bữa tối của tên thủ lĩnh tôn giáo, nghe những cuộc nói chuyện của hắn. Thậm chí tôi còn thấy hắn đánh răng, thấy hắn tắm. Tôi hình dung ra từng thứ

đồ gỗ, từng đồ vật, tủ sách của hắn, bàn làm việc của hắn...

Đó hẳn phải là sự điên loạn.

Và mỗi sáng, tôi thấy mình trong một trạng thái dò dẫm không phân biệt nổi hình ảnh mình nhìn thấy thực sự với hình ảnh tưởng tượng. Tôi tắm rửa, uống một tách cà phê, trở lại với cuộc sống và tận dụng vài khoảnh khắc sáng suốt ấy để vạch ra kế hoạch có thể đưa tôi tới gần hắn. Rồi, một cách nhẹ nhàng, lý trí rời bỏ tôi và tôi nhanh chóng quay về bản mình sau tấm rèm nặng trĩu để tiếp tục việc do thám.

Sáng hôm đó, khi tôi rời khách sạn để lên chiếc taxi đang chờ, mặt trời đã

làm cay xè mắt tôi. Đôi mắt đỏ ngầu vì rượu, vì mệt mỏi và vì những giờ dài chờ dẫn quan sát.

Trên máy bay, cô tiếp viên hỏi tôi có ổn không. Phải chăng đôi đồng tử giãn ra, vẻ ngoài của một thằng điên và mớ tóc tai bù xù của tôi đã làm cho cô ta lo lắng? Chẳng quan trọng. Tuy nhiên tôi nhận thấy rằng tốt hơn là nên chăm chút cho vẻ ngoài của mình trước khi gặp Sullivan.

Tôi báo cho ban giám đốc khách sạn ở Luân Đôn là tôi chỉ đi khỏi đó hai ngày, trả thêm tiền phòng hai tuần để họ giữ nó cho tôi mà không tìm hiểu tại sao. Thật không may, cung cách của tôi đã

làm họ chú ý. Tình trạng của căn phòng, việc tôi liên tục từ chối không cho người dọn phòng vào, việc tôi dành phần lớn thời gian ở trong phòng, khiến tôi trở nên khả nghi trong mắt họ. Tôi đành phải chịu cho họ dọn dẹp phòng trong khi tôi đi vắng và tận dụng cơ hội này để giả vờ rằng tôi đang viết một cuốn tiểu thuyết, công việc đòi hỏi tôi rất nhiều thời gian, vắt kiệt sức lực của tôi và khiến tôi trở nên hung hăng. Tôi vớt lại vài tờ giấy in những bài văn copy từ các trang web văn chương để những lời mình nói trở nên đáng tin hơn. Sẽ thật vô lý nếu để bị thất bại vì tội tấn công nhân viên khách sạn hay vì không biết cách qua mặt một giám đốc khách sạn. Ông này đã đảm bảo với

tôi rằng ông ta hiểu và bắt tôi hứa là sẽ báo với ông ta khi tác phẩm của tôi phát hành.

Điều đó là không cần thiết. Vì tất cả báo chí sẽ nói về nó.

~*~

Một đứa trẻ, một căn hộ mới, những vị trí mới trong công việc.

Một cuộc sống mới.

Jérôme là điểm báo tốt lành nhất cho một thời kỳ mới hé mở và đầy hứa hẹn.

Betty không đến lớp nữa. Chúng tôi đã quyết định là cô ấy sẽ dành trọn

một năm để chăm sóc cho đứa bé trước khi quay lại trường học nốt.

Tôi trở thành bố, dần dần, qua mỗi ánh mắt tôi dành cho Jérôme, qua mỗi lần tôi cho con bú sữa mình hay sốt ruột đếm từng giờ còn lại cho đến khi tôi được gặp lại con.

Tôi khám phá ra một gia đình nghĩa là như thế nào, rất ngạc nhiên vì nó hoàn toàn trùng khớp với những hình ảnh củ kỷ lỗi thời mà tôi đã từng giấu cọt. Tôi nhận thấy rằng cuộc đời mình giống với một mẫu quảng cáo đồ điện tử gia dụng từ những năm sáu mươi, nhưng tôi thích điều đó! Thậm chí tôi còn tìm thấy niềm vui ở đó. Niềm vui được tham gia,

được là một phần của cái gì đó, được là cái gì đó.

Jérôme là một chất xúc tác kỳ diệu phát ra những làn sóng tích cực. Thằng bé làm thay đổi cuộc đời chúng tôi, mang lại cho nó một ý nghĩa vượt qua cả giới hạn của ngày tháng.

Nó thậm chí còn làm dịu đi thái độ hằn học của bố mẹ Betty.

Họ đến lần đầu tiên để gặp thằng bé, tại bệnh viện. Bố cô ấy giữ một thái độ lạnh lùng ngay cả khi đôi mắt đã nói lên hết sự tò mò dành cho “người thừa kế”. Mẹ cô ấy mềm mỏng trở lại ngay lập tức. Bà ấy bế nó trong tay, nựng nó, mỉm cười với nó. Sau đó, họ lại đến, và

nhANH chóng thiết lập một thông lệ là sẽ ghé thăm mỗi khi họ qua thủ đô. Ông bỏ lướt mắt nhìn đồ đạc của chúng tôi mà không thể hiện nổi thất vọng của mình. Thậm chí, ông ấy còn bắt đầu quan tâm đến sự nghiệp của tôi, ngạc nhiên vì sự thay đổi của tôi, ấn tượng với những tiến bộ của tôi. Đến mức ông ấy đề nghị sẽ nói về tôi với một vài chỗ quen biết. Tôi từ chối, cũng như đã từ chối số tiền mà bà vợ từng kín đáo đề nghị cho chúng tôi. Tôi tưởng rằng ông sẽ không tha thứ cho tôi, nhưng ngược lại, khi hành động như vậy tôi đã khiến ông phải tôn trọng mình.

Còn về phần tôi, lời đề nghị ấy, dù không thể chấp nhận, nhưng nó khiến cho

tôi thích thú. Nó cho thấy rằng tôi đã rút ngắn được khoảng cách chia cắt tôi với thế giới của họ. Nếu như ông ấy sẵn sàng dùng tên mình đảm bảo cho một lời tiên cử thì có nghĩa là tôi xứng đáng được tin cậy.

Betty hạnh phúc. Bé đứa trẻ trên tay, bên cạnh là bố mẹ và người chồng đã được chấp nhận, cô ấy mang một vẻ đẹp rạng rỡ khác biệt.

Cô ấy là một người vợ đúng nghĩa, hơn bao giờ hết.

Người vợ của tôi.

Mẹ của Jérôme.

Việc nhìn thấy ngôi nhà của mình, công vào với lối đi quang đãng, cây xòe cảnh xuống tận mũi chiếc taxi làm dâng đầy lên trong tôi một thứ cảm xúc kỳ lạ. Tôi trả tiền cho người lái xe và nán lại một lúc trước cửa, tìm cách xua đi những cảm giác đang giằng vò trong đầu tôi và siết chặt họng tôi.

Mọi thứ đều có vẻ bình thường khi nhìn từ đây. Tôi đang đứng trước nhà của một gia đình trung lưu, chắc chắn là hạnh phúc. Tôi chờ đợi nhìn thấy lũ trẻ chạy ra, cặp sách trên lưng, một người cha tươi cười bước vào ô tô, một người vợ, người mẹ dịu dàng vẫy tay với họ. nhưng những hình ảnh mẫu mực tạo nên nhịp

điều cho cuộc sống của chúng tôi dường như đang treo lơ lửng trong không trung, chờ đợi một điều kỳ diệu làm chúng sống động trở lại.

Chính là như thế, cuộc sống của chúng tôi. Một chuỗi những hình ảnh xưa cũ vay mượn từ một thời đại khác, từ những cuốn tạp chí. Một cuốn phim mang lại cho người ta cảm giác an lòng với những cảnh đậm ảm mà chúng tôi cuộn mình lại trong đó. Với tôi là để có thể thấy được khoảng trống ngăn cách tôi với cuộc sống đường phố. Với Betty là để đưa sự tồn tại của chúng tôi vào trong một bức tranh gia đình hợp lý, ở đó cô ấy biết làm tốt vai trò của mình. Và lại đó cũng là điều mà tôi yêu ở cô ấy, một

cách nhìn về cuộc sống theo đó mỗi ngày chỉ có ý nghĩa nếu như nó đóng góp vào việc xây dựng nên một câu chuyện. Niềm tin vững chắc rằng cuộc sống thường nhật của chúng tôi là một phần của một hành trình đã bắt đầu trước chúng tôi và không bao giờ kết thúc.

Cho tới lúc đó, viễn cảnh tương lai của tôi là viễn cảnh của một tên lưu manh: phi vụ tiếp theo, ngày hôm sau, cô gái tiếp theo. Tôi chỉ thuộc về một nhóm, một khu phố, và câu chuyện của tôi chỉ giới hạn trong một danh sách những vụ việc xấu, những cuộc ẩu đả, những hành động được gọi là anh hùng. Tôi là một ai đó, dĩ nhiên, như là Dany, với một khuôn mặt thiên thần, cơ thể cường tráng, một

tay quyền rũ phụ nữ kín đáo. Tôi là người không bao giờ biết sợ, người luôn tiến lên phía trước trong các cuộc đối đầu giữa các băng nhóm. Thậm chí tôi còn tự hào về điều đó. Nhưng Betty đã mở ra trước mắt tôi một thế giới khác, được điều khiển bằng những luật lệ khác, những giá trị khác.

Và ngôi nhà kể lại cho tôi về sự lột xác ấy.

~*~

- Bố?

Pierre đứng sững trước mặt tôi. Nó mở to mắt ngạc nhiên. Betty hẳn là đã không báo cho thằng bé biết tôi sẽ về. Và

nỗi ngạc nhiên của nó kéo dài sự im lặng trong vài giây. Vẻ ngạc nhiên quá mức của nó khiến tôi nhận ra rằng tôi đang khóc. Tôi không kịp nhận ra, nước mắt đã lăn trên má. Pierre chưa bao giờ nhìn thấy tôi khóc. Tôi luôn giấu nó khi khóc. Để không thêm nỗi đau của mình vào nỗi đau của nó và của Betty. Lúc ấy, qua vẻ thanh thản trong đôi mắt nó, tôi hiểu ra sai lầm của mình.

Nó cầm lấy tay tôi, siết chặt, đặt lên đó một nụ hôn, một cử chỉ âu yếm vụng về, rồi dắt tôi vào trong, mắt sụp xuống.

~*~

Jérôme lên hai tuổi thì Pierre chào

đời. Tôi hạnh phúc vì có thêm một cậu con trai nữa. Tôi đã nghĩ đến sự thấu hiểu sâu sắc sẽ có giữa chúng; và không thể ngăn mình mong rằng điều đó sẽ giống với thứ mà tôi đã biết tới cùng với nhóm của tôi. Tôi quyết định mình sẽ làm mọi điều để chúng có với nhau những tình cảm cao quý nhất, những thứ gắn bạn với cuộc sống và cho bạn cảm giác có thể chống chọi lại mọi thử thách.

Thế nhưng tôi lại cảm thấy lo lắng trước mỗi mâu thuẫn có thể đe dọa dự định của mình. Bởi làm thế nào để có thể trang bị cho chúng sức mạnh ấy, sự vững vàng ấy, ý chí ấy, những thứ vốn được học từ đường phố, trong khi chính bản thân tôi lại đang nỗ lực gấp đôi để dành

cho chúng mọi tiện nghi và điều kiện thuận lợi mà xã hội tiêu thụ này có thể mang tới?

Những giá trị của tôi đã tan biến trong sự xa hoa rồi chăng?

Tương lai hiện ra qua “hình ảnh của một nhân viên cao cấp hoàn hảo” mà tôi đã trở thành: trường học tốt nhất, quần áo đẹp nhất, những thứ giải trí đắt tiền nhất, những kỳ nghỉ hè ở Câu lạc bộ hạng sang, và sau này là một ngôi nhà tuyệt hảo, bể bơi, đi du học.

Nhưng tôi cũng muốn chúng giống mình, không bị lừa bịp trước màn kịch cuộc đời. Thế mà tôi lại không thể ngăn mình dành cho chúng mọi phương tiện để

tham gia vào đó.

Vài tháng sau ngày Pierre chào đời, tôi được bổ nhiệm làm Giám đốc khu vực nhờ vào thứ mà đồng nghiệp và ban giám đốc cho là sức cuốn hút, còn theo tôi đó chỉ là một dạng sáng suốt mà “ngôn ngữ kép” của tôi mang lại.

Vậy mà tôi muốn dạy các con trai tôi chính sự sáng suốt này dù không rõ là bằng cách nào.

Liệu tôi có khả năng làm điều đó không nếu cuộc đời cho tôi thời gian?

JEAN

Ngồi sau bàn làm việc, bộ trưởng bộ Nội vụ với khuôn mặt không biểu lộ chút cảm xúc quan sát những người đối thoại. Biểu hiện duy nhất cho thấy sự sốt ruột của ông là ngòi bút gõ lên tấm kê giấy bằng da với một nhịp độ căng thẳng. Khuôn mặt nhẵn và trắng, các đường nét thanh mảnh nhưng góc cạnh, ánh nhìn xanh nhạt thể hiện một vẻ bình thản nhất định, trái ngược với cái tiếng của một người đàn ông cứng rắn.

Vụ này làm ông chán nản. Bọn khủng bố Hồi giáo trên đất Pháp! Ông đã

trải qua hơn bốn năm chiến đấu chống tội ác, làm giảm tỷ lệ phạm tội, xây dựng hình ảnh một người đàn ông mạnh mẽ, không gì lay chuyển được, ông đã dùng mọi phương thức từ sức ảnh hưởng của mình để bào vệ ý kiến, nhưng ông có thể làm gì để chống lại bọn khủng bố Hồi giáo? Quyết tâm và bộ máy tổ chức của chúng khiến chúng trở nên nguy hiểm hơn nhiều so với bọn lưu manh trộm cắp. Bọn gang-xtơ, người ta đều biết rằng, chúng có thể làm lẫn. Lòng tham lam, nổi thèm khát quyền lực, danh vọng, tiền bạc khiến chúng trở nên dễ bị tấn công. Người ta luôn tìm thấy cách nào đó để tóm được chúng, mua chuộc, lật đổ, phá hoại chúng bằng cách tấn công vào mắt

xích yếu nhất trong mạng lưới của chúng, nhưng còn những kẻ cực đoan về tôn giáo hay chính trị, chúng bảo vệ một lý tưởng, hành động nhân danh một đức tin phi lý. Vậy thì làm sao thương lượng được với chúng? Làm sao phá vỡ được động lực thúc đẩy hành động bạo lực của chúng? Và đơn giản hơn, làm sao tiếp cận được với những phần tử trong bóng tối?

Về bốn chôn của Frédéric Lesne, cố vấn truyền thông của ông, khẳng định với ông rằng trường hợp đang cần phải xử lý này gây ra vấn đề liên quan đến hình ảnh của ông. Ông đã đi suốt cả chặng đường dài rồi có nguy cơ nhìn thấy danh tiếng của mình sụp đổ vì một gã con

tin vô danh bị mấy tên râu ria giam giữ ư? Không, ông sẽ chiến đấu, tìm ra cách đánh bại những kẻ thù không mong đợi này. Trong cuộc chiến mới này, ông sẽ chiến thắng và được nhiều thứ.

Jean-Francois Gonzales, cục trưởng Cục chống khủng bố quốc gia DNA, một người đàn ông bảnh bao với đôi mắt đen, lông mày rậm, có vẻ rất lịch lãm trong bộ com-lê màu xám chì của mình, là người lên tiếng đầu tiên.

- Chúng ta không thể loại trừ khả năng đây là một trò lừa đảo. Các chuyên gia đang nghiên cứu cuốn băng và chúng ta sẽ sớm xác định được. Nếu giả thuyết này là đúng, chúng ta sẽ tìm ra tác giả

của trò đùa tẻ nhạt này và...

Boris Debruyne, giám đốc Ban phối hợp tác chiến SOC, phụ trách phối hợp hoạt động giữa các bộ phận khác nhau trong cuộc chiến chống khủng bố, đồng thời cũng là cấp trên mới của ông, cắt ngang.

- Các giả thuyết khác đi nào! Chỉ chúng thôi cũng đủ làm nên một mối nguy hiểm rồi.

Gonzales đồng ý và tiếp tục.

- Al-Qaeda, tất nhiên, hoặc ít nhất là một trong những nhóm tay sai của chúng. Nhưng rất hiếm khi bọn chúng có thói quen bắt cóc con tin ở đâu đó ngoài

lãnh thổ mà chúng đã biết rõ và kiểm soát được. Đây cũng có thể là một trong những phong trào mới được hình thành gần đây trên lãnh thổ châu Âu. Các tổ chức tương tự Những người anh em Hồi giáo hay Al-Qaeda đang sinh sôi. Chỉ có điều là không tổ chức nào có vẻ đủ độ chín về mặt tổ chức để gây ra một hành động kiểu này.

- Bọn chúng không báo là chúng đã sẵn sàng đâu, Denruyne phản bác. Thường thì chúng ta phát hiện ra quá muộn, vào lúc xảy ra vụ khủng bố đầu tiên của chúng!

Cục trưởng DNA dừng một lúc. Ông hần thíc cho cái tên quan liêu với

cái cổ quá ngắn, cái đầu tròn một cách lố bịch được trang trí bằng một gọng kính vàng, cái bụng phệ không giấu được dưới những bộ com-lê quá rộng kia biến đi. Người ta sẽ dễ tưởng tượng ra ông ta đang điều khiển lễ hội của một ngôi làng xa xôi hẻo lánh tại tỉnh Creuse^[1] hơn là đứng đầu các cơ quan cảnh sát nhạy cảm nhất quốc gia. Bởi, gã cựu sinh viên trường ENA^[2] này thì biết gì về tình hình thực địa, cái gã chỉ có được vị trí này nhờ quen biết qua lại với các chính khách?

[1. Một tỉnh nhỏ, ít dân, ở miền Trung nước Pháp.]

[2. ENA (École Nationabal de'

I'adminisutration): Trường hành chính quốc gia cao cấp của Pháp, nơi đào tạo các chuyên viên cấp cao và các chính trị gia.]

Từ khi Ban phối hợp tác chiến được thành lập và Debruyne được cử đến, một cuộc chiến trong nội bộ những người quản lý cơ quan an ninh quốc gia đã nổ ra. Debruyne cố gắng chứng tỏ quyền lực để áp đặt các Vụ mà ông ta coi như có quyền được phối hợp hành động, nhưng mỗi bộ phận lại giữ được sự tự chủ từ lâu rồi nên họ từ chối việc sử dụng chung các biện pháp và chia sẻ đặc quyền. Nguyên tắc về sự hợp tác giữa các ê-kíp khác nhau không phải là không thích đáng trên lý thuyết, song trên thực

tế, mỗi người làm việc vì sự thành công của riêng đội mình.

- Đúng thế, Gonzales tiếp tục với một giọng đã thay đổi âm sắc để cho thấy sự chán chường của mình. Vì thế nên tôi chỉ có thể đưa ra ý kiến dựa vào những thông tin mà tôi có.

- Thế theo anh thì trong các phong trào đó, phong trào nào có vẻ đã chuẩn bị kỹ càng nhất? bộ trưởng hỏi.

- J2I, Phong trào Hồi giáo quốc tế Jihad, ông trả lời không chút do dự. Theo thông tin của chúng tôi, đó là phong trào có tổ chức chặt chẽ nhất. Bọn chúng đã xây dựng được mạng lưới của mình tại khắp các thủ đô của Châu Âu và muốn

khơi dậy nhận thức của cộng đồng Hồi giáo tại đây để tạo ra một lực lượng cách mạng. Truyền thuyết cổ về cộng đồng Oumma. Nhưng chúng chưa bao giờ chuyển sang hành động.

- Cục tình báo RG nói gì về vấn đề này? Debruyne hỏi.

- Rằng chúng đã chuẩn bị hành động từ hai năm nay. Nhưng trong một bản báo cáo lập vào tháng trước, họ đánh giá rằng chúng vẫn chưa có khả năng khơi dậy thù hận.

- Ta có xác định được chúng không? Định vị được chúng không?

- Hoàn toàn có thể! Samuel Merle,

giám đốc Cục an ninh lãnh thổ DST chen vào với giọng thể hiện sự chắc chắn của mình. Chúng tôi biết bọn chúng ở đâu, làm gì, gặp gỡ ai.

Trong tất cả những người có mặt, Merle có vẻ khác biệt nhất. Chiếc quần kỳ cục, áo vest không phù hợp, mái tóc lưa thưa và không chải, bộ râu lún phún, tất cả cho người đàn ông nhỏ bé và mảnh khảnh này dáng vẻ của một công chức quèn chứ không phải vẻ bề thế của một vị lãnh đạo đáng sợ và đáng kính nể vì những chiến tích đã giành được.

- Vậy các anh còn chờ gì mà không tóm chúng? Lesne vờ ngạc nhiên để chế giễu.

Ba người đàn ông mỉm cười trước sự ngây thơ của gã nhỏ thó có khuôn mặt bóng nhẫy, với vẻ lịch thiệp giả tạo và bề ngoài thượng lưu kia.

- Bởi vì chúng tôi muốn biết tất cả về chúng. Bởi vì chúng tôi muốn chúng tin rằng chúng không bị phát hiện để cho chúng dễ lộ cho ta thấy mọi mối quan hệ của chúng, mọi nguồn cung cấp tài chính khác nhau của chúng, tầm cỡ mạng lưới của chúng. Chúng tôi sẽ can thiệp khi nào tin rằng không còn gì để tìm hiểu thêm về chúng nữa và khi nào chúng tôi có đủ các yếu tố để giam giữ được chúng lâu dài. Tôi nói thế đã rõ ràng chưa?

Người đàn ông của hình ảnh không

hề phản ứng.

- Còn giả thuyết nào nữa không?

Debruyne tiếp tục.

- Còn. Vô kể. Các phong trào Hồi giáo bùng nổ với rất nhiều dòng và nhiều tư tưởng khác nhau, có khi là thù địch nhau. Phong trào Hồi giáo Salafi^[3] chắc chắn được vũ trang kỹ càng nhất và được huấn luyện tốt nhất. Nhưng phong trào Chiite cũng có khả năng dám thực thi chiến lược kiểu này. Các cục RG và DST đã dựng lên rất nhiều kịch bản để dự đoán các vụ tấn công nhằm vào quyền lợi chúng ta trên lãnh thổ của ta, nhưng tôi nhắc lại với ông rằng, theo họ, không một phong trào nào có vẻ là đã sẵn sàng

hành động cả.

[3. Salafi: Phong trào Hồi giáo kêu gọi trở về “cội nguồn”, phản đối mọi xu hướng cải cách, canh tân.]

- RG, DST... Lesne thì thầm với giọng chậm rãi. Vụ 11 tháng 9 đáng lẽ cũng đã không xảy ra cơ đấy, nếu theo CIA.

Phát biểu ấy làm các cảnh sát siêu hạng khó chịu và có vẻ gây khó khăn cho bộ trưởng. Ông này tựa lưng vào ghế và thở. Ông vẫn chưa nói gì. Tất cả đều hướng mắt về phía ông để dò xét tâm trạng của ông. Nhưng ông thể hiện cái vẻ lạnh lùng không cảm xúc mà ông đã học cách khoác lên mình. Ai cũng biết rằng

ông có khả năng bùng nổ những cơn tức giận khủng khiếp ở chỗ riêng tư, nhưng trước mặt công chúng, ông có khả năng đóng vai một người máu lạnh hoàn toàn như thế nào. Tầm cỡ của một người đàn ông có quyền lãnh đạo với tham vọng tột bậc mà ông xây dựng không tương thích với hình ảnh một con người hay nóng giận mà truyền thông đã dựng lên về ông từ khi ông mới bắt đầu sự nghiệp. Do đó ông quyết định bác bỏ các tin đồn bằng một hình ảnh không thể chê trách được.

Merle lên tiếng.

- Chúng tôi cũng nhận thấy ở đây phương thức hành động của các nhóm được Iran cung cấp vũ khí. Nhưng trong

trường hợp đây, thật ngạc nhiên là vụ bắt cóc lại không kém theo yêu sách nào.

Mọi người đều đồng ý.

- Tôi nghĩ rằng yêu sách sắp được gửi đến, Gonzales khẳng định. Hiện tại, chúng muốn ta tự đặt câu hỏi, làm áp lực dâng cao.

- Tôi lại nghĩ rằng chúng muốn tập trung thu hút sự chú ý vào người đàn ông đó thì đúng hơn.

- Nghĩa là sao? Debruyne hỏi.

- Con tin là một trong những yếu tố mập mờ nhất trong vụ này. Quần áo lôi thôi, tóc dài, râu...

- Không, nếu chúng muốn hướng vào hấn, chúng sẽ cho thấy khuôn mặt của hấn rõ ràng. Thế nhưng người đàn ông này lại ở trong bóng tối.

- Tôi cho rằng đơn giản là chúng chỉ muốn nhấn mạnh đến yếu tố đó là một người vô gia cư. Bọn chúng muốn ta lạc lối trong các suy đoán, Gonzales nhấn mạnh, về bác học. Ngoài ra, chúng ta cần phải nhớ rằng những yếu tố đó trái ngược với giả thuyết về một trò lừa bịp, trong trường hợp ấy, con tin phải đáng tin cậy hơn.

- Nhưng lợi lộc gì khi bắt cóc một tên vô gia cư? Frédéric Lesne hỏi.

Một khoảng lặng bao trùm cho thấy

rằng không ai có ý kiến gì về câu hỏi.

- Không gì cả, Gonzales xác nhận.
Hoặc là, bộ quần áo đó là đồ nguy
trang...

- Phòng thí nghiệm đang xử lý hình
ảnh với phần mềm tái hiện nhân dạng để
thử xác định hấn, Debruyne nói rõ.

- Nếu như tôi hiểu đúng thì ta
chẳng biết gì cả! Và tôi chắc rằng các
kênh truyền thông sẽ quay các anh, Lesne
mỉa mai. Chắc chắn bọn họ sẽ tung phóng
viên đi tìm dấu vết của tên ăn mày.

Debruyne cao giọng.

- Với tôi, chi tiết đáng ngờ nhất là
những hình ảnh này được gửi tới phóng

viên đó và chỉ ông ta mà thôi. Tại sao lại chỉ định rõ ông ta là người duy nhất nhận thông điệp này? Éric Suma đang mất dần phong độ và kênh của ông ta không phải là kênh quan trọng nhất! Nếu là bọn chúng, để đảm bảo có một lượng người xem lớn hơn, tôi sẽ vứt đoạn băng cho kênh TF1^[4].

[1. TF1: Television Francose 1 là một kênh truyền hình lớn tại Pháp.]

- Vì chúng cho rằng Suma sẽ hấp tấp. TF1 hay một kênh lớn nào khác chắc chắn sẽ thận trọng hơn, Lesne nói tiếp.

- Có thể. Nhưng dù thế nào thì cũng phải bịt mồm ông ta lại, cái gã ấy, hắn sẽ làm bùng lên một nỗi khiếp sợ

kinh hoàng trên khắp cả nước, và điều đó không thuận lợi cho việc điều tra.

- Quá muộn rồi, cố vấn truyền thông bình luận. câu chuyện đã thuộc về giới truyền thông. Chúng ta không thể làm được gì nhiều để chống lại Suma. Ngoài ra, chính vì thế mà ông ta vội vàng cho đăng thông tin.

- Nhưng người đàn ông này thật nguy hiểm! Debruyne nổi giận. Và ông ta khiến công việc của chúng ta giảm bớt uy tín. Tin tôi đi, ông ta sẽ làm ảnh hưởng tới hình ảnh của các cơ quan chống khủng bố. Cũng như đến hình ảnh của ngài, thưa ngài bộ trưởng.

Bị công kích, ông bộ trưởng rời

khỏi ghế, đứng dậy và chậm rãi nhìn từng khuôn mặt. Frédéric Lesne ngồi chiêm ngưỡng khiêu diễn kịch của sếp mình. Một người đàn ông với tính cách như vậy sẽ dễ dàng dẫn dắt cả nhóm đến chỗ thành công: ông ta có sẵn năng khiếu diễn kịch.

- Tôi có ở đây những người giỏi nhất của các cơ quan đảm bảo an ninh trên lãnh thổ nước Pháp. Và tôi không nghi ngờ lấy một giây rằng các anh sẽ thành công trong việc giải quyết vụ này. Nhưng để làm được điều đó, tôi muốn các anh hợp tác. Tôi muốn các anh báo cho tôi biết từng thông tin mà các anh cho là quan trọng. Tôi muốn các anh khai thác mọi hướng đi có thể, muốn các anh

làm cho người cung cấp thông tin của mình phải mở miệng. Còn về phần người dẫn chương trình đó, Éric Suma, tôi muốn các anh theo dõi ông ta từng bước một. Hãy để cho ông ta làm việc, thậm chí giúp đỡ nếu ông ta cần, nhưng không được cho phép ông ta nắm được thông tin nào để phát tán trước khi nói với chúng ta.

Ông ngừng lời, nhìn kỹ đội của mình với một vẻ nghiêm khắc pha lẫn long trọng.

- Chúng ta sẽ điếm tình hình thường xuyên, ông kết thúc bằng cách kết luận như vậy. Tôi muốn các anh gặp nhau tại đây, vào mỗi buổi sáng, lúc 8 giờ.

Thỉnh thoảng tôi sẽ tham gia vào những cuộc họp ấy. Frédéric, anh có nhiệm vụ thông báo cho giới truyền thông về sự tồn tại của nhóm giải quyết khủng hoảng này ngay khi chúng ta khẳng định được là đang có một vụ bất cóc do bọn khủng bố thực hiện. Chúng ta cần phải cho thấy là ta làm chủ được tình hình. Thừa các anh, xin cảm ơn.

Buổi họp kết thúc, mọi người đứng dậy, chào bộ trưởng và lui đi. Mỗi người đều suy nghĩ về cách để trò chơi hợp tác này mà vẫn tạo được sự khác biệt bằng hiệu quả công việc của mình. Chẳng phải trong những tình huống như thế này mà người ta giành được công danh hay sao? Trao cho cái chính sách có khả năng bị

mất tín nhiệm một lối thoát danh dự, thậm chí là thành công, điều đó chẳng phải sẽ giúp đảm bảo một tương lai hứa hẹn sao?

Tín hiệu đồ chuông vang lên năm lần trước khi đột ngột chuyển sang máy trả lời tự động. Éric nghe thấy giọng vợ cũ của mình trên băng ghi âm và khi nghe thấy tiếng bíp, ông liền gác máy, một thoáng rùng mình trên da. Ông thuộc lòng đoạn thông báo đó vì đã nghe tới hàng chục lần và luôn cảm thấy đau nhói trong tim. Ông cho rằng thái độ đó thật là trẻ con nhưng không thể kiểm soát được nỗi u buồn siết chặt lấy ông mỗi lần như vậy.

Từ cách đây gần sáu tháng, cô không nghe điện thoại của ông cũng không trả lời các lời nhắn của ông nữa. Thế thì chính xác là ông chờ đợi điều gì khi quay số của cô? Nhưng Éric, một người chuyên nghiệp có lập luận lô-gic, lại nuôi trong mình một kiểu mê tín khiến ông tin rằng khi một điều tốt đẹp tới, nó sẽ kéo theo những điều khác nữa. Một thứ cơ chế của vận may mà không yếu tố nào, không ai có thể chống lại được. Tất nhiên, ông không hé lộ cho ai về niềm tin này, nhưng trong thâm tâm, ông vẫn tin rằng có những luật lệ vô hình điều khiển thế giới, thậm chí là tạo dựng nên nó. Mà chẳng phải ông đã gặp người đàn bà sau này trở thành vợ ông chỉ vài ngày sau khi

nhận được công việc đầu tiên trong ngành truyền hình hay sao? Và chẳng phải là mọi thứ đều nối tiếp nhau đây thôi: những cuộc gặp gỡ quyết định, những tin tức độc quyền, thăng tiến nghề nghiệp, thành công?

Cơ chế của vận may cũng có mặt trái của nó, đáng sợ hơn nhiều. Một trận cuồng phong có sức hủy diệt và nguy hiểm, có thể nhấn chìm hạnh phúc và chỉ để lại một khung cảnh hoang tàn. Vợ ông đã bỏ ông vài ngày sau khi ông bị cho thôi việc tại kênh France 6, và rồi vận rủi vẫn còn theo sát mỗi bước chân ông, dẫn ông tới tận kênh truyền hình nhỏ này.

Ông chỉ biết gán những thành công

hay thất bại của mình cho một quy luật huyền bí có thể giúp ông che giấu bộ mặt mình, Không cần xem xét đến trách nhiệm của chính ông trong những sự kiện đó. Tuy nhiên, ông không thể làm gì khác, sự mê tín đó khiến ông thấy an lòng.

Thế nhưng, Christine bỏ ông mà đi trước tiên là do chán nản vì bị giam cầm trong vai trò một phụ nữ nội trợ bị bỏ rơi, che giấu một cách tạm bợ sự vắng mặt của ông chồng hời hợt và bận bịu bên hai đứa con của họ. Đôi khi, ông tự trách mình đã không biết cách làm cho cô hiểu đặc thù nghề nghiệp của ông. Nhưng làm sao ông có thể giải thích cho vợ hiểu những cái rùng mình vào buổi sáng sớm, trong phòng họp báo, khi một

bức điện khẩn được gửi tới và ông biết rõ sẽ phải tìm ai để có thể có được thông tin cho một bài viết quan trọng? làm sao cô ấy có thể hiểu được cảm giác nắm trong tay quyền lực tuyệt đối khi một tin độc quyền của hãng được tất cả các kênh truyền hình quốc gia và thậm chí cả kênh nước ngoài phát lại? Hay là khi mới bước chân vào nghề truyền hình, làm sao đoán trước được niềm sung sướng khi quay một phóng sự mà chỉ vài giờ sau sẽ được hàng trăm nghìn người theo dõi? Những đợt tăng adrenalin ấy, niềm tự hào ấy, quyền lực ấy thật khó mà giải thích hay chia sẻ được. và rồi, khi mệt mỏi vì phải ở một mình, cô bỏ đi cùng với các con, ông đã chọn cách quy thất bại trong

cuộc sống gia đình của mình cho cái vòng xoáy rủi ro mà ông là nạn nhân. Tất nhiên, thói ngông nghênh của ông – mà các tạp chí lá cải về người nổi tiếng vẫn thường nhắc tới – cũng góp phần vào cuộc chia tay.

Vậy nên, giờ đây khi mà bánh xe dường như đã đổi hướng, tại sao lại không hy vọng rằng cô ấy sẽ trả lời, sẽ đồng ý đi uống một ly với ông và có thể, sao lại không chứ, đồng ý cho ông một cơ hội nữa?

Nhưng cô đã không trả lời. Elric Suma tự hỏi rằng không biết liệu sự im lặng này có phải là một điềm xấu hay không.

Không khí mát lạnh từ máy điều hòa, ánh sáng trắng từ đèn nêông, đồ đạc bằng gỗ sáng màu, ấm giữ nhiệt đựng cà phê và tách chén: phòng họp này cũng không khác với bất kỳ phòng họp nào khác. Thế nhưng, nằm dưới tầng hầm của bộ Nội vụ, căn phòng được trang bị hệ thống cách âm giúp vô hiệu mọi thiết bị nghe trộm và có một hệ thống các thiết bị tối tân nhằm kết nối với thế giới bên ngoài được đặt dưới chế độ an toàn.

Và trong căn phòng này, lãnh đạo các cơ quan chống khủng bố phân tích tất cả các giả thuyết.

- Băng ghi hình được mua tại

Pháp. Chúng tôi không tìm thấy bất cứ dấu hiệu nào đặc biệt trên cuộn băng cũng như trên phong bì. Tuy nhiên, nó đã được xử lý lại nhiều lần tại Télé 8.

Jean-Francois Gonzales, ngồi đối diện với các cộng sự của mình, đọc bản báo cáo đầu tiên về công việc của họ.

- Đã thử cho phóng to địa điểm và các nhân vật lên nhiều lần. Chúng ta không thể khẳng định được điều gì. Tuy nhiên, trên hình ảnh này, ta có thể nhận thấy khá rõ ánh mắt của tên khủng bố. Theo một chuyên gia định dạng nhân trắc học, rất có thể đó là một người đàn ông gốc phương Đông. Kích cỡ của mắt, màu mắt, độ dài của lông mi...

- Tốt đấy, chúng ta có tiến triển, Debruyne mỉa mai.

Jean-Francois Gonzales nhận thấy những người có mặt khẽ cười. Ông giữ câu trả lời của mình lại trong vòng hai giây để tránh mọi dấu vết của thái độ xung đột hay hung hăng.

- Phương pháp của chúng ta là xuất phát từ một giả thuyết rồi kiểm nghiệm xem những thông tin chúng ta thu thập được đi theo hướng bác bỏ nó hay công nhận nó, ông giải thích, vẻ khó chịu.

- Tiếp tục đi! Debruyne ra lệnh.

Giọng của những tên khủng bố đã được các chuyên gia về ngôn ngữ

phương Đông phân tích. Chúng nói thứ ngôn ngữ chuẩn: chúng là người Pháp. Chúng vẫn có một số âm sắc Bắc Phi trong giọng nói, nhưng rất nhẹ. Do đó chúng ta có thể đang phải đối mặt với những tên người Pháp gốc Bắc Phi. Có thể là những phần tử Hồi giáo trẻ tuổi được tuyển tại Pháp và được huấn luyện tại nước ngoài.

- Anh biết gì về Suma mà chúng tôi chưa biết? Debruyne quay sang phía Samuel Merle hỏi.

- Éric Suma từng làm việc tại France 6. Ông ta đã nhẹ nhàng bị đẩy ra khỏi hãng từ cách đây mười năm. Các vị hãy nhớ lại: danh tiếng của ông ta đã sụt

giảm sau khi ông ta dùng những từ ngữ rất nặng nề để nói về những người Hồi giáo trên truyền hình, chính xác là như vậy. Giới chuyên môn chê trách ông ta đã quên mất vai trò nhà báo của mình, và đã tỏ thái độ thiên vị. Vì thế, thật ngạc nhiên là những tên khủng bố của chúng ta lại chọn ông ta là người duy nhất nhận bức thông điệp. Ngoài ra, ông ta đã ly dị vợ, sống một mình, đi thăm con hai lần một tháng, gần như không có bất cứ mối quan hệ xã hội nào nữa. Quan hệ công việc là những mối quan hệ duy nhất của ông ta. Danh tiếng của ông ta, trong giới đó, không phải là tệ. Vì thế mà một số đồng nghiệp cho rằng ông ta quá tham vọng và không thích hợp với vị trí tại một kênh

truyền hình còn non trẻ. Chúng tôi đã đặt thiết bị nghe trộm và sẽ theo dõi sát ông ta.

- Địa điểm? Debruyne hỏi.

- Chúng tôi đã phân tích các chi tiết được các bức ảnh phóng to cho thấy. Các đường nếp trong căn phòng, vải nhựa lót sàn nhà, chắn song cửa sổ... đều là những chi tiết thường thấy tại các tòa nhà chung cư giá rẻ được xây từ những năm sáu mươi. Tóm lại, bọn khủng bố có thể ở cách đây vài kilômét, trong một tòa nhà ngoại ô Paris... hoặc là ở chỗ khác.

Sếp của đội SOC đứng dậy và bắt đầu đi đi lại lại trong phòng.

- Tôi muốn các anh thông báo cho tất cả quân thực địa của chúng ta. Bọn họ cần phải bắt đầu khởi động mạng lưới cung cấp thông tin của họ. Tôi không quan tâm là họ dùng tới cách dụ dỗ hay đe dọa: bộ trưởng yêu cầu phải có kết quả. Nếu như bọn chúng đi ra ngoài ô với một người đàn ông bị trói, nhất định phải có ai đó nhìn thấy hoặc nghe thấy gì đó.

Samuel Merle chen vào:

- Nếu các anh cho phép... Các anh đã nghe thấy bọn chúng hét trong cuộn băng. Chúng hét mà không lo đến hàng xóm xung quanh. Mà tôi thì không cho rằng một nhóm khủng bố nhỏ đi bắt cóc

con tin lại chấp nhận rủi ro ấy. Do đó tôi tin rằng chúng ở tại một căn nhà chung cư đã bị chuyển đổi mục đích sử dụng.

Phật ý vì bị lật lại một điểm hiển nhiên đến vậy, Debruyne xoay cái nhìn vào mắt người phụ trách đội DST trước khi nói tiếp:

- Rất tốt... Tôi muốn các anh thống kê tất cả các tòa nhà chung cư giá rẻ đã bị chuyển đổi mục đích sử dụng hoặc đang sửa chữa và gửi quân đến hiện trường.

Một vài tiếng gõ nhẹ vang lên trên cánh cửa phòng họp. Trên màn hình kiểm soát, sếp của SOC nhận ra một trong các cộng sự của mình. Ông nhấn nút mở cửa.

Người đàn ông ghé vào tai ông và thì thầm vài lời.

- Các vị, chúng ta có tin mới. Một thông điệp mới được gửi tới Télés 8.

DANIEL

Cô ấy ngồi cạnh tôi, im lặng. Cô ấy muốn nói chuyện với tôi, nhưng không tìm ra từ ngữ. Trước đây chúng tôi chưa bao giờ cảm thấy sự ngưng ngừng này: khi tôi trở về sau chuyến đi, chỉ cần cô ấy hỏi xem mọi việc thế nào là chúng tôi có thể bắt đầu nói chuyện được.

Lúc này, khi Pierre đẩy cửa, cô ấy đã thoáng thấy tay thẳng bé đặt trong tay tôi. Cô ấy chào tôi như nói lời chào với một người hàng xóm mà người ta muốn giữ khoảng cách. Rồi cô ấy đổi ý, tiến lại phía tôi và đặt một nụ hôn lên má tôi trước khi lẩn tránh và đi sang phòng

khách. Đó chẳng phải là một hành động bột phát, chỉ là một cảnh đã lặp đi lặp lại, bị lãng quên, và nay tìm thấy lại. Tôi không biết cô ấy nghĩ gì, muốn gì.

Giờ thì cô ấy nhìn tôi, lấy đầy hơi vào phổi để tổng ra được những từ ngữ bị giữ chặt trong cổ họng nghẹn cứng. Nhưng cô ấy đã thở ra, và lại tiếc nuối vì sự thiếu can đảm của mình.

~*~

Ôi Betty, anh muốn giúp em biết chừng nào. Anh muốn ôm em trong vòng tay và khóc cùng em biết chừng nào. Hẳn sẽ tốt cho chúng ta biết mấy khi cùng hòa nước mắt và thầm nhớ về đứa con trai đã mất; nói về nó qua làn nước mắt của

chúng ta. Đó là một đoạn đường chúng ta phải qua để rồi một ngày nào đó có đủ sức mạnh ngồi nhớ lại những khoảnh khắc hạnh phúc ám ảnh ký ức chúng ta. Chúng ta có thể làm được điều đó nếu như chúng ta bình đẳng trước thảm kịch này, thế nhưng trong mắt em, anh là kẻ có tội, còn em là nạn nhân.

Anh có thể giúp em, có thể mở lời trước.

Nói với em rằng anh giận mình kinh khủng vì đã không đến đón Jérôme sau buổi tập của con, ngày hôm đó. Giải thích cho em nghe tội lỗi của anh khi đã ưu tiên một cuộc hẹn làm ăn và việc anh thường xuyên nghĩ về điều ấy như thế

nào. Giá như anh nói với Sullivan rằng mình phải đi đón con! Giá như anh đủ can đảm để báo cho em biết là anh sẽ về muộn! Nhưng cuộc hẹn đó, nổi mết mõi chán chường của anh... Số phận đã sắp xếp trước những cái chết ư?

Anh có thể nói với em, để cho em chửi mắng anh như buổi tối định mệnh ấy.

“Đồ khốn nạn! Đồ khốn nạn!” em gào lên. “Anh yêu công việc hơn cả con trai anh! Lúc nào anh cũng muốn nhiều hơn. Nhiều quyền lực hơn, nhiều tiền hơn. Nhưng cái quyền lực chết tiệt của anh thì giúp gì được cho anh bây giờ chứ? Anh sẽ làm gì với tiền của anh?”

Chết cùng với chúng đi! Hãy tự chôn mình cùng các tài khoản ngân hàng của anh đi, nhưng hãy trả lại con trai cho tôi!”

Tay em đâm lên ngực anh, móng tay em cào vào mặt anh, nhưng anh không thấy đau. Nỗi đau nằm ở chỗ khác, thiêu đốt, gặm nhấm. Betty, em có biết những lời nói của em đã tàn phá trái tim anh thế nào không? Em có biết anh cảm thấy thế nào khi thấy em bị nỗi đau và hận thù làm cho thay đổi?

Có thể những câu nói đã không được cất lên từ miệng em ngày hôm nay là những lời xin lỗi. Bởi anh biết rằng kể từ lúc đó em đã tự trách mình vì đã ném

vào anh những điều kinh khủng ấy, tất cả những điều ấy. Bản chất tốt bụng vốn có trong em không chịu được việc nhìn thấy nỗi buồn của anh nặng nề thêm vì thái độ gây hấn của em. Nhưng anh sẽ không giúp em đâu, Betty ạ. Anh không cần phải nghe gì hết, nhất là không khóc trong vòng tay em. Ngay cả khi có thể đây là lần cuối cùng anh nhìn thấy em.

Bởi anh muốn giữ nguyên vẹn nỗi đau của mình, tiếp tục là kẻ có tội. Vài ngày nữa. Thời gian để hoàn thành nhiệm vụ của anh.

Biểu hiện triu mến của Pierre, nụ hôn của em trên má anh, cảm giác bất lực của em khi không thể cất lời được cũng

đủ làm lung lay sự vững vàng trong anh. Hãy cho anh vài ngày nữa làm tên chạy trốn điên khùng mà anh muốn làm. Vì chúng ta, vì anh, vì con.

Anh đứng lên đây, Betty. Anh để em lại một mình, bồi rổi trên chiếc sofa này. Ngày mai anh sẽ đi trước khi em tỉnh giấc, để tránh mọi nguy cơ phải nghe em thuyết phục. Anh sẽ đến cuộc hẹn với Sullian, rồi sẽ lại bay ngay.

Anh đi đây, Betty, anh có một cuộc hẹn.

~*~

- Tại sao bố không nói chuyện với mẹ?

Tôi giật mình và tìm kiếm nó. Con trai tôi đang ở đây, đang ngồi xếp trên cỏ. Tôi không còn hy vọng thấy nó nữa. Từ hơn một giờ nay tôi chờ đợi nó xuất hiện, ngồi trên thành bể bơi.

- Jérôme... Bố rất vui vì được gặp con! Tại sao con không bao giờ hiện ra với bố ở Luân Đôn.

Thằng bé không trả lời. Đầu vẫn cúi.

- Bố phải nói với mẹ, nó tiếp tục, không để ý tới câu hỏi của tôi.

- Con không muốn trả lời bố à?

- Con đã đặt ra một câu hỏi trước bố.

Về xa cách, nó chờ đợi.

- Bố không biết, Jérôme ạ. Bố không thể.

Nó nhún vai.

- Không đúng. Đó là vì bố không muốn.

Chính xác thì nó biết điều gì?

- Thế thì hỏi làm gì khi con đã biết câu trả lời?

- Vì câu trả lời cần được chính bố nói ra. Đó là giải pháp duy nhất.

Nó nói về giải pháp gì vậy?

- Giờ đến lượt con. Tại sao con

không bao giờ xuất hiện lên với bố ở Luân Đôn? Bố đã rất nhớ con.

- Bố sẽ nhớ con cả đời, bố à. Bố cần phải quen với điều đó.

Quen với điều đó...

- Đó là tất cả lý do?

Thằng bé khẽ mỉm cười rụt rè.

- Không. Sự thực là con đến thăm bố của con. Mà ở đó, bố không thực sự là bố của con.

Lời phán xét đó làm tôi thấy mọi thứ đảo lộn.

- Con không nhận ra bố, nó tiếp tục. Cho nên con không tìm thấy bố.

Tôi im lặng, cố đoán ra ý nghĩa những điều nó nói.

- Thực sự là con không giải thích cho bố được, thằng bé nói tiếp. Những từ ngữ ở đây không dùng để diễn tả những gì con cảm nhận được ở trên đó. Những từ ngữ ở đây không thể hiểu được thế giới nơi đó. Các linh hồn lại gần nhau là vì một vài “sự gần gũi” nhất định, vì những “giá trị chung được chia sẻ”, như trước đây bố vẫn nói. Ở đó, linh hồn bố đã mất đi.

Những lời nói của thằng bé khiến tinh thần tôi suy sụp và tôi cảm thấy trống rỗng. Tôi không còn sức lực để giải thích hay đề hỏi nó nữa. Tôi cần

phải giữ được sự vững vàng, kiên quyết.

Nó tiếp tục dần tới.

- Mẹ muốn nói chuyện với bố, bố biết đấy. Mẹ luôn nghĩ đến bố. Mẹ cần bố. Mẹ vẫn tiếp tục khóc nhưng bố thì chẳng bao giờ có ở đó để an ủi mẹ cả. Pierre cũng vậy. Mẹ chăm sóc nó nhưng không đúng cách. Mẹ bao bọc nó quá, sợ rằng nhớ có điều gì xảy ra với nó. Bố cần phải ở lại, nói chuyện với họ, yêu thương họ.

Những lời khuyên đó làm tôi ghệt thờ. Thực tế thật không thể chịu nổi, đó là một sự dữ dội khủng khiếp khi người ta tìm cách chối bỏ nó.

- Bố yêu họ.

Câu trả lời yếu ớt. Nhưng tôi có thể hét lên điều gì đây?

- Bố! cuối cùng nó cũng tỏ ra giận dữ.

Thái độ trốn tránh của tôi đã làm nó nổi giận.

Nhưng tôi cần phải vững vàng, không nghe lời nó, không hiểu những gì mà nó tìm cách nói với tôi.

- Bố sẽ không nói về điều đó đâu!

Giọng tôi cương quyết, gần như độc đoán.

Thằng bé ngắt một bông hoa, vuốt

ve nó, người nó.

- Con yêu bố, bố ạ, nó nói thêm mà không hề nhìn tôi.

Tại sao lại có sự dịu dàng này? Trái tim tôi hoảng hốt. Tôi nghĩ rằng mình đã hiểu.

- Bố... biết... Nhưng sao con lại nói với cái giọng như thế?

Nó đứng lên, quay lưng lại tôi, nhìn ra hàng rào.

- Vì con muốn bố biết điều đó. Bởi vì con không thể nói gì hơn với bố, vì những thứ còn lại đều ở bố.

Nó dừng lại một lát, khẽ lắc đầu,

trìu mền, nhưng mắt không nhìn tôi.

- Và cũng bởi vì... con sẽ không trở lại nữa.

Tôi đứng dậy, sợ hãi.

- Không, Jérôme, con không thể bỏ rơi bố được! Bố cần con! Bố đã tưởng mình phát điên khi thiếu con ở đó, mà tệ hơn, bố đã phát điên rồi! Con đang tìm cách trừng phạt bố, phải không? Bố đoán được con nghĩ gì về kế hoạch của bố, nhưng bố sẽ đi đến cùng! Vì bố cần điều đó! Bố không thể cứ chấp nhận mà không nói gì, không làm gì. Bố không thể nhẫn nhịn như tất cả mọi người. Bố cần phải hành động, phải cho chúng thấy! Bố muốn chúng biết rằng người ta không thể

giết trẻ con mà không bị trừng phạt! Rằng người ta không có quyền làm cho cả một gia đình trở nên bất hạnh dưới danh nghĩa là bảo vệ một lý tưởng nào đó! Rằng bố không phải kẻ hèn nhát. Bố không thể sống được nếu như không trả thù cho con! Bố xin con, Jérôme, hãy hiểu cho bố, đừng bỏ bố lại!

Những lời của tôi biến thành nước mắt, những giọt nước mắt ngập trong mắt tôi. Nhưng tôi không nhìn thấy nó nữa. Tôi lau nước mắt bằng gấu tay áo và tìm nó. Thằng bé đã đi rồi.

- Jérôme!

Màn đêm đón nhận tiếng gọi của tôi và khiến nó lịm tắt dần.

Cuộc hẹn với Sullivan đã diễn ra tương đối tốt đẹp, nói cách khác là không có xung đột và bất ngờ nào. Ăn mặc lịch sự, mỉm cười, tỏ ra đáng tin cậy, tôi đã gạt được ông ta. Tuy nhiên, trong bữa ăn, tôi bắt gặp ông ta đang dò xét tôi với một vẻ tò mò khác thường. Đề đề phòng ông ta nhận ra, tôi gán vờ mặt thất bại của mình cho khó khăn về vụ Sparks. Ông ta không tiếp tục chủ đề đó. Một câu hỏi đề nặng lên tôi: tôi đã thay đổi nhiều thế ư? Tình trạng sức khỏe tâm thần yếu ớt của tôi thể hiện ra trên nét mặt, qua thái độ của tôi ư?

Lúc đầu bữa ăn, khó lắm tôi mới

có thể tập trung vào cuộc trao đổi. Để tìm ra được đủ động lực và lòng kiên nhẫn, tôi quyết định coi đây là một bài luyện tập. Chẳng phải là tôi sắp phải vào lại vai của một chuyên gia marketing có trách nhiệm, vai mà nhất định tôi phải diễn cho thật tốt bởi vì tôi đã có được một cuộc hẹn nói chuyện qua điện thoại với Moktar el-Fassaoui ư?

- Cậu biết không, Sullivan nói với tôi bằng giọng tin tưởng trong khi sắp lại gần tôi để nhấn mạnh sự thân mật của khoảnh khắc đó, cậu làm việc cũng là vì bản thân cậu nữa. Tôi bắt đầu già rồi... Vài năm nữa, tôi sẽ rút lui... và cậu là người thích hợp nhất để thay thế tôi.

Tôi phải mất hơn một giây để có được phản ứng thích hợp và cảm ơn ông ta vì sự tin tưởng ấy, một giây mà ông ta đã nhận ra nhưng cho rằng đó là vì xúc động.

Trên máy bay trở lại Luân Đôn, tôi nghĩ tới những ngày sắp tới của mình và tập trung vào thử thách. Quan trọng hơn nhiều so với một sự nghiệp được vạch sẵn hay một lời hứa hẹn bên bàn ăn. Bởi vì bây giờ tôi đã có một kế hoạch.

Tôi đặt tay lên túi áo vest để cảm nhận được lá thư dành cho Betty. Tôi đã viết nó sáng nay, trước một tách cà phê nóng, tại quán *Petit Paris*.

Có thể, tôi sẽ không phải gửi nó

cho cô ấy.

Tất cả còn phụ thuộc vào kết quả
sứ mệnh của tôi.

~*~

Tôi đã có được số điện thoại của
Moktar el-Fassaoui. Không phải là
không gặp khó khăn nào bởi vì tôi phải
liên lạc với bạn bè trong giới tài chính
tại Paris, chịu đựng những lời chia buồn
ngập ngừng cùng những câu bày tỏ tình
bạn giả tạo của họ. Nhưng việc phải tận
dụng lợi thế có được nhờ vào vị trí của
một nạn nhân không làm tôi ngần ngại
chút nào.

- Daniel, nếu như tôi có thể làm

điều gì đó... một trong số họ mở lời.

Tôi chớp ngay lấy câu nói sáo rỗng đó của anh ta.

- Có, anh có thể đấy. Tôi cần anh giúp một việc.

- Rất sẵn lòng, cái con người rất quảng giao trong giới kinh doanh đó vốn vẫ đáp, ngạc nhiên vì thấy tôi chấp nhận lời đề nghị của anh ta ngay lập tức.

- Tôi cần số điện thoại của một chuyên gia tài chính Luân Đôn.

Anh ta im lặng một lúc, hẳn là lúng túng và thất vọng vì thái độ cơ hội không đúng lúc của tôi, nhưng không thể rút lại lời được nữa. Để bổ sung, tôi ngay lập

tức đưa yếu tố cảm xúc vào.

- Tôi đang làm việc ở Luân Đôn để cố... quên một chút. Tôi nhấn chìm mình trong công việc, và điều đó tốt cho tôi.

- Tôi hiểu, anh ta áp úng, an tâm hơn vì lý lẽ đó. Công việc chần chẫn sẽ giúp anh. Hãy nói cho tôi biết anh cần tìm gặp ai. Tôi hứa với anh sẽ làm tất cả để có được số của người đó.

Ngày hôm sau, anh ta gửi cho tôi một bức thư điện tử với số điện thoại riêng của Moktar el-Fassaoui.

Vậy là tôi bắt đầu chuẩn bị không ngừng nghỉ, tin rằng mình đã có một

hướng đi đúng. Nó rất mong manh, vì thế lại càng hấp dẫn tôi bởi nó khơi dậy những kỹ năng của tôi. Cách xử sự với loài người này, tôi biết rõ. Thế nên tôi đã đưa ra tất cả các tình huống có thể, dự đoán trước các câu hỏi và phản ứng mà cuộc gọi của tôi có thể gây ra. Tôi tập lại vai diễn của mình chính xác, cẩn thận, tập nữa tập nữa, cho đến lúc cảm thấy chắc chắn đã đoán được hết mọi phản ứng có thể xảy ra.

Trước khi gọi điện, tôi tập trung, một cách để đẩy lùi nỗi sợ hãi đang siết chặt tim tôi và tìm lại sự bình tĩnh. Tôi nhất định cần phải tỏ ra thuyết phục trong vai trò một thương gia đang cố như một con mồi.

Khi hấn nhắc máy, tôi nói đúng theo những lý lẽ đã chuẩn bị.

Trước tiên, đặt vấn đề: các tranh luận liên quan đến hoạt động của hấn tạo ra một hình ảnh đáng ghê sợ có khả năng kìm hãm sự phát triển của hấn, có hại cho danh tiếng của hấn và ngăn cản hấn tận hưởng tối đa thành quả từ những nỗ lực của hấn.

Tiếp theo giới thiệu cho hấn một phương cách: xây dựng lại hình ảnh của hấn dựa trên hai biện pháp. Thứ nhất, để các chuyên gia marketing và công chúng thấy được những mặt còn giấu kín mà lại rất cao quý trong con người hấn; thứ hai, loại bỏ dần những điều gây ra tổn thất và

xóa đi những khía cạnh ít được đánh giá cao.

Sau đó, tiến cử cho hẳn một người: tôi. Nói cách khác là một chuyên gia trong lĩnh vực truyền thông, có năng lực, kinh nghiệm và kín tiếng, phó giám đốc của một trong những văn phòng tư vấn uy tín nhất của Pháp.

Cuối cùng, trấn an hẳn: khách hàng của tôi là những ông chủ doanh nghiệp lớn. Một vài cái tên được vô tình nêu ra, một vài điều ám chỉ tới vai trò của tôi trong các vụ làm ăn mà báo chí tường thuật và mọi việc đã được hoàn thành tốt đẹp.

Có lúc, tôi nghĩ rằng đã đạt được

mục đích, khi thấy El-Fasaoui do dự. Nhưng cảm giác hân hoan của tôi kéo dài không lâu vì hắn ta đã nhanh chóng lấy lại sự vững tin và, bằng một giọng không biểu lộ chút cảm xúc nào, hỏi tôi số điện thoại rồi đề nghị sẽ gọi lại.

Hắn sẽ gác máy và quên luôn tôi, tôi nghĩ như vậy. Tôi lại là một tên cung cấp dịch vụ nữa, một kẻ quấy rầy để mở rộng phạm vi khách hàng. Nhưng khi chào tôi, hắn ta có vẻ thay đổi ý định và hỏi tôi một câu cuối cùng.

- Sao lại là tôi? Tôi không phải là người nổi bật nhất trong số những người mà báo chí thường hay công kích.

Câu trả lời của tôi phải sốc. Và

mang tính quyết định.

- Đúng là như vậy. Nhưng ông là người kiêu ngạo nhất trong số họ.

Hắn phá lên cười. Tôi vừa chấp nhận một sự mạo hiểm lớn. Được ăn cả, ngã về không.

- Anh cho rằng lằng mọ tôi thế thì sẽ thuyết phục được tôi à?

- Tôi không lằng mọ ông, tôi đặt nền móng cho một mối hợp tác lành mạnh. Bài học số một: nói ra tất cả sự thật với khách hàng của mình.

- Và sự thật là tôi kiêu ngạo ư?

- Kiêu ngạo và bị tổn thương. Kiêu

ngạo vì bị tổn thương. Ông lo lắng quan tâm đến hình ảnh của mình. Những đòn tấn công động chạm đến ông. Ông nhìn nhận đó như những điều phương hại đến phẩm cách của ông. Cổ trèo lên cao hơn khỏi nơi mà ông sinh ra đòi hỏi ở ông những nỗ lực điên rồ, những hy sinh to lớn, nhưng ông đã làm được. Thế nên ông hy vọng người ta sẽ ngưỡng mộ ý chí của ông, sự thông minh của ông, sức mạnh tính cách của ông. Nhưng một khi đã leo lên cao rồi lại không hề có tiếng vỗ tay nào, không một nụ cười nào. Chỉ có sự ngờ vực và coi thường. Ông đã hoài công tham gia vào các buổi dạ hội của giới quý tộc, những nơi mà người ta vẫn còn mời ông, tài trợ cho các dự án văn

hóa, tỏ ra hào hiệp..., cho dù vậy ông vẫn chỉ là một công dân nhập cư hạng hai. Và đó là điều ông không thể chịu đựng được nữa.

Im lặng tuyệt đối trong vài giây. Tôi cũng im lặng, để cho những lời nói của mình tìm được đường vào bộ óc nhạy bén của hắn.

- Làm sao anh có thể khẳng định điều đó?

Đó là lúc tôi có thể tung ra quân bài cuối cùng của mình.

- Bởi vì tôi cũng đến từ môi trường như ông. Tôi cũng đã cố gắng như vậy. Tôi đã thành công.Ồ, không bằng

ông, còn lâu mới được như vậy! Nhưng tôi, người ta hoan nghênh tôi, đón nhận tôi với lòng tôn trọng, ngưỡng mộ. Và ông biết tại sao không? Bởi vì tôi, tôi da trắng.

Hắn ta cười, nhưng tiếng thở dài cay đắng có thể nghe thấy rõ.

Và hắn ta đã đồng ý cho tôi một cuộc hẹn.

~*~

Lúc đó là 15 giờ khi Betty gọi điện cho tôi.

- Em đang kẹt ở chỗ bác sĩ. Pierre bị sốt mà lại có hàng đông người đang chờ tới lượt. Em không thể đến đón

Jérôme ở chỗ tập được.

Tôi thở dài để thể hiện sự khó chịu của mình.

- Em nghe này, anh không có thời gian! Anh đang có một đống việc khổng lồ ở đây!

- Thế thì sao? Em phải làm gì bây giờ? Để Pierre lại một mình trong phòng đợi ư?

Trợ lý của tôi liếc mắt trên các bức tường trong phòng, vờ như không quan tâm.

- Nó có thể về nhà một mình, như hôm nọ?

- Thôi đi Daniel, nó đã làm thế một lần! Và hơn nữa là bởi vì nó không thấy chúng ta tới nên nó lo lắng. Liệu em có cần phải nhắc lại cho anh là chính phủ đã đưa ra cảnh báo về tình trạng nguy hiểm, người ta nói tới những lời đe dọa khủng bố? Dù thế nào đi nữa, nó cũng không có vé xe buýt.

Tôi biết tất cả những điều đó. Ngay sáng hôm đó, một tên thủ lĩnh Hồi giáo nào đó tên là Faycal đã lên tiếng, không biết lần thứ bao nhiêu, về việc buộc châu Âu phải đối mặt với cơn giận dữ của những chiến binh cảm tử Hồi giáo.

“Chúng ta buộc các chính phủ phải

coi trọng đức tin của chúng ta!” hắn ta đã tuyên bố tại Luân Đôn, được kích động bằng đám đông mê muội tụ tập trước cửa nhà hắn. Hắn cũng báo trước rằng không ai có thể trốn được sự trả thù của những anh em Irak và Afghanistan của hắn, hay của những người sẵn sàng làm rung chuyển các thủ đô châu Âu. Hắn đã kể tới Paris.

Từ nhiều tuần nay, lời đe dọa gây hoang mang. Tất cả bắt đầu từ lúc quân đồng minh tại Afghanistan muốn tỏ ra là mình đang làm chủ tình thế. Để củng cố hình ảnh của mình, các đợt tấn công quân Taliban liên tiếp được tổ chức, và những cuộc xung đột đẫm máu khiến vô số người thiệt mạng. Khi quân đội Mỹ và

Pháp có mặt tại các vị trí tiền tuyến, nhiều tổ chức khủng bố đã ngay lập tức dựng lên những vụ quân nổi dậy hy sinh vì lý tưởng và lên tiếng chỉ rõ Mỹ và Pháp sẽ là mục tiêu trả đũa của chúng.

Tên thủ lĩnh Hồi giáo Faycal, một trong những đại diện phát ngôn chính cho quân Hồi giáo Salafi cực đoan, lợi dụng vị thế của một người mộ đạo và quyền tự do ngôn luận mà hấn được hưởng do là công dân Anh, để tấn công từ cửa sau bằng cách tuyên truyền. Vì hấn luôn sắp xếp để, trong những bài đả kích của hấn, những lời đe dọa được hiểu như những lời tiên đoán, cảnh báo, báo chí vì thế ngày càng nghi ngờ hấn chính là người chỉ huy một vài nhóm nhỏ rải rác trên

toàn châu Âu.

Tôi biết tất cả điều đó, nhưng tôi cho rằng tai họa sẽ giáng xuống nơi khác, trong một không-thời gian xa xôi nào đó không liên quan đến cuộc sống của tôi.

- Được rồi, anh sẽ về, tôi nhượng bộ Betty và hạ cánh tay xuống nhìn. Máy giờ thì con xong?

- 5 giờ chiều. Anh đừng để con phải đợi nhé.

Sau khi đã hứa, tôi gác máy, cầu nhàu vì cái việc ngoài dự kiến này buộc tôi phải xem xét lại kế hoạch của mình. Rồi tôi vùi đầu vào một hồ sơ để cố hoàn thành nó trước khi đi.

Lúc 16 giờ 30, khi tôi đang chuẩn bị rời khỏi văn phòng thì Sullivan ập vào cùng với một khách hàng.

- Giới thiệu với anh ông Christian Bonnot, đến từ công ty Bonnot & Fils.

Tôi bắt tay người đàn ông đó, cảm thấy mối đe dọa đang đổ xuống đầu mình.

- Ông Bonnot muốn thanh lý hợp đồng với công ty của ông ấy và làm việc với chúng ta. Đến văn phòng tôi để chúng ta cùng bàn về vấn đề đó nhé?

Mệnh lệnh không thể từ chối. Vào thời điểm đó lẽ ra tôi phải nói không – vì Sullivan, như mọi khi vẫn thế, không hề

báo trước cho tôi về cuộc viếng thăm này -, lấy cớ rằng tôi lại phải đi và đề nghị một cuộc hẹn vào hôm khác nhưng tôi lại chẳng trả lời gì. Liệu tôi có thể giải thích rằng tôi phải rời công ty lúc 16 giờ 30 để đi đón con trai tan học lớp bóng đá? Vị công chức mẫn cán là tôi đây suy nghĩ về những trách nhiệm của mình, về nghĩa vụ của một nhân viên, về khoản tiền lương khổng lồ mà Sullivan rót cho anh ta. Trong một vài giây, tôi đánh giá tình hình, tìm ra một giải pháp, đưa ra một quyết định.

- Tôi sẽ tới trong năm phút nữa, tôi nói. Tôi cần gọi một cuộc điện thoại.

Tôi bấm số của câu lạc bộ và yêu

cầu được nói chuyện với huấn luyện viên, cố xua khỏi tâm trí cảnh tượng mà hẳn là Betty sẽ không quên cho tôi xem vào buổi tối. Là một người quan trọng, một người chuyên nghiệp thực sự, tôi làm chủ được mình.

- Chúng tôi không thể đến đón Jérôme, tôi giải thích. Anh có thể nói với cháu về nhà bằng xe buýt và đưa cho nó tiền mua vé được không? Cháu sẽ trả lại anh vào tuần tới.

- Không có gì nghiêm trọng đây chứ? Huấn luyện viên hỏi, lo lắng vì thái độ vội vã của tôi.

- Không, không có gì, cảm ơn anh. Chỉ là một vài việc phải làm thôi.

- Anh có muốn tôi chuyển máy cho cháu không?

- Rất tiếc, tôi không có thời gian.

- Anh biết đấy, dạo này cháu không cố gắng lắm.

- Thế à? Tôi sẽ trao đổi với cháu tối nay. Cảm ơn anh.

Tại sao tôi lại không nói chuyện với Jérôme? Tại sao tôi lại không hét lên rằng tôi yêu nó? Tại sao tôi không tìm cách từ chối Sullivan? Làm sao việc đi đón đưa con mười tuổi, đưa nó về nhà, trao đổi với nó trên đường về như một người cha xứng đáng với tình yêu của các con anh ta lại có thể là không chính

đáng?

Những câu hỏi đó nay vẫn không ngừng ám ảnh tôi.

Và câu trả lời mỗi lần lại rơi xuống như một lưỡi dao máy chém: tôi không phải là người cha xứng đáng với tình yêu của các con tôi.

~*~

Khi tôi tới bên bàn hắt, Moktar el-Fassaoui đứng dậy. Hắt dành cho tôi một nụ cười lớn rồi đưa tay ra phía trước mời tôi ngồi đối diện hắt.

- Đây là người sẽ cứu tôi đây! Hắt bỗng đùa để đi vào chủ đề chính.

Hắn đúng như những gì các tờ tạp chí miêu tả về hắn: lịch lãm và kiêu ngạo. Bộ quần áo bằng len và lụa làm nổi bật thân hình uyển chuyển của hắn; chiếc áo sơ mi màu xanh và cà vạt tiếp màu với áo cùng nút thắt khéo léo làm nổi bật một cách hài hòa làn da màu mật ong của hắn; mái tóc quăn đã vuốt nếp, được giữ bằng keo, tạo dáng cho một khuôn mặt với các đường nét gần như hoàn hảo. Đôi mắt to của hắn đang dò xét tôi. Tôi biết hắn đang phân tích vẻ bề ngoài của tôi, thăm soi từng đường nét của tôi, tìm cách định vị tôi trong thang bậc giá trị của hắn, nơi mà vẻ đáng tin cậy cũng như hiệu quần áo tôi mặc là dấu hiệu nhận biết đẳng cấp. Nhưng tôi đã

chuẩn bị cho cuộc gặp gỡ và không có gì trong những thứ hấn quan sát được có thể khiến hấn nghi ngờ về chuyện tôi có xứng đáng với sự đánh giá cao của hấn hay không.

- Anh biết cách làm tôi ngạc nhiên đấy, anh...

- Daniel. Hãy gọi tôi là Daniel. Cảm ơn về lời khen ngợi. Tôi cho rằng hấn là ông không dễ... bị ấn tượng.

- Anh không làm tôi ấn tượng, Daniel. Chỉ ngạc nhiên thôi, hấn vặn lại, vẻ đanh thép.

Tôi chấp nhận sự khác biệt nhỏ đó.

- Tôi sẽ biết cách gây ấn tượng

cho ông, nếu như ông tin tưởng vào tôi.

Hắn gọi một tách trà, bắt chéo chân, quan sát căn phòng và thở dài một tiếng mệt mỏi.

- Rất tốt. Nói cho tôi biết anh định đề nghị gì với tôi.

- Đề nghị của tôi rất đơn giản. Đó là trở thành cố vấn truyền thông cho ông. Một kiểu huấn luyện viên cá nhân và cố vấn báo chí, người sẽ cho ông những biện pháp để xây dựng một căn cước mới trên truyền thông.

Tôi lấy từ trong túi ra một chiếc bút, một tờ giấy và vẽ một hình tam giác.

- Danh tiếng hiện tại của ông được

xây dựng từ ba yếu tố: hình ảnh mà ông mong muốn – nói cách khác là hình ảnh mà ông mà ông mong muốn cho thấy về mình; hình ảnh của ông được phát tán đi, là hình ảnh mà báo chí và những người dẫn dắt dư luận truyền đi; và hình ảnh về ông được tiếp nhận, tức là hình ảnh mà công chúng nhận được. Trong trường hợp của ông, giới truyền thông truyền đi một hình ảnh trái ngược với những gì ông mong muốn có được. Vì thế, chúng ta cần phải xem xét lại cạnh này của tam giác.

Moktar el-Fassaoui nhìn kỹ tôi, vẻ hoài nghi. Trình bày của tôi chẳng làm hắn ngạc nhiên chút nào. Hắn ta có vẻ như quen bị áp dụng những phương pháp rỗng tuếch. Nhưng cái bữu môi nghi ngờ

của hắn không làm tôi lung lay: mục đích đầu tiên của tôi là khiến hắn tin rằng tôi nắm vững một cách hoàn hảo các kỹ năng truyền thông. Sau đó, đến lượt tôi đẩy mạnh ưu thế của mình.

- Rất tốt. Và anh định làm thế nào để sửa chữa sự sai lệch đó?

- Hình ảnh của ông tạo ra một lăng kính phức tạp. Những vùng tối liên quan đến các hoạt động của ông, đời tư của ông, việc ông tham gia vào các hoạt động chính trị xã hội, tạo điều kiện dễ dàng cho các đối thủ của ông và cho phép những người nắm giữ, điều khiển dư luận phát triển những hình ảnh đi ngược lại mong đợi của ông. Vì thế cần phải làm

cho một vài vùng đó trở nên sáng sủa.

- Tôi không mong muốn phơi bày toàn bộ cuộc sống của mình.

- Đương nhiên rồi. Và đó cũng không phải là thứ tôi đề nghị với ông. Đúng hơn thì tôi muốn chú trọng vào những mặt ăn khách nhất nhằm tạo ra một sự thay đổi trong những câu chuyện kể về ông và dẫn dắt dư luận đi theo những con đường mà chúng ta kiểm soát được.

- Anh sẽ không thể làm được. Anh là người Pháp, chắc chắn là không biết về giới báo chí Anh và những người nắm giữ dư luận ở đây. Và dù cho có thể, thì họ cũng sẽ không theo anh, El-Fassaoui phán, để ánh mắt lơ đãng giữa những dãy

bàn trong quán.

Tôi đã để mất hẳn. Hẳn bắt đầu thấy tiếc vì đã dành thời gian cho tôi.

- Đúng thế. Tính đến những yếu tố đó, chúng ta sẽ không bao giờ làm được.

Cách xử trí của tôi khiến hẳn ngạc nhiên. Một lần nữa hẳn lại chăm chú lắng nghe tôi.

Bây giờ là lúc vẽ đáng tin cậy của tôi phát huy tác dụng.

- Thực ra tôi có một chiến lược... đặc biệt. Chúng ta hãy tìm cách đi đường vòng để tránh chướng ngại vật kia. Tôi đề nghị ông xây dựng hình ảnh mới này trên... báo chí Pháp. Tôi sẽ nhận các

cuộc phỏng vấn trên các tạp chí danh tiếng và để ông gặp những người có ảnh hưởng. Chúng ta sẽ xây dựng một chân dung khác về ông: tích cực, được đánh giá cao. Sau đó chúng ta quay lại tấn công thị trường Anh quốc, khi đã có trợ lực là hình ảnh mới mẻ này mà giới truyền thông Anh không thể không biết.

Một tia nhìn kín đáo ánh lên từ đôi con ngươi của hắn khiến cho tôi tin rằng mình đã chạm được vào mục tiêu. Lời đề nghị quyến rũ được lòng tự tôn bị tổn thương của hắn. Hắn đã nhìn thấy mình được đánh giá cao tại Paris, và bắt đầu trả thù từ đất nước của thị hiếu sang trọng cao cấp, của sự xa hoa, của đẳng cấp.

- Sao anh cho rằng họ sẽ chấp nhận câu chuyện này?

- Chúng ta sẽ khai thác những khác biệt văn hóa đã luôn tạo nên sự đối lập giữa nước Pháp và nước Anh. Và cả giữa báo chí truyền thông và báo chuyên khai thác đời tư người nổi tiếng. Chúng ta sẽ lôi kéo được sự ủng hộ của một vài tờ báo, những báo này sẽ tạo ra một lực đẩy mang chúng ta dần đến với những tờ khác.

Hắn ta gật đầu, suy nghĩ.

- Anh là một nhân vật kỳ lạ, Daniel. Kỳ lạ nhưng hết sức khôn khéo.

Tôi đã có được một khách hàng

mới. Và có thể là mở đường dẫn tôi đến với kẻ thù của mình.

~*~

Từ Luân Đôn, tôi gọi một vài cuộc điện thoại cho bạn bè ở Pháp.

Kế hoạch hành động ư? Hết sức đơn giản. Tôi giới thiệu Moktar el-Fassoui như một thương gia đam mê nghệ thuật mong muốn tài trợ cho các dự án giúp quảng bá cho các nghệ sĩ chưa có tên tuổi, đến từ những môi trường khó khăn. Văn hóa và sự hào hiệp, món cocktail này sẽ phát huy tác dụng.

“Đây là một người đỡ đầu mới. Một người đã thành công trong việc thoát

khỏi chốn đường phố để leo lên vị trí giữa những chuyên gia tài chính quốc tế nổi tiếng nhất. Ngày nay, ông ta muốn quay lại giúp đỡ người khác. Nhưng do những tên quý tộc Anh ngu ngốc không chấp nhận nguồn gốc của ông ta, ông ta muốn đầu tư vào nước Pháp. Ông ta muốn trao cho những nghệ sĩ mới khởi nghiệp, xuất thân từ các vùng ngoại ô một cơ hội để được biết đến.”

Ý tưởng đó đã đạt được mục đích. Mọi hiềm thù cũ rích - và ngu ngốc - giữa nước Pháp và Anh đã khiến các đối tác của tôi quan tâm.

Một vài người quen có ảnh hưởng lớn đã mở cửa đón tiếp, gợi ý cho tôi

những người có khả năng giúp đỡ tôi. Một công việc toàn thời gian khiến tôi giao hoàn toàn cho Keith việc chăm lo xử lý vụ Sparks và tăng lương đáng kể cho anh ta.

~*~

Công ty là một nguy cơ. Để cho Moktar el-Fassaoui tiếp xúc với hãng của tôi. Bởi vì hắn cần phải biết những điều tôi thiếu về tôi. Nếu như hắn biết rằng tôi là cha của một nạn nhân trong một vụ khủng bố do các phần tử đạo Hồi gây ra, kế hoạch của tôi sẽ sụp đổ. Hắn sẽ sớm hiểu ra thái độ quan tâm của tôi đối với các vấn đề về hình ảnh của hắn và nhận thấy trong đó trò qua mặt của tôi.

Vậy nên, hôm nay, tôi phải tự mình đề cập đến chủ đề này, đánh lạc hướng hoàn toàn sự chú ý của hắn đối với Sullivan và Cộng sự. Tôi cho rằng mình sẽ tránh được. Không phải tốt lắm nhưng đáng tin và tạm giống thật.

Hắn ta ngồi đường bệ sau bàn làm việc. Tôi tới để báo cáo về những kết quả đầu tiên và hắn tỏ ra khá hài lòng.

Tôi chìa hóa đơn của mình ra. Hắn xem xét một lúc, rồi ngẩng lên nhìn tôi với đôi mắt ngạc nhiên.

- Tôi tưởng anh làm việc cho một hãng ở Paris. Sullivan và Cộng sự, anh đã nói với tôi như vậy.

- Đúng vậy.

- Thế thì, tại sao hóa đơn lại mang tên anh?

- Bởi vì ông là khách hàng đầu tiên của hãng mà tôi muốn thành lập.

Hắn ta thoáng để hiện lên một nụ cười.

- Anh qua mặt ông chủ của mình? Hắn ta hỏi, vẻ ngần ngại. Ông ta không biết việc chúng ta làm việc với nhau?

- Không, ông ta biết rằng tôi có đặt quan hệ với ông. Tôi nói với ông ta rằng ông là một khách hàng tiềm năng hấp dẫn, nhưng tôi cần thời gian để thuyết phục được ông.

- Ông ta tin ư? El-Fassaoui đùa với một nụ cười đồng lõa.

- Ông ta không có sự lựa chọn, tôi là người mang về nhiều phi vụ nhất cho ông ta. Và điều đó phù hợp với tư cách là một người hoạt động độc lập như tôi.

Tên thương gia quan sát tôi như thể hần mới khám phá ra tôi lần đầu tiên.

- Tôi hơi... ngạc nhiên một chút đấy.

- Một chút. Ta cũng có thể coi đó là mảnh của giới làm ăn.

- Tôi cứ tưởng anh là một người có đạo đức đấy.

Tôi nhún vai.

- Đạo đức ư? Nghề của tôi là tô vẽ cho sự thật, bóp méo nó, che đậy nó. Đó chẳng phải là thứ tôi đang dàn dựng cùng với ông sao?

Hắn ta cười, vẻ rộng lượng.

- Anh là loại người cho rằng tiền không lưu lại dấu vết về nguồn gốc của nó? Rằng bất cứ cách gì kiếm được tiền đều tốt?

Tôi tựa lưng vào ghế và trưng ra với hắn một khuôn mặt trơ trơ không chút xúc động.

- Tôi cho là vậy, đúng thế. Còn

ông nghĩ thế nào? Tôi luôn lách với mọi
mánh khóe trong cái nghề này đã đủ lâu
để chúng kiến những khối tài sản được
tạo ra một cách bất hợp pháp, những vụ
sử dụng thông tin mật để thao túng thị
trường chứng khoán, những vụ lợi dụng
tài sản công, những vụ rửa tiền... Liệu
tôi có ngu ngốc tới mức chịu ngồi yên mà
xem như một khán giả đơn thuần, sung
sướng vì số tiền lương thoải mái, với
ngôi nhà có bể bơi, với chiếc Bmw mới,
với những chuyến nghỉ mát tới những hòn
đảo thiên đường không? Có thể ông thấy
tôi có vẻ kiêu ngạo, nhưng tôi ít nhất
cũng thông minh bằng tất cả những gã
giàu có mà tôi đã gặp. Thậm chí chắc
chắn là khôn khéo hơn phần lớn trong số

họ. Hãy lấy ông chủ của tôi làm ví dụ: ông ta đủ ngu ngốc để không nhận thấy giá trị thực của tôi và cho rằng tôi còn bằng lòng với những gì ông ta ban phát cho tôi trong một thời gian dài nữa. Đáng lẽ ông ta có thể đề nghị tôi trở thành cộng sự của ông ta, nhưng ông ta đã không làm thế. Mặc kệ ông ta thôi. Tôi có đầy đủ khả năng và tất cả các mối quan hệ để thành công mà không cần ông ta. Tôi đã đề dành tiền, thế nên với thù lao mà ông trả cho tôi, tôi sẽ có phương tiện để mở hăng riêng của mình với những điều kiện tốt nhất.

Cái nhìn sắc lẹm của El-Fassaoui không che giấu sự quan tâm đặc biệt của ông ta mà đột nhiên cố vấn mới về truyền

thông của ông ta gọi ra.

- Tôi chắc chắn là anh sẽ làm được, hấn ta kết thúc bằng việc ném tôi vào trong điệu cười ha hả của hấn.

Hơn hết là tôi đã thắng vụ đặt cược này: đóng vai một kẻ mới phát đủ giống hấn để hấn coi tôi như cùng hội cùng thuyền với hấn. Tôi chắc chắn rằng, là một kẻ cơ hội thực sự, hấn thậm chí có thể sẽ đề xuất cùng mở công ty với tôi. Nhưng hấn cần một chút thời gian nữa, để đánh giá được toàn bộ về tôi.

Tuy nhiên, tôi đang ở vào tình thế nguy nan. Vì tôi sẽ có khả năng gặp rủi ro khi đặt cược vào gã này. Thực tế là cuộc sống vẫn thường cho tôi thấy khả

năng đảo ngược mọi trò chơi phức tạp nhất của một chiến lược bằng cách đưa những yếu tố ngẫu nhiên vào những nơi mà tưởng như mọi thứ đều đã được tính toán, sắp xếp. Nhưng liệu có vì thế mà tôi có được sự lựa chọn không?

JEAN

Jean nghe thấy tiếng ồn ào từ những căn phòng khác trong căn hộ, rồi tiếng bước chân dồn dập. Bọn chúng gọi nhau, cãi lộn. Gã nhồm dậy ngồi trên giường, trong thế phòng vệ. Nỗi sợ hãi lại nổi lên. Như thể lần trốn đầu đó sâu trong gã từ khi gã xem cuộn băng chiếu cảnh hành hình, nó thức dậy, nguyên vẹn, và còn kinh khủng hơn.

Cửa đột ngột mở ra và bọn người canh gác xuất hiện, cho thấy dấu hiệu của sự căng thẳng, gần như là sợ hãi. Theo bản năng, gã lùi sát vào tường và co mình lại. Không nhìn về phía gã, hai

người đàn ông lôi những chiếc túi rác ra và bắt đầu bỏ vào đó các đồ vật có trong phòng. Bọn chúng nói với nhau bằng tiếng Ả Rập, cãi nhau và gào lên với nhau một cách hung hãn.

- Có chuyện gì thế? Jean hỏi.

- Mày, câm mồm! Akim gầm lên.

- Tình hình bất lợi cho bọn mày à?

- Mày ngậm mồm lại, hiểu chứ?

Akim hét lên lần nữa và chĩa ngón trỏ đầy thù hận về phía con tin.

- Bọn mày bị cớ mđuối đến dít rồi, đúng không? Bọn mày để bị phát hiện rồi hả?

Gã hỏi những câu đó, không cố tình, với một nụ cười giấu cợt, để không tỏ ra quá ngoan ngoãn phục tùng những mệnh lệnh được đưa ra.

Akim phản ứng một cách hung bạo. Hắn rút súng lục từ thắt lưng ra, lại gần Jean và đặt nòng súng dưới cằm gã.

- Mày ngậm mồm lại, nếu không tao sẽ kết thúc chuyện này luôn, OK?

Mắt hắn lộ vẻ thù hận và sợ hãi. Lagdar vội tiến đến giằng lấy vũ khí.

- Đừng có văng bậy nữa! Nào, bình tĩnh đi! Phải nhanh lên!

Hắn giải thích những thứ còn lại bằng tiếng Ả Rập và Akim chấp nhận

buông Jean ra.

- Nghe đây, mày dọn nốt phòng còn tao lo phần tên này được chứ? Lagdar đề nghị.

Akim nở một nụ cười xấu xa.

- Không, tao sẽ làm việc đó.

Tên kia bấu môi tỏ vẻ không tán thành, nhưng sự khấn cấp buộc hắn phải chấp nhận. Hắn tiếp tục việc dọn dẹp, vơ tất cả những gì tìm thấy vào trong các túi nilon.

Akim cầm cuộn băng dính gói hàng, tóm lấy hai chân con tin, giữ chúng bất động bằng cách ngồi lên trên và nhét vào trong một chiếc túi rác rồi quấn băng

dính xung quanh. Hấn cũng làm như vậy với tay.

Jean cố chống cự nhưng tên cai ngục biết cách giữ gã lại. Hấn cũng dán miệng Jean lại và quấn băng dính vòng quanh đầu gã. Sau nhiều vòng quấn, khuôn mặt của người tù không còn giống gì nữa ngoài một xác ướp trong mờ và sợ hãi mà chỉ có một luồng hơi thở gấp và không đều mới cho thấy dấu hiệu của sự sống.

Trong cái vỏ bọc bằng băng dính, Jean bắt đầu lo sợ. Tim gã đập nhanh hơn bao giờ hết. Gã có thể nghe thấy tiếng đập từ thái dương của gã, trong tai gã. Liệu bọn chúng có làm cho gã chết

ngạt không?

Akim lôi ra một chiếc túi rác nữa rồi lồng qua đầu Jean, sau đó kéo dọc xuống theo thân gã và quần băng dính ra ngoài. Jean hoảng hốt. Gã giãy giụa và cảm thấy hơi nóng mình thở ra lại trở về trên cánh mũi, đọng lại thành làn hơi nước dày và đáng sợ. Gã cố hét lên, không muốn chết như thế này! Rồi cảm thấy những nỗ lực của mình là vô vọng, gã buông xuôi. Không được vãi đái ra thêm lần này nữa, không cầu xin chúng nữa.

Sự từ bỏ đó hẳn phải làm bọn bắt cóc lo lắng khi mà chúng nhanh chóng mở miệng túi để lôi đầu gã ra. Jean nhắm

nháp không khí trong lành đang ủa tới hai cánh mũi gã và hít vào đầy phổi.

- Bình tĩnh nào, Akim, mày đi quá xa rồi đấy! Lagdar hét lên với chút ít sự quả quyết mà giọng nói nhỏ của hắn cho phép thể hiện. Để nó lấy lại hơi đi. Phải mang những cái túi này xuống nhà trước đã. Rồi chúng ta sẽ quay lại tìm nó khi mọi chuyện đã được sắp xếp ổn thỏa.

Bọn chúng biến mất.

Jean cố chống lại nỗi sợ hãi. Bị quán chặt như một xác ướp thể này, không nhìn thấy gì, chỉ có thể thở một cách khó nhọc, gã có cảm giác mình bị chôn sống và cảm thấy một khối lượng lớn đất đang đè nặng lên xương gã.

Vậy mà cơn ác mộng này đã ám ảnh gã rất nhiều lần. Nhất là những khi, say như chết, gã ngã xuống bên vệ đường và cơ thể như bị đất hút chặt vào. Thoát khỏi sự giam cầm ấy, gã giờ đã phân biệt được những cái chết thanh thản và những cái chết dã man sẽ cho gã biết thế nào là địa ngục ngay cả trước khi linh hồn gã xuống tới đó.

Một cái chết thanh thản: một tai nạn, một viên đạn vào đầu, một cú ngã định mệnh. Việc mất ý thức về cuộc sống đánh gục người ta. Chứ không phải nỗi sợ hãi dai dẳng này, không phải cuộc đấu không cân sức giữa thân thể và linh hồn chống lại nỗi dần vệt vì không biết cái gì

đang chờ đợi mình và nổi đau đớn.

Những cơn giận dữ trào lên trong họng gã và suýt làm gã nghẹt thở.

Gã cần phải bình tĩnh lại. Nỗi sợ giờ đây là kẻ thù tệ hại nhất của gã. Gã nên nghĩ tới việc khác, đến một nơi khác ở đó gã hạnh phúc, đến một giai đoạn êm đềm khi mà cuộc đời không đánh gục gã, chìm trong những kỷ niệm mà đầu óc gã đã loại bỏ khả năng nhớ lại.

Bởi vì quay ngược thời gian có nghĩa là trở lại thành một con người khác.

Con người của thời điểm trước cơn ác mộng.

...

Gã nhận ra tiếng bước chân quay lại tìm gã.

Gã, gã đang sải bước trong khu vườn ngập nắng và tiếng cười trẻ con phá vỡ sự tĩnh lặng.

~*~

Tờ giấy ngự trên bàn làm việc của Suma.

Theo lệnh của Charles, không ai động vào, ngoại trừ Éric khi ông ta căng thẳng lôi nó ra khỏi cái phong bì mang tên ông.

Cả ê kíp vẫn chăm chú vào máy

chữ, cố đoán nghĩa của chúng.

“Giá trị của người đàn ông này là gì?” Charles đọc lại lần thứ ba.

- Ý kiến của anh thế nào? Éric hỏi.

- Một trò đùa! Isabelle gào lên. Chúng ta đã tự nhạo báng mình ngay từ đầu. Chúng ta sẽ tự đẩy mình vào vòng luẩn quẩn với những trò ngu ngốc này.

Nữ tổng biên tập đang trở thành con mồi cho một cơn kích động đáng lo ngại. Cuộc gọi từ văn phòng bộ trưởng, chuyến viếng thăm của một đội chống khủng bố, áp lực từ ban giám đốc khiến cô hồi hận vì sự nhiệt tình lúc ban đầu của mình và nhấn chìm cô trong một

trạng thái căng thẳng khiến cô mất ăn mất ngủ và cũng không thể đẩy lùi những cơn co giật ngấm ngầm tấn công khóe miệng cô.

- Bình tĩnh nào, Isabelle, Éric nổi khùng. Chúng ta không gặp nguy hiểm gì cả. Chúng ta chỉ làm việc truyền thông tin của chúng ta, thế thôi.

Một nụ cười căng thẳng trả lời ông:

- Ông hãy tự nói điều đó với mình! Còn tôi, tôi gặp đủ thứ nguy cơ trong vụ việc này. Vị trí của tôi, danh tiếng của tôi... thậm chí cả vụ ly dị của tôi nữa! Nếu mất việc, tôi sẽ không được quyền nuôi Lucie và...

Charles xen vào.

- Nghe này, Isabelle, cô biết tính tôi khá cẩn trọng. Nhưng tôi tin là Éric có lý: chúng ta cần phải đoàn kết. Chúng ta đã đi quá xa để có thể quay đầu lại bây giờ mà không trở nên lố bịch. Cần phải thận trọng, tất nhiên, nhưng vẫn phải tiếp tục công việc của chúng ta. Nếu như đó là một trò lừa đảo, chúng ta sẽ thông báo điều đó. Tôi, người trước tiên đã tỏ ra hoài nghi, lại bắt đầu tin rằng chúng ta đang đứng trước một vụ bắt cóc thực sự. Chỉ cần nhìn thái độ nghiêm trọng của chính quyền khi xử lý vụ này là đủ để hiểu ra điều đó. Ngoài ra, nếu như đây là một vụ dàn dựng lừa đảo, tôi cho rằng

những kẻ chủ mưu sẽ rút lui khi biết được những biện pháp mà bộ Nội vụ đã triển khai. Thế nhưng chúng vẫn tiếp tục.

Sau khi chăm chú nghe những lời của người giữ tinh thần của cả ban biên tập, Isabelle đã có vẻ nguôi nguôi. Kinh nghiệm của nhân vật lớn trong nghề này khiến cô yên tâm.

- OK thôi, nhưng cuộc gọi từ bộ đã nói rõ: không gì được phép lên sóng khi chưa có sự đồng ý của trên.

- Lại cái gì nữa đây? Từ khi nào chúng ta phải thông qua chương trình bản tin với chính phủ vậy? Éric gào lên. Chúng ta đâu còn ở thời ORTF^[1] nữa! Cái thời kiểm duyệt thông tin đã qua từ

cách đây vài chục năm rồi! Tôi có một tin độc quyền, tôi sẽ tung ra khi tôi muốn! Có thể thôi!

[1. Office de radiodiffusion-télévision française: kênh phát thanh truyền hình Pháp hoạt động phục vụ chính quyền từ năm 1964 đến 1974.]

Isabelle rùng mình. Cô bị giằng xé giữa thái độ cương quyết của Éric, nỗi e sợ làm phật lòng nhà cầm quyền và cảm giác sợ hãi khi bước lên một con tàu không người lái. Charles bình tĩnh nhìn nữ tổng biên tập.

- Tôi đồng ý với Éric, ông nói. Chúng ta đã bắt đầu, chúng ta sẽ tiếp tục. Nếu chúng ta đợi sự đồng ý, có thể

chúng ta sẽ chẳng bao giờ có nó cả. Hoặc thông tin sẽ lọt sang một kênh khác dễ dãi hơn và chúng ta sẽ để sống mất đề tài này.

Rồi hướng về Eric:

- Tuy nhiên, anh, anh phải tránh làm quá lên. Thông tin, chỉ thông tin thôi. Không có những lời lẽ thống thiết đâu. Nếu không, lần này, chúng ta sẽ phải chịu đựng thêm cả đám đồng nghiệp của chúng ta cùng với đám cảnh sát nữa.

Eric không đáp gì. Ông ta đang cố sắp xếp suy nghĩ của mình. Ngoài sự coi trọng về mặt đạo đức nghề nghiệp, ông tự hỏi tại sao bọn bắt cóc lại phải cố hết sức để chọn ông là người duy nhất nhận

các thông điệp của chúng.

“Lên hình trong mười phút nữa”,
trợ lý trường quay hét.

- Éric, tôi nhấn mạnh: lần này hãy tiết chế nhé, Charles một lần nữa yêu cầu. Khách mời dự kiến để đưa ra ý kiến về vụ bắt cóc đã được biết về bức thông điệp. Vì thế, hãy bằng lòng với việc hỏi anh ta.

- OK, sếp, Éric nháy mắt đáp.

~*~

Tiếng động cơ, tiếng tăng tốc, tiếng kèn kẹt của phanh. Bị nhốt trong cốp xe, người Jean lúc lắc, va đập vì cách lái xe thô bạo của tài xế. Mùi xăng làm gã ngạt

thở; những cú phanh gấp khiến gã buồn nôn; nỗi sợ nghiền nát ruột gã; chân tay gã run lên vì sợ hãi. Không được sợ nữa, không được sợ điều tồi tệ nhất, phải lấy lại tự chủ.

Giờ hẳn là bọn chúng đang đi vào một con đường xóc nên tay, chân, lưng của gã mới không ngừng va đập vào thành cốp. Con buồn nôn lại trỗi dậy và nổi giận dữ ập đến. Gã gào thét, rướn cổ hòng, cổ, cầm lên hòng xé rách lớp băng dính đang giữ chặt những tiếng kêu của gã lại. Gã những muốn chiến đấu, chửi rủa bọn hành hạ gã, thách thức chúng để được chết với một tảng đá. Gã thậm chí còn hối tiếc về việc chúng đã không siết cổ gã: như thế gã sẽ phải chịu đựng một

lúc nhưng giờ đây đã ở nơi khác rồi, nhẹ nhõm hơn mọi sự nhọc nhã này.

Chiếc xe cuối cùng cũng dừng lại. Tiếng cửa sập lại. Nắp cốp mở ra. Những bàn tay tóm lấy gã, nhấc gã ra khỏi cái hộc bằng tôn, mang gã đi vài mét, rồi thả xuống. Cơ thể gã đập mạnh xuống đất.

Bọn bắt cóc lột túi ra khỏi đầu gã. Sau đó Akim gỡ băng dính quanh đầu gã, một ánh nhìn ác độc trong mắt hắn. Khi bọn chúng lôi chiếc giẻ nhét trong mồm gã ra, gã muốn hét lên nhưng bị hết hơi. Đầu gã trở thành một quả cầu chứa nỗi đau đớn và tâm trí gã chao đảo. Vì sắp bất tỉnh, trong khoảnh khắc cuối cùng còn

ý thức, gã mở miệng để hớp chút không khí.

Một cơn gió mát ủa vào phổi gã. Gã ngược mắt lên. Một luồng sáng làm lóa mắt gã dù đã là đêm. Akim giữ đèn. Jean nhận thấy hai cái bóng sau lưng hắn.

- Khốn nạn! Quân thói tha! Gã hét lên, hướng về phía chùm sáng chói mắt. Chúng mày không có quyền đối xử với tao như thế này!

Những tiếng thét của gã trở thành những tiếng nức nở.

- Chúa nào cho phép chúng mày làm điều này? Chúng mày giấu sự thói tha của mình sau đạo lý nào? Giết tao đi,

quân hèn hạ, giết tao đi!

- Bọn tao sẽ làm, đừng lo, Akim gầm lên. Nhưng không phải bây giờ. Chỉ khi nào chúng ta quyết định.

- Thế còn mày, sau cái mặt nạ của mày, Jean ném về phía một trong những cái bóng, mày còn đợi gì mà không ra lệnh giết tao? Mày vẫn còn muốn hạ nhục tao nữa à?

Bọn bắt cóc không trả lời. Jean, kiệt sức, cuộn tròn trên đất để lấy lại hơi. Nhờ thế gã nhận ra, dưới ánh đèn pin, nơi mà chúng đã đem gã tới. Gã nhận ra được bờ của dòng chảy, phía dưới một bờ dốc. Và đoạn tiếp theo hiện lên với gã thật rõ ràng.

Gã quăng mình và lăn đi. Gã cảm thấy cỏ ướt và mùi ngòn ngọt của đất, vận tốc lăn ngày càng tăng lên. Đá đụng vào người gã, cứa vào da thịt gã. Gã đoán bọn người kia đang chạy theo sau gã. Sau đó là nước. Nước tấp vào mặt gã rồi một lưỡi dao lạnh ngắt cứa vào tay chân gã. Gã mở mắt và nhìn thấy bầu trời đầy sao. Sau đó lưng gã chìm xuống dòng suối tối đen và bầu trời đóng đũa, sao trời nhảy múa.

Cuối cùng cũng kết thúc.

Một cái chết thanh thản.

Một cái chết con người.

“Đây là tin tiếp theo sau vụ bắt cóc bí ẩn mà chúng tôi đã thông báo với quý vị ngày hôm qua. Một thông điệp nữa vừa mới được gửi đến chúng tôi cách đây ba mươi phút.”

- Khốn thật! Tôi nghĩ là anh đã nói rõ với cô tổng biên tập rồi chứ! Bộ trưởng đỏ mặt tức giận.

Frédéric Lesne nhướn lông mày để tỏ ý ngạc nhiên và bất lực trong khi vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình.

- Tôi đã làm thế, tôi đảm bảo đây!

- Tôi tưởng anh có sức thuyết phục hơn cơ đây!

Lesne thâm nguyên rửa cái cô tổng biên tập. Anh ta tưởng rằng đã gây đủ ấn tượng để chủ đề ấy không bao giờ được nhắc đến nữa.

Hai người đàn ông im lặng để nghe Éric Suma nói. Người trong vai trò một người dẫn chương trình hoàn hảo đang chọn cho mình một cái nhìn u tối và bí ẩn.

“Một thông điệp gây ngạc nhiên bởi nó không nêu yêu sách gì cả mà đặt ra một câu hỏi.”

Những dòng chữ đánh máy trên nền giấy trắng hiện lên trên màn hình.

“Đây là bức thông điệp: ‘Giá trị

của người đàn ông này là gì?”. Chỉ một câu được đánh máy trên máy tính. Không phải một yêu sách, mà là một câu hỏi đầy suy tư như một ẩn số. Bọn bắt cóc muốn gì? Phải chăng bọn chúng muốn chúng ta tự đặt ra mức tiền chuộc? Hay chúng tìm cách buộc chúng ta phải đối diện với sự lầm lạc của xã hội bằng cách tự vấn về số phận của một con tin có vẻ như là một kẻ vô gia cư? Tất cả các giả thiết hiện nay đều có khả năng xảy ra. Hãy điềm lại các sự kiện trước khi trở lại nội dung bức thông điệp.”

Phóng sự tiếp theo phát đi những hình ảnh nhận được ngày hôm trước.

- Hẳn ta sẽ phải trả giá! bộ trưởng

giận dữ.

- Người của chúng ta hẳn đã đến hiện trường để thu giữ bức thông điệp, Lesne thông báo. Isabelle Cochet khẳng định nó không hề bị biên tập chỉnh sửa. Có thể chúng ta sẽ lấy được dấu vân tay và...

- Anh nằm mơ đấy à! Bọn bắt cóc có vẻ biết rõ những gì chúng làm.

Suma tiếp tục.

“Vậy thì bọn bắt cóc muốn gì? Đây là một vụ bắt cóc mang tính tôn giáo hay một vụ bắt cóc tống tiền? Có mặt với chúng ta ở đây, để nói về vấn đề này, có ông Fabien Goutheraud, chuyên gia về

các vụ khủng bố và tác giả của nhiều cuốn sách nói về chủ đề này.”

Một người đàn ông mảnh dẻ và lịch lãm, với ánh mắt sáng, xuất hiện trên màn hình.

- Một nhà nghiên cứu, xuất sắc, Lesne thì thầm. Đội chống khủng bố đôi khi cũng nhờ ông ấy tư vấn.

“Tôi nghĩ rằng chúng ta đang đứng trước một sự đe dọa thực sự,” chuyên gia nhận xét. “Hiện tượng các vụ bắt cóc con tin nhằm tìm nguồn tài chính cho các phong trào cách mạng, cho tới nay, vẫn được giới hạn trong phạm vi các nước có chế độ chính trị bất ổn. Vì vậy, đây là vụ đầu tiên tại một nước dân chủ giàu có.

Điều này là một lời cảnh báo đối với chúng ta bởi nó cho thấy các phong trào cực đoan không ngần ngại trước hệ thống an ninh của chúng ta nữa. Nhưng ngoài ra cũng còn vì chúng đang ở trong ngõ cụt nên chúng mới hành động như vậy.”

“Ngõ cụt ư? Nghĩa là thế nào?”
Éric Suma lật lại, vẻ nghiêm trọng.

“Ừm, có lẽ chúng ta có thể phải trả giá vì các chính sách chống khủng bố của ta hoạt động quá hiệu quả. Việc kiểm soát các nguồn cung cấp tiền hỗ trợ cho các nhóm chính trị, thu giữ vũ khí, đàn áp chống lại các đền thờ Hồi giáo bất hợp pháp cho phép các giáo sĩ đạo Hồi đến từ Iran hoặc những nơi khác kêu gọi ủng

hộ nhóm Jihad, và dưới vỏ bọc của các hoạt động nhân đạo, quyên góp được những khoản tiền lớn không thể kiểm soát được vì đó là tiền mặt, chắc chắn đã buộc những kẻ hoạt động bất hợp pháp đó tìm ra các biện pháp mới để tài trợ cho hoạt động của mình.”

“Vâng, nhưng chúng ta cũng không thể trách chính quyền vì đã biết cách kiềm chế sự phát triển của các nhóm Hồi giáo,” Suma tiếp lời. “Chúng ta không thể vừa phàn nàn về sự bùng phát của các mạng lưới như vậy lại vừa kêu ca về cuộc chiến được triển khai để tiêu diệt chúng!”

“Một điểm cho anh, Suma,”

Frédéric Lesne nghĩ.

“Tất nhiên,” chuyên gia tiếp tục. “Tuy nhiên, tôi cho rằng chính quyền đã đong không đúng liều lượng cho những nỗ lực của họ. Thay vì phá hủy các mạng lưới này, họ lại cố gắng bóp chết chúng bằng cách chặn nguồn cung cấp tiền của chúng. Vậy là các mạng lưới này vẫn tồn tại nhưng chúng... tìm các biện pháp hỗ trợ và phát triển tổ chức của chúng... ở nơi khác.”

“Do vậy ông nghĩ rằng thông điệp này là nhằm để đòi một khoản tiền chuộc?”

“Vâng. Dù rằng đúng là cách chúng nêu ra điều đó thật bất ngờ. Hoặc

là những kẻ này yêu cầu chúng ta tự đặt ra mức tiền chuộc, điều này tôi cho rằng ít có khả năng, hoặc là bọn chúng muốn che giấu hành động vì tiền của chúng bằng cách khoác lên nó một vấn đề mang màu sắc tư tưởng.”

“Làm sao có thể tin vào điều đó? Bởi sau cùng, chúng ta không hề biết con tin. Có vẻ như đó là một người vô gia cư, nghĩa là một người không có người thân thích thực sự, tại sao lại có sự lựa chọn đó?”

“Chính thế. Bọn chúng hỏi xem chúng ta sẵn sàng trả gì cho một người... vô giá trị, nếu tôi được phép dùng cụm từ đó. Đó, với chúng, là một cách để truy

vấn chúng ta về các giá trị của chúng ta, về số phận mà chúng ta dành cho nhóm thiểu số những người nghèo và bị cô lập. Món tiền chuộc đó, được nêu lên bằng cách như vậy, trở thành một hành động yêu sách về mặt chính trị thực sự.”

“Cảm ơn ông,” Éric Suma chột lại trước khi quay sang nhìn thẳng vào ống kính. “Quý vị đã hiểu, như vậy là trong vụ việc này có rất nhiều khó khăn. Và khó khăn lớn nhất hẳn là liên quan tới việc xác định danh tính của người bị bắt cóc. Có vẻ như cảnh sát vẫn chưa nhận dạng được con tin. Tuy nhiên, khó có thể tưởng tượng được rằng không ai nhận ra hình dáng đó, bộ râu đó, bộ tóc đó... Và nếu không một ai nhận ra sự biến mất của

một người vô gia cư trong khu phố của họ, thì đó thực là thách thức mà xã hội này đặt ra cho chúng ta. Và như thế, câu hỏi của bọn khủng bố đã trở nên đầy đủ ý nghĩa.”

Phóng viên đã chuyển sang tin tức thứ hai.

- Chết tiệt, đây là một vụ kêu gọi nhân chứng! bộ trưởng bình luận, đầy ngạc nhiên.

- Không hẳn là trực tiếp. Nhưng đúng là việc phát đi thông điệp này có nguy cơ sẽ được coi như vậy.

- Gã phóng viên này đang chơi trò gì vậy? chính trị gia tức giận. Hắn muốn

vượt mặt quân của chúng ta, khiến chúng ta trở nên lố bịch?

Lesne ngần ngừ.

- Không, tôi không nghĩ như vậy. Theo tôi, ông ta đơn giản chỉ tìm cách đảm bảo cho vở diễn... và tạo tiếng tăm.

Bộ trưởng nhăn mặt.

- Hiện nay thì những thách thức về mặt hình ảnh là gì? Ông hỏi.

Frédéric Lesne ngừng lại một chút để suy nghĩ. Ưu tiên hàng đầu với anh ta là giữ được công việc. Những gì anh ta sắp nói trong vài phút nữa có thể sẽ trả anh ta về với hãng tư vấn truyền thông, với những ông chủ doanh nghiệp bị suy

nhược thần kinh mà anh ta đang muốn trốn. Cho tới giờ, kinh nghiệm và trực giác đã giúp anh ta trở thành một trong những chuyên gia giỏi nhất trong lĩnh vực này. Mà anh ta cũng biết rằng sự thành công của mình một phần nhờ vào may mắn. Anh ta cố gắng làm cho người ta tin rằng truyền thông là một khoa học kết hợp cả các công nghệ mũi nhọn và những hiểu biết bí mật và anh ta là một trong những người làm chủ được nó, nhưng, trên thực tế, anh ta dò dẫm, tùy cơ ứng biến, lướt trên những tính toán kiểu cơ hội.

- Tôi nghĩ rằng chúng ta phải sử dụng gã phóng viên này chứ không nên bịt mồm hắn, anh ta nêu lên ý kiến. Dù

sao thì, hẳn ta cũng vừa chứng minh rằng ta không thể làm hẳn im miệng được. Vì thế, tốt hơn là điều khiển hẳn, sử dụng hẳn trong các cuộc điều tra của chúng ta. Anh cần phải tham gia vào bản tin của họ, cho thấy rằng anh phản ứng ngay lập tức. Như thế, anh cho thấy nỗi lo lắng của dân chúng Pháp trước mỗi đe dọa này là chính đáng nhưng đồng thời cũng trấn an được họ về khả năng kiểm soát tình thế và huy động những người có năng lực của anh. Và nếu chúng ta bắt được bọn bắt cóc, anh sẽ được lợi trong vụ này.

- Còn nếu chúng ta không làm được?

- Anh sẽ quy tội cho một hoặc hai thành viên trong nhóm giải quyết khủng hoảng rồi cách chức họ. Anh sẽ cho bắt một vài thành viên của một băng nhóm, lật đổ một vài tổ chức Hồi giáo, trục xuất về nước một vài giáo sĩ đạo Hồi và chúng ta sẽ khéo léo thông báo về những cuộc phô trương sức mạnh ấy. Chúng ta sẽ tạo ra một sự lập lờ để không gây tổn hại đến uy tín của anh, trong thời gian ấy dư luận sẽ chuyển sang chuyện khác.

Bộ trưởng suy nghĩ một vài giây.

- Đồng ý, chúng ta sẽ hành động như vậy. Hãy liên hệ với kênh này và đề nghị họ cho tôi xuất hiện.

Frédéric Lesne cảm thấy các cơ

của mình giãn ra.

Anh ta đã được thêm vài giờ nghỉ
ngơi.

DANIEL

- Những kết quả ban đầu là đáng khích lệ.

Đến từ El-Fassaoui thì đó là một lời khen đáng kể.

Trước mặt chúng tôi, hai tờ tạp chí được mở ra với những bài báo ca ngợi phẩm chất của một Mạnh Thường Quân hào phóng và vô tư.

“Robin Hood của nghệ thuật”,
“Vua Pygmalion của các vùng ngoại ô”,
“Những nỗi buồn của một doanh nhân”,
hắn ta vừa nói vừa cười, đánh vần tiêu

đề các bài báo. Thật là ngớ ngẩn! Thế mà người ta lại thích những cụm từ đó. Thậm chí chúng lại có vẻ rất thích hợp. Ý của anh hay chỉ là cảm hứng của các nhà báo?

Hắn ta vờ giữ khoảng cách nhưng hắn ta đã được vượt ve. Hắn mong rằng những cái tát này, niềm an ủi cho lòng kiêu ngạo bị tổn thương của hắn, là do báo chí đặt ra, là sự phản ánh trung thực về con người hắn, về những phẩm cách cuối cùng cũng đã được biết đến. Nói dối hắn ta chẳng ích gì, hắn sẽ nhận ra trò lừa đảo của tôi. Và mục tiêu của tôi không phải là làm cho hắn hài lòng một cách khéo léo mà buộc hắn phải ngưỡng mộ khả năng của tôi.

- Cứ cho rằng là tôi thì thâm vài từ và họ có năng khiếu biến hóa để diễn đạt lại.

- Tôi thấy rồi. Nhưng dù sao thì... làm sao họ lại cùng nhảy vào theo một hướng như vậy? OK, tôi rất quan tâm đến vụ này và tôi không nghĩ rằng màn mở đầu lại có thể như thế này. Nhưng việc làm của ta không thể giải thích cho phản ứng như thế này. Anh làm thế nào để...

Hắn khoác tay trên những tờ tạp chí.

- Đơn giản thôi, lý lẽ tốt vào thời cơ tốt. Marketing truyền thông, theo một cách nào đó. Bối cảnh chính trị ủng hộ

chúng ta. Trong suy nghĩ của người Pháp, một số từ đã chạm đúng mục tiêu, như những loại hình vẽ graffiti trên tường: ngoại ô, hành động xã hội, bình đẳng về cơ hội, tái cân bằng, thành công... Và tôi tặng các nhà báo cơ hội nói về các vùng ngoại ô với một góc nhìn khác và tích cực.

El-Fassaoui gật đầu, suy nghĩ, một cái nhếch mép cho thấy sự thận trọng của hắn.

- Và thái độ thù địch xưa cũ mà người Pháp vẫn giữ đối với những người hàng xóm Anh quốc đã giúp đỡ chúng ta. Người ta không thích ông tại nước Anh ư? Đó là một lợi thế tại Pháp. Những bài

báo này cho thấy rằng người Anh không biết nhận ra giá trị thực của mọi thứ cũng như của con người.

Tôi mỉm cười, hắn ta bắt chước tôi. Lập luận đó khiến hắn xúc động.

- Đồng ý, nhưng nếu biến tôi thành biểu tượng của sự hiểu lầm đó, những người dẫn dắt dư luận nước Anh sẽ càng ghét tôi hơn.

- Hắn rồi. Đó là một chiến thuật tạm thời. Chúng ta không nên chỉ ở một bên và độc quyền mảnh đất truyền thông này. Ngược lại, ngay từ bây giờ ông sẽ tự giới thiệu mình như một người sẽ cáng đáng quyền lực của nước Anh. Chúng ta sẽ thảo ra một bài diễn văn trong đó ông

sẽ tuyên bố về bản sắc Anh của ông, quốc tịch của ông, các giá trị Anh quốc của ông.

Hắn ta đưa mắt hướng ra một chân trời tưởng tượng, ngừng một chút để đánh giá đề nghị của tôi.

- Báo chí Pháp sẽ không tin, cuối cùng hắn ta đàm phán. Họ sẽ tìm thấy các hồ sơ giấy tờ cũ của tôi. Hoặc là các đồng nghiệp Anh quốc của họ sẽ chuyển cho họ.

- Tất nhiên. Chúng ta sẽ thoát khỏi các chủ đề gây tranh cãi và hạ chúng xuống hàng những tin đồn lan truyền bởi một vài kẻ thù với đầu óc hẹp hòi. Nếu như làn sóng đồng cảm và mạng lưới các

mỗi quan hệ được tạo ra từ trước đủ mạnh như tôi hy vọng, chúng ta có thể chống lại hàng rào ngăn chặn bằng lửa này không vấn đề gì.

Hắn hướng đôi mắt u tối nhìn tôi, đánh giá sự chắc chắn của tôi.

- Sẽ không dễ dàng gì, đúng là thế. Chỉ chiến thuật này thì chưa đủ. Cần phải biến ông thành một người nổi tiếng ai cũng biết đến. Thế nên chúng ta đành phải làm mọi cho mấy tờ chuyên san.

- Đến mức độ nào?

- Một câu chuyện tình với một nữ diễn viên hoặc ca sĩ được ái mộ, chẳng hạn thế. Một cô gái được công chúng yêu

quý, mà ông sẽ dành cho hàng núi quà tặng. Một câu chuyện lãng mạn. Một chủ đề đẹp để để biến ông thành chàng hoàng tử quyền rũ trong câu chuyện *Nghìn lẻ một đêm*.

Hắn cười phá lên.

- Tôi được quyền chọn chứ?

- Trong chừng mực nào đó, tôi lạnh lùng nói rồi để hắn lại một mình với tràng cười của hắn.

Hắn kìm tiếng cười của mình lại và dành cho tôi một cái mỉm cười đồng lõa.

- Anh rất giỏi, Daniel. Nhưng tôi muốn hỏi anh một câu: tại sao anh làm

việc này? Vì tiền? Vì yêu nghề? Vì sự khó khăn của thử thách?

Tôi chấp nhận thái độ của hắn và đưa ánh mắt lướt ra phía sau hắn trong giây lát, để cho hắn nghĩ rằng tôi đang tìm một câu trả lời thú vị. Nhưng câu trả lời ấy đã được chuẩn bị trước. Thậm chí nó còn nằm trong kế hoạch của tôi. Và phản ứng của hắn sẽ cho tôi biết mình có đúng không khi đặt cược vào hắn.

- Tiền, tất nhiên rồi. Tôi công nhận điều đó. Tôi muốn thành lập công ty của riêng mình. Mà tôi biết rằng ông quen biết những người có ảnh hưởng và ông sẽ giới thiệu tôi với họ nếu như ông được hài lòng. Tôi muốn kiếm nhiều tiền. Mục

đích và sự khó khăn không có gì quan trọng. Thậm chí trái lại, mục đích càng khó, nó lại càng hấp dẫn tôi.

Mắt hấn trở nên linh hoạt. Hấn thăm tính toán tên của những người mà hấn có thể giới thiệu cho tôi. Tôi chỉ còn phải gọi cho hấn dừng lại ở một vài người trên danh sách của hấn. Một người, đúng ra là thế.

Tôi nở một nụ cười huênh hoang.

- Nếu ông quen Bin Laden chẳng hạn, hãy nói với ông ta rằng tôi có khả năng đưa địa vị của ông ta trong dư luận Pháp từ chỗ là kẻ thù số một của dân chúng đến chỗ của một người anh hùng nổi dậy.

Đột nhiên, khuôn mặt hắn trở nên nghiêm trọng. Có thể tôi đã đi quá xa chăng? Có thể hắn đã đoán ra những ý định của tôi? Không, không thể có điều hoang tưởng như vậy được. Hắn không thể hiểu được.

- Với vài triệu đô la, dĩ nhiên.

Và hắn phá lên cười lớn.

Tôi đã tiến thêm được một bước.

~*~

Cuộc gọi của Pierre làm tôi ngạc nhiên. Mất phương hướng nữa.

- Bố... khi nào bố về?

Ban đầu tôi tưởng đó chỉ là một câu hỏi đơn thuần. Câu hỏi của một cậu con trai đang mong mỏi chờ đợi bố đi công tác về. Như trước đây.

- Bố không biết, Pierre. Bố vẫn còn không ít việc con biết đấy, và...

- Con mặc kệ! Bố phải về!

Nó cố ngăn những tiếng nức nở có thể khiến giọng nó lạc đi.

- Có chuyện gì vậy? Có gì nghiêm trọng đã xảy ra à?

Nó không trả lời ngay.

- Vâng, anh con đã chết, mẹ con khóc suốt và bố con thì không bao giờ có

ở đây! nó hét lên, cổ nhún chìm nỗi đau của nó dưới cơn sóng giận dữ.

Trái tim tôi thất lại và tôi thì thầm “tình yêu của bố”. Đột nhiên, tôi muốn lên máy bay ngay lập tức, muốn chạy về với thằng bé, ôm nó trong đôi cánh tay ghì chặt.

- Bố biết rằng rất khó khăn với con, con yêu.

Tôi nghe thấy nó sụt sịt.

Tôi có thể nói thêm gì đây? Sau này, nó sẽ có thêm thông tin giúp nó hiểu. Thực sự, tôi có chắc chắn về điều đó không? Có, tôi chắc chắn. Tôi cần phải như thế. Tôi không thể nghĩ khác đi

được.

- Bố còn vài việc phải hoàn thành ở đây. Bố không thể bỏ được. Không phải bây giờ.

- Cái gì quan trọng hơn cả mẹ và con ư?

Lời trách cứ đó như quất mạnh vào tôi, tôi khó lòng mà chịu đựng được.

- Không. Nhưng điều này cũng liên quan tới hai mẹ con. Bố không thể nói gì thêm với con được. Bố xin con, đừng hỏi bố.

Nó không đáp gì.

Tôi biết thằng bé đã rất dũng cảm

mới nhắc điện thoại gọi cho tôi, nó, một đứa quá dè dặt, quá ít khi vội vã để thể hiện cảm xúc của mình. Và nó đã phải đau khổ khi nghĩ về cuộc gọi này! Lưỡng lự trước khi gọi, tìm từ ngữ để diễn tả nỗi tuyệt vọng của nó và mẹ! Đứa con trai nhút nhát và dững cảm của tôi...

Vì thế, một lần sóng tình cảm triu mến và biết ơn đẩy tôi đến chỗ hé lộ thêm một chút nữa.

- Bố có thể nói chuyện với con như hai người đàn ông với nhau được không, Pierre? Nói với con một thứ mà chỉ bố với con biết thôi mà thôi? Một thứ không có ý nghĩa ngay bây giờ nhưng trong một thời gian nữa, sẽ trở nên rõ ràng đối với

con và trả lời mọi nghi vấn của con?

- Câu hỏi của bố lạ quá, nó lắm bằm trong khi sục sục.

- Bố biết thế. Nhưng con phải hứa với bố là nghe những gì bố nói, nhớ lấy... và không nói lại với ai hết.

- Ừm...

- Không, bố muốn con nói rõ ràng với bố rằng bố có thể, bố có lời hứa danh dự của một người đàn ông. Nói với bố: “Bố có lời hứa danh dự của một người đàn ông.”

- Nhưng...

- Nói với bố đi, Pierre.

Nó ngần ngừ rồi buông lời hứa trong tiếng thở dài.

- Bố ở đây để tìm lại một ý nghĩa cho cuộc sống của chúng ta. Mẹ con con nghĩ rằng bố làm việc để kiếm tiền hay để quên, nhưng không phải thế. Bố không muốn quên. Bố ở đây để không bao giờ quên cả.

Thằng bé cố gắng giải nghĩa thông điệp của tôi.

- Điều đó chả có nghĩa gì cả, bố.

- Ừ, bây giờ, nó không có nghĩa gì cả. Nhưng ít lâu nữa thôi, con nghĩ lại những lời này và chúng sẽ có ý nghĩa. Bố hứa với con đấy. Và con sẽ biết bố yêu

mẹ con con đến thế nào.

Có thể nó có cảm giác bị lừa gạt. Cũng có thể nó tin tôi. Làm sao biết được điều đó? Nhưng tôi phải để mặc nó. Nỗi đau của nó làm rạn nứt lớp vỏ bọc che chắn cho tôi.

- Giờ đây con đã là người đàn ông của gia đình. Con phải chăm sóc mẹ đây, con yêu.

- Bố sẽ không trở về sao?

Nỗi tuyệt vọng chất chứa trong câu hỏi của nó. Như một cách để hét lên: “Không, không phải cả bố nữa chứ!” Tim tôi đập mạnh lên đến tận họng.

- Con hãy chăm sóc mẹ. Và hãy

nhớ một điều rằng: những gì bố sẽ làm, là vì con, vì mẹ, vì bố và... vì Jérôme.

Nó khóc nức nở.

- Bố, con chẳng hiểu gì cả. Con chẳng hiểu bố nói gì hết. Con chẳng hiểu gì hết kể từ khi anh Jérôme... đi.

- Đừng khóc, con yêu của bố. Đừng khóc! Sau này con sẽ hiểu, bố hứa với con đây. Đừng nói về cuộc nói chuyện của bố con ta. Không nói với ai hết, con nghe rõ chứ?

- Nhưng bố muốn con nói gì chứ? Con chẳng hiểu gì hết!

Giờ thì nó đã gào lên.

- Con chỉ muốn bố quay về thôi!
Con muốn mẹ thôi khóc! Con muốn
chúng ta lại trở về thành một gia đình
như mọi gia đình khác! Như trước đây!

Một giọt nước mắt trượt xuống
khóe miệng tôi mà tôi không hề biết nó
đã chảy xuống.

- Không thể được nữa, con trai.
Chúng ta không thể quay trở lại trước
đây.

Tôi hối hận ngay lập tức vì những
lời của mình, có thể bước đi của nó mọi
hy vọng về một cuộc sống bình thường.

- Vì sao bố nói như vậy? Chúng ta
có thể nếu chúng ta cố! Về đi bố.

- Bố đã có lời hứa danh dự của con rằng con sẽ không kể với ai về cuộc nói chuyện giữa bố con mình, phải không tình yêu của bố? Hãy tha lỗi cho bố vì nỗi đau bố đã gây ra cho con, bố xin con, tha lỗi cho bố. Không phải hôm nay, không phải ngày mai, mà khi nào con hiểu ra những lời của bố. Lời hứa danh dự của một người đàn ông của con?

- CON KHÔNG PHẢI MỘT NGƯỜI ĐÀN ÔNG!

Tôi gác máy. Tôi không thể nghe thêm nữa. Nó đã chiến thắng được quyết tâm của tôi. Tôi tưởng tượng ra cảnh nó vẫn cầm điện thoại trong tay, thất vọng vì sự độc ác của cha nó. Bị tổn thương vì

tôi lại có thể đẩy nó trở lại những vấn đề của nó, làm cho nó hối hận vì cuộc gọi. Chắc chắn nó sẽ giận tôi. Hận tôi hơn nữa.

- Khốn kiếp! Thối tha!

Tôi ném những tiếng hét lên trần căn phòng khách sạn để cho nỗi đau của mình một lối thoát. Không để cho nó cứ quanh quẩn, quanh quẩn mãi trong tôi, đốt cháy ruột gan tôi, tâm trí tôi khiến tôi kích động hơn nữa. Tôi gào lên nhưng không để mình cạn kiệt năng lượng cũng như sự quyết tâm.

Chỉ là một chút trong nỗi đau đớn của tôi.

Hôm nay, tôi có cảm giác như mình bị theo dõi. Tôi ra khỏi khách sạn. Lúc này là sáu giờ sáng. Tôi đi bộ một chút để xua đi hơi men làm lu mờ lý trí của tôi và để những ý nghĩ tối tăm tan đi trong ánh sáng ban ngày. Và dường như tôi nhận thấy có ai đó đằng sau mình. Sau vài chục mét, tôi đột ngột quay lại. Tôi tin rằng đã thấy một bóng đen biến mất dưới một cổng vòm. Tôi chạy nhưng không tìm thấy ai cả.

Cảm giác bị theo dõi không hề rời bỏ tôi trong suốt cả ngày. Liệu đó có phải chỉ là hệ quả của chứng nghiện rượu của tôi? Tôi hy vọng thế. Bởi chỉ mới

nghĩ rằng bị quân của tên thủ lĩnh phát giác là tôi đã rùng mình vì sợ. Tôi là sát thủ! Hắn là con mồi! Và tôi không sẵn sàng cho bất cứ hình thức chiến tranh nào khác. Nếu bọn chúng phát hiện ra tôi, tôi sẽ quyết một trận sống còn với chúng. Vì chỉ có kết cuộc là quan trọng. Liệu có cách nào khiến chúng có thể nhận ra tôi không? Chúng nhìn thấy tôi quan sát chúng từ cửa sổ phòng tôi? Không thể, tôi đã thận trọng hết sức. Hay là... tôi đã lơ là, mất chút cảnh giác trong một lúc say xỉn nào đó.

Khả năng ấy làm tôi sợ hãi, nhưng tôi phải tính đến điều đó. Đã bao nhiêu lần tôi tỉnh dậy mà không nhớ gì về đêm hôm trước? Rượu, giải phóng cho nỗi

hận thù của tôi, liệu có dẫn tôi đến chỗ thể hiện tình cảm của mình, phơi bày mình, phản bội chính mình? Tôi tưởng tượng ra những cảnh khủng khiếp trong đó tôi mở cửa sổ và gào thét lên nỗi ghê tởm của mình, để cho sự hung bạo trong tôi trú ngụ dưới hình thức những câu nói bắn thủ. Tôi tưởng tượng hay tôi đang nhớ lại? Tôi không biết. Cảnh tượng sống động đến nỗi hóa thành thật, giống như những cơn ác mộng của tôi trong đó tôi thấy Jérôme bị nổ tan xác và gọi tôi.

Các giác quan của tôi rối loạn tới mức tôi ngày càng gặp khó khăn trong việc phân biệt giữa thực tế và tưởng tượng. Nỗi đau và hận thù dệt nên những sợi dây kết dính giữa hai trạng thái đó,

tạo ra những đợt đoản mạch có khả năng phá vỡ những vách ngăn mỏng manh vẫn còn chia cách giữa cảm giác và lý trí của tôi. Những buổi tối đó, não tôi là một khối nơ ron rỉ ra thứ chất lỏng đặc quánh nơi mà những mặt mâu thuẫn trong tôi lún sâu vào.

Lợi ích duy nhất mà sự thức tỉnh này mang lại: nỗi sợ bị phát hiện ra các kế hoạch của mình bơm cho tôi một nguồn năng lượng mới, sự khẩn trương.

JEAN

Jean nhận thấy một cảm giác bập bênh nhẹ nhàng. Như thể một ngọn gió lành ùa vào trong gã và ve vuốt tâm hồn gã. Liệu đó có phải là cái chết?

Nhưng, một lát sau, một ngọn lửa dữ dội nung đốt phổi gã và gã bắt đầu ho. Bị ngạt, gã chồm lên, mở mắt và miệng để gọi sự sống. Dần dần, hơi thở trở lại với gã, xen giữa các cơn ho.

Ba kẻ đồng đảng vây quanh gã, thở phào một cách lộ liễu vì thấy gã sống lại.

Gã thấy bọn chúng gỡ dây cho

mình rồi mang gã đi. Những âm thanh vang vọng đến với gã từ xa. Bọn chúng không đi lâu, rồi lại vút gã xuống đất.

Các cơ của gã giãn ra và gã buông mình vào trạng thái mất ý thức đang vẫy gọi gã. Mà không biết rằng mình ngất đi hay đơn giản chỉ là ngủ thiếp đi.

~*~

- Chúng ta đã nhận được hàng trăm cuộc gọi! Thậm chí là hàng nghìn!

Clara vừa bước vào văn phòng, làm gián đoạn buổi họp của ban biên tập.

- Cuộc gọi kiểu gì? Charles hỏi.

- Không ít kẻ hoang tưởng. Gã lang

thang được nhìn thấy khắp nơi trên toàn nước Pháp.

- Thường thôi, Charles lắm bầm. Ai có thể giống một gã lang thang hơn là một gã lang thang khác chứ?

= Chết tiệt! Tôi chờ đợi cuộc gọi nhân chứng này để xác định danh tính gã con tin trước chương trình bản tin tiếp theo, Éric nổi giận. Chúng ta đã chiếm 30% thị trường ngày hôm qua. Chúng ta đã suýt vượt mặt được bản tin của kênh France 2. Nếu không đưa ra được thông tin mới, chúng ta có nguy cơ mất tất cả!

- Tôi không thích nghe anh nói như vậy, Charles vặn lại. Cạnh tranh chẳng có gì quan trọng. Nếu chúng ta làm tốt

công việc của mình, nỗ lực của chúng ta sẽ được đền đáp. Chúng ta làm trong ngành thông tin, chứ không phải sân khấu.

- Ủ, tất nhiên rồi, Suma cầu nhàu. Chúng ta phải khẩn trương. Phải là người đầu tiên.

- Chúng ta sẽ là người đầu tiên. Dù thế nào chăng nữa, nếu như bọn bắt cóc tiếp tục chỉ định anh là người duy nhất nhận thông điệp của chúng thì chúng ta vẫn sẽ có ưu thế là được nắm giữ các tin độc quyền. Mặt khác, anh có ý gì về lý do chúng chọn anh không?

- Hoàn toàn không. Và điều đó khiến tôi bối rối.

- Tôi nghĩ rằng chúng dựa vào chuyện chúng ta là một kênh bị gạt ra ngoài lề, Isabelle nêu ý kiến. Chúng cho rằng chúng ta sẽ phản ứng nhanh hơn.

- Trong trường hợp đó, chúng đã gửi đĩa DVD và thông điệp cho kênh chứ không phải đích danh Éric.

- Éric là người tiên phong trong nghề tại đây. Anh ấy không phải là có liên quan với tư cách cá nhân. Ngoài ra, quá khứ của anh ấy chống lại anh ấy, nữ tổng biên tập lập luận.

- Có nghĩa là sao? Suma bỗng gầm lên, cảm thấy bị công kích vì nhận xét đó.

- Anh đừng khó chịu vì việc ấy, cách đây vài năm anh đã xử lý một vụ bắt cóc con tin bằng cách thẳng thắn chia sẻ quan điểm chống lại người Hồi giáo của mình.

- Cô chẳng hiểu gì cả! Tôi truyền đạt thông tin đúng theo những gì mà tôi cảm thấy nó phải là. Tại sao cô lại lờ những vụ việc cũ ra?

- Éric, Isabelle càng thêm bực tức, đừng che giấu tôi! Anh biết rằng tôi nói đúng! Việc đó đã buộc anh phải trả giá bằng vị trí của mình.

- Từ từ, không phải vì một vài tờ báo trình bày vụ việc như vậy mà nó là đúng. Và chính tôi là người quyết định ra

đi. Không gì hơn nữa. Quá nhiều áp lực và...

- Thôi những trò ngu ngốc của hai người đi! Charles thét lên và giáng nắm đấm xuống bàn. Mặc kệ những cái vì sao với như thế nào. Đó là chuyện xưa rồi. Hãy tập trung vào gã vô gia cư này.

Éric và Isabelle quan sát nhau một lát, hai hàm răng nghiến chặt, dây thần kinh căng ra. Điện thoại của nữ tổng biên tập đổ chuông và cô tránh đi chỗ khác để trả lời.

Charles nháy mắt với Suma để khẳng định với ông ta sự ủng hộ của mình. Suma đứng dậy, lấy một tách cà phê và đứng im trước ô cửa kính nhìn ra

sông Seine. Con giận dữ không quay lại lần nữa. Isabelle đã đúng, ông biết điều đó. Và đó cũng chính là điều khiến ông khó chịu. Tại sao ông lại được những người Hồi giáo chọn trong khi trước đây ông đã lên tiếng gay gắt chỉ trích bọn họ?

Isabelle cúp máy và tiến về phía hai người đàn ông, mỉm cười.

- Đó là người phụ trách truyền thông của bộ trưởng.

- Không hài lòng ư? Charles hỏi.

- Thậm chí không hề! Đúng hơn là... thấu hiểu và hợp tác.

- Và?

- Và chương trình tiếp theo sẽ tạo nên sự thành công lớn, bộ trưởng bộ Nội vụ đề nghị gặp chúng ta. Một cuộc phỏng vấn độc quyền!

~*~

Cổ tay trái bị còng vào một lò sưởi, gần chiếc giường gã đang nằm, Jean quan sát phòng giam mới của mình. Nó cũng giống như nơi trước đây nhưng tường để mộc, để lộ ra những phiến đá cũ ẩm ướt trên đó những vết mốc đang lan rộng. Gã quan sát quần áo của mình. Chúng vẫn còn những vết bùn nhưng đã khô, khiến gã nghĩ rằng việc gã rơi xuống nước đã trôi qua được một vài giờ. Những vết bầm tím hằn trên da gã.

Gã cảm thấy chán nản. Cuộc chiến chống lại bọn bắt cóc là không cân sức.

Nhưng cuộc chiến mà gã phải tiến hành chống lại cơn thèm rượu và chống lại chính bản thân gã còn dữ dội hơn nhiều. Những ngày đầu cai rượu đã trôi qua, lý trí của gã đã thắng được những cơn đau trực tiếp mà cơ thể thiếu rượu gây ra. Và phải đối diện với nỗi đau đớn bứt rứt trong tâm hồn chứ không phải ở thể xác có lẽ còn khó khăn hơn. Bởi vì thực sự gã muốn gì đây? Sống hay là chết? Bị gò bó và cưỡng bức bằng sự giam giữ và việc điều trị bắt buộc, gã cần phải sắp xếp lại các ý nghĩ của mình. Hiểu được phản ứng của gã trong thời gian gần đây. Rồi lần ngược lại và khám

phá những năm trước đây với cùng một sự sáng suốt như thế. Không kêu nghèo khổ, không có lòng trắc ẩn, chỉ với một chút lý trí. Nhưng gã sẽ tìm đâu ra sự sáng suốt cần thiết? Các sự kiện đi qua quá nhanh. Gã vẫn chưa nắm bắt được câu chuyện của mình.

Ở đây còn có bọn người này, sự tra tấn về mặt tinh thần này, cuộc chiến chống lại cảm giác thèm rượu, chống lại nỗi sợ hãi, chống lại cái chết. Nhưng gã cũng cần phải hành động trên một mặt trận khác, bắt đầu lại việc suy nghĩ về cuộc đời mình. Không để cho cái bọn người man rợ này, một lần nữa, lại nói đúng về gã.

Gã cần phải chiến đấu.

Không phải để sống, hoặc không chỉ để sống, mà là để chiến thắng kẻ thù của gã.

Chạy trốn, có thể.

Một cuộc chiến cuối cùng.

Sau đó, gã sẽ nghĩ.

Cái chết hay cuộc sống? Gã sẽ là người lựa chọn.

~*~

Bản tin vừa kết thúc.

Éric tiến về phía bộ trưởng.

- Cảm ơn ông về lời mời này, bộ

trưởng nói và bắt tay Éric.

- Đó là một hân hạnh cho chúng tôi, thưa ngài bộ trưởng.

Cách mở lời đó khiến ông muốn mỉm cười. Nhưng có những câu sáo rỗng cần được nói ra.

- Ông nghĩ gì về phát biểu của tôi? chính trị gia hỏi, bằng một giọng tin tưởng trong khi nắm cùi tay Éric kéo ông ra xa khỏi đám kỹ thuật viên đang thu dọn trường quay.

- Nó thật hoàn hảo. Ngài có lỗi nói quả quyết mà người dân Pháp trông chờ ở ngài.

Ông bộ trưởng đồng ý, vẻ nghĩ

ngợi.

Vụ này đến không đúng lúc, ông hiểu rồi đấy. Chúng ta còn chưa đầy một năm nữa là tới cuộc bầu cử tổng thống.

Cuộc nói chuyện xoay sang chiều hướng tế nhị. Éric nhú mày và dồn tất cả sự chú ý của ông vào cuộc nói chuyện có thể là nguy hiểm này.

- Ông là một người có kinh nghiệm, ông Suma. Ông cũng biết là trong nhiều trường hợp ta có thể nhận thấy rõ các nguy cơ nhưng nhiều trường hợp khác lại không như vậy.

Ái chà, nhà báo nghĩ. Sắp có những lời đe dọa đây.

Bộ trưởng nhìn chăm chăm vào mắt ông.

- Chính ông, cách đây vài năm, cũng từng là nạn nhân trong một trường hợp mà các nguy cơ đã được đánh giá không đúng, theo những gì tôi được biết.

Éric không tỏ ý phản đối. Ông cố gắng không cụp mắt xuống và không để lộ tình cảm của mình. Những người có quyền lực đánh giá người đối diện với họ qua khả năng tiết chế cảm xúc.

- Một vụ như thế nữa với anh sẽ là một đòn trí mạng, tôi nghĩ thế.

Éric nén hơi thở để ngăn vẻ bồn chồn đang choán lấy khuôn mặt ông. Việc

đôi cách xưng hô đột ngột thể hiện một kiểu thông đồng vờ vịt và nguy hiểm bởi nó không che giấu nổi lời cảnh báo. Nhưng kinh nghiệm của một người làm truyền hình lâu năm giúp ông giữ được vẻ điềm tĩnh. Ông thậm chí còn đánh bạo nở một nụ cười nhẹ. Bộ trưởng đang đếm sự quả quyết, tính cách mạnh mẽ của ông. Nếu tỏ ra mềm yếu, ông sẽ phải mất rất nhiều nỗ lực mới lấy lại được mức độ tin tưởng mà coi như ông đã tạo ra được với vị chính trị gia.

- Tôi có một đề nghị với anh, Éric. Anh cho phép tôi xưng hô như thế chứ, phải không?

Bộ trưởng tiến lại gần để nhấn

mạnh tính chất bí mật của điều ông sắp nói. Eric nhân đó hớp lấy vài ngụm oxy.

- Chúng ta sẽ cố làm việc cùng nhau và kiếm lợi từ vụ này, cả hai ta. Kênh của anh và chính anh sẽ cho chúng tôi biết những thông tin các anh nhận được và chúng tôi sẽ cho các anh biết tin mới nhất trong số những thứ chúng tôi phát hiện được. Chúng ta sẽ lên một kế hoạch truyền thông và cố bám theo đó mà đi.

Eric hắng giọng để đáp lời, nhưng ông bộ trưởng giơ tay lên.

- Tôi biết anh sẽ nói gì với tôi: tự do báo chí, đạo đức nghề báo, v.v. Nhưng anh đừng lo. Tôi không tìm cách

để kìm kẹp các anh. Tôi chỉ muốn chắc chắn không bị đặt vào trong một tình thế nhạy cảm. Hãy hiểu cho tôi. Anh là người đầu tiên biết tin. Giọng điệu anh đưa thông tin ra sẽ có ảnh hưởng tới các kênh truyền thông khác. Vì thế, vai trò mà anh cho tôi đảm nhiệm trong câu chuyện này sẽ quyết định hình ảnh của tôi. Chúng ta phải đối diện với một tình huống phức tạp mà chúng ta có rất ít biện pháp điều chỉnh. Nó có thể giáng xuống giữa mặt chúng ta bất cứ lúc nào. Giống như tôi, anh cũng có thể mất tất cả chỉ trong chốc lát. Anh đã chấp nhận mạo hiểm ngay từ khi nhận những hình ảnh này. Tôi đánh giá cao sự can đảm và cách thức xử lý khéo léo của anh trong

vụ này... thậm chí còn làm lợi được cho mình. Anh là một ông vua của ngành truyền thông, ngoài ra lại là một người đã học được từ những sai lầm của bản thân trong quá khứ. Tôi không yêu cầu anh phải im lặng hay phải truyền đi thông điệp của tôi, mà là báo cho tôi biết trước những thông tin kênh của anh và anh có được cũng như cách thức xử lý chúng. Tôi không muốn bị bất ngờ.

- Tôi hiểu, thưa ngài bộ trưởng, người dẫn chương trình thì thậm bằng một giọng trung tính và vẫn giữ cách xưng hô tôn kính, cho thấy ông vẫn muốn giữ khoảng cách.

- Tôi biết là ông hiểu, ông Suma,

bộ trưởng đáp lại cũng bằng giọng điệu và kiểu cách đó. Tôi biết ông có những tham vọng lớn hơn việc chỉ làm một người dẫn chương trình bản tin thời sự ở một kênh truyền hình nhỏ bé cho tới tận khi tuổi về hưu buộc ông phải ra đi...

Bộ trưởng vẫn giữ ánh mắt nhìn chăm chú vào mắt Éric để cho những ẩn ý được truyền đi.

- Chúng ta hãy dừng lại ở đây đã, ông ta tiếp tục. Đây là số điện thoại của Frédéric Lesne, cố vấn truyền thông của tôi. Dừng ngại gọi cho anh ta để có được những thông tin mà có thể các ông sẽ cần. Anh ta được lệnh cung cấp thông tin cho các ông trong thời gian sớm nhất.

Éric cầm tấm card và cất nó vào túi áo vest. Rồi tiễn vị khách mời ra cửa trường quay.

Khi bộ trưởng đã đi khuất, ông nhanh chóng trở lại ban điều hành, nơi Isabelle đang đợi ông.

- Cô có tất cả rồi chứ? Ông hỏi cô.

Cô nhấn một cái nút, mở đầu DVD và vung vẩy chiếc đĩa trước mắt Éric.

- Bảo hiểm thất nghiệp của chúng ta đây! cô tuyên bố. Nhưng tôi hy vọng anh biết điều anh đang làm.

- Ít nhất, nhờ vào việc này, nếu mọi việc xấu đi, chúng ta sẽ có cách khác để thoát...

DANIEL

Phòng của tôi đã bị ghé thăm. Tôi tin chắc chắn là như vậy. Từ sáng sớm, tôi ra ngoài dạo vài bước. Và lần này nữa, dường như có một người đàn ông đi theo tôi. Tôi thử bước chậm lại, vào trong một cửa hiệu, nhưng không nhận ra ai cả. Tôi đã bình tĩnh trở lại trước khi quay trở về khách sạn. Và tại đó, khi bước vào phòng, tôi tin chắc mình ngửi thấy một mùi hương lạ. Tôi đi một vòng quanh căn phòng nhưng không phát hiện ra điều gì bất thường. Tuy nhiên, tôi tin chắc rằng có người đã tới khi tôi đi vắng. Tôi hối tiếc vì đã không chụp lại

trong não vị trí của từng đồ vật.

Có thể nào đó chỉ là cô dọn phòng hay cậu trực tầng? Hay là bảo vệ khách sạn, lo lắng vì thái độ của ông khách kỳ quặc là tôi?

Tôi xuống quầy lễ tân.

- Có ai hỏi tôi không? Tôi hỏi với một giọng quá kích động.

- Không ai cả, thưa ông, người bảo vệ đáp với một giọng rất chuẩn.

- Liệu anh có biết nếu một nhân viên nào đó đã vào phòng tôi hay không?

Anh chàng trẻ tuổi chỉnh lại kính và nhìn tôi vẻ lo lắng.

- Có vấn đề gì ạ, thưa ông? Ông bị mất cấp thứ gì đó sao?

- Không. Anh làm ơn trả lời câu hỏi của tôi đi.

- Tôi không biết, thưa ông. Nhưng tôi có thể hỏi. Có thể là một người của đội bảo trì.

- Hãy tìm hiểu nhé. Tôi đợi điện thoại của anh.

Đôi mắt cậu nhân viên lễ tân hấp háy sau đôi mắt kính.

- Tôi sẽ liên lạc lại với ông sớm nhất có thể, thưa ông, cậu ta hứa bằng một giọng kính cẩn và tuy nhiên cũng có

vẻ lo lắng.

Trở lên phòng, tôi lần từng bước trên từng mét thảm trải sàn để cố phát hiện ra dấu hiệu của một sự xuất hiện lạ. Vô ích.

Điện thoại đổ chuông và cậu lễ tân đảm bảo với tôi: không hề có nhân viên nào vào phòng tôi cả.

- Thưa ông, nếu vẫn có điều gì đó bất thường xảy ra, xin ông vui lòng báo cho chúng tôi để đội an ninh điều tra.

Lại là một cơn hoang tưởng nữa của tôi ư? Hay chỉ là biểu hiện của nỗi sợ hãi mà tôi càng ngày càng khó kiềm chế?

Dù thế nào đi nữa, tôi đã lại thu hút sự chú ý của nhân viên khách sạn. Sai lầm nghiêm trọng.

~*~

Hắn đặt tách trà xuống, đưa mắt nhìn khắp quán rượu rồi luồn một bàn tay vào trong túi. Hắn rút ra một chiếc phong bì và chìa cho tôi.

Tôi cầm lấy nó, mở ra và kiểm tra. Hắn mỉm cười khi nhận thấy sự nghi ngờ của tôi. Tôi ngờ rằng hắn không tiêu khiển bằng việc đánh lừa tôi, nhưng vẻ hám tiền được cho là dĩ nhiên của tôi cần phải được biểu lộ. Hắn ta không được thấy một người chuyên nghiệp lạnh lùng nữa mà phải là một kẻ tham lam và có

thể sai khiến được.

- Tôi rất hài lòng về những việc làm của anh, hấn buông lời trong khi tôi cất phong bì chứa tấm séc của hấn.

- Tôi chắc chắn rồi. Các kết quả rất rõ ràng. Chúng ta tiến nhanh hơn tôi dự tính.

Hấn ta đồng ý trong im lặng.

- Tuần này, Đại sứ quán Pháp tại Luân Đôn đã mời hấn tới dự một buổi lễ khai mạc. Hấn đã gặp ở đó tất cả những người Anh trong giới văn hóa và thích thú xem phản ứng của họ khi nhận ra hấn giữa các khách mời.

Một tấm thiệp mời được gửi đi

nhờ một người quen của tôi thuộc mạng lưới những người trong giới chính khách. Không thực sự có khó khăn nào cả, bởi vì chừng ấy bài báo xuất hiện tại Pháp nói về một nhà bảo trợ văn hóa mới gây ra vô số sự thèm muốn tại những nơi đang tìm kiếm những nhà tài trợ giàu có.

- Tôi có thể giao một nhiệm vụ khác, khó khăn hơn nhiều, cho anh, hẳn đột nhiên nói, về bí hiểm.

Tôi không đáp gì, chờ đợi hẳn hé lộ thêm.

- Một nhiệm vụ có thể giúp anh kiếm được rất nhiều tiền. Và cho phép anh lập công ty riêng trong những điều kiện tốt nhất.

- Chúng ta hãy coi như đó là một dấu hiệu. Công việc đó là gì vậy?

Hắn hơi nghiêng người về phía tôi.

- Anh còn nhớ cuộc nói chuyện của chúng ta về khả năng của anh trong việc xử lý những trường hợp phức tạp nhất chứ?

Hắn nở một nụ cười lớn vẻ đồng cảm, như thể chúng tôi là hai nam sinh đang chia sẻ kỷ niệm về một buổi dạ hội đáng nhớ.

- Anh thậm chí đã nói về việc quản lý truyền thông cho... Bin Laden, hắn tiếp tục.

Tôi cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, hơi thở bị nghẽn lại, nhưng tôi cố gắng để không bộc lộ cảm xúc của mình.

- Ông tìm thấy ông ta rồi à? Thế này không phải là quá sớm đâu...

Câu nói đùa đó lấy đi của hắn cái mím môi vẻ tiếc nuối giả tạo.

- Không. Tuy nhiên, một trong những chỗ quen biết của tôi cần những việc anh làm được.

Hắn dò xét phản ứng của tôi trước khi buông ra:

- Anh biết thủ lĩnh Faycal không?

Tôi im lặng. Một cơn khó chịu

chiếm lấy tôi. Cảm giác đã từng sống khoảnh khắc này trỗi dậy trong tôi. Như tiếng vọng từ những cảnh mà tôi đã tưởng tượng ra, sự choáng váng về khoảnh khắc thực tại gặp ảo ảnh khiến tôi hơi bối rối. Tôi cần phải lấy lại bình tĩnh. Không làm ảnh hưởng tới các cơ hội của tôi để có thể đi được tới đích. Giữ vẻ không mấy may xúc động. Tìm ra một câu trả lời, nhanh chóng.

Tinh thần tôi chao đảo. Liệu tôi có thể đảm nhận nhiệm vụ của mình đến cùng được không?

- Thủ lĩnh tôn giáo phải không?

Tôi cup mắt xuống, giọng hơi run. Hẳn có nhận ra vẻ bối rối của tôi không?

Tôi đưa tách cà phê lên môi và cái nóng của chất lỏng chạm vào cơn giận lạnh người đang siết chặt lấy tôi. Một cơn giận dữ đối với một thằng ngu là tôi, đối với sự bất lực của tôi khi không thể tự chủ được trong khoảnh khắc đã mong đợi từ lâu này. Có thể tôi vừa làm hỏng cơ hội duy nhất để tiếp xúc với tên thủ lĩnh. Nhưng tôi đã có thể lấy lại được bình tĩnh. Quá muộn chẳng? Tôi ngược mắt lên nhìn người đang đối thoại với mình. Tại sao hắn không trả lời? Có vẻ như hắn bị thu hút vào một cảnh bên ngoài quán rượu và tỏ ra lo lắng.

- Đừng ở đây nữa, cuối cùng hắn nói. Chúng ta đi dạo một chút nhé.

Hắn rút ra một tờ tiền, đặt nó lên bàn và đứng dậy.

- Có vấn đề gì à?

- Không, hắn đáp. Nhưng tôi thích chúng ta vừa đi vừa nói chuyện hơn.

Hắn tiếp tục quan sát đường phố, vẻ lo lắng.

Chúng tôi gặp lại nhau trên vỉa hè. Tài xế của hắn ra khỏi ô tô. El-Fassaoui lại gần và thì thầm với gã tài xế vài từ. Gã này trả lời, nhìn đường phố xung quanh và vào trong xe.

Moktar nắm lấy cánh tay tôi.

Tôi không được run.

- Chúng ta đi ra đây nào, hấn vừa nói vừa kéo tôi đi.

Chiếc Jaguar nổ máy và chậm chậm đi theo chúng tôi.

- Tôi đã nói về anh với thủ lĩnh Faycal, hấn thổ lộ. Về sự chuyên nghiệp của anh. Về những gì anh đã thực hiện cho tôi. Ông ấy nói quan tâm tới việc anh làm.

- Cảm ơn ông. Nhưng vấn đề của ông ấy là gì?

- Anh không phải là không biết rằng ở Anh, sự thông cảm truyền thống dành cho các nhóm tôn giáo đã thay đổi. Trước đây, họ được hưởng quyền tự do

ngôn luận hoàn toàn, nhưng từ khi một số người bày tỏ thái độ chống lại việc tham chiến của quân đội Anh tại Irak rồi các vụ khủng bố tại Luân Đôn và tại Paris, mọi việc đã thay đổi. Giờ đây, đại bộ phận dư luận theo dõi, kiểm soát, căm thù họ.

- Tôi biết tất cả những điều đó. Và lại, cũng phải công nhận rằng những lời nói của ông thủ lĩnh khá... hung hăng. Thậm chí, người ta còn nghi ngờ ông ấy gây ra một số vụ khủng bố.

- Chuyện nhảm nhí! Moktar giận dữ. Đúng là một số thủ lĩnh tôn giáo có xu hướng đáng buồn là nói về thế giới phương Tây với thái độ rất nặng nề và đã

kích chính phủ Anh, nhưng họ không phải là những nhân vật chủ chốt. Mục đích của họ chỉ là được những người theo đạo Hồi lắng nghe, tạo phản ứng đồng điệu có khả năng đoàn kết các gia đình theo đạo để xây dựng nền móng cho một phong trào chính trị mạnh mẽ, dựa trên việc ý thức được những bất công đối với những người anh em của chúng tôi trên toàn thế giới.

Những lời nói của hắn ta làm tôi phần nộ. Hắn coi tôi là thằng ngu hay sao? Hắn thực sự cho rằng tôi là kẻ dễ bị lừa bịp, rằng tôi cũng coi cuộc chiến tư tưởng đó chỉ đơn thuần là xung đột về quan điểm thôi sao? Hay hắn nghĩ rằng tính hám tiền lấn át cả đạo đức của tôi?

Ý nghĩ đó khiến tôi thấy ghê tởm, dù chính tôi là người gọi ra.

- Đúng là những lời của họ vẫn rất... khó nghe, hằn nhợng bộ, như thể hằn đọc được suy nghĩ của tôi. Nhưng anh là người làm trong lĩnh vực truyền thông và anh cũng hiểu rằng đôi khi trong chừng mực nào đó cần làm cho giọng trở nên đanh thép, nghiêm nét mặt lại, cường điệu hóa bài diễn thuyết lên để người ta phải hiểu. Hơn nữa, nếu như các phương tiện thông tin đại chúng phát đi lời nói của những người này, đó là vì chúng mang tính kích động. Anh có bao giờ nghe nói đến những người rao giảng về tình trạng không bạo lực, về việc tôn trọng luật pháp nước sở tại, về tình bằng

hữu giữa các tôn giáo không? Không. Tuy nhiên, họ lại chiếm tới chín mươi chín phần trăm những người Hồi giáo tại phương Tây. Các phương tiện thông tin đại chúng là kẻ đồng phạm trong trò chơi này.

- Dĩ nhiên rồi. Nhưng thủ lĩnh Fraycal muốn gì?

- Ông ấy muốn... truyền đi thông điệp của mình mà nó không bị ảnh hưởng bởi hình thức, có thể nói là, hiệu chiến từ những lời nói của ông ấy.

Tôi dừng bước và nhìn chòng chọc vào hắn ta.

- Tôi không hiểu.

- Thủ lĩnh Faycal được biết đến ở khắp nơi như một trùm khủng bố, một kẻ khát máu và là chủ mưu của vô số vụ khủng bố. Tất nhiên, đó là một hình ảnh, anh có thể nói thế nào nhỉ... vừa mong muốn tạo ra và là hình ảnh được công chúng tiếp nhận. Vấn đề là hình ảnh ấy không còn phục vụ cho lợi ích của ông ấy nữa trong khi nó vẫn tiếp tục làm tổn hại đến thông điệp của ông ấy. Mà mục tiêu của ông ấy là thông điệp phải được truyền tới những người ông ấy muốn thuyết phục. Có thể nói rằng hình ảnh mong muốn có được của ông ấy đã thay đổi.

Hắn nở một nụ cười vẻ đồng tình mà tôi đã chậm trễ đáp lại.

- Tôi học thuộc bài, phải không?

- Hửn rồi. Nhưng thú thật là tôi không hiểu thủ lĩnh muốn truyền đi thông điệp gì.

- Ông ấy sẽ tự giải thích cho anh. Có thể nói đó là một thông điệp... nhân đạo, như chính ông ấy tuyên bố về mình.

Tôi không thể kiềm chế được cơn rùng mình. Hửn có nhận thấy những thớ cơ trên tay tôi co rút lại? Hửn ném một cái nhìn về phía tôi, vẻ chế giễu trên môi.

- Anh có cảm thấy sẵn sàng vượt qua thách thức và chấp nhận nhiệm vụ này không?

Tôi làm một động tác thể hiện sự đồng ý của tôi.

- Tất nhiên rồi.

- Tuyệt. Anh có rảnh vào thứ Tư, lúc 5 giờ chiều không?

- Tôi rảnh.

- Hãy đến gặp chúng tôi tại quán rượu chúng ta gặp nhau lần đầu tiên. Mười lăm phút trước giờ hẹn. Tôi hứa sẽ giới thiệu riêng anh, tôi lấy chính mình ra đảm bảo về sự chuyên nghiệp và tính trung thực của anh.

Tôi bắt tay hắn. Xe của hắn đến chỗ chúng tôi và dừng lại. Gã tài xế

nhanh chóng ra khỏi xe và mở cửa cho hắ*nh*.

Tôi đang định đi khỏi thì hắ*nh* gọi với lại:

- Daniel? Tôi biết sâu trong lòng mình, anh thấy xa lạ với lý tưởng của người đàn ông này. Tôi cũng nghĩ điều đó làm anh khó chịu. Nhưng anh đã nói với tôi rằng anh không muốn lẫn lộn giữa đạo đức và công việc làm ăn. Và tôi nghĩ đó là một thái độ đúng đắn đối với một người tham vọng. Anh có thể kiếm được nhiều tiền với thủ lĩnh, đừng nghi ngờ điều đó.

Hắ*nh* bước vào trong chiếc limousine và ra dấu chào tôi.

Rốt cuộc, tôi đã chạm tới đích.

~*~

Tôi có ba ngày để chuẩn bị.

Trong ba ngày nữa, tôi sẽ đối diện với thủ lĩnh Faycal và sẽ không có gì ngăn cản tôi được nữa. Hàng chục câu hỏi chen chúc trong đầu tôi.

Những tên vệ sĩ của hắn sẽ vẫn ở gần bên hắn suốt buổi nói chuyện ư? Chúng có lục soát người tôi không? Chúng có giữ tôi cách xa hắn không?

Phản ứng của tôi sẽ như thế nào khi tôi nhìn thấy hắn? Tôi sẽ phải đóng kịch bao nhiêu lâu trước khi có thể hành

động? Tôi có thiếu can đảm hay không?

Ở chân tường, tôi mới nhận ra thực sự tôi chẳng biết gì về bản thân mình đến mức nào. Tôi không thể dự đoán được những phản ứng của tôi, những tình cảm của tôi và cái mặt u tối ấy của nhân cách tôi khiến tôi sợ hãi. Tôi sẽ phải tùy cơ ứng biến.

Tôi hình dung ra các cảnh tượng. Những hình ảnh lướt qua trong óc, nơi tôi vừa là khán giả, vừa là đạo diễn, diễn viên. Tôi nhìn thấy hắn tiếp đón tôi, chìa cho tôi bàn tay chết chóc mà tôi sẽ phải bắt, mỉm cười với tôi. Tôi nghe thấy hắn nói với tôi, tâm sự với tôi thể giới quan của hắn. Những từ ngữ của hắn rơi xuống

tôi như những bãi đờm nóng rẫy, một sự hằn học chua chát chạm đến lý trí của tôi và xuyên thủng nó, nhưng tôi không phản ứng gì. Ngồi đối diện với hắn, tôi cân nhắc các câu trả lời của mình, thái độ của mình, cử chỉ của mình. Đôi khi, tôi ra khỏi vai diễn của mình và tham gia, dù không muốn thế, vào một cuộc chửi lộn mà tôi sẽ gào lên nỗi căm hận của tôi, kể cho hắn nỗi đau hắn đã gây ra cho tôi. Tôi trút ra những từ ngữ nặng nề, những lời nói tát vào mặt hắn, buộc hắn phải cầu xin sự tha thứ của tôi. Nếu những đoạn lạc đề như vậy khiến tôi cảm thấy dễ chịu, tôi lại nhanh chóng quay trở lại kịch bản, bắt đầu lời thoại của tôi. Cho đến lúc...

Nhưng liệu cái lúc ấy có đến không? Tôi không thể nghi ngờ. Tôi vẫn phải tiếp tục tưởng tượng ra các tình huống, như những buổi tập dượt ảo.

Bởi vì thời khắc ấy sẽ đến.

JEAN

Akim tiến vào phòng, ánh mắt hằn học.

- Thế nào, Kelb?

Jean sẵn sàng làm tất cả để hẳn phải thu lại cái vẻ kiêu ngạo của mình.

- Mày định tái hiện cuộc chạy trốn vĩ đại đấy à? Đừng có cố, lần sau, bọn tao sẽ để cho mày chết.

Thầm trong đầu, Jean coi tên bắt cóc mình như thằng ngu. Gã tìm cách chết, chứ không phải bỏ trốn.

- Tao thì tao muốn để cho mày chết chìm, nhưng bọn khác lại muốn lợi xuống để lôi mày lên. Bọn chúng liều cả mạng sống để cứu mạng mày đấy. Lại phải không? Chúng tao có nhiệm vụ hạ mày, và bọn chúng, chúng lại đến cứu mày.

Akim ngồi lên cái ghế duy nhất, dùng đưa người và quan sát con tin của hắn, vẻ trầm tư.

- Mày không tự hỏi tại sao à?

Jean biết tên bắt cóc vẫn sẽ nói ra những lời của hắn dù câu trả lời của gã là gì. Thế nên gã chờ đợi, vẻ điềm tĩnh.

- Vẻ ngoan cố có vẻ thích hợp với mày đấy! Mày huênh hoang, thế đấy,

nhưng khi cái chết đến, mây lại nhũn ra như một con mụ đàn bà. Chúng mây là thế, bọn người phương Tây. Chúng mây chỉ nghĩ đến các thú tiêu khiển, đến hội hè, đến đám cưới và đến ly hôn... Đến sự vận động, sự cuồng nhiệt, những bi kịch giả dối, những niềm hạnh phúc giả tạo. Tất cả cái đó để quên đi cái chết. Chúng mây chẳng bao giờ lớn cả. Và nếu cái chết đến, đối diện với chúng mây, chúng mây sẽ khóc rống lên như lũ trẻ con. Mẹ ơi! Đừng tắt đèn!

Akim gào lên những từ cuối cùng bằng cách bắt chước giọng một đứa trẻ sợ hãi. Hắn nhếch mép cười với màn giễu nhại của mình.

- Còn chúng tao, chúng tao chấp nhận cái chết bởi nó là một phần của hành trình. Chúng tao có thể lao vào một tòa nhà hay...

Hắn quan sát Jean, với vẻ tàn nhẫn.

- ... làm mình nổ tung giữa một đám đông.

Jean kiềm chế tiếng chửi mà gã muốn hét ra từ sâu trong đáy lòng gã.

Akim hiểu và một ánh nhìn xảo trá của kẻ chiến thắng làm giãn nở con ngươi của hắn.

- Mà mày không muốn biết tại sao bọn chúng cứu mày à? Có, thực ra mày rất

muốn biết, nhưng mày không chịu hỏi điều đó. Đó là cách để mày tìm lại một chút tự hào, đúng không?

Hắn ngừng lại một chút, vẫn nở nụ cười mỉa mai ác độc mà Jean chỉ muốn dập tắt đi bằng một cú đấm, rồi đứng dậy.

Đứng trước cửa, hắn nhìn kỹ con tin và ném về phía gã:

- Bởi vì cuộc sống của mày có giá trị.

Và hắn đi ra để lại Jean gặm nhấm câu nói như lời sấm này.

~*~

- Chúng ta không có gì mới cho số sắp tới! Isabelle cảnh báo.

- Chúng ta dành bằng lòng với một tin tóm tắt vậy, Éric đề nghị.

Charles nhún vai.

- Tất nhiên, ông nhượng bộ, nhưng chắc chắn Bộ Nội vụ cũng có thể cung cấp cho chúng ta những thông tin về cách thức họ sử dụng để tìm ra dấu vết của bọn bắt cóc chứ?

- Chúng ta không biết gì thêm so với những điều ông bộ trưởng đã nói trong bài phỏng vấn ngày hôm qua. Tôi có nói chuyện với Lesne sáng nay. Anh ta sẽ gọi lại cho chúng ta nếu họ có tin gì.

Charles bấu môi nghi ngờ.

- Các anh thật sự nghĩ rằng họ sẽ gọi cho các anh khi họ biết được điều gì mới sao?

Éric lắc đầu, vẻ suy tư.

- Tôi không chắc chắn điều gì hết. Nhưng chắc chắn họ sẽ cố gắng cho chúng ta một bằng chứng về thiện chí của họ.

Nữ tổng biên tập đồng ý.

- Chúng ta sẽ phải đáp lại họ như thế vào một lúc nào đó, tham gia trò chơi. Ít nhất, về mặt hình thức là như thế.

- Cô nói đúng. Éric đồng ý. Chắc

chấn đây là một trò lừa bịp, nhưng chúng ta không có lựa chọn: chúng ta phải tham gia nếu không muốn Bộ Nội vụ đưa thông tin cho một kênh cạnh tranh.

Charles đứng dậy, căng thẳng. Việc xử lý vụ này càng lúc càng khiến ông khó chịu. Ông, một nhà báo đầy kinh nghiệm, khôn ngoan, với chặng đường nghề nghiệp đầy những tin độc quyền tuyệt vời, giờ lại không thể xác định được ranh giới giữa nghề nghiệp thực sự của mình, cái nghề ông đã phải học rất vất vả, từ thực tế, từ những tên tuổi nổi tiếng, với những gì thế hệ mới đang làm, đánh đồng một tin độc quyền với một vụ dàn dựng, điều tra với hợp tác vì động cơ vụ lợi, và tóm lại, đánh đồng thông tin với

một vở kịch. Liệu có đạo đức không khi tham gia trò có đi có lại với Bộ để giữ thể thượng phong của mình? Liệu có bình thường không khi phát đi tin tức về con tin mà không có những chi tiết thực tế? Trái lại, liệu họ có thể bỏ qua một chủ đề như thế? Vụ này thật tuyệt và họ lại là người đi tiên phong. Cuối cùng – ông phải thú nhận điều này - việc cho thấy ông vẫn còn có khả năng làm gì trước khi về hưu không khiến ông thấy phiền lòng.

Thế nên ông sẽ im lặng trước những đả đọa ấy và tiếp tục. Để được rùng mình, để được thích thú khi thuộc đội ngũ những người tạo ra sự kiện, để biết được kết cuộc của sự việc này. Vì thế, ông thoải mái quan sát Isabelle và

Éric tranh luận. Nữ tổng biên tập, cô cũng vậy, cũng bị lúng túng về mặt cảm xúc, thậm chí bị giằng xé. Vụ việc khiến cô thấy lo ngại nhưng cô muốn nắm lấy cơ hội. Sau một thời gian sợ hãi, cô quyết định tin vào Éric. Ông trở lại đóng vai chính trên sân khấu, quá hạnh phúc vì một lần nữa được nếm lạc thú của sự nổi tiếng. Vì thế, tất cả đều muốn đẩy chuyện này đi xa nhất có thể. Cùng nhau. Và bằng mọi cách.

Charles tách ra và nói máy với trợ lý.

- Ta có gì không?

Clara được giao nhiệm vụ thu thập và phân loại thông tin đến tổng đài. Từ

khi phát đi những hình ảnh về con tin, hàng trăm người xem truyền hình đã gọi điện đến để bày tỏ sự phẫn nộ của họ, cho biết ý kiến của họ về danh tính kẻ vô danh, đề xuất các giải pháp...Phần lớn là những kẻ loạn óc hoặc cô đơn và chỉ có cái tivi làm người bạn đồng hành duy nhất trong cuộc đời tẻ nhạt của họ.

- Ờ...tôi không biết. Thực tế là, lúc nào cũng có những người cho rằng họ nhận ra con tin nhưng những lời làm chứng của họ không bao giờ ăn khớp. Còn có cả những người bày tỏ sự cảm thông của họ....Cộng với một vài người Hồi giáo ủng hộ bọn bắt cóc, và....

- Và? Charles rít lên, căng thẳng.

- Và chúng ta nhận được những tấm séc qua thư, sáng nay.

- Những tấm séc à?

- Vâng, nhiều khán giả có vẻ như đã nhìn nhận vấn đề với những tên bắt cóc quá đơn giản. Họ yêu cầu chúng ta gửi một khoản tiền để giải thoát người vô gia cư đó và gửi cho chúng ta phần đóng góp của họ. Chúng ta cũng nhận được những cuộc gọi tương tự vào hôm qua, sau khi bản tin kết thúc, nhưng tôi không để ý lắm. Những lời hứa hẹn sẽ quyên góp gì đó, như chương trình Téléthon^[1].

[1. Chương trình truyền hình kéo dài nhiều giờ đồng hồ nhằm quyên góp tiền cho một hoạt động từ thiện.]

Charles đánh giá tình hình một cách thận trọng.

- Bao nhiêu?

- Bao nhiêu gì? Cuộc gọi ư?

- Không! Tiền.

Ông nghe thấy tiếng sột soạt của giấy bị lật qua lật lại không có chủ ý.

- Tôi không biết, tôi không tính. Có những khoản tiền mặt nho nhỏ và vài tờ séc giá trị lớn...

Charles thở hắt ra.

- Clara, tôi không hỏi cô con số cụ thể! Một khoản tiền xấp xỉ là đủ rồi!

Cô trợ lý sợ hãi. Cô thích sự dịu dàng của Éric và sự căng thẳng dễ đối phó của Isabelle hơn là sự độc đoán của Charles.

- Tôi cho là... Tầm từ 5.000 đến 20.000 euro.

- Đó, khoảng cách đó quá lớn!

- Được rồi.... tôi sẽ gọi cho ông trong vài phút nữa để cho ông một con số cụ thể hơn. Nhưng chúng ta không thể tính những lời hứa tặng tiền được. Ta không coi chúng là...

Charles gác máy mà không thèm nghe nốt đoạn cuối của câu.

Ông suy nghĩ một lát.

Đâu là cái ranh giới chết tiệt giữa thông tin và sự trình diễn?

~*~

“Giá trị của người đàn ông này là giá trị tấm lòng của chúng ta”. “Nhân đạo chống lại khủng bố!”, “Những khoản tiền tặng vô danh cho một con tin vô danh”. Tất cả báo chí giật tít theo thông tin Eric đã đưa ra trong bản tin mới nhất. Góc nhìn đã mới, chủ đề không thể cạn kiệt. Các kênh truyền hình lấy lại chủ đề từ kênh TV8. Chỉ cần chìa micro cho người qua đường để thu thập những lời phát biểu ủng hộ và duy trì những số tiếp theo.

Suma sung sướng. Các đồng nghiệp mời ông đến các cuộc phỏng vấn. Ảnh của ông được đăng kèm trên hầu hết các bài báo, những tuyên bố của ông được nhắc đi nhắc lại. Người ta tung hô sự chuyên nghiệp của ông, sự thận trọng vừa phải của ông. Thật là đạo đũa giả, ông nghĩ. Kinh nghiệm ư? Điều độ vừa phải ư? Thận trọng ư?... thế mà chính họ đã nặng lời chỉ trích ông cách đây vài năm vì đã bảo vệ một lý tưởng cũng đẹp như thế, trong khi hồi ấy ông còn tỏ ra thận trọng hơn bây giờ nhiều. Hôm qua là kẻ bất tài, ngày mai đã là anh hùng ư? Sự chênh lệch quá lớn đó khiến ông thấy ghê tởm. Trước đây, họ đã đổ xô vào vùi dập ông chỉ vì những phát biểu của ông không

phù hợp với lối suy nghĩ duy nhất tại thời điểm bấy giờ. Ông đã không “gắn mình” được với thời đại. Một lối suy nghĩ duy nhất mà từ giờ ông lại là người khởi xướng. Một sự thay đổi tình thế thật đáng thương! Nhưng đây là mọi sự thay đổi, không phải ông. Ông vẫn là chính mình. Chính những kẻ kia đã thay đổi phát ngôn của họ, thay đổi các giá trị của họ, bịa ra những thế giới quan khác. Con đường của ông cuối cùng cũng gặp con đường của thời đại. Mà, ông biết điều này rất rõ, mọi thành công đều thể hiện sự đồng thuận tuyệt đối giữa mọi người, những ý tưởng của anh ta và thời đại của anh ta. Các phương tiện truyền thông, các chính trị gia, những kẻ bảo thủ tập trung quanh

vụ việc. Câu chuyện thật đẹp, nhiều tình tiết ly kì, truyền tải được tư tưởng hợp thời. Và, nhờ may mắn, ông lại là người duy nhất nhận được thông tin.

Thực tế là, Éric Suma thấy hoàn toàn sung sướng với tình cảnh hiện tại của mình bởi ông đã thành công trong việc làm tắt lịm giọng nói từ sâu thẳm trong tâm hồn, nơi rất nhiều những dự cảm xuất hiện, thì thào với ông rằng vụ mạo hiểm này còn che giấu điều gì đó sâu kín hơn nữa.

Một điều gì đó có thể làm đảo lộn cuộc sống của ông.

DANIEL

Tôi không rời khỏi phòng mình. Tôi đi lòng vòng quanh phòng, đầu đầy những cảnh tượng phi lý, những kế hoạch, những chiến lược. Tôi ngắt quãng những lần chuẩn bị thâm trong óc của tôi bằng các bài tập thể lực. Chống đẩy, tập bụng, tập sức dẻo. Tôi ăn những bữa ăn đầy đủ và không động đến rượu nữa. Ngày mai, tôi sẽ ra ngoài chạy bộ chậm, sau đó là một vài vòng nhanh. Tôi là một chiến binh chuẩn bị chiến đấu. Tôi hầu như không muốn để chuyện gì xảy ra một cách ngẫu nhiên. Vì thế tôi đã lặp đi lặp lại nhiều lần những hành động cho phép

tôi tiêu diệt hẳn. Và cứ mỗi lần tôi kéo cò, một cảm giác vô cùng nhẹ nhõm khiến tôi rùng mình.

Tôi không để trí óc mình có chút thời gian nào nghỉ ngơi, nối tiếp những kịch bản tác chiến. Nếu một phân đoạn cho thấy khả năng bùng nổ cảm xúc quá lớn, tôi liên tục thầm nhắc lại để hạn chế những khía cạnh nhiều cảm xúc nhất, loại bỏ mọi thứ tình cảm không đúng lúc có thể, vào lúc cuối cùng, ngăn cản tôi không nổ súng.

Với sự luyện tập ấy, tôi cảm cực được tốt.

Hơn hai ngày.

Sullivan đã cố liên lạc với tôi. Tôi không nghe điện thoại nữa. Tôi đã sắp xếp để gọi lại cho ông ta vào đúng lúc mà tôi biết rằng ông ta đang bận họp ban giám đốc. Tôi đã yêu cầu trợ lý của ông ta báo với ông ta rằng mọi chuyện đều tốt đẹp, tôi rất bận và tôi sẽ liên lạc lại với ông ta vào ngày hôm sau.

Betty cũng đã gọi điện cho tôi. Tôi không nhắc máy. Tôi hình dung cô ấy đang đặt ra hàng nghìn câu hỏi về thái độ của tôi, đang lo lắng ở nhà. Pierre đã kể lại cuộc nói chuyện của chúng tôi cho cô ấy ư? Không, tôi không được nghĩ về họ. Hành động! Hành động!

Từ khi nào nỗi đau đã khiến tôi

chìm đắm trong cơn kích động mong muốn báo thù? Từ ngày Jérôme chết ư! Từ khi người ta chôn nó ư? Khi Betty nhảy xổ vào tôi để trách móc vì đã không đến đón con tại chỗ tập? Khi thủ lĩnh Faycal khen ngợi sự dũng cảm của tên khủng bố hay là lần đầu tiên Jérôme xuất hiện trong vườn?

Không quan trọng. Tôi chấp nhận cơn điên rồi có tổ chức này bởi nó ngăn không cho tôi chết. Bởi nó sẽ không sai lầm hơn, không tội lỗi hơn sự mù quáng của những kẻ cho phép hấn được tự do thể hiện mình. Bởi nó không hề kém chính đáng hơn nỗi ám ảnh của những kẻ điên cảm thông với số phận những người chết vì họ không còn đủ dũng cảm để

phát biểu ý kiến nữa.

Trong cái thế giới đã bị đảo lộn này, sự điên rồ trú ngụ ở khắp nơi. Con người đã quên mất khả năng phân định, không còn biết phần nào dành cho cảm xúc và chỗ nào để bày tỏ sự cảm thông trong khi đánh giá.

Sự điên rồ của tôi không tồi tệ hơn sự suy đồi nói chung.

JEAN

- Chúng ta có thể có một hướng đi.

Clara cố làm dịu đi cơn kích động của mình. Một nhà báo chuyên nghiệp không được để lộ tình cảm của mình, cô đánh giá. Cô có quyền rung động, đồng ý, nhưng không được tỏ ra bị cảm xúc nhấn chìm. Nhất là trước Éric, con người đầy kinh nghiệm, hình ảnh mà cô mơ ước một ngày được tiếp bước. Trở thành người dẫn chương trình bản tin, đó là khát vọng của cô. Có may mắn được làm việc bên cạnh một người chuyên nghiệp, ông Suma với vẻ quyến rũ kín đáo, giọng nói

âm áp, ánh mắt lo lắng, cô phải học hỏi và trở nên cứng rắn. Vả lại, chẳng phải chính ông Suma đã cho cô mong muốn theo nghề này, khi cô còn là nữ sinh trung học năng nổ và ngưỡng mộ sức thu của ông hay sao? Bây giờ, cô hy vọng ông nhận ra những phẩm chất của cô, trở thành người thầy đào tạo cô, truyền cho cô các kỹ năng để cuối cùng cô vào được trường quay. Dù gì, cô cũng có tất cả những ưu điểm cần thiết, cô luôn nghĩ như vậy: Cô tốt nghiệp một trường báo chí danh tiếng với điểm số xuất sắc và cô cũng khá xinh. Đó là điều quan trọng. Chẳng phải người ta vẫn thấy nhiều đồng nghiệp nữ của cô trở thành ngôi sao nhờ sự kết hợp hoàn hảo giữa khả năng và

sắc đẹp hay sao? Các kênh luôn tìm những nữ dẫn chương trình “người mẫu”, có khả năng làm tăng niềm thích thú của đông đảo công chúng và chiếm trang nhất các tờ báo về người nổi tiếng; khán giả và lượng quảng cáo được đảm bảo. Tất cả mọi biện pháp cần phải được huy động để làm tăng lượng khán giả.

- Bình tĩnh lại nào, cô em yêu quý, Charles trêu chọc cô. Nuốt nước bọt đi, hớp một ngụm không khí và bình tĩnh giải thích điều đó cho chúng tôi.

“Chết tiệt!” cô hằn học. “Mình đã làm điều ngu ngốc. Cô em yêu quý, ông ta gọi mình là cô em yêu quý, cứ như thể mình là một cô trợ lý mới vào nghề chưa

có tên tuổi gì!”

- Tôi đang bình tĩnh, cô đáp, giọng khô khốc, cố gắng thổi vào trong giọng mình dấu ấn của sự chuyên nghiệp.

- Tôi thấy rõ điều đó rồi..., ông mỉa mai.

Clara không phản ứng lại, đành liếc nhanh sang phía Éric. Cô cảm thấy an tâm khi không đọc thấy bất cứ vẻ chế giễu nào trên khuôn mặt ông.

- Trong số hàng trăm cuộc gọi đến, cô giải thích một cách dè dặt, rất nhiều lời làm chứng trùng khớp với nhau. Người ta đã thấy gã vô gia cư này ở khu vực Lyon, gần Villeurbanne. Gã tên là

Jean. Và những người nói nhận ra gã cho biết gã đã biến mất từ nhiều ngày nay.

- Phù hợp đấy! Còn gì nữa không? Suma vừa hỏi vừa đứng dậy.

- Đó là một kẻ nát rượu. Một kẻ quấy rầy hiền lành. Một gã mới đến cách đây vài năm, không rời khỏi chỗ đó và được giúp đỡ chút ít bởi những người buôn bán tại góc phố đó: họ cho gã chút tiền để gã đi uống say ở nơi khác nhưng chấp nhận cho hắn ngủ trên bậc cửa tiệm. Đó là tất cả những gì chúng ta có hiện giờ.

- Không tồi! Hãy kiểm chứng các thông tin này. Chúng ta sẽ gửi một đội đến hiện trường để thu thập lời nhân

chúng.

- Điều đó đã được làm rồi, Clara nói tiếp về tự hào. Tôi đã gọi điện cho đại diện của chúng ta tại địa phương. Anh ta đang lên đường tới đó cùng với một nhóm kỹ thuật.

- Ý tưởng tốt đấy, Éric nói với cô cùng với một cái nháy mắt.

Mạch của cô gái trẻ đập nhanh nhưng cô biết cách che giấu niềm vui và chỉ đáp lại bằng một cái gật đầu nhẹ.

Charles càu nhàu. Ông chẳng mấy hài lòng khi không được hỏi ý kiến trước mọi quyết định. Những người trẻ này không coi trọng tôn ti trật tự và đẩy ông

dần dần ra cửa, nhưng ông có thể nói gì được? Clara là một nhà báo giỏi, hơi non nớt, tất nhiên, nhưng bù lại cô có quyết định tốt và phản ứng hiệu quả.

- Tôi đã yêu cầu đại diện của chúng ta phỏng vấn những người buôn bán và ghi hình lại địa điểm nơi gã vô gia cư đã ở, cô nói thêm. Có vẻ như những chiếc thùng giấy ông ta dùng để trú ngụ và chiếc túi ngủ của ông ta vẫn ở nguyên đó. Một luận cứ nữa khiến ta có thể nghĩ rằng ông ta chính là người chúng ta đang tìm. Một kẻ vô gia cư không bao giờ bỏ lại những tài sản cuối cùng của mình, những phương tiện cuối cùng giúp mình sống sót.

- Và tại sao chúng ta không đến hiện trường? Chúng ta có thể cho quay một số đặc biệt trực tiếp từ Villeurbanne? Isabelle gợi ý.

- Không, quá mạo hiểm! Charles kêu lên. Đó chỉ là một giả thuyết. Hãy tưởng tượng nếu không đúng là người đó, chúng ta sẽ như thế nào?

- Cô không nghĩ là sẽ có một gã ăn mày xông vào giữa chương trình và trách móc chúng ta vì đã chiếm chỗ đó à? Éric vừa thêm vào vừa cười lớn.

Họ cười, sung sướng vì sự thông đồng đó.

- Có thể chúng ta nên gọi cho Bộ

Nội vụ và cho họ thông tin, Isabelle thử đề nghị. Đổi lại, họ có thể thông tin cho chúng ta về những gì cảnh sát có được liên quan đến gã đó. Hẳn là cảnh sát cũng kiểm soát gã, như mọi kẻ vô gia cư khác.

Éric đồng ý.

- Ý tốt đấy. Hơn nữa, điều đó đảm bảo với họ về thiện chí hợp tác của chúng ta.

- Tôi đồng ý, Charles công nhận. Và đồng thời, chúng ta kiểm tra được mức độ đáng tin cậy của họ. Nếu họ để lọt thông tin cho kênh khác, chúng ta sẽ biết cách xử sự thế nào. Tôi thích ý tưởng làm một tin theo kiểu này hơn là

một cái gì đó nặng nề.

~*~

Không khí trở nên nặng nề, sự im lặng đe dọa. Từ hai ngày nay, những kẻ bắt cóc chỉ thi thoảng xuất hiện, để lại một cái khay mà không nhìn hay nói với gã lời nào. Lagdar, trong những lúc ngắn ngủi vào phòng, tỏ vẻ lơ đãng, sử dụng những cử chỉ máy móc như kiểu hắn đang chui vào chuồng của một con vật ghê tởm. Thậm chí Akim cũng không khiêu khích nữa. Và khi gã cố gắng gọi bọn chúng, tên nào cũng lờ gã đi.

Jean tự hỏi điều gì ẩn sau những cách xử sự mới này. Bọn chúng chuẩn bị cho gã chết hay sao? Chúng cố tách khỏi

gã để hạ gã dễ dàng hơn?

Gã gần như cảm thấy tiếc những vụ cãi lộn với bọn chúng. Sự cô đơn, mà không có rượu, trở nên không thể chịu đựng được. Vì gã chống chọi một cách vô ích, những hình ảnh về quá khứ của gã vẫn không ngừng trở lại tấn công gã.

Vợ và con trai đứng trước mặt gã, buộc gã phải đối diện với họ. Họ nói với gã, dồn ép gã với những câu hỏi về những năm tháng sống xa họ. Và gã, ghen ngào vì sự xuất hiện dịu dàng của họ, tham gia vào những cuộc trò chuyện thâm lặng, ngắt quãng chúng, cố quên họ đi trước khi lại chấp nhận họ trở lại trong óc gã. Trong những lời trao đổi vụn

vỡ đó có lần một vài mẫu chuyện cuộc đời gã. Những cảnh tượng mà gã cứ ngỡ đã loại bỏ hoàn toàn ra khỏi trí nhớ lại nổi lên và ngo nguậy dưới mí mắt nhăm nhienne của gã. Một số chỉ thiêu đốt gã một lát, một số khác lại thiêu đốt dữ dội và đau đớn.

Lần đầu tiên từ rất lâu rồi, gã thực sự ở một mình với chính gã.

~*~

Olivier Cholley, phóng viên trẻ với vẻ ngoài chải chuốt, xoáy đôi mắt màu xanh lơ vào mắt một người bán hàng rụt rè và chìa micro ra.

- Ông có chắc chắn không? Ông có

chắc chắn nhận ra người đó không?

Người bán sách lưỡng lự. Ở đó, trước máy quay, những phát ngôn của ông có một tầm quan trọng khác hẳn so với ở quán Cà phê buur điện, khi lớn tiếng tuyên bố với bạn bè xung quanh.

- Vâng...à...không. Thực ra tôi nghĩ đúng là anh ta, nhưng tôi không thể chắc chắn. Phải nói rằng, nhìn trên ảnh, tôi thấy không chắc lắm.

Tay phóng viên nhú đôi lông mày mảnh mai, bực mình vì một câu trả lời mập mờ như thế. Khi đề cập đến chủ đề, ông ta đã tỏ ra quả quyết hơn thế nhiều, chỉ dùng lối nói điều kiện trong những phát ngôn của bản thân mình. Thật ngu

ngốc! Lần duy nhất anh ta được ở vị trí tiên phong cho một thông tin có tầm quan trọng quốc gia, anh ta đã đánh giá sai về người đối diện. Thậm chí không chút may mắn, Anh ta đã chọn ông này vì tính cách ôn hòa, khả năng diễn đạt trôi chảy hoàn hảo. Nhưng trước máy quay, sự chắc chắn của ông ta bỗng nhiên tan chảy. Paris hẳn sẽ không bỏ qua cho anh sự thảm bại này. Anh ta cần phải hành động nếu không muốn mãi mãi bị coi là một phóng viên địa phương không danh tiếng, không năng lực.

Cholley đi tìm người bán hàng lăm điều nhất khu phố và nhận ra ông ta cách đó vài mét, Cau có, tự ái vì không được chọn trả lời phỏng vấn, khoanh tay trên

cái bụng tròn căng, người bán thuốc lá quan sát cuộc phỏng vấn. Trong khi nguyên rửa tay phóng viên đã đánh cắp của ông những khoảnh khắc vinh quang trong khi chính ông là người đã tiếp đón hắn. Ông đã kể cho hắn tất cả mọi điều ông biết trước khi các bạn bè buôn bán của ông kéo tới quán. Thế nhưng hắn ta lại thích chọn lão bán sách hơn. Vì danh tiếng từ nghề buôn bán của lão ta, tất nhiên là thế. Thật bất công! Đồng ý, ông, một tay bán thuốc lá có thể ba hoa và có một vài lỗi tiếng Pháp, nhưng ít ra cũng biết mình đang nói gì! Và còn nữa, ai biết rõ Jean nhất? Ai đã cho anh ta thuốc lá, cho anh ta phiếu ăn? Thật hết sức bất công!

- Đúng là trên các bức ảnh, khuôn mặt của người bị bắt cóc không thực sự rõ nét, Olivier Cholley vừa chữa cháy vừa đi về phía người bán thuốc lá. Vì thế một số người bán hàng muốn tỏ ra thận trọng khi người ta hỏi rằng họ có nghĩ kẻ lang thang mà họ biết và có tên là Jean đúng là người được nhìn thấy trong cuốn băng video của bọn bắt cóc hay không. Nhưng một số khác lại quả quyết hơn, Vậy nên, người bán thuốc lá mà tôi thấy ở đây đã tỏ ra đặc biệt chắc chắn vào sáng nay.

“Miễn là ông ta không đánh vỡ mặt mình.” Cholley nghĩ.

Thực tế là, khi nhìn thấy máy quay

tiền lại gần, người bán thuốc lá đứng yên, nhíu mày lại.

“Khốn kiếp, bọn chúng cướp mất đề tài của mình, lũ ngu! Mình phải cho chúng biết tay.”

- Đây là ông Jean-Francois Hazo, nhân vật quan trọng thực sự của khu phố. Một người nổi tiếng có tấm lòng vàng! Người đã hào phóng tặng những điều thuốc của mình và đôi khi là một bữa ăn cho Jean, kẻ vô gia cư. Nhà Thơ như mọi người ở đây vẫn gọi anh ta.

Đột nhiên trở nên thoải mái, người bán hàng hát cảm lên và nở nụ cười đẹp nhất trước máy quay.

- Ông Hazo, ông nghĩ mình nhận ra người đàn ông bị bắt làm con tin phải không?

- Vâng, tôi chắc chắn! Đó chính là anh ta.

Olivier Cholley thở phào nhẹ nhõm. Những lời nịnh hót lúc nào cũng có tác dụng.

- Tuy nhiên, trên băng hình, như tôi đã nói, khuôn mặt anh ta không hiện rõ lắm?

- Không phải tôi nhận ra bởi khuôn mặt. Mà là bởi quần áo. Anh ta mặc chiếc áo vest và chiếc áo sơ mi mà tôi đã cho anh ta cách đây vài tháng. À mà

khi tôi đưa cho anh ta mặc, chúng lành lặn hơn, tất nhiên.

Tay phóng viên vui sướng.

- Đó là những chi tiết duy nhất giúp ông tin chắc mình nhận ra người này sao?

- Ừm, cũng không quá ít đúng không? Người bán thuốc lá vắn lại với vẻ ngờ vực.

- Tất nhiên, nhưng ông cũng đã nói với tôi về những dấu vết khác.

- Tôi chắc chắn không nói từ dấu vết bởi vì đó là từ của cảnh sát, không phải của người bán thuốc lá. Nhưng đúng là, có những “chi tiết” khác. Ví dụ như,

cách đứng, hơi còng một chút, hình dáng khuôn mặt, độ dài của tóc. Không, nói thực, tất cả đều khớp. Tôi tin vào bản thân mình. Đó chính là Jean.

- Rất tốt. Vậy hãy nói cho chúng tôi về người đàn ông này. Anh ta là ai? Anh ta đến từ đâu? Anh ta có kể cho ông về cuộc đời của anh ta không?

- Không. Đó là một người rất kín đáo, không kể lể gì. Ngược với tất cả những tên nát rượu mà tôi biết, anh ta không bao giờ miêu tả cuộc đời trước đây của mình. Khi không có hơi men, đó là một cậu trai hiền lành, lịch sự, tế nhị. Khi uống rượu, anh ta có ồn ào hơn, anh ta cũng rít lên và gào thét những thứ mà

người ta không hiểu. Những điều ngu
ngốc, những lời chửi rủa, đại loại thế.
Nhưng đó là một gã được. Anh ta tới đây
từ vài năm trước. Chúng tôi ngay lập tức
được lợi, bởi vì anh ta đã đuổi khỏi góc
phố một bọn lưu manh khá hung hăng
những nhiều việc buôn bán. Cái anh
chàng Jean đó có tính cách đáng quý. Và
anh ta biết đánh nhau. Vì thế, để cảm ơn,
chúng tôi giúp đỡ anh ta. Một tách cà
phê nhỏ, một cái bánh sandwich, vài
điều thuốc và thỉnh thoảng là tiền. Điều
duy nhất chúng tôi yêu cầu anh ta là đi
gào thét ở nơi khác mỗi khi anh ta lên
cơ. Và anh ta đã làm vậy. Một gã hiền
lành, tôi khẳng định với anh. Chỉ mới
vừa mất tích hoàn toàn.

- Ông không hề biết chút gì về quá khứ của anh ta ư?

- Không gì cả. Hồi đầu, tôi có hỏi anh ta vài câu, nhưng tôi đã hiểu anh ta không thích thế lắm. Vậy nên tôi tôn trọng lựa chọn của anh ta. Loại người đó, họ có quá khứ đau đớn, người ta thường nói vậy.

- Chúng tôi sẽ lấy lại sóng trong ba mươi giây nữa, Isabelle thông báo cho tai nghe.

Thông báo đó khiến Cholley khó chịu. Anh ta vẫn còn đủ thứ để nói trong vòng hai hay ba phút nữa.

Tại trường quay, Éric khẽ gật đầu.

- Đoạn phỏng vấn tuyệt vời! ông nói với nữ tổng biên tập.

- OK, Olivier. Cảm ơn. Éric khen anh, cô này nói lại vào đường dây nói với người phóng viên địa phương.

Olivier vui sướng đón nhận lời khen và kết thúc cuộc phỏng vấn của mình. Tươi tỉnh trở lại, anh ta trả lại sóng với một nụ cười lớn.

- Như quý vị có thể thấy trong phóng sự vừa rồi, hướng tìm kiếm theo Jean, người vô gia cư, là nghiêm túc. Một hướng đi cũng được các lực lượng cảnh sát nhanh chóng điều tra. Vì thế, chúng tôi cũng đã phỏng vấn cảnh sát trưởng Masse, người chịu trách nhiệm về

khu vực có khu phố nơi Jean sinh sống.
Hãy lắng nghe ông:

“Như với tất cả những người sống lang thang khác, chúng tôi có kiểm tra chứng minh thư của người vô gia cư này ngay khi anh ta đến khu Nhà chóc trời tại Vileurbane. Anh ta tên là Jean Larrive. Anh ta sinh ngày 8 tháng Năm năm 1962 tại Lyon. Anh ta chưa bao giờ gây ra vấn đề gì với người dân quanh đây và vì thế chưa bao giờ làm cho cảnh sát chúng tôi lo lắng. Chúng tôi không có bất cứ thông tin nào khác về người này.”

Suma tiếp lời.

- Quá khứ của người đàn ông này vì thế vẫn còn là một ẩn số. Mà có thể

trong câu chuyện cuộc đời anh ta ẩn chứa những lý do khiến anh ta bị bắt cóc. Trừ khi anh ta bị bọn bắt cóc chọn một cách ngẫu nhiên. Ý kiến của ông, thưa ông Jacques Lumbroso?

Một phóng viên xuất hiện trên màn hình.

“Trước tiên, chúng ta cần giữ nguyên tắc thận trọng. Chúng ta không hoàn toàn chắc chắn con tin đó là Jean Larrive. Chúng ta hãy bằng lòng với việc phân tích các lý do khiến một người vô gia cư, dù đó là ai, bị bọn khủng bố Hồi giáo bắt cóc. Một lý do liên quan tới quá khứ của anh ta? Cá nhân tôi thì không tin vào điều đó. Trong trường hợp đó, bọn

bắt cóc đáng ra phải cho chúng ta biết động cơ hành động của chúng bởi các động cơ sẽ biện minh cho hành động. Vậy thì, một người vô gia cư bị bắt cóc một cách ngẫu nhiên ư? Tôi cho là như vậy. Nếu không, làm sao hiểu được những bức thông điệp kỳ lạ được bọn bắt cóc gửi tới. Quý vị hãy nhớ lại: “Giá trị của người đàn ông này là gì?” bọn chúng hỏi trong bức thư duy nhất gửi tới kênh của chúng ta ngày hôm đó. Một chút gì đó như là bọn khủng bố muốn thông qua câu hỏi đó để truy vấn chúng ta về đạo đức của nền dân chủ chúng ta đang sống. Đâu thực sự là “giá trị” của một hệ thống chấp nhận việc có một số thành viên phải chìm trong nghèo đói? Bởi vì, như quý

vị đã biết. đối với những người Hồi giáo, dân chủ là một trò lừa đảo. Trong con mắt của họ, lấy có để đảm bảo tự do, tổ chức của chúng ta đã tạo ra những bất công. Các người chỉ trích đức tin của chúng tôi, các người thấy rằng luật Sharia bất công, nhưng các người có thực sự ý thức về sự tự do quá trớn trong xã hội của các người? Đó dường như là những gì bọn bất cóc muốn giải thích cho chúng ta về kẻ vô gia cư này. Trong trường hợp đó, nếu quý vị công nhận, danh tính và cuộc đời của người đàn ông này không mấy quan trọng.”

Éric Suma cảm ơn phóng viên và tiếp tục mạch của bản tin.

- Hàng trăm người lại muốn nhìn nhận vấn đề này ở mức độ đơn giản, và một điều không thể tin nổi, họ đã gửi cho chúng tôi những tấm séc hoặc đã hứa qua điện thoại hoặc qua trang web của chúng tôi là sẽ gửi tiền. Vì thế, nếu câu hỏi của bạn bắt cóc con tin là muốn biết khoản tiền người dân Pháp sẵn sàng trả cho một người không quen biết, một kẻ không giá trị theo quan điểm của xã hội tiêu thụ, câu trả lời hôm nay là... 200.000 euro! Một câu trả lời gây lập tức thể hiện ý nghĩa sâu sắc về tình đoàn kết.

Nhà báo dừng lại một chút để số tiền vừa được thông báo in hằn vào tâm trí người xem.

- Đó là những gì mà chúng tôi có thể nói lúc này, ông kết luận. Chúng tôi sẽ thông tin cho quý vị những diễn biến tiếp theo của vụ việc không thể tin được này trong những bản tin sắp tới. Bây giờ là các tin tức khác.

Trước bàn điều khiển, Charles thở dài.

- Đây là điều mà tôi nghĩ chúng ta đã sai lầm. Khi nói về sự việc theo kiểu này, chúng ta đã xúi bẩy khán giả xem truyền hình gửi tiền cho chúng ta.

- Vâng, và số tiền ấy sẽ không bao giờ sử dụng để trả tiền chuộc, Clara thêm vào. Chính phủ sẽ không bao giờ chấp nhận chuyện ấy. Nhưng, mục đích của

Éric là gây sự chú ý. Trong lúc này, nó có vẻ không diễn biến quá tệ.

- Tất nhiên, nhưng chúng ta đang vượt quá giới hạn nhiệm vụ duy nhất của chúng ta: đưa tin.

- Đó không phải là điều mà chúng ta đã làm từ đầu vụ này hay sao?

Charles chiếu cái nhìn xanh lơ vào người mà ông vẫn chỉ coi như một cô nhóc. Sự thủ đoạn của thể hệ này khiến ông lo lắng. Cô ta biết rõ những nguyên tắc đạo đức nghề nghiệp nhưng thường xuyên thích vi phạm vì những lý do thật chính đáng: khan giả và danh tiếng.

~*~

Bộ trưởng Bộ Nội vụ ra hiệu và Frédéric Lesne tắt tiếng vô tuyến đi.

- Câu chuyện về những khoản tiền quyền góp này không làm tôi thích thú chút nào. Cứ như thể dư luận đang đàm phán với bọn bắt cóc về số tiền chuộc vậy! Chúng ta không có bất cứ đầu mối liên lạc nào, không có hướng đi nào, không gì cả, thế nhưng người ta đã nói về những khoản tiền khổng lồ, điều này không thể chấp nhận được. Liệu bọn bắt cóc có thao túng chúng ta để đẩy chúng ta đến chỗ thương lượng theo ý chúng hay không? Anh nghĩ sao?

Bộ trưởng quan sát Frédéric Lesne.

- Có hay lựa chọn cho chúng ta, viên cố vấn truyền thông lưỡng lự, Thứ nhất: Chúng ta thuyết phục Eric Suma ngăn chặn việc gửi tiền bằng cách giải thích rằng chính phủ không thể sử dụng số tiền ấy dù trong trường hợp, rất hiếm khi xảy ra, chúng ta chấp nhận thương lượng. Thứ hai... cứ để cho phong trào này lan rộng. Dù sao, đây cũng là phong trào quần chúng dựa trên một giá trị mạnh mẽ, tình đoàn kết. Một giá trị mà người ta cứ trách chúng ta không chú ý tới. Nếu chúng ta thành công trong việc giải thoát con tin mà không cần tới sự trao đổi nào, dù là nhỏ nhất, chúng ta sẽ là những anh hùng và hơn nữa là những nhà quản lý xuất sắc bởi vì chúng ta sẽ

đề nghị trả lại tiền cho những người gửi tặng hoặc chuyển khoản tiền quyên góp của họ cho một tổ chức hỗ trợ các nạn nhân của khủng bố. Và nếu chúng ta phải thương lượng, chúng ta sẽ nói rằng đó là để đáp lại nguyện vọng của người dân Pháp. Và đó, một mũi tên trúng hai đích: việc chúng ta không thể giải quyết vụ việc khác đi ngoài cách liên hệ với bọn bắt cóc sẽ trở thành dấu hiệu cho thấy chúng ta biết lắng nghe những mong mỏi của dân chúng. Tóm lại, chúng ta vẫn thắng.

Bộ trưởng đứng dậy và đi lại trong văn phòng, hai tay chắp sau lưng, cân nhắc hai giả thuyết bằng quan điểm chính trị của ông nhiều hơn là bằng tình cảm cá

nhân, hai giả thuyết khiến ông phải chọn lựa.

- Được rồi, cứ để họ làm.

- 300.000 euro! Clara loan báo âm ỉ khi vào trong văn phòng của Charles.

Éric huýt gió một tiếng và Isabelle mở to đôi mắt để thể hiện sự ngạc nhiên của mình.

- Và nó sẽ không dừng lại ở đó. Cứ theo nhịp độ tiến độ về thể này, chúng ta sẽ đạt được gấp đôi trước cuối tuần.

- Thật không thể tin được...nữ tổng biên tập thì thầm.

Charles nhún vai.

- Chúng ta đang chứng kiến một điều phi lý hoàn toàn. Những tên bất cóc không danh tính, một con tin vô danh không tài sản, không danh tiếng, một bức thông điệp kỳ bí và dư luận quần chúng hào hứng. Và chúng ta, ở giữa... Tôi nhắc lại với các anh: chúng ta đang chơi một trò chơi cực kỳ nguy hiểm. Nó có nguy cơ vượt tầm chúng ta trong khi chúng ta chẳng kiểm soát được gì nhiều.

Isabelle đồng ý:

- Tôi đồng ý với anh. Chúng ta đều bị giằng xé giữa niềm vui được ở trung tâm vụ việc và thu được lợi nhuận về mặt truyền thông và nỗi sợ hãi bị kết tội

ngay ngày mai vì đã hành động vô trách nhiệm.

Éric đứng dậy.

- Chúng ta có được lựa chọn không? Các thông tin đến chỗ chúng ta, chúng ta xử lý chúng và gửi chúng cho người nhận. Chúng ta nằm ở trung tâm của hệ thống.

- Ok, Charles khó chịu, nhưng ai là đầu não? Ai chỉ huy?

- Tất nhiên là chúng ta bị điều khiển, Suma đáp, cảm thấy bị chạm tự ái. Nhưng khi chúng ta đọc những bức điện gửi từ điện Elysée^[1], khi chúng ta phỏng vấn Tổng thống hay Thủ tướng theo yêu

cầu của họ, anh nghĩ chúng ta được tự do hơn sao? Chúng ta đều là những người trung gian đưa tin trong trường hợp đó!

[1. Dinh tổng thống Pháp.]

- Anh thấy đấy, điều khác biệt đó là chúng ta không biết ai là những người gửi thông tin đi, mục đích của họ là gì nhưng chúng ta lại làm nảy sinh ra một hiện tượng không thể kiểm soát nổi.

Isabelle thở dài, hết sức khó chịu.

- Nghe này, chúng ta sẽ không tiếp tục cuộc tranh cãi bất tận về việc ai điều khiển ai. Chúng ta đều ý thức được những nguy cơ và thách thức, và đều đồng ý sẽ tiếp tục, phải không? Tôi cũng

đã từng sợ hãi lúc ban đầu, nhưng rồi tôi đã tìm ra một lý do. Nhất là khi chúng ta không phải những người duy nhất bị liên lụy: tất cả các đồng nghiệp đã hòa theo chúng ta. Nếu có chuyện gì, ai có thể ngang nhiên tấn công chúng ta được chứ?

- Đúng thế, Clara công nhận. Một số thậm chí còn đi xa hơn. Hãy nhìn những cái tát này.

Cô nhà báo trẻ chìa ra hai tờ báo. Ở một tờ, trọn một trang là hình ảnh mờ mờ chụp lại từ video về con tin trên nền trắng kèm theo câu: “Theo bạn, giá trị của người đàn ông này là gì?” Ở một tờ khác, một cái tát theo hướng kêu gọi: “Còn bạn, bạn sẵn sàng làm gì để giải

thoát người vô gia cư này??”

Và đề nói rõ hơn:

- Họ đề nghị thẳng thừng với độc giả hãy gửi tiền tới tòa soạn của họ. Chúng ta không bao giờ thẳng tuột như thế.

- Ít ra thì cũng không bao giờ lộ liễu như thế, Charles chữa lại.

- Và những khoản tiền quyên góp đó sẽ ra sao? Ai sẽ tiếp nhận nó? Ai sẽ đảm bảo nó được sử dụng đúng mục đích?

Charle làm một động tác cho thấy ông không có câu trả lời.

- Những tấm séc gửi đến đây được tập trung cho một cái kết của ban giám đốc, Isabelle giải thích.

Đúng lúc đó, một ánh tinh quái xuất hiện trong cái nhìn của Éric.

- Chúng ta có chủ đề cho số sắp tới.

Ba đồng nghiệp nhìn ông, ngạc nhiên.

- Chúng ta sẽ đưa ra vấn đề cất giữ và bảo vệ số tiền này. Khi đặt ra vấn đề nền tảng này, chúng ta có thể có được một ví trí hợp đạo lý hơn.

- Tuyệt vời! Clara kêu lên.

Éric nở nụ cười tươi nhất với cô.

- Chúng ta có thể chỉ định nhân viên của tòa án hay gợi ý lập ra một cơ quan có thẩm quyền kiểm soát, Isabelle lại reo lên. Và cũng có thể phỏng vấn những người quản lý các tổ chức từ thiện và một đại diện của Bộ Kinh tế về chủ đề này.

- Charles, Éric nói xen vào. Ý kiến của anh thế nào?

Người phóng viên lão luyện nhún vai.

DANIEL

Chiếc limousine đen dừng trước quán rượu. Bên trong, Moktar đón chào tôi với một nụ cười giả tạo.

- Đây là một cuộc gặp quan trọng. Tôi đánh cược uy tín của tôi đây, hẳn ta nói để biện bạch cho thái độ của mình.

- Tôi cũng căng thẳng mà, ông thấy đấy.

Tôi thấy tim mình đập dữ dội và hai chân rung lên vì những cơn run không thể kiềm chế được. Một luồng điện chạy dọc cột sống khiến cơ thể tôi nhạy cảm

với mọi sự cảm nhận. Tôi có cảm tưởng có thể đếm từng sợi lông, từng sợi tóc của mình, thấy từng lỗ chân lông hút dưỡng khí không thể thiếu để tôi bình tĩnh trở lại. Tôi biết những triệu chứng ấy. Đó là những thứ xâm chiếm tôi trước mỗi vụ trộm, trước mỗi hành động xấu xa, hai mươi năm về trước. Nhưng nếu hồi đó, cái cảm giác kỳ lạ này giống như một niềm thích thú tốt độ thì giờ đây nó lại là cảm giác khó chịu khủng khiếp. Một nỗi lo sợ âm lạnh xuyên thủng tâm trí tôi và bị tôi đổ lỗi cho tầm quan trọng của cuộc chiến tôi phải tiến hành.

Trên suốt quãng đường, Moktar im lặng, nhìn đám đông hỗn độn qua cửa kính. Điều bộ của hắn làm tôi bối rối.

Thực sự hấn lo sợ điều gì? Tôi chờ đợi hấn trấn an tôi, chuẩn bị cho tôi về cuộc gặp gỡ, cho tôi vài lời khuyên, nhưng sự im lặng của hấn làm tôi lúng túng.

Khi chúng tôi đến trước ngôi nhà, gã tài xế mở cửa xe cho chúng tôi. Khi ra khỏi xe, tôi đã cố quay lại nhìn cửa sổ phòng khách sạn tôi ở, nhưng một vệ sĩ đã tiến tới. Hấn bắt tay Moktar, chào tôi bằng một cái gật đầu và nói vào chiếc micro hấn mang ở cổ điều gì đó với một người đối thoại vô hình.

Cổng hé mở. Chúng tôi bước dọc theo một lối đi. Tôi có cảm giác đã từng đến đây bởi vì tôi biết từng bụi cây, từng đồ vật trang trí do đã từng nhiều lần

tưởng tượng chuyển đi này trong đầu.

Hai tên vệ sĩ dẫn chúng tôi vào trong nhà. Ánh mắt dữ tợn của chúng chăm chăm chĩa vào tôi và tôi hy vọng chúng không đọc được điều gì.

Một trong hai tên ra dấu hỏi Moktar.

- Tôi đảm bảo cho anh ta, Moktar tuyên bố.

Tôi đã đoán đúng. Bọn chúng sẽ không lục soát tôi. Và, dù cho có lục soát theo quy định, chúng cũng sẽ có rất ít cơ hội phát hiện ra vũ khí của tôi, đã được ép chặt vào hạ bộ, tôi thở phào.

Một người đàn ông đến gặp

Moktar. Họ ôm hôn nhau, trao đổi bằng tiếng Ả Rập và để mặc tôi.

- Tôi để anh lại một lát, Moktar nói với tôi. Tôi có vài việc phải làm với thư ký của thủ lĩnh. Tôi sẽ gặp lại anh sau.

Hai tên vệ sĩ dẫn tôi vào trong một căn phòng được trang trí bằng những nội thất theo phong cách phương Đông, một kiểu phòng chờ. Tôi ngồi xuống. Những gã to lớn đứng trước mặt tôi không nói một lời. Tôi chưa kịp lấy lại tinh thần thì một cánh cửa khác đã mở ra. Tôi chờ đợi Moktar xuất hiện nhưng, đột nhiên, tôi lão đảo: tên thủ lĩnh dừng lại ở ngưỡng cửa. Tôi biết rõ từng đường nét

trên khuôn mặt hấn vì đã thường xuyên chạm mặt hấn trong những cơn ác mộng, Những khối thâm màu tạo bởi hai con mắt, đôi lông mày rậm và bộ râu của hấn dường như muốn chiếm nốt những khoảng trống cuối cùng của da thịt còn hiện ra. Đôi mắt hấn mỏng, mím vào như thể chúng đang kiềm chế một lời chửi rủa. Ánh mắt hấn lạnh lợi, tinh anh, dò xét tới kỹ càng,

Đột nhiên, óc tôi nhũn ra, nỗi sợ hãi của tôi tan biến và tôi trở thành một chiến binh bị cuốn theo nhiệm vụ của mình.

- Vui mừng chào đón anh, mục tiêu của tôi cất lời chào trước khi ngồi xuống

chiếc ghế đối diện mà không bắt tay tôi.

Tên thủ lĩnh mặc một chiếc áo dài màu trắng khiến hắn trông có vẻ thấp và đậm người hơn thực tế.

Tôi không trả lời hắn, do đang bị ám ảnh bởi khẩu súng lục áp sát vào hạ bộ của mình, bởi hành động mà tôi phải hoàn thành. Tên thủ lĩnh ra dấu cho bọn vệ sĩ và chúng lui đi, tạo điều kiện thuận lợi cho việc hành quyết hắn.

- Chúng ta sẽ bắt đầu mà không có ông El-Fassaoui, hắn ta giải thích. Ông ta đã khoe khoang với tôi về các phẩm chất của anh.

- Chúng tôi đã có phi vụ tốt đẹp

cùng với nhau.

Giọng nói của tôi khiến tôi ngạc nhiên. Tôi đã không tư duy câu nói đó, không nói ra nó, nó tự phát ra, như thể tôi tự động hành động. Các giác quan của tôi dường như đang được điều khiển bởi một phần bộ não đã thoát khỏi mọi ý chí.

- Điều mà tôi mong đợi ở anh rất đặc biệt, anh cần phải hiểu điều đó... Nhưng thú thật với anh rằng tôi không tin một người phương Tây có thể thực sự phục vụ cho lý tưởng của tôi. Mọi chuyện đều hết sức phức tạp. Bởi vì đây là vấn đề các giá trị. Mà tôi ngờ rằng các giá trị của anh không tương thích với những giá trị của tôi, thậm chí tôi cũng

không chắc anh có thể hiểu tôi chứ đừng nói đến bảo vệ tôi.

- Vậy thì tại sao lại gọi đến tôi?

Hắn dừng lại để suy nghĩ, đầu hơi nghiêng đi một chút.

- Bởi vì Moktar đã nói với tôi rằng tiền là thứ quan trọng nhất đối với anh, thậm chí chắc chắn còn là giá trị duy nhất đối với anh, hắn giải thích. Đó là điều tôi không bao giờ hiểu nổi nhưng tôi biết là nó có tồn tại ở những người phương Tây. Và tôi có đủ tiền để khiến anh thấy hào hứng.

- Vâng, tiền...

Tôi để lửng câu nói, như là để

thừa nhận giá trị lời nói của hắn nhưng trên hết là để tránh trả lời quá mạnh mẽ. Tôi cần tiết kiệm thời gian. Trong tâm trạng của tôi bây giờ, tôi biết mình không thể hành động chính xác. Tôi cần làm dịu đi mạch đập của mình, cung cấp oxy cho não, làm chậm nhịp tim của mình lại. Một mẫu ý thức giữ tôi lại trong vai diễn của mình để người chiến binh có đủ thời gian chuẩn bị cuộc tấn công.

- Tôi yêu tiền, đúng vậy. Tiền cho phép thực hiện các dự định, các ước mơ. Và tôi có rất nhiều ước mơ...

- Ước mơ chính là thứ tạo nên đặc trưng của người phương Tây. Hệ thống của các anh được xây dựng quanh những

ham muốn bản năng của con người. Dục vọng và sự thèm muốn là những động cơ của nó. Bình thường thôi, vì dù sao các anh cũng nghĩ rằng sự tồn tại ở cái thế giới thấp kém này là mục đích cuối cùng, và rằng thiên đường có thể mua được bằng đô la hay euro. Chúng tôi thì khác, những người Hồi giáo trung thành với luật lệ của Đảng Tiên Tri, chúng tôi chỉ coi tiền là một phương tiện, trong số các phương tiện khác, để đạt được mục đích của chúng tôi.

- Mục đích của các ông?

- Tập hợp tất cả những người Hồi giáo, trung thành với luật lệ của Đảng Tiên Tri, Cộng đồng Oumma yêu dấu và

đáng quý. Thiết lập một nhà nước Hồi giáo giữa lòng thế giới Hồi giáo để mọi tín đồ có thể sống với đức tin của họ và có được vị trí của họ ở thế giới bên kia. Thế giới thực sự.

Hắn tô vẽ thêm kế hoạch của mình, cho tôi xem một phiên bản đã được làm sạch, không hề có bạo lực. Tôi tìm cách kiểm soát các cơ trên mặt mình để không để lộ ra những bằng chứng phạm tội, những tình cảm, những hành động mà tôi ấp ủ.

Không còn chút mong muốn nghe thêm những lời đả kích, tôi lợi dụng lúc hắn lấy hơi để hỏi.

- Thế làm sao một người như tôi

có thể giúp ông đạt được những mục đích đó?

- Vấn đề không phải như thế. À mà... không phải trực tiếp. Tôi cần anh đề... đề cập tới một vấn đề khác.

Hắn ta tập trung một lúc, gần như nhắm mắt lại, tìm những từ chính xác.

- Mọi chuyện rất đơn giản: trong mắt người phương Tây, tôi là một con quỷ. Một kẻ ác độc sẵn sàng làm điều tệ hại nhất để đạt được những mục đích của mình. Đối với một số người Hồi giáo, tôi là người được tôn trọng, kính sợ, thậm chí được ca tụng. Vì thế, tôi muốn thu hẹp khoảng cách giữa hai cách nhìn nhận đó. Tôi muốn giới truyền thông phương

Tây hiểu được những thông điệp của tôi để có thể truyền nó đi. Một phần dư luận đã tỏ ra đón nhận những lý lẽ của tôi. Không phải những việc làm của tôi, tất nhiên, nhưng nhiều người nhận ra tính nhân đạo ẩn dưới những lời nói của tôi.

Hắn không hề nhúu mày khi tuôn ra những lời nói trái sự thực, hắn tin rằng cái từ “nhân đạo” là phù hợp với tính chất cuộc chiến của hắn. Tôi cố đẩy lùi một cơn rùng mình, nhưng hắn đã nhận ra sự lúng túng của tôi.

- Là từ “nhân đạo” làm cho anh phản ứng phải không? Tuy nhiên, đó chính xác là nền tảng cho hành động của tôi, bạn thân mến. Hiển nhiên là từ này

không mang cùng một ý nghĩa trong thế giới của tôi và anh. Người phương Tây nhìn nhận nó như một thứ mang cái nhìn lý tưởng về thế giới bởi vì nó kêu gọi lòng tốt của con người, sức mạnh của sự thương cảm mà Chúa Jesus đã truyền cho con cháu của mình. Một quan niệm đẹp, đương nhiên, nhưng gây thơ khủng khiếp bởi vì nó nhằm xóa đi ranh giới giữa cái tốt và cái xấu nữa, cho rằng những sai lầm, tội lỗi và tội ác là kết quả từ sự yếu đuối của con người, biện hộ cho những điều ấy, tha thứ cho chúng để dẫn dắt con người, coi như đã hiểu ra, thể hiện lòng tốt của mình. Chính vì điều đó mà người phương Tây mới yếu đuối: người ta từ chối phán xét, trừng phạt, chiến đấu.

Người ta thích động lòng trắc ẩn, thích khiến người khác tin rằng họ hiểu. Người phương Tây không suy nghĩ nữa, họ cảm thấy tội lỗi. Họ không kết tội nữa, họ thấy thương hại. Và tất cả điều đó là một sự đạo đức giả khổng lồ. Bởi vì, thêm vào đó, họ còn chế ngự, xâm lược, hành hạ, bỏ đói, giết chóc những dân tộc không giống với họ. Sự thương hại, lòng từ thiện, những nhiệm vụ nhân đạo cho họ cảm giác thanh thản cần thiết để hoàn thành những vụ giết chóc của chính họ.

Hắn ngừng lại, nhìn ra cửa sổ, nghỉ ngơi một lát trước khi tiếp tục.

- Chủ nghĩa nhân đạo của tôi là chủ nghĩa nhân đạo được Đấng Tiên Tri

truyền lại. Nó nhằm làm cho luật lệ của Ngài trở thành thứ giải thích cho thế giới. Luật Sharia là phương tiện duy nhất làm dịu đi sự biến chất về mặt đạo đức. Tất cả các giá trị nền tảng của nhân loại đã bị làm lạc. Khiêu dâm thế chỗ cho tình yêu, quan hệ vụ lợi thay cho tình anh em bằng hữu, tiền bạc và quyền lực thay cho sự công bằng. Người đàn ông ngày nay phải quy lụy, phụ nữ bị chà đạp, trẻ em bị lạm dụng. Chủ nghĩa nhân đạo của tôi nhằm trở về một giá trị đạo đức có khả năng trả lại cho mỗi cá nhân phẩm cách của họ.

- Bằng cách giết những người khác à?

Câu hỏi đã vụt ra từ sâu thẳm tâm trí tôi, được cơn giận dữ đang ngấm ngầm nhấn chìm tôi, làm nóng cơ bắp của tôi, làm quặn thắt bụng tôi, cuốn đi. Những lời nói của hắn đã chọc thủng cái vỏ bảo vệ tôi đã tạo cho mình trong khi chờ đợi thời cơ thuận lợi để hành động. Tôi có thể rút vũ khí của mình ra và hạ gục hắn nhưng, ngược đời thay, tên thuyết giáo của địa ngục lại khiến tôi bị cuốn hút. Nói thực ra là hắn khiến tôi tò mò. Vì thế tôi muốn nghe hắn, hiểu xem hắn che giấu sự điên loạn của mình đằng sau những lời lẽ nào.

Hắn không phản ứng. Âm sắc trong giọng nói của tôi chắc chắn đã để lộ sự hung hãn của hắn nhưng, nếu có như vậy,

hắn cũng vờ như không nhận thấy điều đó.

- Đúng, bằng cách giết những người khác, hắn trả lời điềm tĩnh. Bởi vì đây là một cuộc chiến. Bởi vì chúng tôi không còn khả năng nào khác. Cuộc chiến này là do những thế lực phương Tây khơi nguồn, được dân Do Thái và Cơ Đốc giáo trợ giúp.

- Nhưng chiến tranh nghĩa là một đội quân chống lại một đội quân khác. Không phải một đội quân chống lại những người vô tội!

Cả lần này nữa, tôi đã không thể kiềm chế bản thân. Thậm chí, tôi tin mình đã nhìn thấy một nụ cười thoáng qua trên

gương mặt hán. Hấn cụp mắt xuống và tìm lời lẽ.

- Những gì anh nói minh họa chính xác vấn đề khiến tôi cần tới anh. Chúng ta nói chuyện với nhau về những vấn đề nghiêm trọng, tuy nhiên chúng ta lại không thể hiểu nhau, bởi vì những từ ngữ đó không mang cùng một ý nghĩa. Vô tội ư? Đội quân ư? Chiến tranh ư? Chẳng ai là vô tội cả. Tất cả cư dân phương Tây tạo thành một đội quân. Họ bỏ phiếu bầu ra chính phủ, tức là họ công nhận những lựa chọn chính trị, những lựa chọn quân sự của các chính phủ, tức là họ chấp nhận sự lầm lạc của các giá trị mà truyền thông, bằng tiền của những người đứng đầu nhà nước, áp đặt cho họ. Chẳng

có nạn nhân nào cả, chỉ có những chiến binh. Một số người hăng hái hơn những người khác, thể thôi.

Những lời nói của hắn cuối cùng cũng đã đánh bật cơn căm giận của tôi. Từ tận đáy lòng tôi, nó phun trào ra, một nguồn mãnh liệt đã bị kìm nén từ quá lâu.

Đột ngột tôi đứng dậy, cho tay vào trong quần và rút ra vũ khí của mình.

Tên thủ lĩnh, thản nhiên, nhìn tôi với vẻ bình tĩnh, không cần biết đến nòng súng của tôi đang chĩa vào mặt hắn.

- Con trai tôi không thuộc đội quân nào hết! Con trai tôi không bỏ phiếu! Nó không phải một chiến binh nhưng nó đã

bị tan xác vì một trong những quả bom của ông! Mục đích nào biện minh cho điều này? Mục đích nào cho phép phá hoại một gia đình? Cuộc chiến nào cho phép điều tàn bạo này?

Tôi không gào lên. Những từ ngữ của tôi tuôn ra qua kẽ răng. Tôi muốn những lời nói phải diễn tả được nỗi đau của tôi, của Betty và của Pierre, chúng trở thành những giọt axit bắt tung tóe lên khuôn mặt và linh hồn hấn.

Nhưng hấn không biểu lộ một cảm xúc nào cả. Tệ hơn, hấn dường như không chút ngạc nhiên về diễn biến của cuộc gặp gỡ này. Cứ như thể hấn đã chờ đợi cảnh tượng này hoặc đã chứng kiến

nó nhiều lần rồi.

- Những đứa trẻ ngã xuống dưới súng đạn của đế quốc Mỹ và quân Do Thái cũng đã để lại những người mẹ, người cha gào khóc, hấn buông ra ngắn gọn. Nhưng với các anh, cuộc sống của một đứa bé Ả Rập hay một đứa bé da đen không có cùng giá trị với một đứa trẻ da trắng.

Khẩu súng của tôi vẫn chĩa vào má hấn. Canh chừng bọn vệ sĩ tới, tôi sẵn sàng bắn nếu như chúng ập đến. Nhưng những lời trao đổi của chúng tôi không đánh động bọn chúng.

- Ông sử dụng đúng những cách thức của những kẻ bị ông lên án, thậm chí

còn tệ hơn họ, tôi thật muốn nhổ thẳng vào mặt hắn. Từ căn hộ xa hoa của ông, ông chỉ huy một đội quân những con rối mù quáng vì những lời hứa về một thiên đường mà ở đó họ sẽ được đón tiếp như những anh hùng. Ông không hề biết gì về điều xấu xa mà chính ông đang làm. Ông không nghe thấy tiếng hét đau đớn của các gia đình khi họ mất đi một đứa con, một người thân. Ông không thể hiểu nỗi đau khi phải đi bên cạnh một cỗ quan tài nhỏ xíu, và chôn nó vào lòng đất! Ông không hình dung được, dù chỉ một giây, cái cảm giác khi biết rằng sẽ không bao giờ được nghe thấy giọng nói của con mình, không bao giờ nó đón mình trước cửa nhà nữa, không bao giờ nó chạy tới

nép trong vòng tay mình nữa. Ông không cảm nhận được nỗi đau đớn là thế nào khi nghĩ về những ngày, những tuần, những năm đông đầy sự vắng mặt của nó. Ngày về một tương lai hoàn toàn không có nó. Ông chỉ là một tên điên dùng một bài diễn thuyết mang tính tôn giáo để tiến hành những vụ giết chóc của mình. Ông cũng không hơn gì những kẻ mà ông căm hận.

- Anh nhầm rồi, Daniel. Tôi biết tất cả những điều đó, hấn ta trả lời bằng một giọng không âm sắc. Tôi đã mất đi vợ và các con mình. Một quả bom của Mỹ, ném xuống ngôi làng của tôi tại Afghanistan. Vợ tôi, hai con trai tôi và một đứa con gái.

Những lời nói và những hình ảnh đến xáo trộn tâm trí tôi. Tôi nhìn thấy một ngôi nhà bị phá hủy, những hình hài đen cháy. Tôi nhìn thấy hân kêu khóc giữa đồng đồ nát.

- Ông nói dối! Ông đang cố thoát khỏi cái chết đang chờ đợi ông, bởi vì tôi sẽ giết ông. Tôi nghĩ đến điều này đã lâu rồi. Thậm chí, tôi sống cũng chỉ vì điều đó.

- Tôi không nói dối. Tôi không sợ chết. Thực ra thì tôi đợi nó từ lâu rồi. Nhưng tôi biết anh sẽ không giết tôi. Anh không phải là một tên sát nhân, Daniel.

Hai đầu gối tôi khụy xuống, hai

chân run lẩy bẩy. Tôi không chịu để nỗi nghi ngại chọc thủng tinh thần mình.

- Hôm nay, tôi sẽ trở thành sát nhân. Cuộc sống của tôi không còn ý nghĩa gì nữa. Chừng nào ông còn sống, nó sẽ không thể có ý nghĩa.

- Anh nghĩ rằng Jérôme muốn nhìn thấy anh hành xử như thế này ư?

~*~

Tôi loạng choạng. Ngay lập tức, các cơ bắp của tôi rã ra và tay tôi không còn chịu được sức nặng của khẩu súng nữa.

- Làm thế nào...

Tôi không thể nói được. Những từ ngữ chảy ra trên đầu lưỡi tôi, tan biến trong hơi thở gấp của tôi.

- Tôi biết tất cả về anh, Daniel Léman. Bởi từ nhiều ngày nay chúng tôi đã theo dõi anh. Khách sạn Bristol báo cho chúng tôi về một vị khách kỳ cục đã ghi chép những điều liên quan đến tôi. Anh không kín đáo cho lắm. Một trong các nhân viên của họ là tín đồ trung thành. Chúng tôi có rất nhiều người như vậy trong khu này. Tiếp đó, chúng tôi đã dựng lại được câu chuyện của anh. Chúng tôi nhanh chóng hiểu ra rằng anh quyết định sẽ trả thù cho điều đó. Tất cả chỉ còn là đoán xem trả thù bằng cách nào. Chúng tôi nghĩ đến một cuộc tấn

công thuần túy, vào một ngày giảng đạo. Vì thế, tôi không ra khỏi nhà nữa. Người của tôi theo anh, nhất là từ sau các cuộc gặp gỡ của anh với Moktar. Tuy nhiên tôi đánh giá cao sự tinh vi trong chiến lược của anh, dù cho rất liều lĩnh và mạo hiểm. Hãy biết rằng anh không bao giờ có thể tiếp cận tôi bằng cách này. Anh nghĩ rằng chúng tôi thực sự để cho anh tới gần tôi mà không xác minh danh tính của anh ư? Anh là một người thông minh, Daniel, nhưng nỗi đau đã làm anh mất hết cả óc thực tế. Anh đã mắc phải những lỗi đánh giá sơ đẳng. Tuy nhiên, khi tôi hiểu ra anh đã quyết định tiếp xúc với tôi, thay vì chờ đợi anh hành động thì tốt hơn hết là thúc đẩy cuộc gặp. Tôi đã báo

cho Moktar về những ý định của anh và đề nghị anh ta sắp xếp... cái gọi là cuộc gặp gỡ này.

Rã rời, tôi không thể làm bất cứ một cử chỉ nào, dù là nhỏ nhất. Tâm trí tôi bị chiếm lĩnh bởi những hình ảnh, những từ ngữ, những cảm xúc không thể phân loại hay điều khiển được. Tất cả những ngày tháng đã bỏ ra để lên kế hoạch, để tưởng rằng mình tinh ranh hơn, thông minh hơn, không thể thất bại... Tôi là một thằng ngu, bị hạ nhục và bắt lực.

- Tại sao ông không giết tôi? Sao lại để tôi đến tận đây tìm ông?

- Lòng nhân đạo của tôi, hấn vừa trả lời vừa khoát nhẹ tay. Tôi có hy vọng

rằng cuối cùng anh sẽ từ bỏ kế hoạch của mình. Tôi thậm chí vẫn hy vọng điều đó cho đến tận lúc anh rút vũ khí ra. Tôi muốn những lời của tôi làm anh cảm động, giúp anh hiểu động cơ của tôi. Nhưng không, anh cứ phải diễn vai của mình đến tận cùng.

Một cái giật mình của lòng kiêu hãnh đã giúp tôi nâng khẩu súng lục của mình lên.

- Nào, Daniel, anh nghĩ chúng tôi sẽ không bao giờ dám để anh vào với một khẩu súng đã nạp đạn ư!

Khuôn mặt hấn vẫn luôn bình thản và giọng nói dịu đi, như thể hiện lòng thương hại đối với sự ngây thơ của tôi.

- Người của tôi đã thay đạn thật bằng những viên đạn mã tử^[1].

[1. Đạn giả, chỉ có thuốc súng mà không có đầu đạn, vì thế khi bóp cò súng, vẫn có tiếng nổ nhưng không thể gây chết người.]

Tâm trí tôi bị kích động. Tôi bóp cò. Một tiếng nổ. Tên thủ lĩnh nháy mắt, vẫn giữ vẻ thản nhiên. Hắn chiếu vào tôi cái nhìn lạnh lùng.

Hai tên vệ sĩ ập tới.

- Tôi rất tiếc, Daniel. Tôi hiểu sự mệt mỏi của anh, nỗi cô đơn của anh.

Trước khi bọn chúng tóm lấy tôi,

tôi hét lên một tiếng điên dại, vì sự bất lực bị lãng nhục và nhảy xổ vào hắn. Để siết cổ hắn ư? Đánh hắn ư? Không kịp. Một cú đâm vào bao tử làm tôi ngạt thở. Bọn vệ sĩ giữ tôi đứng yên. Tôi biết uy lực cú đâm của chúng với cơ thể tôi nhưng tôi không cảm thấy gì cả. Vị máu hòa lẫn với vị nước mắt của tôi.

- Đây là một cuộc chiến, Daniel. Và anh là một chiến binh. Một chiến binh nguy hiểm vì thù hận. Nhưng vô hại, và ngây thơ.

Hắn đứng lên và nói với những tên lính gác của hắn bằng tiếng Ả Rập. Bọn chúng giữ tôi đứng thẳng, tay quật ra sau lưng, trước mặt tên thủ lĩnh.

Tôi gào lên nổi giận dữ của mình.

- Tôi sẽ giết ông! Tôi sẽ giết ông...

Giọng nói của tôi, rên rỉ, là tiếng của một đứa trẻ mệt lử và bối rối.

- Không, anh sẽ không giết tôi. Tôi hiểu cơn giận dữ của anh. Nó cũng là cơn giận dữ của tôi giữa đồng đồ nát của căn nhà mình. Chúng ta giống nhau. Chúng ta đều tưới tắm từ cùng một nguồn nước, nhưng tôi biết đặt niềm tin vào Chúa Trời, sắp xếp ý nghĩa và hành động của mình. Còn anh, sự hằn thù đã làm anh suy sụp. Nó đã biến thành cơn điên loạn và ngăn không cho anh hành động một cách thông minh. Anh đã thất

bại.

Tôi nhỏ vào mặt hắn.

Một cú đấm vỡ mũi tôi, tôi nghe thấy tiếng gãy. Bọn người đó sẵn sàng xử lý tôi bằng những cú đánh nhưng tên thủ lĩnh đã ngăn chúng lại bằng một cái vẫy tay. Khuôn mặt hắn đã mất đi vẻ bình thản để lộ ra vẻ khinh bỉ. Hắn lau má.

- Anh nghĩ rằng anh hơn tôi ư, Daniel, phải thế không? Nhưng cuộc sống của con trai anh có giá trị hơn cuộc sống của những đứa trẻ chết ở Afghanistan hay ở Irak không? Một đứa trẻ Hồi giáo có ít quan trọng hơn một đứa trẻ Mỹ hay không? Hãy đặt cho mình những câu hỏi ấy và cố mà trả lời bằng

chút ít sáng suốt còn sót lại với anh đi. Anh làm tôi thấy thương hại, các anh, những kẻ vô đạo! Các anh phần nộ vì các vụ khủng bố, các anh khóc cho những nạn nhân của vụ 11 tháng Chín, nhưng có biết bao đứa trẻ chết vì hàng nghìn thứ bệnh tật, vì suy dinh dưỡng hay bị giết chết bởi những thứ vũ khí được nước anh bán ra...Anh chỉ thể hiện một chút lòng cảm thông để mình được thanh thản về mặt tinh thần vào khoảng thời gian di chuyển giữa hai nhà hàng, giữa hai nụ cười. Ngay cả cơn giận dữ của anh cũng không chân thật, Daniel ạ. Nếu nó chân thật, anh đã phải giết tôi rồi. Anh đã không mắc phải tất cả những sai lầm này.

Hắn ngẩng đầu lên, đánh giá tình

trạng của tôi, ngần ngại không biết có nên tiếp tục. Nhưng cái nhìn hận thù của tôi thách thức hấn và hấn quyết định đi xa hơn nữa.

- Cơn giận dữ của chúng ta là thật, hấn buông lời trong khi đập cạnh bàn tay này vào lòng bàn tay kia. Nó dẫn dắt con người tới chỗ hy sinh cả cuộc đời vì mục đích của họ. Các chisn binh học những bài tập lái, nói lời vĩnh biệt với gia đình mình, lên một chiếc máy bay và tự làm nổ tung bằng cách lao vào các tòa nhà chọc trời: đó mới là cái gọi là sự chân thật. Anh thỏa mãn với vẻ bề mặt, với lời kêu than, với sự nguyên rủa. Anh không còn lý tưởng nữa. Chỉ có những khát khao, những thèm muốn, những dục vọng.

Anh đã không giết tôi, Daniel. Bây giờ, nếu người của tôi thả anh ra, có thể anh sẽ làm điều đó. Nhưng đó không phải là để trả thù cho con trai anh, không, chỉ là để rửa đi nỗi nhục của anh và buộc tôi phải nuốt lại những lời nói của tôi. Thương thay cho anh, tôi sẽ không cho anh cơ hội đó đâu. Tôi rất tiếc, Daniel, đây là một cuộc chiến.

Hắn giơ tay phác một cử chỉ nhẹ và người của hắn lôi tôi đi.

JEAN

Éric tiến về phía ô tô của mình với bước chân chậm chạp. Ngày đã kết thúc mà không có thêm một tin tức nào về vụ bắt cóc con tin. Bản tin đã mất đi chút ít thị phần khán giả và chắc chắn sẽ tiếp tục đi xuống trong những ngày sắp tới. Những lời chỉ trích đã bắt đầu sôi nổi lên. Một số lên tiếng chống lại sự bất lực của các lực lượng chức năng trong việc tìm ra một hướng đi thực tế, những điều Bộ Nội vụ cho biết, rất ngắn gọn, rằng “những khả năng nghiêm túc đã được xem xét và tiếp tục tìm kiếm”. Cũng có những người phản đối việc quên góp

tiền, cho rằng công chúng và các phương tiện truyền thông đang vô tình làm lợi cho bọn khủng bố, tạo ra tiền tệ cho các băng nhóm thiếu tiền hoặc cả những bọn lưu manh vớ vẩn nhất. Cuối cùng, các tin đồn bắt đầu xuất hiện xung quanh việc biến thủ một phần số tiền được gửi tới các cơ quan truyền thông. Vụ việc đang sa lầy, công chúng suy đoán, còn ông, Éric Suma, ông thực sự thấy lo ngại. Vòng quay may mắn đã đổi chiều chăng?

Tất nhiên, đó là đặc thù trong nghề của ông: nó dành cho bạn cả những khoảnh khắc hạnh phúc tuyệt đỉnh và những khoảnh khắc đau buồn. Ông đã từng dễ dàng chấp nhận những sự đổi chiều tình huống, những sự quay ngoắt

của thành công khi ông còn là một nhà báo trẻ và vẫn còn lạc quan. Nhưng bây giờ, mỗi sự đổi chiều lại vang lên trong ông một dấu hiệu báo trước thời kỳ suy tàn sắp tới của mình. Ông có gì để phải đỏ mặt xấu hổ về những điều ông đã làm không? Có thể. Trong mọi trường hợp ông đều từ chối đề cập đến câu hỏi này một cách thẳng thắn. Tất cả cũng giống như việc ông từ chối xem xét quá trình làm việc của mình với sự sáng suốt.

Một hình ảnh ập đến trong tâm trí ông và khiến ông cười cay đắng. Trang nhất một tờ báo nào đó đang gây scandal trưng lên khuôn mặt ông cùng với câu hỏi: “Giá trị của người đàn ông này là gì?”

Ai có thể trả lời câu hỏi này?

Ông.

Nhưng ông không thích câu trả lời cho lắm.

~*~

Akim và Lagdar đi vào phòng không nói câu nào. Bọn chúng mang theo một chiếc máy thu hình nhỏ mà chúng đặt ở đầu căn phòng.

- Các người làm gì nữa đây? Các người hành hạ tôi chưa đủ hay sao? Jean hét lên, gần như sung sướng vì được phá vỡ sự im lặng.

Bọn chúng lờ gã đi.

Chúng lắp đặt một đầu DVD, kết nối nó với các máy thu hình, đưa vào một cái đĩa rồi rút đi.

Jean nhìn chăm chăm vào màn hình, tò mò – và lo lắng – với ý nghĩ về điều gã sẽ khám phá ra.

Khi hình ảnh đầu tiên xuất hiện, gã có cảm giác như bị rơi vào trong chính bản thân mình.

Một cú ngã choáng váng đem gã tới những chỗ sâu kín nhất trong ký ức gã. Nhưng hình ảnh gọi gã lại và gã gượng dậy.

Trên màn hình, vợ hắn ngồi ở thêm một quán cà phê, đang uống một tách

espresso, lơ đãng, ánh mắt nhìn mông lung.

Bọn chúng đã thực sự đến gần cô ấy, biết rõ nên tìm cô ấy ở đâu và muốn làm cho gã tin điều ấy hay sao? Với mục đích gì? Bọn chúng chờ đợi gì ở gã?

Tim đập mạnh, gã cố tiến về phía chiếc tivi trong chùng mực mà chiếc xích của gã cho phép.

Mười năm đã đi qua trên gương mặt người vợ của gã, làm tắt đi sự rạng rỡ trong ánh mắt cô, xóa đi những dấu vết hạnh phúc mà họ đã từng biết đến. Thế nhưng, cô vẫn còn rất đẹp.

Cô khuấy chiếc thìa trong tách một

cách vô thức, như thể bị việc ngắm nhìn một chân trời tưởng tượng cuốn đi.

Chúng chuẩn bị làm gì, những tên này? Chúng sẽ làm gì với người phụ nữ gã đã từng rất yêu? Sự tra tấn tâm lý này sẽ dẫn tới đâu?

- Quân khốn kiếp, các người không có quyền! Cô ấy chẳng liên quan gì tới tất cả chuyện này! Cô ấy chẳng biết gì cả!

Những tiếng kêu gào của gã mất hút trong sự im lặng của căn hộ trống không.

Cảnh tượng dừng lại sau một vài phút. Rồi bắt đầu lại. Chiếc DVD đã

được đặt chế độ lặp lại.

DANIEL

Chúng xích tôi vào lò sưởi trong một căn phòng tối nằm phía dưới căn nhà.

Một gã theo dõi tôi với vẻ tò mò. Tôi chịu đựng cái nhìn của hắn ta.

- Cụp mắt xuống đi, Kelb!

Tôi không vâng lời. Phẩm cách của tôi sẽ còn lại gì nếu tôi tuân lệnh?

Hắn lại gần và giáng cho tôi một cú đấm vào bụng.

Tôi ngã xuống.

Hắn cúi nghiêng xuống tôi và đặt ngón tay lên trán tôi.

- Tối nay, hắn vừa nói vừa làm động tác bóp cò súng.

Tôi đã hình dung ra cái chết thanh thản của mình trong suốt nhiều tuần nay, nhưng nó phải đi cùng với cái chết của tên thủ lĩnh. Và giờ đây, tôi sẽ chết không vì cái gì cả.

~*~

Tôi nằm dài được gần ba giờ thì nghe thấy những tiếng động khẽ.

Tên canh gác tôi đứng dậy, lo lắng.

Hắn đi ra phía cửa, thận trọng mở

cửa. Một cú đánh mạnh đánh bật hẳn ra đằng sau. Hắn cố túm lấy vũ khí của mình nhưng hai người đàn ông đã đè lên hắn và giữ hắn nằm yên.

- Cậu ấy đây rồi!

Một người đàn ông xuất hiện. Đôi mắt tinh anh quan sát qua hai lỗ thủng trên cái mũ trùm đầu. Những người ngay lập tức đã đến cứu tôi là ai đây? Một lần nữa, các sự kiện lại đi nhanh hơn tôi, câu chuyện của tôi đã tuột khỏi tôi và tôi không còn kiểm soát được gì nữa. Cũng không hiểu được gì nữa.

- Khốn thật, cậu ấy ở đây, các chàng trai! Anh ta nhắc lại, về bị kích động.

Sau anh ta, một người bịt mặt nữa giáng một cú mạnh vào đầu tên gác cửa.

- Nào, nhanh lên! Người thứ nhất ra lệnh trong khi túm lấy tôi.

Tôi chống lại, giằng tay mình ra, không biết làm gì nữa. Tôi muốn hiểu chuyện này.

- Nào, mẹ kiếp, đi theo bọn tôi! Chúng ta không được lâu la nữa. Hiện giờ mọi chuyện đều ổn, nhưng nó sẽ không được lâu đâu!

- Nhưng các anh...?

Anh ta nhận ra sự ngạc nhiên của tôi. Anh ta dừng lại và ra hiệu cho người

bạn đi cùng. Cả hai lột bỏ mũ trùm đầu của họ ra.

Salomon và Vitto.

Tôi không chút phản ứng, kinh ngạc khi nhìn thấy những khuôn mặt thân quen ở chốn địa ngục này.

- Khốn kiếp, bọn chúng để cậu ấy tòi tệ quá. Quân thối tha! Vitto gầm gừ trong lúc giúp tôi đứng dậy.

Rồi, nở nụ cười tươi nhất với tôi:

- Thế nào, Daniel, hài lòng khi gặp lại bạn bè cậu chứ?

Salomon lục túi tên gác cửa, lôi ra chìa khóa còng tay của tôi và mở khóa

cho tôi.

- Nào, nhanh lên, người anh em. Chúng ta không quen với cái kiểu tình huống này lắm và tôi không biết chúng ta có thể cầm cự trong bao lâu. Chúng tôi sẽ giải thích tất cả cho cậu ở ngoài kia. Và nhất là đừng có gọi tên bọn tôi ra.

Tim tôi đập rộn lên. Tôi nghĩ mình đang mê sảng. Họ làm gì ở đây? Làm sao họ biết?

Nhưng họ đã nâng tôi dậy và đẩy tôi ra khỏi căn phòng.

- Mẹ kiếp, cậu béo ra rồi, Daniel, Vitto thì thâm.

Ở trên tầng, tôi thấy hai tên canh

gác nữa, nằm dài trên nền nhà.

- Việc vặt của Bartholo và Nabil đây, Salomon nói vào tai tôi trong khi chỉ cho tôi những người còn lại trong nhóm giải cứu tôi.

- Chúng ta nhanh lên nào! Bartholo nói thêm. Chúng ta phải chuồn nhanh khỏi đây, các chàng trai.

Tên thủ lĩnh, hấn ta ngồi sau bàn làm việc của mình, hai tay bị trói. Người đang canh chừng hấn gi một khẩu súng lục vào gáy hấn, ra hiệu với tôi bằng tay. Tôi nhận ra đôi vai rộng của Rémi.

Dù tôi không thể tự lý giải được sự xuất hiện của họ, sự hân hoan của

khoảnh khắc đó vẫn cuốn tôi đi. Tôi muốn ôm họ trong vòng tay, cho họ thấy sự biết ơn của tôi, gào lên với họ tình yêu của tôi. Nhưng những việc khẩn cấp khác đang đợi chúng tôi: biến đi mà không để lại dấu vết.

Tên thủ lĩnh đã mất đi vẻ bình thản. Những chuyển động nhanh của đôi mắt để cố nắm bắt tình hình cho thấy sự sợ hãi của hắn.

- Nào, chúng ta đi thôi! Salomon hét.

- Ta làm gì với hắn đây? Rémi hỏi và chỉ tên bị trói.

Salomon hỏi tôi bằng ánh mắt.

- Mang hẩn theo.

Tôi đoán anh ấy nghi ngại.

- Nghe này, tôi hiểu cậu, nhưng nếu chúng ta dừng lại ở đây, mọi chuyện vẫn còn có thể quay lại bình thường.

- Chúng ta mang hẩn theo!

- Chết tiệt, tôi chắc chắn rồi chuyện này sẽ không đơn giản đâu. Nào, mang hẩn đi. Tất cả đã sẵn sàng chuồn chưa?

- Chưa, cậu em họ biến mất rồi, Nabil trả lời.

- Cậu ta vẫn còn ở đâu được chứ? Salomon cầu.

Vitto xuất hiện trở lại, một chiếc túi khoác trên vai.

- Ê! Chúng ta sẽ không ra đi tay không chứ? Đồ bằng vàng, vài tấm ngân phiếu, máy ảnh, máy quay... Chúng ta có thể bù cho chi phí chuyến đi.

- Cho xe tiến lên đến bậc thềm đi, Salomon ra lệnh cho Rémi. Không được để người ta nhìn thấy chúng ta đi ra.

Mặt trời bắt đầu lặn. Chúng tôi chuồn lẹ vào trong xe. Vitto đẩy tên thủ lĩnh, im lặng, bắt hắn nằm dài ra trên sàn xe bằng kim loại và bịt mắt hắn lại. Bartholo và Nabil lột mũ trùm đầu của họ ra và cùng với hắn trèo ra phía sau.

Salomon, Vitto và tôi ngồi phía trước, bị ngăn cách với những người khác bằng một tấm vách bằng sắt. Rémi ngồi vào tay lái.

- Nào, nào! Khởi hành!

~*~

Chiếc xe tải loại nhẹ chạy về hướng ngoại ô Luân Đôn. Chúng tôi vẫn im lặng một lúc, lấy lại hơi, để cho căng thẳng lắng xuống và những cảm xúc của chúng tôi rõ ràng hơn.

Rồi Vitto nhìn tôi, vui vẻ.

- Thế nào, anh bạn tư sản của tôi, cuộc tái ngộ đẹp đấy chứ?

Tôi đặt tay lên vai cậu ấy và siết chặt. Làm sao thể hiện được những điều tôi nghĩ về tất cả những chuyện này?

Bỗng dưng trong khoang lái nger trị một cảm giác hưng phấn gần giống với những cảm giác mà chúng tôi đã từng biết khi thực hiện thành công một vụ trộm và ra đi với cốp xe đầy ắp.

- Sao các cậu biết? cuối cùng tôi cũng hỏi được.

- Khi cậu muốn có vũ khí, tôi đã hiểu cậu muốn làm gì, Salomon giải thích. Bởi vì tôi cũng sẽ làm như thế. Tôi biết không thể bắt cậu nhận sự giúp đỡ của tôi, vì thế, tôi đã theo cậu đến tận đây. Cậu nghĩ tôi sẽ để cho cậu xoay sở

một mình sao? Chúng ta đã luôn đi cùng nhau, Daniel. Một mình, đối mặt với bọn chuyên nghiệp này, cuộc chiến của cậu đã sớm thất bại. Một hôm, tôi nhìn thấy bọn chúng vào khách sạn cậu ở và nói chuyện với một tên phục vụ bàn. Tôi hiểu mọi chuyện bắt đầu không còn tốt đẹp nữa. Tôi đã gọi những người bạn đến. Chúng tôi ẩn nấp và không rời cậu một bước. Hẳn là chúng tôi đã làm tốt. Chúng tôi ở đây được một tuần rồi.

- Mẹ kiếp, một tuần đóng vai điệp viên và ăn uống ngấu nghiến những thứ kinh tởm trong một căn nhà tồi tàn bốc mùi ở ngoại ô Luân Đôn, Rémi thêm vào. Thực sự là chúng tôi phải yêu cậu lắm đấy.

- Và rồi, khi chúng tôi thấy cậu tới đây cùng với một tên làm ra vẻ dân chơi, bởi vì hắn đi ra không có cậu, chúng tôi bắt đầu lo sợ, Salomon tiếp tục. Sau vài giờ, chúng tôi hiểu đã có những chuyện không hay xảy ra. Do chúng tôi đã xác định qua các địa điểm, chúng tôi đã liều mạng. Bọn chúng tưởng cậu chỉ có một mình, vì thế chúng tôi có lợi thế khiến chúng bị bất ngờ. Ngay cả khi chúng được trang bị vũ khí, thì với năm người, chúng tôi đã nên chúng ra trò.

- Ta đi đâu đây? tôi hỏi, thở phào nhẹ nhõm.

- Đến một ngôi nhà nhỏ thuê ở vùng ngoại ô

Ngôi nhà cũ kỹ xây bằng đá lấp ló trong sương mù, giữa một cánh đồng mà người ta có thể đoán rằng rất rộng và sâu hun hút. Ngôi làng gần nhất cách đây một kilômét.

Chúng tôi kín đáo đi vào nhà. Bartholo và Nabil mang tên thủ lĩnh sang một căn phòng riêng biệt và trối hấn lại. Khi họ trở lại, tất cả chúng tôi vẫn đang đứng, trong phòng ăn, để cho nụ cười và ánh mắt của chúng tôi thể hiện những từ ngữ, mà vì quá phấn khích, đã không bật ra được. Rồi Vitto bật ra một tiếng hét sung sướng giải phóng áp lực đang tích tụ và tất cả bắt chước anh ta ngay lập

tức. Những tiếng cười tuôn ra mà không cần một lời nào khơi gợi. Chúng tôi ôm siết nhau và tôi lần lượt lao vào vòng tay của từng người. Tất cả đều ôm hôn tôi, ghì chặt lấy tôi, nói cho tôi niềm vui sướng của họ khi gặp lại tôi.

Bartholo lấy vài chai bia ra. Các bạn tôi nâng cốc vì cuộc phiêu lưu không ngờ này, vì niềm vui thoát chết, vì đã tìm thấy, cứu thoát và được ôm tôi. Rồi mỗi người phát biểu ý kiến, giải thích những cảm giác được trải nghiệm trong cuộc mạo hiểm, điều họ lo lắng...

Không khí phấn khích cuốn tôi đi trong chốc lát và tôi cảm thấy gần như thỏa mãn với cái không khí siêu thực này,

giữa cái gia đình thứ hai mà tôi đã quên mất.

Chúng tôi ngồi vào bàn, ăn vài chiếc bánh sandwich và uống thêm bia.

Vitto và Bartholo độc thoại, cố lấp đầy những năm trống vắng bằng những từ ngữ mạnh mẽ và màu mè, bằng những sự kiện quan trọng và các giai thoại. Mỗi người kể một chuyện, nói về việc họ đã ở đâu.

Hai người anh họ báo cho tôi biết họ đã cưới hai chị em và nở một nụ cười lớn, cứ như thể chuyện đó vừa mới xảy ra ngày hôm qua vậy. Họ cho tôi biết tên các con, tự hào về băng nhóm mà họ vẫn duy trì.

- Với tôi, điều khó khăn nhất là thấy bọn con trai tôi giao du với lũ trẻ vô lại, Bartholo phán, không hề cười.

- Phải đấy, bây giờ bọn nhóc du côn chẳng còn chút ý niệm nào về danh dự cả.

Vitto nhanh chóng chuyển chủ đề sang những tháng ngòi tù mà cậu ấy phải chịu sau một vụ trộm, Salomon thì nhắc đến giai đoạn đau khổ ấy như điều khởi đầu cho ý thức đã khiến anh đi học lấy một nghề. Từ đó, anh ấy một mình nuôi dạy ba cô con gái và sửa chữa những ngôi nhà cũ. Đôi khi là cho những gia đình người Anh muốn tìm kiếm một cuộc sống kiểu Pháp. Vả lại, cũng nhờ một

trong sổ họ mà anh ấy đã tìm thấy ngôi nhà này.

Còn Nabil, cậu ấy đã mở một gara giúp đảm bảo cho vợ và hai đứa con một cuộc sống thoải mái.

- Cậu sẽ thấy con trai và con gái tôi! Hai đứa trẻ Pháp. Không một từ nói tục, không nói sai tí nào. Tôi rất tự hào về chúng.

Rémi thu xếp để tiếp tục sống ngoài lề xã hội

- Tôi làm các việc thời vụ, cậu ta kể. Cứ khi nào có tiền là tôi lên đường, tôi mua một chiếc xe, và nướng hết tiền. Sau đó, tôi lại tìm một công việc và bắt

đầu lại từ đầu. Tôi yêu cuộc sống đó. Tôi có hai đứa con, khác mẹ, nhưng tôi không gặp chúng. Tôi không phải là một hình mẫu tốt.

Nhóm thỉnh thoảng có gặp gỡ, nhân dịp sinh nhật một ai đó, những dịp lễ cuối năm. Thấy niềm vui được chia sẻ của họ, tôi cảm thấy mình thật ngu ngốc khi tự loại mình ra khỏi cuộc đời họ. Họ là những chiến hữu của tôi. Những anh em của tôi, chỉ thế thôi. Tôi biết họ không giận tôi vì đã rời bỏ họ bởi vì ngay khi có cảnh báo đầu tiên, họ đã bỏ lại cuộc sống, gia đình và chạy đến giúp tôi. Cảm giác tội lỗi và biết ơn vì thế đan xen lẫn lộn trong một cơn sóng cảm xúc mà tôi không dám thể hiện. Tôi muốn

cho họ biết sự hối tiếc của tôi, xin lỗi họ, cảm ơn họ, nhưng không từ ngữ nào có thể xóa đi mười năm vắng mặt, không có chút thái độ nào xứng đáng với tình bạn của họ.

Bầu không khí như không tưởng và, nói theo kiểu nào đó, là hân hoan tột độ. Trong khi các tín đồ của tên thù lĩnh và cảnh sát Anh hẳn phải đang trên đường truy tìm, thì chúng tôi ở đây, một nhóm những người bạn cũ, mỗi người kể về cuộc sống của mình, say trong niềm vui vì đã tìm lại được sức mạnh và những phản xạ chung để cùng nhau thoát khỏi một pha nguy hiểm, nghẹn ngào cảm thấy tất cả sự phấn khích và sự căng thẳng đã bị kìm nén từ lâu này quả lá khoảnh khắc

diệu kỳ. Chúng tôi là một băng những chàng trai trẻ tuổi trở về từ một vụ trộm thành công, vui sướng vì được ở bên nhau.

Trong suốt bữa ăn tuềnh toàng ấy, thời gian không còn tồn tại nữa. Quá khứ và hiện tại gặp nhau, hòa lẫn vào nhau.

Chúng tôi chưa bao giờ rời xa nhau.

Con trai tôi chưa hề chết.

JEAN

Giờ này, các văn phòng vẫn còn trống không. Éric quẹt thẻ của ông vào máy và đi vào trong tòa nhà. Bị mất ngủ, ông thường đến sớm nhất. Các đồng nghiệp của ông coi đó là dấu hiệu của người làm việc chuyên nghiệp. Với ông, đó đúng hơn là một biện pháp để thoát khỏi tâm trạng bồn chồn. Ông lấy một tách cà phê từ máy tự động và đi lên hành lang dài. Vô cùng ngạc nhiên, ông nhận thấy ánh sáng từ một phòng họp và nghe thấy tiếng gõ bàn phím máy tính. Và ông phát hiện ra Clara đang nghiêng nghiêng trước màn hình, bị cuốn hút vào

công việc cô đang làm.

- Chào, ông nói.

Nữ nhà báo quay lại, mỉm cười.

- Chào Éric. Tôi đã nghe thấy tiếng ông đến.

- Cô làm gì ở đây thế? Vẫn còn sớm mà.

- Tôi cũng có thể hỏi ngược lại ông câu đó.

- Tôi vẫn thường đến sớm mà.

- Tôi biết. Có khi vì thế mà tôi đã đến trước ông?

Cô nói câu đó kèm theo một cái

nhìn bí hiểm.

- Cô muốn nói chuyện với tôi à?

Éric ngồi xuống gần cô và uống một ngụm cà phê. Giọng ông vẫn còn khàn khàn, ông cần phải có vài tách thứ chất lỏng nóng này mới có thể làm duỗi các dây thanh quản ra.

- Vâng... à mà không. Clara lúng túng, vẻ bối rối.

- Không rõ ràng lắm nhỉ, cái câu trả lời của cô ấy. Éric đùa.

Cô gái trẻ phác nét mặt của một cô nhóc đau khổ.

- Vâng, nhưng cũng chẳng dễ dàng

gì mà nói chuyện được với ông. Ông quả là khó nắm bắt. Tôi có rất nhiều điều để nói với ông. Tôi đã rất nhiều lần muốn nói chuyện với ông, nhưng cả ngày, khi tất cả mọi người vây xung quanh ông, tôi không thể... Hoặc là không đủ dũng cảm.

-Ồ được thôi, thế cô muốn tôi phỏng vấn cô à?

Clara để buột ra một tiếng cười, hy vọng trút bớt đi nỗi sợ.

- Không, tôi sẽ làm được việc này một mình... Tôi sẽ xông lên. Rồi sau đó, tôi sẽ hối tiếc, chắc chắn là thế nhưng mặc kệ.

Cô hít sâu.

- Đầu tiên... tôi muốn ông biết rằng tôi ngưỡng mộ ông khủng khiếp. Khi tôi còn là sinh viên, ông là một kiểu... hình mẫu.

- Đây là một cách tuyệt vời để giải thích rằng tôi là một nhà báo già rồi đây, Suma đùa.

- Đừng ngắt lời tôi, xin ông. Thế này đã đủ khó khăn lắm rồi.

Cô cụp mắt xuống để tìm những từ ngữ chính xác nhất và đột ngột ngẩng lên nhìn chăm chăm vào mắt của người dẫn chương trình.

- Tôi thấy ông thật đáng ngưỡng mộ, Éric. Cách ông làm việc, đưa ra các

quyết định, hướng tới khán giả truyền hình... ông làm chủ được tình hình, kiểm soát được các chủ đề... Được làm việc với ông là một may mắn đối với tôi.

- Đừng có tin vào vẻ bề ngoài, Clara.

- Tôi không chỉ tin vào vẻ bề ngoài. Tôi cũng nghĩ mình đã khám phá ra sự thật về con người trốn đằng sau hình ảnh một người chuyên nghiệp luôn tự tin vào bản thân kia.

Suma nhúu mày. Ông nhìn cô chòng chọc. Khuôn mặt xinh đẹp của cô, sự hung hăng của tuổi trẻ, sự bối rối của cô khiến ông cảm động. Ông không vô cảm với vẻ đẹp của cô nhưng ông chưa bao

giờ cố làm gì để quyến rũ cô, vì tự cho rằng mình quá già với kiểu chinh phục đó, và cũng không đủ sẵn sàng. Nếu ông có thường xuyên động viên cô bằng những cái liếc mắt, những lời khen ngợi thì ông cũng không mạo hiểm đi xa hơn. Cũng có thể vì sợ bị từ chối động chạm vào chút tự ái ít ỏi còn sót lại của ông.

- Và sự thật đó là gì? ông hỏi.

- Đó là sự thật về một con người cực kỳ nhạy cảm. Bị cuộc đời làm tổn thương. Nghề nghiệp đã bạc đãi ông. Và tôi nghĩ trong chuyện riêng tư, mọi thứ cũng không dễ dàng cho lắm.

Éric khựng lại. Không phải vì cô đã đi vào địa hạt cuộc sống riêng tư của

ông mà bởi vì thật nguy hại khi một nhà báo trẻ lại phát hiện ra điểm yếu của ông và tự cho phép mình nói ra điều đó với ông.

- Tôi không thích chiều hướng của cuộc nói chuyện này, ông gắt. Tôi không biết cô muốn đi đến đâu nhưng tôi không cần sự thương cảm của cô, ông nói thêm với vẻ dứt khoát và đứng lên.

Clara đứng dậy, bị tác động bởi lời nhận xét.

- Đó không phải là sự cảm thương, cô lấp bắp. Tôi chỉ cố giải thích cho ông là tôi tôn trọng cả con người công việc và con người thật của ông. Thực ra là, không phải sự tôn trọng... mà là tình

cảm...

Giọng cô yếu đi. Éric đứng im, cố tìm trên khuôn mặt người phụ nữ trẻ dấu hiệu xác nhận điều mà những từ ngữ của cô thoáng lộ ra.

Tiếng rè rè của thang máy xuất hiện.

- Tôi đi đây. Éric thì thăm.

- Có thể chúng ta sẽ nói lại tất cả chuyện này vào một buổi tối nào đó? Clara hỏi.

- Ừ... có thể, ông buông lời trước khi quay lưng đi.

- Tối nay được không? Clara đề

ngợi

Suma không trả lời.

- Tôi sẽ qua đón ông lúc 19 giờ, cô đánh liều.

Bị tóm thành lính và không biết phải có thái độ như thế nào, ông đành chào cô bằng một cái vẫy tay và đi khỏi đó. Lần đầu tiên từ nhiều năm nay, ông cảm thấy bị bối rối về mặt cảm xúc.

DANIEL

Đêm tối đè trĩu lên căn nhà nhỏ có những ô cửa sổ lồi ra. Những người bạn của tôi, người ngủ thiếp đi bên bàn, người nằm dài trên ghế sofa hay thả mình xuống những chiếc ghế bành trong phòng khách. Đứng trước cửa sổ, tôi có hình dung ra vùng nông thôn này, tìm cách gieo vào trong tâm trí mình một mẫu thực tế. Tôi gần như đã sắp hòa mình vào trong bóng tối đang bao trùm cánh đồng cỏ nước Anh thì Salomon tới gần tôi, miệng ngậm một điếu thuốc. Anh ấy đứng lùi phía sau và để cái nhìn trôi trên mặt cửa kính.

- Ngày tệ hại! anh làu bàu.

- Anh biết không, tôi muốn cảm ơn anh, tôi...

- Được rồi. Chúng ta qua cái giai đoạn đó rồi.

Tôi im lặng một lát.

- Cậu sẽ làm gì với tên thủ lĩnh? đột nhiên anh ấy hỏi.

- Giết hắn.

Trong cái bóng phản chiếu trên cửa kính, tôi thấy anh ấy lắc đầu, vút đầu mẩu thuốc lá xuống đất và đi đi nó.

- Chuyện nhảm nhí. Cậu không

phải là một tên giết người. Chúng ta là những tên lưu manh hiền lành, những tên thực sự hay gây gỗ, đúng thế. Nhưng giết người, đó lại là chuyện khác.

- Tôi biết thế nào là một vụ giết người. Tôi đã cảm nhận được hết sự đau đớn của nó.

- Đừng lẫn lộn tất cả, Daniel. Và đừng vờ như không hiểu. Tôi không biết cậu đã chịu đựng những gì. Nhưng tôi biết nếu một trong các con tôi bị giết, tôi cũng sẽ hành động như cậu. Nhưng mà ngay lập tức. Chứ không phải sau nhiều tuần chờ đợi, rình rập, hy vọng và lo sợ. Không phải để lại đằng sau tôi cả một gia đình. Lúc này trong lúc hành động

gay cần, tôi đã có thể giết người để cứu mạng mình hay mạng của một trong số các cậu, nhưng chỉ nghĩ đến điều đó thôi, tôi đã thấy run sợ. Tôi đã quan sát cậu ẩn náu trong phòng khách sạn, chuẩn bị cho cuộc tấn công, diễn kịch. Tôi đã không nhận ra cậu, Daniel. Tôi đã để cậu làm thế, tin tưởng rằng rồi cậu sẽ thức tỉnh, lên một chiếc máy bay và trở về bên những người thân của cậu, chấp nhận mất mát của mình và giúp người thân chịu đựng được chuyện đó. Cậu vẫn luôn là người quyết đoán hơn cả trong số chúng ta, đúng thế, nhưng tôi khó mà hình dung được cậu lại vào trong căn phòng đó, giương vũ khí lên, nhắm thẳng vào khuôn mặt của gã đang ở dưới kia, chịu đựng

cái nhìn của hắn và bóp cò. Đó không phải là cậu, Daniel.

- Tôi đã không thu nhặt được những gì sót lại từ xác của con trai tôi sau vụ nổ... các điều tra viên bảo họ cần một bức ảnh, cần biết nó mặc quần áo gì, cần lấy mẫu răng của nó. Bằng cách đó họ đã xác định được một vài phần thi thể của nó. Họ đã đặt tất cả vào trong một cái hộp. Chính là cái hộp chúng tôi đã đem chôn. Và... thậm chí, tôi còn không chắc tất cả những mẫu thịt đó là của con trai tôi.

- Tôi biết, Daniel,

- Không, anh không biết đâu.

- Giá như tôi biết cháu.

- Đó là một thằng bé hiền lành. Tôi rất tự hào về nó.

- Cậu còn một đứa con trai nữa. Chẳng lẽ cậu tự hào về nó ít hơn anh nó đến mức từ chối không làm cha nó nữa?

Lời nhận xét của anh ấy thức tỉnh tôi.

- Nếu tôi không giết gã đó, tôi sẽ chẳng còn là gì cả.

- Có chứ. Một nạn nhân. Một người đàn ông đang khóc.

Tôi thấy anh ấy đưa tay lên, định đặt lên vai tôi. Nhưng khi nhìn thấy

những giọt nước mắt của tôi và, vì ngại ngùng, anh ấy rút lại những cử chỉ đó.

- Ta sẽ nói tiếp chuyện này vào ngày mai. Chúng ta đều mệt cả rồi

~*~

Họ thay phiên nhau trông chừng tên thủ lĩnh, hắn nằm dài trên một tấm đệm trải ngay dưới đất, gần cái giường mà chúng tôi đã xích hắn vào. Bọn họ không muốn cho tôi canh hắn, lấy cớ là với tình trạng lúc này, tôi cần được nghỉ ngơi. Tôi đoán họ sợ tôi sẽ lạnh lùng trả thù và hy vọng tôi sẽ từ bỏ quyết tâm giết hắn. Chính vì lẽ đó mà họ bịt mắt hắn để hắn không nhìn thấy họ.

Tôi không ngủ. Hoặc ngủ được rất ít. Những lúc thiếp đi và những lúc thức giấc đan xen lẫn lộn, khiến tôi không thể phân biệt những giấc mơ với thực tế kỳ dị mà tôi vừa trải qua. Tuy nhiên trong cái trạng thái mụ mị ấy, tôi đã nảy ra một ý định.

Tôi liền dậy, đi tắm và chuẩn bị cà phê.

Vitto gặp tôi trong bếp, tóc ướt rượt, khăn tắm quấn quanh hông. Cậu ấy cầm một chiếc tách lên, đốt một điếu thuốc và ngồi xuống đối diện tôi, nụ cười nở trên môi.

- Tôi đã trẻ ra đến hai mươi tuổi ấy, cậu ta đùa.

Chúng tôi vẫn im lặng một hồi. Một cuộc trao đổi diễn ra, bắt đầu bằng những ánh mắt, nụ cười. Rồi, để thoát khỏi tình trạng bối rối đang đè lên chúng tôi, tôi cất tiếng hỏi.

- Ai đang canh hẩn vậy?

- Nabil. Cậu ấy nhận lượt canh gác cách đây một giờ. Nhưng thôi nào, cái đó chẳng để làm gì cả: cậu bảo tên khủng bố đó trốn thoát được bằng cách nào chứ?

Rémi lại chỗ chúng tôi, đầu tóc rối bù, vẻ khó chịu, chỉ giờ tay chào chúng tôi.

- Bọn tôi biết rồi, cậu không phải người của buổi sáng, thế nên không nên

nói chuyện với cậu, Vitto cười khẩy.

Bỗng nhiên, vài tiếng nói vẳng đến tai chúng tôi từ căn phòng giam giữ tên thủ lĩnh. Chúng tôi vội vàng kéo đến.

Nabil đi đi lại lại trong phòng, ngón tay chỉ vào tên Faycal đang nói với cậu ấy bằng tiếng Ả Rập.

- Đừng nói với tôi bằng tiếng Ả Rập, Nabil hét lên. Tôi đã nói là tôi chẳng hiểu gì hết! Và tôi cũng chẳng thêm quan tâm đến mấy bài giảng đạo đức của ông! Tôi cũng là người Hồi giáo như ông, tôi cũng theo đủ các nghi thức, nhưng chúng ta hẳn là không đọc cùng một cuốn kinh Coran. Tôi ấy à, tôi đọc cuốn nói về tình yêu, trong đó Đáng Tiên

Tri kêu gọi người Hồi giáo hãy làm gương về một lối xử sự đúng đắn. Cuốn của ông, nó đã bị nhuộm máu!

Tên thủ lĩnh đành giọng lại, vẫn tiếp tục nói tiếng Ả Rập.

- Ông không lay chuyển được tôi đâu. Ông có thể đọc cho tôi tất cả các chương trong kinh Coran và tất cả những câu chuyện về thánh Mohammed mà ông muốn, có thể nguyên rửa tôi phải xuống địa ngục, nhưng tôi, tay tôi không vấy máu. Chính ông, ông sẽ phải trả nợ ở trên đó. Ông sẽ phải giải thích cho họ xem ông đã lạm dụng tên thánh Allah thế nào để cướp đi cuộc sống của những người vô tội.

Cậu ta bực tức thở dài.

- Tôi thật ngu ngốc khi nói với hấn rằng tôi theo đạo Hồi, rằng tôi không hiểu những lời kêu gọi giết chóc của hấn. Từ đó, hấn cố tẩy não tôi, muốn làm cho tôi cảm thấy tội lỗi. Hấn ta nói với tôi rằng chúng ta thuộc cùng một chủng tộc, cùng một dòng máu. Hấn muốn tôi cười trối cho hấn để hấn cầu nguyện. Hấn cho tôi là thằng ngốc hay sao! Tôi không muốn ở đây canh gác cái tên bệnh hoạn này nữa.

- OK, tôi sẽ thay cậu, Vitto trấn an cậu ta.

- Không cần đâu, cứ để hấn một mình. Tôi muốn chúng ta vào bếp nói

chuyện.

- Tôi ấy à, tôi đi cầu nguyện đây, đồ điên khùng! Nabil hét lên. Ai biết mà nghe thấy lời cầu nguyện của ông chứ?

Những tiếng hét đã đánh thức Salomon và Bartholo, họ đã đến xem đoạn cuối của màn kịch và giờ đang mắt nhắm mắt mở đi về phía phòng tắm.

~*~

Chúng tôi tập trung lại trong bếp, ngồi trước một tách cà phê. Vẫn có vài lời đùa cợt lẫn lộn với những tiếng cười, nhưng tôi cảm thấy được không khí căng thẳng. Số phận của tên thủ lĩnh khiến họ lo lắng. Nếu mọi chuyện dừng lại bây

giờ, họ sẽ tự thấy rất vui vì đã được gặp lại nhau để cùng trải qua một cuộc phiêu lưu không thể tin được mà còn dễ dàng thoát khỏi nó. Cuộc sống của họ đang chờ đợi họ, bên kia eo biển Manche: một người bạn đời, những đứa con, một địa vị khó nhọc mới có được và sắp tới là những ngày hào hứng hồi tưởng lại những ngày điên rồ đã sống tại Luân Đôn. Tất nhiên, họ sẽ không bỏ rơi tôi, dù tôi có quyết định như nào, nhưng họ hy vọng một cách giải quyết danh dự, không cần biết làm thế nào cái danh dự ấy có thể phù hợp được với hoàn cảnh và thậm chí với tâm trạng của tôi.

Tôi mở lời, ngần ngại.

- Tôi có rất nhiều chuyện muốn nói với cả cậu. Bắt đầu bằng từ đâu...

Tôi dò xét những khuôn mặt nghiêng nghiêng trên bàn, không tìm ra từ nào.

Tôi đã vút đi đâu về thoải mái khi nói chuyện với các cộng sự hay với khách hàng của mình? Chắc chắn là cả khả năng nguy trang và thỏa hiệp, nơi tôi cất giấu cuộc sống khi trước của mình. Trước mặt tôi bây giờ là những người tôi dành tình cảm thức sự, một sự ngưỡng mộ. Họ đang chờ đợi những lời nào? Duy nhất chỉ những lời từ trái tim tôi, không nguy tạo.

- Trước tiên, các cậu phải biết

rằng tôi rất yêu quý các cậu.

Họ buột ra vài tiếng cười, ngạc nhiên vì sự chân thành và vẻ nghiêm trang khi tôi nói ra sự thật đó.

- Không phải bọn tôi. Bọn tôi chỉ ở đây vì cuộc phiêu lưu và vì sở thích du ngoạn thôi, Vitto nói để phá vỡ sự bối rối đang đè lên họ.

- Tôi sẽ không bao giờ quên những gì các cậu đã làm cho tôi. Tôi đã coi các cậu cũng là gia đình của mình. Đúng hơn là, rốt cuộc tôi cũng nhớ ra điều ấy.

- Nào, đừng có nói những điều chán chết nữa đi, Danny! Rémi kêu lên. Dừng những tuyên bố đao to búa lớn của

cậu lại đi, bọn tôi biết cả rồi. Cậu không nợ chúng tôi gì cả. Bọn tôi rất vui mừng vì giữ được cậu lần này và chúng ta lại có những kỉ niệm mới cho những ngày về già.

- Chưa tính đến những gì mà tôi lượm được ở nhà tên khùng đó có thể trang trải những kỳ nghỉ cho chúng ta. Tôi đã tính rồi, phải đến gần 20.000 euro. Chúng ta có thể nghĩ tới một chuyến đi đâu đó, tất cả cùng nhau!

Rất nhiều lời bình luận ủng hộ dự định ấy. Chỉ có Salomon là vẫn giữ vẻ nghiêm nghị, đôi mắt anh ấy nhìn chăm chú vào mắt tôi.

- Tôi đã quyết định. Và tôi xin các

cậu đừng bình luận gì cả, cũng đừng phản đối nó.

Họ trở lại vẻ nghiêm nghị, im lặng.

Salomon châm một điếu thuốc nữa, ngửa ra đằng sau để bao quát khung cảnh được tốt hơn.

- Các cậu sẽ trở về nhà và để tôi lại một mình với tên thủ lĩnh.

- Để cậu lại một mình á? Nhưng tại sao chúng tôi lại để cậu lại một mình chứ? Nabil gào lên.

- Bởi vì từ bây giờ, chuyện này không còn liên quan đến các cậu nữa.

- Cậu đùa à? Cậu ta giận dữ. Đó

cũng là việc của bọn tôi! Chúng tôi không bỏ cậu đâu. Chúng ta sẽ cùng nhau đi tới cùng và trở về cùng nhau.

Những người khác đồng ý.

- Không. Các cậu đã làm đủ cho tôi rồi. Chúng ta đã gặp may, mọi chuyện đều suôn sẻ. Nhưng mọi thứ có thể sẽ biến chuyển xấu. Người của tên thủ lĩnh chắc hẳn đã báo động, bọn chúng chắc chắn đã báo cảnh sát. Ra đi ngay bây giờ, các cậu có thể trở về Pháp mà không phải lo lắng gì. Trong vài giờ nữa, mọi chuyện có thể sẽ quá muộn.

Rémi ngắt lời tôi.

- Dany, cậu làm chúng tôi phát

điên. Như cậu nói đây, mọi chuyện có thể sẽ biến chuyển xấu. Vì thế chúng tôi ở lại.

- Nhất là khi chúng tôi đã thấy khả năng xử lý vụ việc của cậu! Bartholo mĩa mai. Tôi thì tôi không đồng ý.

- Chúng ta ở lại! Nabil chốt lại,

- Không, tôi cần các cậu ở chỗ khác. Câu chuyện không thể diễn biến như thế này được. Tôi đã nghĩ, rất ngây thơ, đúng thế, rằng có thể khử tên thủ lĩnh mà không bị phát hiện. Nhưng người của hắn biết tôi là ai. Tôi sợ bọn chúng sẽ ghé thăm Betty và Pierre. Tôi muốn các cậu tới tìm họ và mang họ đến một nơi an toàn.

Họ trầm ngâm một lúc. Lời đề nghị ấy đã làm họ cảm động. Tôi không xua đuổi họ, tôi kêu gọi sự giúp đỡ của họ.

- Không cần bọn tôi phải đi đâu. Chỉ cần tôi gọi cho vợ tôi và bảo với cô ấy đưa họ đến nơi an toàn là đủ.

Cả nhóm đồng ý.

Tôi nhìn họ, lúng túng. Tôi phải lập luận như thế nào mới khiến họ thay đổi ý kiến đây?

- Không, Dany có lý, Salomon quyết định.

Anh ấy vẫn im lặng đến tận lúc đó, bằng lòng với việc quan sát, như thường

lệ.

Vitto, Bartholo, Nabil và Rémi dò xét anh ấy, vẻ ngạc nhiên. Bỗng nhóm vừa đoàn tụ vẫn tuân theo những quy tắc ngày trước.

- Nhưng, rốt cuộc, Salomon...
Vitto thì thầm.

- Các cậu sẽ trở về và lo cho Betty và Pierre. Tôi ở lại với cậu ấy, anh quả quyết với vẻ chắc chắn trong khi nhìn chăm chăm vào mắt chúng tôi.

- Salomon...

Anh ấy ngắt lời tôi.

- Trò chơi quá nguy hiểm nên

chúng tôi không thể để cậu lại đây một mình. Nhưng nếu tôi không đi, họ sẽ đồng ý trở về. Cậu thực sự không có lựa chọn đâu, Dany.

Tôi suy nghĩ.

- OK, Salomon.

- Còn chúng tôi, như những thằng ngốc, chúng tôi sẽ trở về nhà! Cảm ơn các chàng trai, Rémi cầu nhàu cho thấy cậu ta không hài lòng lắm những vẫn đồng ý.

- Tôi sẽ chăm sóc cho cậu ấy, các cậu đừng lo. Nào, thu dọn đồ đạc và chuồn nhanh lên!

Họ nghe lời người chỉ huy, đứng

đây, vẽ cam chịu và giận dữ, rồi quay về phòng.

Ba mươi phút sau, khi họ đã sẵn sàng ra đi, chúng tôi ôm chặt nhau.

- Bọn tôi sẽ chăm lo cho người thân của cậu, Dany, đừng lo lắng. Nhưng mà cũng coi chừng đấy! Rémi khuyên nhủ.

- Và nếu mọi chuyện diễn biến xấu đi và nếu cậu cần chúng tôi... Nabil rỉ tai.

Bartholo siết chặt tôi trong vòng tay.

- Mẹ kiếp, lần gần đây nhất chúng tôi nói tạm biệt cậu cũng cách đây hai

mười năm rồi. Cậu làm thế nào để mất ít thời gian hơn cho lần tới nhé, nếu không chúng ta có nguy cơ gặp nhau trong nhà dưỡng lão đấy.

- Phải đó, tôi sẽ gọi cho cậu khi đi nghỉ cùng nhau nhé, Vitto thêm vào. Salomon, báo bọn tôi biết tình hình nhé. Cậu ta ấy à, cậu ta sẽ chẳng chịu báo đâu.

Tôi cầm cánh tay Vitto và kéo cậu ta ra một chỗ. Tôi chìa cho cậu ấy một chiếc phong bì.

- Đây là vài chữ cho Betty. Tôi đã hy vọng người ta tìm thấy nó trên người tôi nếu như có chuyện gì xấu xảy ra và người ta sẽ gửi cho cô ấy. Bây giờ, nếu

tôi không trở lại, cậu sẽ là người đưa cho cô ấy.

- Khốn thật, sao cậu bi quan thế, chàng trai! Luôn nghĩ ra những chuyện tệ hại nhất... cậu ta rít lên trong khi miễn cưỡng nhét lá thư vào túi.

Họ đi xa dần trong làn sương mù buổi sớm. Khi họ đi đến trước chiếc ô tô, tôi nhận ra những bóng hình lơ mờ đang ra hiệu với chúng tôi.

- Tôi yêu họ, Salomon thì thầm.

- Tôi cũng vậy.

Tim tôi thất lại. Linh cảm lơ mờ rằng sẽ không bao giờ được gặp lại họ nữa xoáy thẳng vào thái dương tôi.

Tôi thổ lộ kế hoạch của mình cho Salomon và chúng tôi cùng nhau tổ chức kế hoạch hành động.

Sau khi đã đeo mũ trùm đầu vào, anh ấy dẫn tên thủ lĩnh vào trong bếp và bắt hắn ngồi xuống. Faycal đưa con mắt sợ sệt nhìn nơi này, rồi nhìn khuôn mặt tôi.

- Các anh sẽ làm gì, hắn ta hỏi.

Tên thuyết giáo của bọn khủng bố đã mất đi oai vệ. Cái mặt nạ bình thản đầy kiêu căng của hắn đang rạn nứt. Hắn cố làm chủ những cảm xúc của mình nhưng những sự kiện xảy ra trong những

giờ phút vừa qua đã làm giảm sức chịu đựng của hắn.

- Giết ông, tôi bình thần thông báo.

Hắn tìm trên mặt tôi một dấu hiệu có thể phản lại lời tuyên bố vừa xong, nhưng không phát hiện ra gì cả. Hắn bèn quay sang Salomon.

- Đừng để anh ta làm thế, hắn van xin. Hãy nói với anh ta rằng đây là một sự sai lầm.

Salomon tỏ ra không hề nao núng.

- Tôi không phải người chỉ huy vụ khủng bố khiến con trai anh thiệt mạng! Hắn gào lên. Tôi không chỉ huy cái gì hay ai cả. Giới truyền thông đã đổ gánh nặng

ấy lên lưng tôi vì họ cần chỉ ra thủ phạm. Và tôi đã không bác bỏ vì điều ấy phục vụ cho mục đích của tôi.

- Ông là thành viên của tổ chức Al-Qaeda, Salomon nói.

- Ôi không, chẳng ai là thành viên của Al-Qaeda cả! Đó không phải là một tổ chức mà là một trạng thái tinh thần, một ý chí, một phương thức. Tất cả những người tuyệt vọng của thế giới Hồi giáo đều có thể cầu viện đến nó. Các anh nghĩ tôi đã gặp Bin Laden, đã nói chuyện với ông ta ư? Thôi nào... Tôi đồng ý với ông ta ở rất nhiều điểm, đúng là như thế, nhưng tôi không tán đồng tất cả. Còn lâu mới là như vậy! Tôi giống như các anh

thôi, một người truyền thông... Tôi đặt mình vào giữa nỗi sợ của người phương Tây và sự thù hận của những người ủng hộ Bin Laden và tín đồ của ông ta! Tôi biết quyền năng của ngôn từ khi mọi chuyện đang rối bời. Mục tiêu của tôi, tôi đã nói với các anh rồi, đó là tập hợp càng nhiều càng tốt những người đau khổ xung quanh tôi!

- Thế thì ông là một kẻ phản bội đối với phe ông, Salomon tuyên bố.

Nỗi sợ, một cách âm ỉ, đã làm biến dạng khuôn mặt hắn, bóp méo những đường nét, che mờ cái nhìn của hắn.

- Phản bội... các từ ngữ, các anh biết đấy... Tôi sử dụng những công cụ

trong tầm tay để đạt được mục đích của mình.

- Đối với những người ca tụng ông, ông đã là một tên phản bội rồi, tôi lạnh lùng nói với hắn. Những từ ngữ chính xác để nói về những kẻ phản lại phe mình. Nếu người của ông nghe thấy những lời ông, họ sẽ ngay lập tức cho ông là kẻ phản bội.

- Chắc chắn rồi, hắn nhượng bộ trong khí lấp bắp và cụp mắt xuống. Nhưng đó là vì họ chỉ có cái nhìn thiên cận về cuộc chiến đang được tiến hành.

Tôi đứng dậy, cầm lấy khẩu súng của mình, gí nòng súng vào đầu hắn.

- Đến lúc cầu Chúa rồi đây.

Tên thủ lĩnh bắt đầu run rẩy.

- Không, tôi cầu xin các anh, đừng làm thế! Hấn van xin.

- Tôi tưởng ông không sợ chết chứ? Ông sẽ tử vì đạo, ông phải vui sướng chứ.

- Không! Tôi không muốn chết!

- Thế còn bảy mươi trinh nữ^[1] của ông?

[1. Nhiều người Hồi giáo tin rằng, với những người chiến đấu vì đức tin, những con người tử vì đạo, khi chết, lên thiên đường sẽ được bảy mươi

trình nữ chờ đón.]

- Đó là một biểu tượng thôi, tôi xin các anh...

- Thế là ông lừa dối bằng cách hứa hẹn đám thê thiếp ấy cho những kẻ đang tuyệt vọng mà ông đòi họ hy sinh mạng sống.

- Không, tôi không lừa dối. Không hoàn toàn như thế! Anh phải hiểu điều đó, anh, một người làm truyền thông.

- Ông lạm dụng sự cả tin của họ, nỗi tuyệt vọng của họ.

- Tất nhiên rồi! Thế anh tưởng người ta thắng được một cuộc chiến bằng cách nào? Napoléon đã nói gì với những

đội quân của ông ấy? Hitler cũng đã hứa hẹn gì với quân đội của ông ta? Hạnh phúc, sự hân hoan, quyền lực, lòng tự hào.... Một cuộc chiến là một cuộc chiến.

- Ra đó chính là những hình mẫu của ông... Thực tế, ông chỉ tìm kiếm mỗi quyền lực. Ông mặc kệ lý tưởng.

- Mục đích biện minh cho quyền lực.

- Không, trong trường hợp của ông, quyền lực biện minh cho mục đích. Ông thậm chí đã lừa tôi về chuyện vợ con ông chết tại Afghanistan, đúng không?

Hắn ngược mắt lên nhìn tôi, ngạc

nhiên.

- Làm thế nào anh biết được?

- Tôi không biết, tôi chỉ nghi ngờ. Cái cách ông nói với tôi về điều đó không thật. Nhưng giờ thì tôi biết.

Hắn đưa mắt nhìn đi chỗ khác, giận dữ vì bị gài bẫy dễ dàng như vậy. Giờ tôi cảm thấy ghê tởm hắn, vì thói đạo đức giả của hắn, vì những lời nói dối của hắn.

- Bịa ra cái điều trái ngược sự thật ấy đã giúp ông ở vào vị trí một kẻ tuần đạo nổi dậy. Lừa dối các tín đồ của ông. Ông không xứng đáng được sống.

Tôi ấn mạnh hơn nòng súng vào

trán hấn.

Hấn hướng về Salomon, van xin, vẻ khiếp sợ.

- Anh làm gì đi chứ! Nếu anh ta giết tôi, người của tôi sẽ tìm ra anh ta.

- Ông đã giết chết tôi rồi, tôi nói.

- Bọn họ sẽ tìm được gia đình anh!

- Họ đã được bảo vệ rồi. Cầu nguyện đi.

Tên thủ lĩnh cúi đầu xuống. Mồ hôi túa ra trên thái dương hấn, chảy ròng ròng xuống má rồi mất hút trong bộ râu.

Hấn thì thầm một lời cầu nguyện.

- Theo ông, có bao nhiêu người biết đến nỗi sợ mà ông cảm thấy ở đây, bây giờ? Bao nhiêu người thậm chí còn không kịp có thời gian để cầu Chúa trước khi những tên cuồng tín cắt cổ họ?

Hắn ngừng lại một giây. Có thể hắn muốn trả lời tôi, nhưng hắn đổi ý và tiếp tục những lời cầu nguyện của mình.

Tôi lên đạn. Hắn nheo mắt lại như để tránh viên đạn và bắt đầu khóc lóc mà vẫn không ngừng cầu nguyện.

Tôi lùi lại vài bước, tin chắc vào động tác của mình, rồi bóp cò. Tiếng nổ chấm dứt lời thì thầm của hắn.

~*~

Hai giây trôi qua trước khi hấn mở mắt ra, một chút trước khi hấn hiểu ra.

- Những viên đạn mã tử của ông, tôi nói.

Hấn lúng búng vài từ khó hiểu rồi buông mình xuống đất và òa khóc.

- Nếu những kẻ khốn khổ đã tự làm mình nổ tung sau khi nghe lời giảng đạo của ông mà nhìn thấy ông...

Tôi ra khỏi phòng, chìm trong cảm giác u ám vì đã nhịn thở quá lâu. Phải hớp vài hớp lớn không khí mát mẻ tôi mới có thể lấy lại được hơi thở của mình.

Tôi không thể xác định được trạng

thái của mình. Tôi có nhẹ nhõm không? Có thất vọng vì đã không hạ hấn? Những tình cảm trái ngược len vào tâm trí tôi, ngăn không cho tôi suy nghĩ.

Như đoán ra sự bối rối của tôi, Salomon tiến lại.

- Đó là một quyết định đúng đắn, Dany.

- Lẽ ra tôi phải giết hấn.

- Theo một cách nào đó, cậu đã làm thế rồi. Mà không trở nên giống hấn ta, một tên sát nhân.

- Chắc chắn là anh đúng. Nhưng mọi chuyện quá phức tạp.

- Nào, lại đây. Chúng ta cần phải kết thúc việc này.

Tôi đi theo anh ấy, tin chắc rằng trong tình trạng của tôi lúc này, thái độ duy nhất tôi nên làm là tin vào sự phân định của anh ấy.

JEAN

Boris Debruyne đọc lại đến lần thứ n những ghi chép được các bộ phận chuyển đến. Vụ việc trở nên thật rắc rối. Mỗi khi có một hướng mới được mở ra thì một tin tức mới lại khiến nó trở nên bất khả thi, đột ngột làm giảm mọi hy vọng muốn thấy cuộc điều tra tiến triển thêm. Ông đã đạt kỳ tích khi thúc đẩy được các cơ quay về an ninh lãnh thổ và chống khủng bố hợp tác với nhau, nhưng những nỗ lực của ông vẫn chưa được đền đáp.

Bộ trưởng không ngừng gọi tới,

yêu cầu kết quả. Ông ta đã đề bạt ông vào vị trí này, tuy nhiên Boris Debruyne không ưa ông ta lắm. Bởi nếu ông ta có giao cho ông những trách nhiệm này, cũng chỉ bởi hành trình trở thành người đàn ông đầy danh vọng của ông ta có tốt đẹp cũng đều nhờ nhiệm vụ của ông, những chỗ quen biết danh giá và với những chiến tích đủ ấn tượng để cho không một kẻ ngấp nghé tiềm quyền nào có thể phản đối sự lựa chọn của ông ta. Debruyne đã dành cả cuộc đời để phục vụ đất nước, để lập nên những hồ sơ, để nộp những bản báo cáo ít khi được ngó tới, để cống hiến cả thể xác và linh hồn cho một tư tưởng nào đó của nước Pháp, của nền Cộng hòa mà nếu ông nói ra, sẽ

biến ông thành một kẻ cổ hủ của nền kỹ trị. Nhưng cũng vẫn với lòng nhiệt huyết ấy, ông thể hiện trong các cuộc vây bắt bọn khủng bố, khi cho các nhân viên dũng cảm thâm nhập vào mạng lưới của chúng, những nhân viên mà ông biết họ cũng chẳng còn ưa gì ông lắm.

Bộ trưởng không phải người có tính cách giống ông. Thái cơ hội, luôn đập lên làn sóng truyền thông về tình trạng mất an ninh để xây dựng hình ảnh của mình, ông ta là hiện thân của tất cả những gì mà người đứng đầu Ban phối hợp tác chiến căm ghét. Tuy nhiên, vì ông ta là cấp trên và vì ông là con người của trách nhiệm, Boris vẫn tuân theo cả những mệnh lệnh nhỏ nhất của ông ta.

Điều đáng lo là, vào chính lúc này đây, ông sẽ phải gọi điện cho ông ta để thông báo tin tức mà các bộ phận vừa báo về. Một thông tin sẽ buộc họ phải từ bỏ tất cả những hướng đang theo đuổi để xem xét những hướng đi mới. Nhưng là những hướng nào?

Giám đốc văn phòng nhắc máy. Ông cho biết danh tính của mình và ngay lập tức được chuyển máy cho bộ trưởng.

- Tin mới à? Debruyne? Tin tốt lành chứ?

Giọng điệu mang vẻ đe dọa.

- Không, thưa ngài Bộ trưởng, một tin mới nhưng không tốt lắm. Thậm chí,

hoàn toàn không phải là một tin tốt.

Bộ trưởng ngừng một chút, ngẫm thể hiện cơn tức giận của mình.

- Nói đi, ông ta ra lệnh.

- Jean Larrive đã chết cách đây mười lăm năm.

~*~

Éric đến muộn mười lăm phút. Ông đã trải qua một đêm tồi tệ. Vợ và các con ông đến nói chuyện với ông trong những giấc mơ kỳ lạ. Ông không nhớ những lời họ đã nói với nhau nhưng chắc chắn là đã tranh cãi. Sự hối hận, ông nghĩ. Sự hối hận ông mang trong mình như một số người mang theo họ tám

ảnh của một người mất tích: vừa mong muốn quên đi tấm ảnh đó nhưng lại không có can đảm để vứt nó đi.

Ngay khi ông bước vào trụ sở của kênh, ông có cảm giác bồn chồn khác lạ.

- Chào Éric! Ông đã biết tin chưa?

Clara gọi ông ngay khi ông vừa ra khỏi thang máy, cứ như cô rình ông đến.

- Isabelle chắc đã để lại tin nhắn cho ông chứ? cô nói thêm trong khi kín đáo vuốt ve bàn tay ông.

Từ buổi tối mà họ trải qua cùng nhau, dù chưa quen rĩ được ông, cô vẫn thích thú với việc tán tỉnh ông ở nơi làm việc. Những cử chỉ nhỏ, kín đáo mà

không ai có thể nhận ra nhưng lại có sức mạnh khiến ông bối rối.

- Tôi chưa bật điện thoại, ông trả lời, đoán ra được tính chất của thông tin ngay cả khi ông chưa được biết.

- Chúng ta nhận được một phong bì mới. Xin lỗi, ÔNG đã nhận được một phong bì mới. Một đoạn băng video cho thấy gương mặt của con tin.

Éric cảm thấy một luồng điện phát ra từ gáy và lan ra khắp cơ thể. Chỉ một câu cũng đủ để tâm trí ông lại được chìm trong một trạng thái kích động gần như là hạnh phúc. Chỉ thông tin mới có thể mang lại cho ông những khoảnh khắc bay bổng trong đam mê này. Không cần biết chính

nổi đam mê này cũng là nguyên nhân của những cơn khủng hoảng thiếu đôi khi đã nhấn ông chìm sâu vào sự hoảng loạn tinh thần, thì trong những phút, những giờ sắp tới ông sẽ được sống trọn vẹn trong đó. Ông có cảm giác trẻ lại và tâm trí ông xua đi hết những hình ảnh tiêu cực đã đè nặng suốt đêm để nhường chỗ cho sự nhay bén của nghề báo mà ông sẽ cần. Ông đặt một nụ hôn lên má Clara rồi vội vàng tiến về phía phòng họp.

Isabelle và Charles đều ở đó cùng với đầy đủ ban biên tập.

- Chết tiệt, Éric, anh ở đâu thế ?
Tôi đã cố gọi anh không biết bao nhiêu lần.

- Tôi biết, Suma nói và buông mình xuống chiếc ghế của ông, mắt nhìn chăm chú vào màn hình plasma mà cả nhóm vừa xem những hình ảnh trên đó. Cho tôi xem cái đó.

Charles nhấn nút điều khiển từ xa.

- Nó chỉ dài có vài giây thôi, ông báo trước. Chất lượng hình ảnh không được tốt lắm, tuy nhiên chúng ta thấy rõ mắt và những đường nét khuôn mặt của gã, ngay cả khi râu ria và tóc đã che khuất một phần lớn.

Đoạn video bắt đầu bằng một khung cảnh mờ mờ. Phải mất hai giây nó mới trở nên rõ nét hơn và hé lộ khuôn mặt của con tin, ánh nhìn vô hồn, sợ sệt,

râu dài, tóc tai rối bù. Người đàn ông, vẻ khiếp hãi, cố gắng thoát khỏi lưỡi dao kề trên cổ và đôi mắt hoảng hốt đảo từ hướng này sang hướng khác để rồi cuối cùng nhìn chằm chằm vào ống kính máy quay.

- Đó, hết rồi, Clara thông báo.

Charles nói chen vào.

- Những hình ảnh này được ghi cùng lúc với những hình ảnh lần trước. Các khung cảnh, tiếng động, vị trí và một số chi tiết về tóc tai và quần áo của gã vô gia cư cho chúng ta thấy rõ điều đó. Có vẻ như bọn bắt cóc đã cố tình cắt đoạn băng này riêng ra để gửi sau cho chúng ta.

- Bọn chúng định chơi chúng ta à?

Éric hỏi.

- Có thể nói như vậy, Charles đồng ý. Bọn chúng muốn khơi gợi lại sự chú ý của giới truyền thông và công luận bằng cách hé lộ khuôn mặt của con tin.

- Có thông điệp nào đi kèm cái DVD không?

- Có. Vẫn là câu hỏi lần trước: “Giá trị của người đàn ông này là gì?”, Isabelle giải thích.

Charles kích động.

- Có vẻ bọn chúng chưa thỏa mãn với câu trả lời được đưa ra cho tới bây

giờ. Chúng đưa ra thêm một chi tiết nhưng vẫn đặt câu hỏi ấy.

Ông dừng lại một lát, rồi buông lời:

- Điều đó có nghĩa là số tiền quyên góp được là chưa đủ... hoặc bọn chúng không muốn tiền.

- Hay là bọn chúng muốn có số tiền đã được quyên góp cho tới giờ, một phóng viên tham gia góp ý.

- Không, Charles phản đối, bởi vì bọn chúng chưa bao giờ cho biết cách thứ gửi tiền cho chúng. Điều chúng băn khoăn, đó là câu trả lời của chúng ta.

Éric giữ im lặng, tâm trí trong

trạng thái hoạt động hết công suất. Có điều gì đó khiến ông bối rối nhưng ông không thể xác định được đó là điều gì. Trạng thái phấn khích của ông đã chuyển thành nỗi lo sợ âm thầm khiến ông ngạc nhiên, làm tim ông nhói lên và đẩy ông lạc hướng. Liệu đối thoại kỳ lạ với bọn bắt cóc có biến thành một trò gian lận? Mối đe dọa nằm chính trong việc bọn bắt cóc nhắc đi nhắc lại câu hỏi đó ư? Có thể. Dù thế nào, đó là cái mà ông quyết định sẽ tin vào để tự giải thoát khỏi sức nặng đang đè lên ngực mình.

- Chúng ta cần phải thận trọng và bảo cho Bộ Nội vụ trước khi phát đi những hình ảnh này, ông tuyên bố, về bối rối, trong khi vẫn nhìn chăm chăm vào

chân dung người đàn ông trên màn hình.

Các nhà báo tiếp nhận lời đề xuất với vẻ thận trọng.

- Ông có chuyện gì vậy, Éric?
Isabelle hỏi.

Suma phác một cử chỉ bằng tay cho thấy ông không thể giải thích rõ ràng được.

- Tôi không biết... Có điều gì đó khiến tôi thấy không ổn. Tôi muốn chúng ta tự bảo vệ mình thì hơn.

Charles đứng dậy, vẫn trong trạng thái kích động.

- Tôi đồng ý. Chúng ta có thể lùi

việc phát sóng các hình ảnh này nửa ngày, thậm chí là một ngày, trong khi chờ thông tin về con tin. Cũng là cách để bọn bắt cóc thấy chúng ta không phải người tuyên truyền thông tin cho chúng và không phải những kẻ vâng lời chúng răm rắp.

- Nhưng nếu không thấy hình ảnh của chúng trên bản tin tối nay, chúng có thể gửi cho những kênh khác và họ sẽ không ngại ngần đâu! Clara kêu lên.

- Tôi không nghĩ thế đâu. Chúng ta, cho tới nay, vẫn là người nhận tin duy nhất của chúng, Charles trả lời.

Éric ngắt lời. Việc có thể thấy tin độc quyền tuột khỏi tay mình trở thành

mối đe dọa cụ thể hơn nhiều so với nỗi
đe dọa lơ mờ mà ông cảm thấy từ khi
phát sóng đoạn băng video.

- Có một giải pháp trung gian, ông
tuyên bố. Chúng ta có thể đề cập tới việc
nhận được chiếc DVD và bức thông điệp
nhưng thông báo rằng chúng đang được
xem xét và sẽ được phát trong một bản
tin lần sau...

- Ý tuyệt vời, Isabelle kết luận. Và
đó sẽ là một chiêu kích thích trí tò mò rất
tốt.

~*~

Không cần tới nửa ngày, cơ quan
cảnh sát đã xác định được danh tính của

con tin.

“Ông Suma, chúng tôi có một thông tin cho ông. Một thông tin rất quan trọng,” Frédéric Lense giải thích cho người dẫn chương trình trong một cuộc điện thoại. Giọng nghe nghiêm trọng, âm điệu hổng hách, cuộc gặp được ấn định vào buổi chiều ngay tại Bộ Nội vụ.

Trong chiếc taxi chở ông đến quảng trường Beauvau, những tình cảm trái ngược làm xáo trộn tâm trí nhà báo. Trước tiên, đó là niềm tự hào được đối thoại trực tiếp với một trong những người quyền lực nhất đất nước. Ông những muốn thoát khỏi cái cảm xúc có vẻ trẻ con đó nhưng nó chỉ chịu biến mất khi

ông tiến vào sân của tòa nhà uy nghiêm. Sau đó là cảm giác hoài nghi. Rằng đã không làm đúng công việc của mình, rằng đã tham gia vào một trò chơi trong đó ông chỉ là một con tốt trong khi lại vui sướng tưởng rằng mình là người chỉ huy.

Cuối cùng là nỗi sợ hãi. Ông không nắm được logic của câu chuyện này. Và bất cứ lúc nào, ông cũng có thể phải đối mặt với một nỗi thất vọng to lớn. Mà ông linh cảm rằng cuộc gặp gỡ này sẽ chẳng tôn lên cái tôi của ông đâu, thậm chí sẽ cho ông lý do nghi ngờ uy thế của mình, sự chính xác trong đánh giá của mình. Bởi vì đây là một cuộc triệu tập thì đúng hơn là một cuộc gặp gỡ, nhất là lại diễn ra không phải trong một phòng

họp báo hay trong trường quay ở đài truyền hình mà là ở ngay trụ sở bộ.

Ngay khi bước vào phòng họp, Éric Suma cảm thấy một bầu không khí nặng nề. Những người có mặt mang những bộ mặt đóng kín. Nhìn cách chào hỏi của họ, cách dò xét cái nhìn của ông, giữ khoảng cách với ông, ông hiểu rằng mình không ở đây để trao đổi thông tin.

Chỉ có Frédéric Lesne chung ra một khuôn mặt thoải mái. Sau màn giới thiệu, viên cố vấn truyền thông thông báo bộ trưởng sẽ tới trong chốc lát. Một sự im lặng xâm chiếm căn phòng. Éric tận dụng điều đó để đứng dậy, thể hiện cho những người đối thoại biết rằng ông

chẳng hề bị ấn tượng bởi họ.

Bộ trưởng bước vào và, sau những lời chào hỏi ngắn gọn, ngồi xuống bên cạnh Éric. Ông này cảm thấy một cách vô thức lấy lại được tinh thần nhờ khoảng cách gần gũi ấy. Bộ trưởng hơi dịch ghế ra một chút để đối diện được cả với các cấp dưới của mình lẫn người dẫn chương trình.

- Ông có biết tại sao bộ trưởng yêu cầu ông đến không? Boris Debruyne hỏi.

Éric đánh giá việc vào đề như vậy khá khó chịu. Tại sao lại là người này nói với ông? Ông đã nghĩ rằng mình sẽ trao đổi với người đứng đầu Bộ Nội vụ và cố vấn truyền thông của ông ta, chứ

không phải là ra trước một kiêu tòa án sẽ giáng xuống ông những câu hỏi phi lý như vừa rồi.

- Bởi vì các ông có một thông tin quan trọng muốn cho tôi biết, ông trả lời. Về danh tính của người đàn ông đó, chắc chắn là vậy.

Debruyne xác nhận bằng một cái gật đầu nhẹ.

- Ông có điều gì nghi ngờ về danh tính đó không? Trưởng ban Phối hợp tác chiến hỏi.

Éric không thích bị hỏi theo kiểu này lắm.

- Không gì cả, tất nhiên! Ông già

này.

Một dấu hiệu báo động vang lên trong đầu ông. Như tiếng rung phát ra trong một bài kiểm tra nói thật báo hiệu một lời nói dối. Một lời nói dối được ông nói với chính bản thân mình.

- Tôi không hiểu câu hỏi của ông có ý gì! Ông buông lời trước khi thấy hối tiếc về lời nhận xét và giọng điệu ông dùng để nói ra điều ấy.

Ông tuyệt đối không nên có thái độ của một kẻ tình nghi mới phải.

- Xin lỗi về sự đường đột của tôi, Debruyne nói. Tôi không cố ý làm thế. Tôi chỉ muốn...

- Biết chúng tôi có che giấu các ông điều gì không, Éric ngắt lời ông ta khô khốc.

Bằng một nét mặt, người đứng đầu SOC khẳng định lại điều đó.

- Nhưng tại sao tôi lại phải giấu các ông điều gì đó về con tin chứ? Suma phản ứng.

Boris Debruyne liếc mắt về phía người của mình, rồi về phía Bộ trưởng, xem liệu có thể trả lời câu hỏi đó trong cuộc trao đổi này hay không.

- Bởi vì người đàn ông đó... ông có biết người đó, ông ta nói bằng một giọng không biểu lộ cảm xúc.

Éric nhúu mảy, nhưng không phản ứng. Ông chờ đợi những thông tin khác về sự thật ấy, cái sự thật dù có làm ông ngạc nhiên nhưng không phải hoàn toàn ngoài dự tính.

Bằng một cử chỉ kín đáo, Debruyne yêu cầu Samuel Merie lại gần. Anh ta cầm lên một chiếc phong bì và rút ra ba tấm ảnh.

Anh ta chìa ra tấm thứ nhất: hình ảnh trích ra từ đoạn băng mới nhận gần đây nhất.

- Các chuyên gia của chúng tôi đã chỉnh sửa tấm ảnh để tách khuôn mặt ra khỏi bộ râu và trả lại cho anh ta dáng vẻ thông thường hơn.

Anh ta cầm tấm ảnh thứ hai lên và đặt cạnh tấm thứ nhất, trước mặt Éric.

- Đây là kết quả. Việc này đã giúp chúng tôi xác định danh tính của gã lang thang. Một người quen cũ.

Anh ta đưa ra tấm ảnh cuối cùng. Tấm hình một người đàn ông trẻ hơn.

Nhưng Éric đã hiểu.

Đây chính là điều ông không nhận ra khi xem đoạn băng. Hay, tệ hơn, ông đã không muốn đối diện với thực tế. Cái thực tế đã xô đẩy ông mười năm về trước.

- Ông nhận ra anh ta chứ? Anh ta

hỏi, ngọn lửa sôi sục trong cái nhìn.

- Vâng, tất nhiên rồi, Éric Suma thì thâm. Đó là Daniel Léman.

DANIEL

Salomon cởi chiếc áo mưa ướt rượt ra.

- Tôi đã vào hẳn trung tâm Luân Đôn, trong một tiệm internet công cộng. Tôi đã làm những gì cậu bảo tôi. Cậu nghĩ rằng như thế đã đủ chưa? Những người ấy, họ có kiểm tra thư điện tử không? Tôi cũng mang báo về. Tất cả các tờ báo đều nói về vụ bắt cóc.

- Tôi đã nghe đài và xem tivi. Bọn họ bây giờ đã biết được tên của tôi rồi.

- Vậy à? Tôi cũng có nghe, nhưng

tôi chẳng hiểu gì cả, họ nói nhanh quá. Trên báo Pháp thì các chàng trai kia và tôi, chúng tôi thành ra “nhóm biệt kích chưa được xác định”. “Nhóm biệt kích gây sốc”, thậm chí một tờ nhật báo còn thêm vào thế đấy. Họ tưởng chúng ta là lính đánh thuê. Cái này sẽ làm họ vui thích đây, các chàng trai của chúng ta. Thế còn gã khùng kia, hắn ở đâu rồi?

- Hắn đã bình tĩnh lại. Và không nói gì cả.

Salomon mang về một chiếc pizza. Anh mang một phần cho tên thủ lĩnh nhưng hắn từ chối. Chúng tôi ăn mà không nói chuyện. Sự căng thẳng trong những giờ vừa qua vẫn còn lớn vồn, gần

như sờ được vào. Và âm thanh trầm đục của nước mưa đập vào mái nhà và cửa kính nhấn chìm ngôi nhà trong một nỗi buồn gần như là tuyệt vọng.

Chúng tôi bật vô tuyến lên vào giờ có bản tin.

Vụ bắt cóc là một trong những tin chính. Những hình ảnh đầu tiên chiếu đến ngôi nhà của tên thủ lĩnh. Cảnh sát lằng xằng xung quanh, vào rồi ra khỏi khu vực được bảo vệ, trong khi những người khác giữ cho những kẻ hiếu kỳ ở cách xa. Đặc phái viên kể lại những gì cô ta biết về vụ bắt cóc, tức là chẳng có gì nhiều.

- Tôi chả hiểu gì cả, Salomon phàn nàn. Chuyển sang một kênh tiếng Pháp đi.

Tôi chuyển lần lượt các kênh và tìm được một kênh.

- Nhìn này, bọn chúng đã nhận được bức hình! Mẹ kiếp, bọn chúng nhanh thật đấy!

Tám hình tên thủ lĩnh, súng chĩa vào thái dương, xuất hiện trên màn hình.

“Những kẻ bắt cóc đã gửi tới tám ảnh này cách đây hơn một giờ,” giọng nhà báo bình luận. “Không một lời bình luận nào đi kèm theo đó. Chúng ta có thể nhìn thấy rất rõ thủ lĩnh Fayçal, ánh nhìn sợ sệt, một khẩu súng chĩa vào má. Nếu như ban đầu, các điều tra viên đã nghĩ đây là một vụ biệt kích của một nhóm đối

đầu, thì giờ chúng ta được biết rằng vụ việc có thể được thực hiện bởi người đàn ông này.”

Tôi thấy gương mặt tôi hiện lên. Lấy ra từ một bức ảnh xuất hiện trên báo một năm trước, trong một bữa tiệc tối mà tôi chủ trì thay mặt hãng.

“Người đàn ông này tên là Daniel Léman. Người Pháp, anh ta là cha một nạn nhân trong vụ đánh bom xe buýt số 83, tại Paris, cách đây hai tháng.”

Tôi rùng mình khi nhìn thấy chân dung Jérôme. Con trai tôi mỉm cười, cho thấy vẻ mặt của một đứa trẻ hạnh phúc trong ngày sinh nhật cuối cùng của nó, một tấm ảnh chụp từ máy poraloid^[1]

được đăng lên báo sau vụ khủng bố và được một người hàng xóm có con được mời đến dự sinh nhật bán cho tờ *Paris Match*. Sau cái chết của Jérôme, tôi tránh lật báo ra.

[1. một loại máy ảnh chụp lấy ngay.]

“Người đàn ông đã hành động vì muốn trả thù, theo lời những người thân cận của vị thủ lĩnh Hồi giáo. Đúng là thủ lĩnh Fayçal bị các điều tra viên nghi ngờ là người gây ra vụ khủng bố đẫm máu này. Nhưng sau một phiên điều trần tại Scotland Yard, ông ta không bị truy tố. Có thể chính điều đó đã thúc đẩy Daniel Léman tự mình đi tìm công lý. Theo một

số nguồn tin, có thể anh ta đã được một nhóm biệt kích giúp đỡ. Những kẻ giết thuê? Khả năng đó có thể được tính đến.”

Những lời nói văng đến tôi, nói về tôi, kể lại cuộc đời tôi với những từ ngữ không chút tình cảm, khiến câu chuyện chỉ còn là một chuỗi sự việc và ngày tháng được xem như mang một ý nghĩa nào đó, nhưng tôi đã bỏ đi nơi khác. Đoạn tiếp theo, cuộc chạy trốn bắt buộc.

Salomon đặt tay lên vai tôi. Tôi thoáng nghĩ rằng đó là một cử chỉ động viên, nhưng sức ấn từ những ngón tay của anh khiến tôi lại nhìn màn hình.

Một máy quay ghi lại hình ảnh ngôi nhà của tôi.

“Theo một người hàng xóm,” giọng bình luận đoạn phóng sự tiếp tục cất lên, “vợ và con trai của Daniel Léman đã rời khỏi nhà sáng sớm nay. Họ biết gì về vụ vi phạm của chồng và cha họ?”

- Rémi hẳn đã liên lạc với họ, Salomon trấn an tôi. Bọn họ chắc chắn đang ở đâu đó, họ được bảo vệ rồi.

“Daniel Léman đã giết vị thủ lĩnh?” Bình luận viên gần giọng, nối tiếp bằng một chuỗi những câu hỏi làm tôi quay cuồng. “Anh ta có giữ hẳn làm con tin? Và nếu đúng như vậy, mục đích của anh ta là gì? Đó là những nghi vấn của các điều tra viên trong thời điểm hiện tại.”

Một cảnh sát Anh được phỏng vấn, nhưng tôi không nghe. Tôi không nghe nữa. Tôi vội vàng đi ra khỏi ngôi nhà và tôi chạy, chạy, chạy. Tôi chỉ dừng lại khi cảm thấy mưa đã làm ướt đầm mặt mình. Tôi để nó hòa vào với nước mắt của mình, tôi những muốn biết bao nó có thể gột rửa những ý nghĩ u tối của tôi, xóa đi quá khứ mới đây của tôi, đem tôi về với cuộc sống của tôi trước cơn ác mộng.

~*~

Salomon quấn một chiếc khăn ăn quanh cổ tôi và ấn một ly whisky vào tay tôi.

- Nghe này, đó là một tin tốt, anh

ấy khẳng định. Bây giờ cảnh sát sẽ bảo vệ họ.

- Tôi đã đẩy họ vào chuyện rắc rối. Họ đâu có cần điều đó.

- Không đâu. Tôi thậm chí còn chắc chắn họ tự hào vì cậu... Và bây giờ, họ đã hiểu được thái độ của cậu, những tuần im lặng của cậu, sự chạy trốn của cậu. Tôi chắc chắn họ cảm thấy khá hơn trước.

- Tôi đã đẩy họ đến cuộc sống nào thế này?

- Họ sẽ được bảo vệ. Tôi thì, cậu thấy đấy, tôi lo cho cậu nhiều hơn. Cậu cần phải ăn náu, trong một thời gian dài.

Tôi không biết, tôi vẫn chưa suy nghĩ về điều đó, nhưng chúng tôi chắc chắn sẽ tìm gặp được cậu ở đâu đó. Có thể, ở một đất nước khác...

Tôi lúng túng. Tâm trí tôi không thể nối liên tục được hai suy nghĩ logic mà không bị một suy nghĩ u ám chen vào.

- Nghe này, đây là đề xuất của tôi: chúng ta sẽ gửi cuộn băng cát xét đi như dự tính. Sau đó, chúng ta thả tên thủ lĩnh cách đây vài chục cây số. Còn chúng ta, chúng ta vẫn sẽ ở lại ngôi nhà này trong một hoặc hai tuần. Từ giờ đến lúc đó, các anh bạn sẽ gửi đến hộp thư lưu tại bưu điện các giấy tờ giả cho cậu. Sau đó chúng ta sẽ chuồn đi bằng đường bộ, lên

một chuyến phà, và một khi đã ở đất Pháp rồi, ta sẽ ăn náu. Bọn tôi sẽ làm cho cậu ra được nước ngoài mà không gặp trở ngại gì. Cậu hãy kiên nhẫn, và khi vụ việc đã bị lãng quên, chúng tôi sẽ gửi Betty và Pierre đến cho cậu.

Đề xuất của anh ấy đối với tôi cứ như trong tiểu thuyết, vì nó đã bỏ qua tất cả những trở ngại phải vượt qua. Tuy nhiên tôi vẫn đồng ý, quá ý thức về việc như thế sẽ giúp cho Salomon mừng rỡ đến một tương lai tươi sáng.

Thực tế, tôi không nghĩ rằng chính anh ấy bị lừa bịp như vậy.

~*~

- Anh thả tôi ra ư? Tên thủ lĩnh ngạc nhiên, không tin.

- Đúng, bằng cách để ông cách đây vài cây số, Salomon vặn lại.

- Tôi không hiểu.

- Ông nói đúng, tôi không có can đảm giết ông, tôi nói với hắn ta, hàm nghiền chặt.

Hắn suy nghĩ trong một giây.

- Và các anh sẽ ở lại đây ư? Tôi không thể tin được.

- Không, tôi không ở lại đây. Bởi vì tôi sẽ ngăn ông mãi mãi không thể quay về với vai trò của một kẻ chủ mưu

được.

Hắn nhúu mày, ánh mắt sợ sệt.

- Bằng cách nào? Bắt tôi phải thế là sẽ không quay về chỉ huy đội quân của tôi nữa ư?

- Không, bằng cách ngăn không cho ông trở về với những người của mình!

Tôi ra hiệu với Salomon. Anh ấy cầm lấy chiếc máy quay và bật nó lên.

- Chúng tôi đã ghi hình cuộc nói chuyện lần trước của chúng ta. Và bản sao, chúng tôi đã gửi nó tới nhà ông. Người của ông chắc chắn sẽ thích nó đấy.

Khuôn mặt hấn ta biến sắc.

- Các anh không thể... Tôi không tin. Tôi sẽ nói với họ rằng... tôi nói dối để cứu tính mạng mình.

- Ông có thể. Nhưng họ sẽ đặt cho ông các câu hỏi, lục lọi quá khứ của ông, nghi ngờ và sẽ hận ông.

Hấn cố nhớ lại nội dung những câu nói của hấn, hình dung ra hậu quả của việc này. Và, đột nhiên, hấn nói với tôi, gần như van xin.

- Anh không thể... làm như thế với tôi! Thà giết ngay tôi đi. Anh chẳng biết gì về môi trường đó đâu.

- Ông đã chọn bạn bè của ông, cuộc sống của ông và những nguy cơ tiềm ẩn trong đó. Tệ nhất thì ông cũng sẽ trở thành một kẻ khốn cùng. Như tôi. Buộc phải chạy trốn, phải giấu mình đi. Khá hơn thì ông sẽ mất đi những tín đồ của mình và quay trở lại một cuộc sống nhàm chán. Bị tước đi niềm vui thú hưởng thụ mà quyền lực mang lại, ông sẽ trở nên cau có và chết trong cô đơn. Còn hình phạt nào đẹp hơn?

- Anh không biết mình đang nói gì đâu. Bọn chúng sẽ giết tôi, anh hiểu không: giết tôi!

-Ồ, tôi rất tiếc.

- Nhưng cái chết của tôi chẳng để

làm gì cả, hấn nổi giận. Sẽ có kẻ khác thay chỗ tôi, và còn tàn nhẫn hơn nữa.

- Chắc chắn.

- Tất cả những điều này chẳng có ý nghĩa gì cả!

Đề cắt ngang cuộc tranh luận khiến tôi khó chịu và chẳng dẫn đến đâu, Salomon nhét giẻ vào miệng tên thủ lĩnh, bịt mắt hấn và dẫn ra ngoài. Anh ấy mở cốp xe và bắt hấn phải co mình trong đó. Rồi nổ máy. Anh ấy sẽ chạy xe khoảng một giờ trước khi bỏ lại con tin dọc đường.

Cuộc phiêu lưu này có ý nghĩa gì không?

Tôi chờ Salomon quay về, lòng lo lắng, và đi lòng vòng trong nhà, lặp đi lặp lại những câu hỏi giống nhau. Tất cả việc này là để làm gì? Tôi đã đúng hay sai lầm? Tôi rót cho mình một ly whisky và đi lại trong những căn phòng vắng lặng. Tôi nghĩ đến Betty và Pierre. Họ có nhận được thư của tôi không? Có thể họ sẽ nghĩ đến việc nộp nó cho các điều tra viên để chứng minh họ không biết gì cả? Không thể chịu thêm được nữa, mệt nhoài vì lo âu, rút cuộc tôi bật tivi lên.

Khi Salomon trở về, cảm giác mừng rỡ khi gặp lại anh không làm giảm

đi chút nào sự ỉn ỉu trong tôi.

- Tôi đã để hắt lại một vùng nông thôn cách đây bốn mươi cây, anh ấy vừa cười lớn vừa lột chiếc áo khoác ướt đầm ra. Tôi đã đi lòng vòng một lúc lâu để làm cho hắt tin rằng chúng ta đã đi một đoạn xa hơn thế. Khốn thật! Cậu đã nốc hết nửa chai rồi.

Cái nhìn lo lắng bồn chồn của tôi dừng anh ấy lại.

- Có chuyện gì thế? Mọi việc đều tốt đẹp, chúng ta sẽ sớm thoát khỏi vụ này thôi.

- Các bản... tin, tôi khó nhọc phát âm từng tiếng.

- Có chuyện gì xảy ra vậy?

- Báo chí nói về tôi như một kẻ vô trách nhiệm, và đứng về phía tên thủ lĩnh. Các chính trị gia nối tiếp nhau lên sóng để kết tội tôi. Tôi là kẻ cần tiêu diệt.

- Cậu tưởng thế nào chứ? Rằng họ sẽ giới thiệu cậu như một anh hùng? Một người đi tìm công lý ư?

- Không, nhưng những gì họ nói... cho thấy nỗi sợ hãi của họ. Không phải vì khía cạnh đạo đức trong hành động của tôi mà họ biến tôi thành cái gai trong mắt họ. Cũng không phải vì tôi muốn tự mình đi tìm công lý, không, đó là nỗi sợ hãi những vụ trã đũa đã khiến họ buộc tội tôi! Họ gào lên trên tất cả các kênh rằng

họ sẽ bắt tôi và trừng trị tôi nghiêm khắc với cái cớ là tôi đã gây ra một nguy cơ khủng khiếp cho cộng đồng... Họ đã nhận được những lời đe dọa.

- Nhưng cậu biết rõ mọi chuyện sẽ như vậy mà. Bọn khủng bố Hồi giáo cũng biết điều đó, và bọn chúng lợi dụng nỗi sợ của những tên chính trị gia ngu ngốc. Sao cậu lại quên đi tất cả những người đã nói họ hiểu hành động của cậu? Tất cả những người làm cha đã thú nhận rằng, trong trường hợp tương tự, họ cũng ao ước có được lòng can đảm để làm như vậy? Cậu là một người anh hùng đối với những gia đình nạn nhân chưa từng được nhìn thấy kẻ giết chết người thân của họ bị bắt. Nay, nhìn đi, tôi đã mua về mấy

tờ báo tiếng Pháp.

- Có bao nhiêu người dám công nhận điều đó chứ? Ngày mai, người ta sẽ không nghe họ nữa. Và những gì tôi làm chẳng có ý nghĩa gì nữa.

- Dany, cậu phiền quá đấy: rượu làm cho cậu trở nên bi quan và ngu ngốc.

Anh ấy giật chai rượu khỏi tay tôi.

- Tôi có tin tốt lành đây, nếu như cậu quan tâm. Tôi đã gọi cho Vitto từ một cabin điện thoại công cộng và cậu ta nói với tôi rằng Betty và Pierre ổn. Betty đã bị cảnh sát tra hỏi nhưng cô ấy nghĩ đã được đặt ra ngoài vòng nghi vấn. Cậu ta cũng hứa sẽ có giấy tờ trong hai ngày

nữa. Từ giờ tới đó, bọn họ sẽ nghĩ ra cách để chúng ta về Pháp.

- Tôi đã làm cho tất cả các anh dính vào chuyện phiền phức này, tôi lúng búng và không nghe anh ấy nói nữa.

- Daniel, hãy nhìn mọi việc ở khía cạnh tích cực đi: cậu đã khiến Betty nghĩ về chuyện khác ngoài cái chết của Jérôme! Đó chẳng phải là điều quan trọng nhất sao? Nghe này, tâm trạng cậu đang không bình thường, đi thôi, cậu cần phải ngủ bây giờ.

Anh ấy giúp tôi đứng dậy và dắt tôi vào giường.

~*~

Salomon nhiều lần cố gắng bắt đầu câu chuyện để lôi tôi ra khỏi tình trạng mệt mỏi kiệt sức. Anh ấy cố đưa tôi lên con thuyền nhỏ chở những kỷ niệm tuổi thơ, cố kể cho tôi nghe về những mẩu cuộc đời anh, hỏi tôi về nghề nghiệp và cách thức tôi đã làm để đạt được một vị trí quan trọng như vậy, nhưng tôi không thể thoải mái để có thể kể cho anh chuyện gì khác ngoài những câu trả lời ngắn và những cái cười gượng.

Chán nản vì những nỗ lực của mình không mang lại kết quả, anh ấy nằm dài ra trên sofa, bật tivi lên, bao thuốc lá lúc nào cũng trên tay và làm như đang chú ý đến một trận bóng đá. Nhưng tôi cảm thấy mắt anh ấy thỉnh thoảng vẫn hướng

về phía tôi.

- Cậu đang lo lắng à? Rốt cuộc anh ấy hỏi tôi.

- Mẹ kiếp, thế anh nghĩ là cái gì chứ: đã hai ngày từ khi chúng ta thả tên thủ lĩnh, và không gì cả. Không một dấu vết. Hắn ta đã đi đâu? Tại sao báo đài chưa nói về sự xuất hiện trở lại của hắn?

- Cảnh sát có thể đã giữ hắn ở nơi bí mật, anh ấy lý luận mà không hề tin vào điều đó. Và tra hỏi hắn để có các thông tin giúp họ tìm ra chúng ta. Bọn họ muốn gây bất ngờ.

- Tôi không nghĩ thế. Nếu cảnh sát đã tìm ra hắn, họ sẽ thông báo để làm

ngươi cơn giận dữ của những tên đồng đảng với hắn.

Salomon nhún vai với vẻ nghi ngờ, không mấy tin vào sự tồn tại của một logic như thế ở đám cảnh sát.

- Dù thế nào, chẳng có lợi ích gì khi bị kích động cả. Chúng ta tạm thời vẫn ở lại đây. Vài ngày. Có thể là vài tuần.

Salomon từ đây đã gán số phận anh ấy với số phận của tôi. Thậm chí đến mức anh ấy suy nghĩ cho cả hai, nhiệm vụ mà tôi đã tự nguyện giao cho anh ấy vì tôi tỏ ra không thể tính toán cho một tương lai xa quá vài giờ sắp tới được. Tôi là người đang phải chịu cơn quay

cuồng, hai chân đang nhũn ra chỉ còn cách hự không vài mét và không thể làm được gì khác ngoài việc nhìn chúng run rẩy.

Tương lai của tôi giống như một vực thẳm.

~*~

- Tôi có giấy tờ rồi!

Salomon vừa đi vào, nụ cười trên môi, một chiếc phong bì trên tay. Khi mắt chúng tôi gặp nhau, anh ấy khựng lại.

- Có chuyện gì thế?

- Họ đã giết tên thủ lĩnh rồi.

Anh ấy mất đến hai giây để hiểu

ra, rồi buông mình xuống ghế sofa.

- Mẹ kiếp! Để trả thù sau khi bọn chúng xem cuộn băng cát xét à?

- Có thể, nhưng không chỉ có thể. Bằng cách chụp mũ cho tôi, bọn chúng đã tìm được một cái cớ lý tưởng để cơn giận dữ của chúng được bùng nổ, gây ấn tượng với các chính phủ và tất nhiên... gây ra những vụ khủng bố mới.

- Lũ khốn kiếp! Salomon gầm lên.

- Thực sự tôi đã làm cho mọi thứ rối tung lên! Làm sao tôi lại không tính đến điều này được cơ chứ? Bây giờ, chúng ta phải gánh tất cả lên lưng. Cảnh sát sẽ làm tất cả để bắt tôi và hy vọng

làm dịu đi những phong trào cực đoan, còn bọn chúng thì sẽ muốn hạ tôi trước, để tránh việc tôi kể lại sự việc theo phiên bản của mình.

Salomon trở nên u sầu. Các sự kiện vượt khỏi anh ấy.

Tôi muốn anh ấy biến đi, cứu lấy tính mạng mình. Thế nhưng, tôi biết anh ấy sẽ không chấp nhận.

- Phải ở lại đây, cuối cùng anh kết luận. Thời gian sẽ làm mọi chuyện lắng xuống.

Tôi không đáp gì cả, để anh ấy nghĩ tôi đồng ý.

Nhưng tôi đã có quyết định của

riêng mình.

~*~

Tôi ra đi. Thận trọng hết sức để Salomon không nhận thấy. Tôi đã chuẩn bị một số đồ đạc, đặt chúng ở gần lối ra và tôi mặc nguyên quần áo đi ngủ. Rồi, một cách lặng lẽ, tôi lấy bọc đồ và khép cửa lại trước khi lẩn vào trong đêm tối ẩm ướt.

Đó là lối thoát duy nhất. Salomon sẽ không bao giờ chịu để tôi trốn đi. Và tôi thì không thể chịu được thêm khi phải nhìn thấy anh ấy mất hàng ngày dài ở cạnh tôi, cách xa gia đình mình, và chịu đựng những nguy hiểm vô ích. Vụ việc đã chuyển hướng thành một cơn ác mộng

vô nghĩa, nếu câu chuyện này từng có một ý nghĩa gì đó. Tôi cảm thấy mình không thể quay trở về Pháp ngay lập tức được, tôi cần phải biến mất hoặc đơn giản là chết đi, nhưng tôi không có can đảm làm thế. Tôi muốn trước tiên được ở một mình, giải thoát người thân của tôi khỏi gánh nặng là sự tồn tại nguy hiểm của tôi, nhấn chìm cuộc sống của tôi trong rượu, không nghĩ đến thất bại này nữa.

Bởi vì tôi không đồng ý chia sẻ thất bại của mình. Tôi biết người của tên thủ lĩnh rồi sẽ tìm được tôi một ngày nào đó. Để trả thù điều nhục nhã đó, không cho tôi nói, để bêu gương. Ngày mai, vài ngày nữa, vài tuần nữa hay vài tháng nữa,

có lẽ thế. Quan trọng gì chứ, tôi chẳng còn tương lai nữa.

Trên mớ giấy tờ được làm giả đến mức hoàn hảo mà Salomon đưa cho, có một cái tên mới: Jean Larrive. Từ nay, đó là tên của tôi. Cho đến hết phần đời ngu ngốc còn lại của tôi.

Đêm tối đón chào tôi với vẻ tang tóc và lạnh lẽo. Cách vài bước, đồng quê vẽ ra một vực thăm thẳm tối và đầy hằn thù báo cho tôi biết sự đen tối của những ngày sắp tới. Tôi vẫn tiến lên. Trong bóng tối, không mục đích, không điểm đến, nhưng tôi vẫn tiến lên.

Vĩnh biệt Salomon. Và cảm ơn anh. Tôi biết anh sẽ chăm nom cho gia

đình tôi. Anh sẽ kể cho họ về những giờ phút chúng ta đã trải qua cùng nhau. Anh sẽ giữ kỷ ức về tôi cho Pierre, sẽ nói với Betty về tình yêu tôi dành cho cô ấy. Nhưng cũng không cần làm quá: họ cần phải quên tôi đi, rũ bỏ đi kỷ niệm về tôi để tạo ra một tương lai khác.

Tôi sẽ viết lại câu chuyện của tôi. Kết nối các từ ngữ, ý nghĩ có thể sẽ giúp tôi tìm ra trong đó một ý nghĩa nào đó. Tôi sẽ viết cho tôi nhưng trên hết cũng là cho họ. Nếu cái chết không mang tôi đi trước khi tôi kết thúc câu chuyện, tôi sẽ gửi cho họ những gì tôi viết. Tôi biết họ cần đến nó để hiểu rõ hơn, để chấp nhận mất mát và để hướng tới tương lai.

Uống rượu, viết và chết, như Fante^[1].

[1. Nhà văn người Mỹ.]

Không ảo tưởng, không hy vọng.

~*~

Đã hai tiếng đồng hồ, cô ấy khuấy thìa trong tách cà phê. Daniel đã cố lờ cô đi, co mình quay vào tường, giấu mặt dưới một chiếc gối, nhưng những hình ảnh vẫn gọi mời anh và cuối cùng anh quay lại, nhìn chúng một lần nữa và cố đoán những suy nghĩ của người đã cùng anh chia sẻ những khoảng khắc thật đẹp và thật đau đớn.

Rồi anh ngừng đấu tranh để nhìn

chăm chăm vào màn hình.

- Em đang nghĩ gì, Betty? Anh lắm bầm với cái vô tuyến. Điều gì khiến em u sầu đến vậy? Vẫn là Jérôme ư? Cũng như anh, em chưa thể quên được thằng bé ư? Thỉnh thoảng nó có đến nói chuyện với em không? Anh thì nó không đến thăm nữa. Nó không muốn anh đến đó để giết kẻ đã giết nó, nó nói với anh như vậy. Tất nhiên, nó biết điều gì sẽ xảy ra. Nó muốn bảo vệ anh khỏi bọn chúng và khỏi chính anh, vì không chấp nhận bố của nó rồi cũng lại trở thành kẻ giết người. Anh đã không nghe nó, Betty. Anh không biết mình đã làm gì. Nỗi đau của anh quá lớn, cảm giác tội lỗi của anh quá lớn đối với một trái tim con người. Anh cần phải

hành động. Anh biết những nguy cơ: phải chết, phải mất Pierre và em. Bắt em và con phải chịu một mất mát nữa. Nhưng anh không thể ngồi yên để phân tích tỉ mỉ nỗi đau của mình. Anh không được dạy như thế. Anh được sinh ra trong chiến đấu, trong đấu tranh chống lại kẻ khác, chống lại chính mình.

Những giọt nước mắt chảy chậm chậm trên hai má anh.

- Em ra sao rồi? Em đã làm gì từ sau khi anh mất tích? Em có nghĩ về tất cả chuyện này không? Còn Pierre, nó đã lớn lên thế nào khi không có anh trai và bố? Đứa con trai dũng cảm của anh. Nó đã làm gì với nỗi đau của nó. Nỗi đau ấy

có chuyển thành sức mạnh không? Nó có giống anh không? Em và con có giận anh vì đã gây ra cho mẹ con em tất cả những sai lầm này không?

Anh nghe thấy một tiếng động sau cánh cửa.

Những kẻ tra tấn đang lắng nghe anh ư?

Bọn chúng vui sướng vì hiệu ứng từ khổ hình của chúng ư?

Bối rồi, chìm trong những tiếng nấc nghẹn ngào, Daniel nói với chúng:

- Hãy mở lòng thương, đừng làm hại họ! Tôi xin các ông. Tôi sẵn sàng quỳ dưới chân các ông, van xin các ông

nhưng đừng làm gì vợ tôi! Hãy đánh tôi đi! Hãy sỉ nhục tôi đi! Giết tôi đi! Nhưng đừng làm gì họ. Cô ấy đã chịu đựng đủ rồi! Cô ấy không đáng phải chịu tất cả những điều này.

~*~

Ánh trăng mờ mờ phản chiếu lên các đường gờ của đồ đạc, vẽ nên một khung cảnh mông lung và đầy đe dọa của các sắc độ xám. Eric không muốn ngủ. Nếu ông có tắt đèn đi, thì đó là để quên đi chính mình trong bóng tối, chỉ còn là một chiếc bóng bất động trong bức tranh ảm đạm này. Ông ghét đêm tối, coi nó như một sự thoái thác, từ bỏ. Không ngủ, thay thế ánh sáng ban ngày bằng ánh sáng

của thành phố, của những chiếc đèn tinh xảo trong nhà ông hay bằng ánh đèn nhot nhot trong văn phòng, trong mắt ông, là biểu hiện của một hành động kháng cự. Kháng cự chống lại hư vô, trống vắng, nỗi sợ cái chết.

Nhưng tối hôm nay, ông đã tắt đèn chủ yếu là để chặn cơn sóng những suy nghĩ lại. Để chấm dứt sự hành hạ của những câu hỏi mà ông không thể trả lời được.

Ông không nghe thấy cánh cửa văn phòng mở ra. Đèn nê ông nhấp nháy vài giây trước khi bật sáng và ông đã phải nheo mắt lại để tránh ánh sáng quá mạnh của nó.

- Chết tiệt, anh làm cái gì trong bóng tối thế này? Charles lẩm bẩm.

Đó là một nỗ lực vụng về để xin lỗi vì đã làm phiền nhiều hơn là một câu hỏi.

- Tôi đã cố gọi điện cho anh, ông nói tiếp. Anh ngắt điện thoại à?

Suma mở mắt ra. Ông đồng nghiệp già đang đứng, lẩn tránh cái nhìn của ông, đứng chuyển hết từ chân này sang chân kia, ngần ngại không ngồi.

- Được rồi. Chúng ta cần nói chuyện. Phải cố hiểu chuyện gì đang xảy ra với anh. Chuyện gì xảy ra với chúng ta, ông chữa lại ngay lập tức.

- Không phải tối nay, Charles, mai đi.

- Không được, phải là tối nay. Ngày mai, chúng ta sẽ không có thời gian để sắp xếp suy nghĩ của mình. Chúng ta sẽ phải đương đầu với tin tức. Các sự kiện dường như rất gấp gáp và việc cho ý kiến, quyết định nên phản ứng như thế nào trở nên cấp bách.

- Charles, làm ơn.

- Anh diễn trò gì với tôi đây, Éric? Vai một anh chàng tội nghiệp muốn ở trong bóng tối để rên rỉ kêu than về số phận của mình à? Nhàm rồi!

Charles có biệt tài tìm ra những từ

ngữ có khả năng làm Eric phát điên và bắt ông phải đối đầu, tức là tranh luận.

Nhưng Suma không phản ứng lại. Bởi sự hiện diện của người đồng nghiệp lâu năm có trí thông minh tuyệt vời, rất cuộc, có thể giúp ông hiểu rõ mọi chuyện.

- Bọn chúng tìm cách khiến tôi trở nên lỗ bịch.

- Ok, đó là giả thuyết đầu tiên. Nguyên tắc cơ bản: chúng muốn trả thù. Cách đây mười năm, anh đã bảo vệ người đàn ông này và bọn chúng hận anh.

Ông dừng một lát, rồi tiếp tục.

- Nhưng rồi anh sẽ thú nhận, rằng

điều này không đúng. Ý kiến của anh đó là, bọn khủng bố, hồi đó chúng đã chuồn mất tích. Thế nên mười năm sau...

- Chúng đơn giản là muốn có cả lợi ích lẫn cảm giác dễ chịu, Éric nói với một nụ cười buồn. Bọn chúng đã mất mười năm để tìm ra anh ta, đòi tiền và quyết định thông qua tôi để đi đến tận cùng của mọi việc. Như thế chúng sẽ chiến thắng trên mọi mặt trận.

- Giả thuyết thứ nhất sụp đổ. Thế mà nó đã từng đáng tin cậy hơn đây. Tôi có thể nghĩ tới giả thuyết này với điều kiện anh vẫn còn là người dẫn chương trình của kênh France 6. Nhưng ở đây, nếu mục đích của chúng là tiền hay muốn

hại con tin sau khi đã lôi kéo sự chú ý của dân chúng, chúng sẽ phải chịu rất nhiều rủi ro khi nhắm tới một kênh xếp ở vị trí cuối bảng.

Éric suy tư.

- Tuy nhiên, tôi mới là người chúng gửi thông điệp tới.

- Giả thuyết thứ hai: chúng đòi hỏi chúng ta, đại diện cho người phương Tây, phán xét kẻ giết thủ lĩnh tinh thần của chúng. Và chúng chọn anh là vị trọng tài công bằng cho các cuộc tranh cãi. Do những thái độ của anh trước đây, không ai có thể nghi ngờ cảm tình của anh với phong trào của bọn chúng. Anh đã bảo vệ kẻ bắt cóc con tin, tâng bốc lòng dũng

cảm của hắn, khả năng hắn có thể thể chỗ cho một nền luật pháp thiếu hiệu quả. Bọn chúng giờ đang ở trong tình cảnh y hệt và dồn anh vào chân tường.

Ý tưởng trở nên dễ hiểu với Suma.

- Có thể... Nhưng tôi không nghĩ chúng gán cho tôi vai trò của một người dẫn dắt cuộc tranh luận. Làm như vậy là chúng kết tội tôi. Chúng liên kết tôi với tội ác của Daniel Léman và muốn tôi, cũng như anh ta, phải bị dư luận phán xét. Cả hai chúng tôi đều ngồi trên băng ghế bị cáo, anh ta là kẻ giết người, tôi là đồng lõa... Tôi sẽ buộc phải quay trở lại những sự kiện cách đây mười năm và rồi đột nhiên để cho phơi bày hoàn cảnh vụ

việc đã diễn ra và cái cách thức mà tôi đã xử lý nó.

Charles thở dài.

- Anh cứ cố gán cho mình vai trò nạn nhân, suốt ngày tự hành hạ mình thế sao? Anh biết rõ rành rành là những lời lẽ của mình lúc bấy giờ không đáng lên án đến thế. Anh không phải kẻ xúc phạm. Vụ việc đã bị một số tờ báo được xúi giục bởi những đồng nghiệp ghen tị với thành công của anh cố tình soi mói, làm cho trở thành như thế, và theo một cách nào đó, anh cũng đã bị dư luận phán xét và trừng phạt rồi. Tại sao bọn bắt cóc lại muốn nhấn chìm anh hơn nữa? Chúng đang đối mặt với hoặc là một vụ tuyên

bổ lý tương – và, trong trường hợp đó, bọn chúng muốn xác định lại những điều kiện của cuộc tranh luận - hoặc là một vụ bắt cóc tổng tiền – và ở đây, bọn chúng chỉ cần quảng cáo và tiền. Hoặc là một vị trí trung gian cho phép chúng làm rối tung mọi chuyện lên và khiến tình hình trở nên khó hiểu.

- Trong trường hợp đó, chúng đã thành công.

- Bộ trưởng và người của ông ta nghĩ gì?

- Bọn họ cũng bỏ qua tất cả những giả thuyết này. Và thêm một điều nữa: việc đòi tiền chuộc sẽ được gửi đến tôi.

- Có nghĩa là?

- Tôi sẽ là người bọn bắt cóc đòi hỏi cái gì đó.

- Nực cười. Anh không có cách gì trả cho chúng cả, chúng biết điều đó.

- Tất nhiên, nhưng chúng muốn tôi là người liên lạc cho chúng, người phát ngôn của chúng, thậm chí người mang tiền đến cho chúng.

- Và cảnh sát cho rằng anh sẽ lo vụ này thế nào?

- Bằng cách vẫn giữ vai trò là một người dẫn chương trình, nhưng hạn chế những can thiệp của tôi.

Charles phản ứng.

- Hạn chế những can thiệp của anh ư? Dù tôi có cho là họ có lý về mặt bản chất đi chăng nữa thì chúng ta cũng không phải nhận bất cứ mệnh lệnh nào từ chính quyền hiện tại.

Éric nhún vai.

- Tôi muốn ngừng tất cả lại, Charles ạ. Tôi đã muốn gây chú ý bằng vụ việc đó, quay trở lại vị thế hàng đầu. Nhưng tôi đã hành động như một thằng ngu, khi chỉ tính đến lợi ích cá nhân. Tôi phải đối diện với thói kiêu ngạo của chính mình và chẳng lấy gì làm tự hào về mình cho lắm.

- Anh nói vớ vẩn! Chúng ta phải chịu cái trò chơi của giới truyền thông này và nó đã dễ dàng, vui vẻ, thậm chí cuốn hút. Nhưng bây giờ mới là lúc mọi chuyện bắt đầu. Bây giờ mới là lúc chúng ta có thể làm công việc của chúng ta...

Charles, bị cuốn đi bởi sự nhiệt tình, đứng dậy vừa đi lại trong phòng vừa hươ hươ tay. Ông muốn truyền cho Éric sự lạc quan của ông, niềm đam mê đang xâm chiếm ông.

- Có nghĩa là...? Éric hỏi.

- Chúng ta sẽ mở một cuộc tranh luận, đặt câu hỏi cho khán giả xem truyền hình, tham vấn các trí thức.

Éric bấu môi nghi ngờ.

- Tôi không hiểu ý anh.

- Câu hỏi là “giá trị của người đàn ông này là gì?”, phải không? Cho đến bây giờ, chúng ta đã hỏi công chúng về giá trị của một con tin là người vô gia cư. Từ giờ, chúng ta sẽ hỏi về giá trị của Daniel Léman! Yêu cầu họ phán xét anh ta: “Thưa quý vị, người đàn ông này có quyền trả thù cho cái chết của con trai hay không?” Anh sẽ đặt vấn đề thật rõ ràng, nói ra tất cả: rằng bọn khủng bố đã chọn anh vì những thái độ trước đây của anh, rằng anh đã phải chịu hậu quả nhưng cho đến tận bây giờ anh vẫn tự hỏi về tính chính đáng của những lời mình nói.

- Tôi không tự hỏi mình, Charles. Tôi đã nói với một niềm tin chắc chắn vào ngày hôm đó. Tôi đã nói những gì tôi nghĩ vì tôi thấy ghê tởm thói đạo đức giả của đám quan chức và sự dễ thay đổi của dư luận. Tôi không hối tiếc gì cả.

- Chính thế, anh sẽ nói như thế! Đồng nghiệp của chúng ta sẽ nhảy xổ vào anh nhưng ít ra, anh nêu ra được ý kiến của anh, đòi hỏi ý kiến của họ, gây ra những cuộc tranh luận... Với một câu hỏi ngầm, câu hỏi của anh cách đây mười năm và giờ được lật lại: liệu chúng ta có phải đóng vai một kẻ khiếp sợ, khom lưng trước sức mạnh, thương lượng với bọn khủng bố?

Éric cảm thấy bị kích động bởi cái viễn tưởng ấy. Nó cho phép ông giải quyết món nợ của ông, bày tỏ quan điểm của ông. Tuy nhiên, ông lại thoáng tối sầm mặt lại.

- Bộ Nội vụ sẽ không thích thế đâu. Chúng ta sẽ tự tiêu diệt mình.

- Có thể. Nhưng ít ra chúng ta sẽ thoát khỏi vai trò là kẻ truyền lại thông tin để thực sự trở thành những người khuấy động tư tưởng. Chúng ta sẽ phải gánh chịu hậu quả ư? Chẳng có gì quan trọng. Nếu chúng ta phải bị loại, thì phải là sự loại bỏ thật đẹp đẽ. Một cái kết đẹp, phải không?

Ông chìa tay cho Éric.

- Ok. Chúng ta sẽ dần thân, ông nói trong khi siết chặt bàn tay Charles.

~*~

Phần giới thiệu ê kíp cuối bản tin vừa chạy xong.

Áo sơ mi của Éric ướt đẫm mồ hôi. Đào sâu đến tận cùng những suy nghĩ của mình, người dẫn chương trình đã trình bày tình huống vô cùng tỉ mỉ, gìn giữ cảm xúc để nó chỉ thấm qua những từ ngữ của ông hay sức mạnh của ánh mắt ông.

Ông đã bắt đầu bằng việc làm sáng tỏ danh tính của con tin.

“Daniel Léman. Hẳn quý vị còn nhớ, cách đây mười năm...”

Một phóng sự minh họa bức chân dung và cho phép khán giả truyền hình nhớ lại người đàn ông và câu chuyện của ông ta: cái chết của con trai anh ta trong một vụ khủng bố, vụ bắt cóc thủ lĩnh Fayçal, sự ủng hộ của dư luận coi anh ta như một người anh hùng, việc phát hiện ra cái xác của tên thủ lĩnh cực đoan, lời kết tội của chính quyền, lời kết án tử hình của giới truyền thông, sự đổi chiều của công luận.

Tiếp đó, ông đã nhắc lại, theo một cách nào đó, rằng mình đã từng ủng hộ Daniel và đã bị đồng nghiệp và một số

ngộ sĩ trách cứ.

“Điều đó đã phải trả giá bằng vị trí của tôi. Trái với những gì tôi tuyên bố tại thời điểm đó, sự ra đi của tôi không có gì liên quan đến việc lựa chọn mang tính nghề nghiệp. Tôi bị đẩy ra cửa vì đã bày tỏ ý kiến về hoàn cảnh đó và nhất là vì đã bảo vệ Daniel Léman, kẻ cả hành động tuyệt vọng của anh ta.”

Cuối cùng, một đoạn hình minh họa đã dựng lại những yêu sách của bọn khủng bố: bọn chúng tìm thấy và giam giữ kẻ đã giết thủ lĩnh của chúng, rồi gửi cho Éric Suma bức thông điệp kỳ lạ.

Và, Éric nhìn chăm chú vào máy quay. Ông không diển. Bởi chưa bao giờ

trong suốt sự nghiệp của mình, ông cảm thấy bị chủ đề cuốn đi đến vậy. Ông vừa nhìn thẳng vào ống kính vừa nghĩ đến hàng trăm nghìn người đang lắng nghe ông. Ông muốn biết chừng nào được làm họ xúc động, mang họ ra khỏi sự thoải mái trong phòng khách nhà họ, khỏi bầu không khí uể oải của tối muộn để nghe ông, hiểu ông.

“Thưa quý vị, tôi xin đặt cho quý vị câu hỏi này: giá trị của người đàn ông này là gì? Không phải giá trị bằng tiền mà là giá trị về mặt con người, đạo đức của anh ta? Hãy vứt bỏ hết những lý do chính trị, an ninh, truyền thông. Hãy xóa đi nỗi sợ của chúng ta, thoát khỏi những định kiến và hãy tự hỏi mình bằng tất cả

sự chân thành.”

Khuôn mặt Daniel xuất hiện trên màn ảnh.

“Người đàn ông sợ sệt, gầy gò, bị biến thành một kẻ vô gia cư này có đáng phải chịu số phận của anh ta không? Anh ta có đáng phải chịu tra tấn và rồi sắp tới là bị bọn bắt cóc hành quyết hay không? Liệu có phải anh ta đã bị chính quyền và giới truyền thông kết tội quá vội vã cách đây mười năm không? Và theo những tiêu chí đánh giá nào? Nỗi sợ hãi bọn khủng bố? Mong muốn tránh những vụ trả đũa? Vì cách đây mười năm, tôi đã tham gia vào việc này và phản đối vụ bôi nhọ danh dự của giới truyền thông mà anh ta

là nạn nhân, nên tôi đã phải chịu sự khinh bỉ của công chúng.

Tất nhiên, thái độ của tôi khi đó hơi quá đà. Thậm chí, có thể lần này tôi sẽ vẫn bị khiển trách vì đã làm quá, đã vượt khỏi vai trò của một nhà báo. Tôi mặc kệ!

Bởi vì thách thức ở đây là rất lớn. Câu chuyện này lục vấn xã hội chúng ta về những giá trị của nó, về khả năng bảo vệ những giá trị đó khỏi những người không công nhận chúng và đùa giỡn với những nỗi sợ hãi của chúng ta cũng như với những yếu kém trong hệ thống của chúng ta.”

Không khí căng thẳng có thể nhận

thấy được ngay trong trường quay. Các kỹ thuật viên và nhà báo, hoàn toàn im lặng, bất động, ý thức được rằng họ đang sống trong một khoảnh khắc lịch sử. Chưa bao giờ Éric tỏ vẻ chân thành đến thế, bị chủ đề của mình điều khiển đến thế. Những âm rung rung trong giọng nói của ông vang vọng trong tâm trí họ, mang lại cho tất cả cảm giác kỳ lạ được hòa vào làm một với người đồng nghiệp.

“Điều mà tôi muốn hôm nay, đó đơn giản là ý kiến của quý vị. Đánh giá của quý vị. Giá trị của người đàn ông này là gì? Quý vị có hiểu được nỗi đau đã đẩy anh ta đến việc lùng bắt một trong những kẻ chịu trách nhiệm về cái chết của con trai anh ta, bắt cóc hắn... rồi

giết hấn không?

Đây không phải việc mình oan, xóa bỏ tội giết người cho anh ta. Và nếu anh ta còn sống thoát ra khỏi nơi giam cầm, anh ta sẽ phải trả lời về hành động của mình. Không, điều tôi mong muốn khi đặt ra câu hỏi này, đó là anh ta sẽ được phán xét trong một bầu không khí đã được loại bỏ tất cả mọi thủ đoạn trong chính trị và truyền thông. Điều tôi mơ ước, đó là chúng ta thoát khỏi được nỗi sợ hãi mà bọn khủng bố đang tìm cách áp đặt lên chúng ta. Rằng chúng ta sẽ không tham gia vào trò chơi của chúng. Bởi chúng muốn đòi hỏi điều gì qua thông điệp kỳ lạ của chúng? Rằng chúng ta sẽ đặt ra một mức giá trị bằng tiền ư? Rằng chúng

ta sẽ giải thích cho chúng rằng anh ta chẳng đáng giá gì ư? Rằng chúng ta kết tội anh ta ư?”

Éric ngừng một chút để lấy lại hơi thở. Ông đưa mắt khắp một lượt trường quay và hiểu rằng sự hăng máu của ông đã kích động tất cả.

“Nhiều người trong số các quý vị nghĩ rằng mình đã trả lời bằng cách gửi tiền để giải thoát con tin này. Nhưng như thế, anh ta đối với tất cả chúng ta chỉ là một kẻ vô gia cư, một nạn nhân vô tội. Tóm lại, chúng ta đã chịu nhường bước vì lòng thương hại vô nghĩa.”

Suma lắc đầu, như thể ông hối tiếc về những lời mình đã nói. Giọng ông trở

nên nghiêm trọng.

“Tốt hơn là, tôi phải chân thành với quý vị. Télec 8 đã sử dụng câu chuyện này để làm quý vị xúc động và để có thêm khán giả. Chúng tôi đã dùng lòng nhân đạo của quý vị để bán báo. Nỗi thương cảm... bước đà này của trái tim không giúp gì được cho lý trí. Và khi hành động như vậy, chúng tôi đã tham gia vào trò chơi của bọn khủng bố. Lần này, cũng như tất cả những lần khác: bọn chúng tạo ra sản phẩm, chúng tôi sẽ đảm trách việc quảng cáo. Và bởi việc quảng cáo luôn trơn tru, chúng lại tạo ra những sản phẩm mới, luôn to hơn, đắt hơn. Bọn chúng giao cho chúng tôi những hình ảnh, một thông điệp, chúng tôi phát chúng đi.

Thậm chí chắc chắn chúng tôi còn làm được hơn cả những gì chúng trông đợi ở chúng tôi, những tùy viên báo chí kỳ cựu và ngoan ngoan của nỗi khiếp hãi.

Bọn chúng muốn gì qua câu hỏi bí ẩn của chúng? Chúng tôi không biết chính xác điều đó. Nhưng chúng ta cần phải mặc kệ điều đó! Bởi chúng tôi quan tâm trên hết đến việc trả lời những câu hỏi thực sự: đâu là giá trị mà chúng ta gán cho người đàn ông này? Chúng tôi muốn điều gì cho anh ta? Liệu chúng tôi có phải yêu cầu giải thoát anh ta không? Chúng tôi phải tỏ thái độ như thế nào đối với bọn bắt cóc con tin lấy việc gieo rắc nỗi sợ hãi và chết chóc để tạo nên hệ tư tưởng của bọn chúng?”

Éric cất giọng. Ông cảm thấy những giọt mồ hôi chảy trong lưng, trên thái dương mình. Isabelle ra hiệu với ông. Ông sắp phải trả lại sóng.

“Nếu phải trả một khoản tiền chuộc, chúng tôi muốn yêu cầu những cuộc thương lượng phải được thực hiện công khai. Chúng ta sẽ là một bên tham gia vào những cuộc đàm phán ấy. Không còn đạo đức giả, những cuộc mặc cả bí mật, sự quy lụy với những kẻ gieo nỗi khiếp sợ, khoản tiền được bí mật rót ra để sau đó các chính trị gia có thể ngâm nga những bài diễn văn hùng hồn. Trái lại, vâng, những cuộc thương lượng công khai cho phép chúng ta nói với bọn

khủng bố những gì chúng ta nghĩ về chúng, tỏ thái độ cương quyết với những quan điểm của chúng ta. Giải thích với chúng rằng chúng không phải những người duy nhất có những giá trị thực sự. Và nếu chúng ta có giao tiền cho bọn chúng, thì đó không phải là lòng thương hại, mà bởi vì công lý, lòng nhân đạo, tình đoàn kết đã dẫn lối cho lý trí của chúng ta. Và nếu con tin của chúng phải bị phán xét, anh ta sẽ phải chịu điều đó theo luật pháp của chúng ta chứ không phải luật lệ của chúng, của các phương tiện truyền thông, của chính quyền hay của dư luận đang hoang mang và bị thao túng.”

Ông những muốn dùng một câu kết

luận mạnh mẽ, dữ dội, đáng nhớ, nhưng ông dành bằng lòng với việc hạ giọng xuống và khiêm tốn cảm ơn khán giả truyền hình đã lắng nghe ông.

Chương trình kết thúc, vang lên trong trường quay chỉ có âm thanh của các thiết bị ghi âm, đầu DVD và máy quay. Tất cả vẫn đang đứng yên, bất động, hướng một nụ cười dịu dàng về phía người dẫn chương trình, ủng hộ ông bằng ánh mắt.

Và Charles xuất hiện, một chiếc khăn mặt trong tay.

- Đây, anh lau mặt đi, ông nói với Éric. Trông anh chẳng còn giống cái gì nữa.

Chỉ còn lại một mình với viên cổ vấn truyền thông, bộ trưởng đề cho cơn giận dữ của mình bùng nổ.

- Câu chuyện này đã vượt khỏi tay chúng ta hoàn toàn! Cái gã Suma ngu ngốc ấy đã qua mặt chúng ta. Cái tiết mục đáng thương của một tay nhà báo quay cuồng trong mớ câu hỏi hiện sinh buộc chúng ta phải trần trụi tiến lên. Hắn sẽ phải trả giá về điều này!

Frédéric Lesne cụp mắt xuống. Những lời trách cứ của ông sếp cũng một phần dành cho anh. Thiệt hại khôn lường và khía cạnh nguy hiểm trong công việc,

đó là anh phải chịu trách nhiệm về bất cứ sự tổn hại nhỏ nhất nào tới hình ảnh của bộ trưởng. Và mỗi vấn đề lại đập lại mặt anh như chiếc boomerang: anh đáng ra phải dự đoán, đoán định, phải cho thấy được cái phần bí hiểm trong khoa học của mình. Nhưng làm sao mà dự đoán được khi không có quân bài nào trong tay? Thế nên đã quá muộn để có thể phòng ngừa. Chỉ còn mỗi cách là tìm ra một tiết mục phô trương, nghĩ ra một tiêu xảo khéo léo để bảo vệ danh tiếng cho sếp.

- Tôi nghĩ chúng ta có thể có lợi từ tình hình này, anh đánh liều nói.

Anh đề cho nhận xét của mình phát

huy tác dụng. Bộ trưởng nhìn anh với vẻ thận trọng.

- Suma đã chơi chúng ta một ván đau khi đưa vụ này ra khỏi khuôn khổ đơn thuần của cảnh sát và pháp luật để biến nó thành một chủ đề xã hội về những giá trị của hệ thống chúng ta, đạo đức chính trị và cách thức đảm bảo an ninh của chúng ta. Báo chí bị kích động. Những phản ứng đầu tiên thậm chí còn cho thấy cuộc tranh cãi sẽ bùng nổ xung quanh vụ việc mười năm trước. Những người có trách nhiệm tại thời điểm đó và các phương tiện truyền thông sẽ phải chịu phán xét về tính khách quan của họ. Mà tôi không nghi ngờ gì về kết luận cuối cùng của những tranh cãi này: tất cả

sẽ đứng về phía Daniel Léman. Điều mà trước đây không ai muốn thấy từ lúc này sẽ được nói đến như một sự thật. Và cái tin vật này, người ta sẽ đánh giá nó khách quan hơn. Và người ta sẽ nhận ra điều gì? Một mặt là sự hiện diện của người đàn ông quay cuồng trong đau đớn cố đi tìm công lý cho mình. Mặt khác, sự ô nhục của tên thủ lĩnh Hồi giáo bị tình nghi là đã xúi giục nhiều vụ khủng bố man rợ. Khi đó, chúng ta sẽ chọn phe nào?

- Nhưng chính phủ không thể đứng về phe nào theo kiểu này được! Cuộc tranh luận này, dù nó có căn cứ rõ ràng hay không, sẽ đặt chúng ta vào một vị thế rất tệ hại. Suma buộc chúng ta phải

thương lượng công khai, từ giờ chúng ta sẽ hành động như thế nào đây bởi vì phần lớn các vụ bắt cóc con tin đều được giải quyết bằng thương lượng và trả một khoản tiền chuộc?

- Thế thì sao? Hiện nay, vấn đề không phải là việc giải thoát Léman, mà là giá trị của anh ta. Và của chúng ta. Vì thế chúng ta đừng đợi bị dồn vào đường cùng rồi mới hành động. Phải bày tỏ thái độ ngay lập tức. Hãy xóa bỏ dấu vết của chính quyền thời đó. Chúng ta có mọi điều kiện để chiến thắng khi tham gia chơi trò của Suma và bước vào cuộc tranh luận với chiếc mũ bảo hiểm là những người bảo vệ cho một thứ đạo đức chính trị mới. Hãy nói thật to và mạnh

mẽ rằng chúng ta thừa nhận sai lầm của những người tiền nhiệm, khẳng định rằng Léman rõ ràng là nạn nhân của một vụ bồi nhọ được dàn xếp bởi những chính trị gia hèn nhát bị ám ảnh bởi những mối lo về an ninh, thể hiện chúng ta sẵn sàng thương lượng công khai với bọn khủng bố và nếu chúng từ chối hoặc hạ thủ Léman, chúng ta sẽ dám đương đầu với chúng bằng một đường lối cứng rắn và kiên định!

- Nhưng rốt cuộc, bọn bắt cóc con tin từ chối! Chúng sẽ giết Léman và gửi lại cho chúng ta xác của hắn...

- Chẳng quan trọng, bởi vì tất cả mọi người phải chịu trách nhiệm về điều

đó. Chúng ta sẽ phát động một chiến dịch lớn tại địa bàn của bọn khủng bố, chúng ta sẽ tham dự đám tang của Léman và sẽ lớn tiếng tuyên bố không nhượng bộ trước bọn khủng bố. Và còn nữa, chúng ta có lựa chọn nào không? Không. Hoặc là chúng ta đi trước một bước để cố kiểm soát tình hình, hoặc là chúng ta sẽ phải hứng chịu. Và trong trường hợp đó, chúng ta sẽ không bao giờ giành lại được quyền đi trước bởi sẽ luôn bị gán vai trò tội tặc: nếu Léman được giải thoát, vinh quang sẽ thuộc về báo chí và công luận, nếu anh ta bị giết, chúng ta sẽ bị đả kích về sự bất lực của các lực lượng của mình.

Bộ trưởng từ từ xem xét các giả

thuyết được viên trợ lý đưa ra.

- Rất tốt, ông công nhận. Tôi sẽ đồng ý dành một cuộc phỏng vấn trên truyền hình và sẽ phát biểu theo hướng đó.

- Tôi gọi Suma chứ?

- Không, TF1. Tôi sẽ bắt ông ta phải trả giá cho vụ lùm xùm này.

~*~

Bị lạc lối giữa nỗi bất hạnh của mình, Daniel ban đầu cứ co mình vào nỗi đau của anh. Anh không chịu suy nghĩ, xem xét tình hình, nhìn màn hình. Thế rồi một câu hỏi nảy ra: vụ bắt cóc anh có ý nghĩa gì? Anh cố thu thập sự sáng suốt

của mình để suy đoán về tình hình này? Và như thể đêm đen vừa mới bị xé toang. Sự thật hiện ra với anh tạo nên một cú sốc đến mức mà nó có thể soi sáng cả con người anh, sưởi ấm cho anh, trả lại cuộc sống cho anh: những người giam giữ anh không phải là bọn bất cóc Hồi giáo.

Thậm chí còn hơn thế, những kẻ giam giữ anh không muốn anh chết.

Những sự kiện trong những giờ qua đã chứng minh cho điều đó.

Tại sao những kẻ bảo thủ cực đoan lại tìm cách tra tấn anh về mặt tinh thần? Để trả thù cho thủ lĩnh tinh thần của chúng ư? Không, chuyện đó không dẫn

tới đâu cả.

Nếu như vậy, lẽ ra chúng đã phải hạ gục anh trước khi nhận trách nhiệm về hành động này.

Còn nếu chúng chỉ muốn đòi một khoản tiền chuộc, cách hành động của chúng cũng chẳng tỏ ra ăn khớp hơn.

Thái độ của chúng, những ngày qua, đã thay đổi. Chúng làm như mặc kệ anh nhưng vẫn bí mật theo dõi anh, tỏ vẻ chú ý đến những phản ứng của anh.

Đúng, là điều đó, chúng muốn làm anh phản ứng lại.

~*~

Éric Suma đang suy nghĩ trong phòng làm việc, vẻ lo lắng, thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

Ông không phản ứng gì nhưng hai giây sau, khuôn mặt Clara xuất hiện.

- Tôi đã gõ cửa nhưng...

Trước khuôn mặt nghiêm nghị của Éric, cô nhà báo bối rối.

- Xin lỗi, tôi không muốn làm phiền ông.

- Không, cô vào đi. Có vấn đề gì à?

Clara cảm giác lòng can đảm đã bỏ rơi cô.

- Ừm, không, tôi chỉ muốn biết ông thế nào thôi.

- Tôi ổn.

Cô hít sâu, tiến một bước quyết định và ngồi xuống trước mặt người dẫn chương trình.

- Ông biết tình cảm tôi dành cho ông. Và tôi hiểu rằng ông cảm thấy chưa sẵn sàng để bắt đầu một câu chuyện. Nhưng ông đã viện những cái cớ: chênh lệch tuổi tác, việc chúng ta làm việc cùng nhau... Vấn đề không phải ở đó.

- Vậy à? Éric trả lời, bông đùa. Thế vấn đề là ở đâu?

- Trong vấn đề đánh giá bản thân. Ông tự hạ thấp giá trị của mình. Vì ông đã bị tổn thương quá nhiều, ông dành thời gian để liếm láp các vết thương hơn là để nhìn phía trước.

- Về phía trước? Suma giấu cợt, để giấu đi sự khó chịu của ông. Ở tuổi của tôi, cô thấy đấy, khó có thể dành nhiều chú ý cho tương lai hơn là cho quá khứ.

- Vớ vẩn! Thực ra, câu chuyện cũ từ mười năm trước với Léman khiến ông bối rối.

- Cô thì biết gì về chuyện này? Éric khó chịu.

Clara nhún vai.

- Tôi đã nghe được toàn bộ. Và lại đó là những thông tin trái chiều thì đúng hơn. Cần phải nói rằng, cách đây mười năm, phần lớn phóng viên trong ê kíp của chúng ta vẫn còn đang ngồi trên ghế nhà trường. Liệu ông có thể giải thích cho tôi không?

Cô tỏ ra bối rối khi nói ra yêu cầu này.

Người dẫn chương trình cười buồn.

- Thôi được. Cách đây mười năm, tôi là người dẫn chương trình bản tin của kênh France 6. Và tôi đã trải qua một thời kỳ hoài nghi về khả năng chuyên môn của mình. Trở thành một kiểu người

nổi tiếng, tôi đã ném mùi tất cả: vinh quang, quyền lực, tiền, đàn bà. Tôi bắt đầu bị các đồng nghiệp chỉ trích. Danh tiếng của tôi và cuộc sống kiểu *người của công chúng* khiến họ khó chịu. Một số người cho rằng tôi chẳng có chút giá trị nào cả. Mà họ cũng không hoàn toàn sai lầm; tôi là một mắt xích của một cỗ máy đã được tra dầu mà nhiệm vụ chỉ là đọc chữ chạy qua trước mặt khi lên hình! Tôi liếm gót giày cho những kẻ đại diện quyền lực, những ngôi sao của ngành kinh doanh giải trí..., tiếp đón họ trong bản tin của tôi với vẻ tôn kính. Và vì tôi ý thức được điều đó, tôi chịu đựng nó rất kém. Đúng vào lúc đó thì nổi lên vụ của Léman. Cô biết những điều cơ bản rồi:

một người cha điên cuồng vì đau đớn lòng bất kể mà anh ta cho là đã giết con trai mình, bắt cóc hắn, giữ hắn làm con tin tại vùng ngoại ô Luân Đôn. Cho đến đoạn này, báo đài miêu tả anh ta đúng như những gì anh ta thể hiện: một người đàn ông bị tổn thương, phần nộ vì đặc ân miễn trừng phạt mà một số phần tử của các phong trào Hồi giáo cực đoan được hưởng. Dư luận thông cảm cho anh ta và biến anh ta thành anh hùng. Tất cả đều nghĩ rằng anh ta sẽ dừng vụ việc tại đó, cho đến ngày tin tức giáng xuống: con tin đã bị sát hại.

Bản thân tôi, khi biết tin về cái chết của tên thủ lĩnh, ban đầu tôi đã nghĩ “làm tốt lắm, đó chỉ là công lý thôi mà”.

Và rồi, tôi đã tự giận mình. Tôi không có quyền vui sướng trước cái chết của người này. Tên thủ lĩnh tôn giáo đã được tìm thấy trong tình trạng lỗ chỗ vết đạn, tay chân bị trói, mắt bị bịt. Những hình ảnh thật khủng khiếp, tôi ngay lập tức hiểu ra Léman sẽ không còn là anh hùng lâu nữa. Những ngày sau đó đã khẳng định nỗi e sợ của tôi: các chính trị gia, các nhà báo, các chuyên gia về khủng bố và một vài tri thức bắt đầu nhảy vào nện anh ta tới tấp. Người ta coi anh ta là một kẻ vô trách nhiệm. Người ta nói nỗi đau của anh ta đã biến thành cơn điên cuồng và anh ta đã hành động mà không hề nghĩ tới những hậu quả khủng khiếp từ hành vi của mình. Người ta còn bảo anh ta đã sát

hại dã man một người không thể tự vệ, trong những điều kiện vô nhân đạo, do đó anh ta cũng không hơn gì những kẻ mà anh ta thù hận.

Trên thực tế, vấn đề đặt ra không phải là bản thân hành động của anh ta. Các chính trị gia sợ nhất là những hậu quả từ hành vi đó. Và trách cứ anh ta đã gián tiếp tố cáo tính trơ ì của họ. Các nhà báo cũng không phân định được tốt hơn. Ngoài ra, ở nhiều người trong số đó, tôi nhận thấy xu hướng nguy hiểm là động lòng trắc ẩn đối với các nạn nhân và lấy khuynh hướng kẻ lẽ khỏ sở làm hướng tấn công, chỉ trích cho các bài của họ. Đây nhé, tôi thậm chí có hôm đã nghe nói về một tên khủng bố tự cho mình nỗ tung

trong xe buýt như là một người đàn ông “bị cơn trầm cảm đẩy đến chỗ tự tử”. Do đó, đối với một số người, nạn nhân là tên thủ lĩnh, vì hắn mới là người bị chết. Một suy luận thuần túy gắn với cảm xúc.

- Và không có ai phản bác sao?

- Có chứ, một vài người có óc phê phán đã thử lý giải các sự kiện và cố hiểu người cha mà không kết tội anh ta, coi tình hình đó như hậu quả từ tình trạng bạo lực của bọn khủng bố và sự bất lực của các nhà cầm quyền trong việc ngăn chặn nó, và không phải theo chiều ngược lại. Nhưng những lý lẽ của họ nhanh chóng bị gạt bỏ bởi bản đồng ca xúc phạm của những kẻ bảo thủ. Và khi đám

tang của tên thủ lĩnh dẫn đến những cảnh hỗn loạn tập thể trong nội bộ những người thuộc phe hắc, khi cờ Anh và Pháp bị đốt trước ống kính phương Tây, thì mọi chuyện bùng nổ. Bởi tại Paris và Luân Đôn, ít nhà báo dám tức tối vì việc đó. Những bình luận của họ gán thêm những lời chửi rủa và đe dọa vào nỗi buồn của những người này trước cái chết của “thủ lĩnh tinh thần” của họ. Đó là thứ mà tên thủ lĩnh trở thành sau khi chết: một “thủ lĩnh tinh thần”. Một vài nghị sĩ thậm chí còn gửi tin chia buồn đến những người thân của hắc ta.

- Còn ông?

- Nếu tôi là một khán giả xem

truyền hình, tôi hẳn sẽ bằng lòng với việc bộc lộ cơn giận dữ của mình bằng cách cầu nhàu trước vô tuyến. Nhưng tôi là một tác nhân quan trọng của giới truyền thông. Một kẻ đồng lõa vì đã thụ động. Vì thế, tôi đã suy sụp. Sau cái chết của tên thủ lĩnh, tôi tiếp Bộ trưởng Nội vụ lúc bấy giờ tại bản tin của mình. Ông ta lao vào một vụ đả kích chống lại Daniel Léman, giải thích rằng nỗi đau của một người cha không thể biện minh cho bất cứ hành động đại dột nào. Và cuối cùng ông ta tuyên bố rằng Daniel đã biến thành một tên khủng bố. “Một kẻ khủng bố là kẻ giết người vô tội để được lắng nghe và để phục vụ cho mục đích của mình”, ông ta đã dám nói vậy. Tôi không

thể chấp nhận được sự bất nghĩa trong nhận xét này. Tôi đã nói: “Nhưng cái người chúng ta vẫn nói đến hiện nay như là một thủ lĩnh tinh thần ấy, ông ta có vô tội hay không?” Câu hỏi của tôi đã làm tất cả mọi người ngạc nhiên. Tôi nhận thấy có sự biến động trong trường quay. Trong tai nghe, tổng biên tập gọi tôi: “Éric, cẩn thận! Câu hỏi của anh không rõ ràng.”

- Nó đúng là như thế, Clara đánh liều nói.

- Không, không phải như thế. Bởi vì đó là câu hỏi đã được chính quyền và công luận đặt ra từ trước khi tên thủ lĩnh Fayçal bị bắt cóc và sát hại. “Câu hỏi

của anh khiến tôi ngạc nhiên,” bộ trưởng vẫn trả lời. Ông ta chưa bao giờ bị đặt vấn đề nghi vấn. “Và tôi nghĩ điều nên làm là không nên lãng mạ ký ức về vị thủ lĩnh tinh thần này khi mộ của ông ta vẫn còn chưa khô.” Cô thấy sự đạo đức giả đấy!

- Và ông đã làm gì?

- Tôi phản công: “Cuộc điều tra về vụ khủng bố trên tuyến buýt số 83 phải chẳng đã được tiến hành quá vội vàng? Tên thủ lĩnh chẳng phải là một trong nghi can lớn nhất hay sao? Những tuyên bố của ông ta trước và sau vụ khủng bố đều rõ ràng: ông ta ủng hộ bọn khủng bố, cho dù chỉ về mặt... tinh thần.”

“Tôi bỏ qua cho anh trách nhiệm về luận cứ vừa rồi,” bộ trưởng trả lời, vẻ bức tức. “Hiện tại, tên khủng bố duy nhất được xác nhận là Daniel Léman.”

Câu trả lời đó khiến tôi phần nộ, ngay cả khi trong thực tế điều đó cũng không hoàn toàn sai. “Ông không nghĩ mình có thể sẽ hành động theo cách đó nếu con trai ông bị tan xác vì một quả bom ư?”, tôi hỏi để dồn ông ta vào đường cùng, buộc ông ta phải thể hiện thái độ thành thật hơn. Và ông bộ trưởng đã có một động tác tỏ vẻ thiếu kiên nhẫn. Ông ta ngược mắt lên nhìn ban giám đốc. Tổng biên tập đã lệnh cho tôi ngay lập tức phải dừng những lời khiêu khích lại. Bộ trưởng không muốn bị mất thể diện và

nói với tôi: “Không. Khi mỗi người hành động theo ham muốn của riêng mình mà không coi trọng luật pháp, cái đó gọi là vô chính phủ. Và sự vô chính phủ, đó là tình trạng dã man. Chỉ có nền dân chủ mới cho con người cách đánh giá đầy đủ về lòng nhân đạo”, rồi, bực mình vì bị lôi kéo vào một cuộc phỏng vấn mà ông ta bị đẩy đến chân tường, ông ta hỏi ngược lại tôi: “Nhưng, điều đó có nghĩa rằng anh, anh Suma, có thể anh sẽ hành động theo cách đó sao?”. Tất cả sự căng thẳng tích tụ từ những ngày trước đó, cảm giác chán ngấy vì bị bắt phải nói những điều khuôn sáo và nụ cười mỉa mai của ông ta khiến tôi thành thật trả lời ông ta: “Không. Tôi không thể. Bởi vì tôi không

có sự can đảm của người đàn ông đấy.”

- Chà...

- Và chính từ lúc đó, sự nghiệp của một ngôi sao dẫn chương trình trên một trong những kênh truyền hình Pháp lớn nhất đã chấm dứt. Không phải ngay sau cuộc phỏng vấn, không. Ban đầu là phản ứng từ các chính trị gia và đồng nghiệp của tôi. Kênh đã làm ra vẻ bảo vệ tôi trong một thời gian, để không tạo hình ảnh về một kênh truyền hình rậm rạp nghe lời chính quyền. Rồi, sau một thời gian, tôi bị phản đối, chỉ trích... Tôi đã có những sai lầm trong vụ việc này, tôi biết điều đó. Sai lầm lớn nhất là đã giận dữ, đã không cân nhắc những lời của

mình, đã vượt qua những gì thích hợp để nói trong một chương trình bản tin như chương trình đó.

Clara lắc đầu.

- Ông đã ngay thẳng, thành thật.

Éric im lặng để nhìn kỹ khuôn mặt cô nhà báo. Bộ mặt ấy đã bỏ đi cái vẻ quyến rũ để làm hiện lên một sự cảm thông dịu dàng. Ông muốn ôm cô trong vòng tay, hôn cô, nhưng đành chỉ chìa tay ra và vuốt ve đôi gò má nhô cao, đưa một ngón tay xuống đôi môi dày của cô.

- Giá như tôi chắc chắn về điều ấy! Có thể tôi đơn giản chỉ muốn đáp lại những kẻ gièm pha, chứng minh cho họ

thấy tôi không phải kẻ liếm gót giày. Và để thực sự trung thực, tôi tự hỏi phải chăng mình đang chạy theo danh tiếng. Hơn nữa, những ngày qua, tôi nhận thấy rằng tôi nhớ cái thời nổi tiếng ấy, thế nên tôi đã dấn thân vào câu chuyện mới này nhằm chứng minh cho người khác thấy rằng tôi vẫn tồn tại, tôi chưa hết thời.

Clara cúi đầu, bối rối vì lời tâm sự ấy, không biết trả lời ra sao.

- Chúng ta đều làm thế, cuối cùng cô công nhận. Vì chúng ta làm một nghề khó khăn, phần thưởng của chúng ta đến từ sự công nhận của đồng nghiệp và công chúng. Chúng ta có sai lầm không khi chạy theo điều ấy?

Suma nhún vai.

- Có, nếu chúng ta chạy theo chỉ vì bản thân. Có, nếu sự công nhận ấy dựa trên những giả tạo của vinh quang, nếu trong mắt của đồng nghiệp và công chúng, chúng ta chỉ nhìn thấy sự thèm khát và lòng ghen tị đối với vị trí, tiền bạc, quyền lực của chúng ta. Không, nếu sự công nhận đó dành cho lòng can đảm, sự chuyên nghiệp của chúng ta. Nhưng ngày nay, chỉ có danh tiếng mới quan trọng. Không quan trọng bằng cách nào người ta đạt được nó. Điều mà câu chuyện này dạy cho tôi, đó là giá trị của một người đàn ông là giá trị của thời gian anh ta dành để yêu thương người thân của mình và đón nhận trở lại tình

yêu của họ.

Clara cầm tay ông và siết chặt.

- Có thể đã đến lúc để áp dụng bài học này? Cô thì thầm.

~*~

Boris Debruyne ngồi đối diện với các nhân viên. Frédéric Lesne ngồi lui ra phía sau, thích vai trò của một người quan sát hơn là tham gia vào một cuộc họp mà, dù cách nào, cũng không mang lại cho anh ta điều gì mới mẻ.

- Các anh không tìm thấy họ à? Sếp của Ban Phối hợp tác chiến tức giận.

Samuel Merle ra hiệu ám chỉ sự

bất lực của mình.

- Không, thưa ông. Gia đình ông ta đã biến mất. Chúng tôi đã lục soát nhà họ, hỏi hàng xóm, đồng nghiệp của cô vợ. Bọn họ đã bốc hơi vào trong không khí.

- Các anh có cho rằng họ bị bắt cóc không? Ông hỏi, vẻ lo lắng.

- Có thể. Việc họ biến mất xảy ra vào khoảng ba ngày trước khi những hình ảnh về Daniel Léman đến kênh Télé 8. Cô ấy không có mặt ở chỗ làm. Và chúng tôi không phát hiện bất cứ dấu hiệu chống cự nào tại nhà của họ. Nếu họ bị bắt cóc, thì phải ở trên đường.

- Anh biết được gì về họ?

- Họ có một cuộc sống bình lặng, kín đáo. Cô ấy gần như không qua lại với ai, ngoài một vài người bạn cũ thỉnh thoảng đến thăm. Cậu con trai luôn ở cùng mẹ. Đó là một cậu bé sáng sủa nhưng dè dặt, kín đáo. Cậu ta là sinh viên ngành tâm lý. Những người bạn duy nhất của cậu ta là những thanh niên cùng tuổi mà cậu ta gặp từ bé, sau cái chết của người anh, tại một hội cứu trợ nạn nhân của các vụ khủng bố. Nghe nói rằng, từ vài năm nay, cậu ta dành thời gian đi tìm bố.

Boris Debruyne đắm mình vào các suy đoán.

- Câu chuyện này hoàn toàn phi lý. Nếu họ bị bắt cóc, tại sao bọn bắt cóc lại chỉ nhắc tới vụ bắt cóc Daniel?

Jean-François Gonzales nêu ý kiến.

- Bọn chúng không muốn chúng ta xác định được ngay danh tính của người kia. Chúng muốn trước tiên làm ta bất ngờ, thu hút được một lượng lớn công chúng quan tâm. Hay là, một giả thuyết khác: bọn chúng bắt cóc gia đình của Daniel Léman để cho anh ta thấy bọn chúng làm chủ được tình hình như thế nào, buộc anh ta phải theo chúng hoặc phải nói ra. Có thể thậm chí bọn chúng đã thủ tiêu họ sau khi đã lợi dụng.

- Giả thuyết chỗ này, giả thuyết chỗ kia, các anh chỉ có thể cho tôi thôi à! Debruyne nổi giận. Không có một hướng nào thực tế cả!

- Vụ việc này thách thức tất cả lôgic của bọn khủng bố và lưu manh, Jean-François Gonzales chống chế.

- Quả thật là, Samuel Merle nói thêm, chúng ta không có được điều gì cụ thể cho đến giờ này. Nhưng bây giờ, khi chúng ta đã biết tên của con tin, thậm chí của các con tin và động cơ hành động, chúng ta có thể bắt đầu một cuộc điều tra thực sự.

- Tôi khuyên các anh nên làm thế đây, Debruyne phản bác. Chúng ta cần

phải nhanh chóng giành lại quyền kiểm soát tình hình, bộ trưởng đang tức giận.

Ông kết thúc cuộc họp và người của ông rút đi.

~*~

- Anh sẽ làm gì với thông tin này?
Sếp của SOC hỏi Lesne.

- Quan điểm của Bộ trưởng là rõ ràng: tạo ra ấn tượng chúng ta đang làm chủ cuộc chơi. Do đó chúng ta sẽ im lặng và chờ đợi người của ông ta tìm ra dấu vết bọn bắt cóc. Hoặc đợi bọn bắt cóc con tin nói ra điều kiện của chúng.

- Nhưng nếu chúng tung ra một thông điệp nhắc đến việc chúng đã bắt

cóc cả gia đình Daniel Léman, người ta sẽ trách rằng chúng ta không nắm được tình hình, hay nghiêm trọng hơn là biết điều đó nhưng lại giấu giếm. Và nếu bọn chúng hạ sát họ và nếu thi thể họ được tìm thấy? Hoặc nếu bọn chúng chỉ thương lượng về Léman thôi, còn vẫn giữ gia đình anh ta làm con tin?

Những ý kiến đó khiến vị cô vẫn truyền thông run sợ.

- Thẩm quyền của tôi không phải là quyết định. Tôi sẽ thông tin tới bộ trưởng và báo cho ông biết.

~*~

Lagdar nghiêng người xuống

Daniel khi anh cảm nhận được sự có mặt của anh ta và tỉnh dậy.

- Các anh là ai và muốn làm gì ở tôi? Anh hỏi.

Lagdar quan sát anh một vài giây mà không phản ứng gì.

- Các anh không phải bọn Hồi giáo cực đoan, tôi biết điều đó.

Daniel tin rằng đã thấy một nụ cười thoáng qua trên gương mặt tên cai ngục.

- Các anh mong chờ gì ở tôi?

Lagdar lấy một chiếc ghế tựa và ngồi xuống trước mặt con tin.

- Các anh không muốn giết tôi và các anh không muốn đòi tiền chuộc, tôi chắc chắn vậy. Thế thì... tại sao lại hành hạ... tinh thần tôi?

- Còn ông? Tại sao ông lại bắt vợ và con trai ông phải chịu đựng? Tại sao ông lại nhấn chìm họ vào trong một cơn ác mộng như thế?

Những câu hỏi đó phát huy tác dụng như một cú sốc và một sự khởi đầu.

- Tôi cần phải hành động. Anh sẽ làm gì trong trường hợp tương tự như thế? Hãy hình dung một ngày kia có người giết con anh vì một mục đích nào đó. Hãy hình dung tội ác đó không bị

trùng phạt. Thậm chí tệ hơn nữa, hãy hình dung người ta hạ đến mức thấp nhất tính nghiêm trọng của vụ việc để không làm kích động tên sát nhân! Anh sẽ ngồi yên chờ đợi hắn ta bị Chúa trừng phạt ư? Tôi không phải tên hèn! Tôi không được dạy phải cầm họng trước sức mạnh và bọn gieo rắc sợ hãi! Đó là vấn đề danh dự! Vấn đề sống còn, thậm chí...

- Ông chấp nhận bỏ lại vợ và con trai chìm trong tuyệt vọng một lần nữa sao?

- Sống hay chết chẳng còn ý nghĩa gì với tôi nữa, Daniel nói với một giọng chán nản. Tôi có cảm giác rằng mình đã ra đi rồi. Tôi như một hồn ma vậy. Chỉ

có bản năng và nỗi ám ảnh dẫn đường cho tôi. Mất đi con trai mình trong một tình huống như vậy đã ném tôi vào một thế giới song song, một thế giới với những logic khác hẳn.

- Ông dùng những lý lẽ giống hệt với bốn khủng bố: khi nói ra điều đó, ông bảo vệ cho lý tưởng của kẻ mà ông đã giết chết.

Nhận xét đó làm tổn thương Daniel.

- Tôi *không* giết tên thủ lĩnh, anh đành phải giải thích để thoát ra khỏi cái ngõ cụt mà Lagdar đã đẩy anh vào. Trong những cơn mê sảng vì rượu của mình, đôi khi tôi đã suýt thuyết phục được

mình tin vào điều ngược lại. Nhưng không, tôi không giết hắn ta. Tôi không có can đảm làm điều đó. Tôi không phải một tên sát nhân. Tôi đã tử bỏ và sau đó tôi chỉ có một mong muốn, tìm lại vợ con tôi để cùng với họ khóc thương cho cái chết của Jérôme. Nhưng mọi chuyện không diễn ra như dự kiến. Tất cả đều coi tôi là thủ phạm. Tôi đã bị nguyên rửa, bị báo chí, dư luận dìm xuống bùn. Và tay chân của tên thủ lĩnh lao đi lùng sục tôi. Tôi phải chạy trốn, biến mất, để bị lãng quên. Không bao giờ trở lại nữa. Đó là cách duy nhất để không làm hại đến vợ và con tôi.

- Tôi biết.

Daniel ngẩng đầu lên.

- Anh biết? Mẹ kiếp, anh là ai? Các anh là ai? Và kẻ nào đứng đầu các anh? Tại sao anh ta lúc nào cũng che mặt?

Lagdar hướng hai con người sẫm màu chăm chăm nhìn vào khuôn mặt Daniel, tìm kiếm một thông tin.

- Tôi nghĩ rằng ông đã hiểu. Trừ khi ông không muốn đoán ra sự thật.

Và, đột nhiên, anh ta đứng dậy rồi rời khỏi phòng.

Một người đàn ông đi vào. Akim chẳng? Vì bị ngược sáng, Daniel không thể nhìn rõ anh ta nhưng anh nhận ra dáng

về người mà bọn chúng coi là thủ lĩnh. Lần đầu tiên, anh ta không mang mũ trùm đầu. Những đường nét của khuôn mặt anh ta biến mất dưới ánh chói lòa của ánh sáng ban ngày.

Người đàn ông bước lên một bước và nhìn chăm chăm vào mắt con tin.

Thoạt tiên Daniel ngạc nhiên vì sự dữ dội của cái nhìn. Rồi, anh ta lướt qua các đường nét của gương mặt đó và chao đảo.

~*~

- Tôi dừng lại đây.

Charles đang lướt qua các báo buổi sáng. Ông ngẩng đầu, ngạc nhiên vì

tông giọng của Éric. Một âm sắc mà ông chưa từng biết đến ở Éric, không khơi gợi tranh luận, tranh cãi, hay giúp đỡ.

- Có nghĩa là?

- Khi nào chúng ta tìm ra cách giải quyết cho vụ việc này, tôi sẽ ra đi.

Charles nở một nụ cười châm biếm.

- Giấc mơ xưa cũ của anh. Vứt bỏ tất cả khi còn trên đỉnh vinh quang?

- Đừng khiêu khích tôi. Đúng, tôi đã từng yêu danh tiếng. Say đắm, mù quáng. Nhưng bây giờ, tôi không còn biết tôi là ai nữa, tôi đáng giá cái gì, với cương vị là một nhà báo, một người đàn

ông.

- Giá trị của một người đàn ông...

Charles thở dài, về suy tư. Nó xác định cho cái gì?

- Tôi từ lâu vẫn lộn giá trị của mình với những đường lên xuống của lượng khán giả. Mặc cho những khoảnh khắc sáng suốt ngăn ngui khi tôi nhận ra sự phù phiếm của màn kịch giả tạo này, như một con nghiện, tôi lại chìm vào, lại đốt cháy mình trong những ngọn lửa của quyền lực, của danh vọng... Tôi thậm chí còn không biết tới nỗi đau tôi đã gây ra cho người thân của mình, anh có hiểu không? Tôi đã không biết cách giữ lại người vợ của mình, Charles. Giá trị của

một người đàn ông, tôi cho rằng, được xác định bằng những người liên quan tới số phận của anh ta.

- Nhưng chính thế Éric, số phận của anh liên quan tới những cơ quan truyền thông anh đã làm việc, tới đồng nghiệp của anh, tới khán giả của anh...

- Không, Charles. Họ xác định giá trị về mặt thương mại. Những người thân của tôi, chính họ mới có thể xác định giá trị con người của tôi. Và trong mắt họ, tôi chẳng đáng giá gì nữa, tôi phải thú nhận với anh như thế.

- Chúng ta đều như thế, Éric ạ. Vợ tôi cũng đã bỏ tôi. Chúng ta theo một cái nghề của những kẻ cô độc. Tỷ lệ ly hôn ở

những người làm nghề báo cao hơn phần lớn những người làm nghề khác.

- Tôi không nói với anh về chuyện đó, Charles. Tôi không hy sinh cuộc sống gia đình cho niềm đam mê nghề nghiệp, mà cho sự kiêu ngạo.

- Anh đơn giản là chỉ đang nóng giận thôi. Vụ này khó khăn và...

- Không, Éric ngắt lời, vụ này, trái lại, đã mang lại cho tôi một lợi ích không thể tưởng tượng được. Rốt cuộc, tôi cũng biết mình không muốn trở thành loại người nào nữa.

- Anh không muốn làm nhà báo nữa, đó là kết luận của anh à?

- Tôi đã từng muốn. Bây giờ tôi biết mình chưa bao giờ thực sự là nhà báo. Có thể trừ cái ngày mà tôi muốn đặt các chính trị gia trước trách nhiệm của họ, lương tâm của họ. Và cái tội phạm thượng ấy, tôi đã phải trả giá quá đắt. Bởi vì đây mới là những gì chúng ta đang làm: những tên hầu của nhà vua, những tên hề trong cung đình.

Charles lắc đầu.

- Tôi cũng thế, tôi đã gặm nhấm những ý nghĩ đó, tôi đã tự đặt cho mình những câu hỏi về đạo đức nghề nghiệp, về mối liên hệ của tôi với đồng tiền, quyền lực... Và tôi thậm chí đã từ chối đối diện với một số câu trả lời. Nhưng

trái lại với những gì lâu nay tôi tưởng, tôi vẫn đang học làm nghề, tôi vẫn đang học để hiểu về mình. Và, hôm nay, tôi nghĩ rằng mình đã mạnh mẽ hơn hôm qua. Và tôi vẫn cố gắng tiến bộ. Chúng ta có thể thay đổi và làm thay đổi mọi thứ, Eric ạ.

- Anh thì có thể, bởi vì anh biết cách giữ lại một phần sự ngay thẳng, một vài trong số những điều chắc chắn của anh, một quan điểm, một thái độ. Anh biết cách để vẫn là mình. Và lại tôi cũng đã muốn giống anh. Khi anh đưa tôi vào nghề, anh là hình mẫu của tôi. Nhưng tôi đã theo đuổi những hình mẫu khác.

- Tôi đã phản bội lại rất nhiều lý

tưởng của bản thân, Eric ạ, hãy tin tôi... Không phải đến tận những ngày gần đây đâu. Tuy nhiên, tôi vẫn muốn tiếp tục. Dù anh muốn gì, tôi cũng còn vài năm làm việc nữa. Và tôi muốn hoàn thiện mình. Làm giàu thêm kiến thức cho mình, và, tại sao không, một ngày nào đó sẽ nổi lại với những lý tưởng trước đây của mình.

- Đây không phải là nơi tôi sẽ tìm lại được mình, Charles. Tôi vẫn chưa biết là ở đâu và bằng cách nào, nhưng không phải là ở đây.

- Như thế là không còn gì thu hút anh trong công việc này nữa sao?

- Không, không còn gì nữa. Thậm chí không còn gì thu hút tôi nữa cả.

Họ im lặng một lát.

- Còn đây, còn một điều. Người đàn ông đó, Daniel Léman. Tôi muốn biết anh ta. Cho đến ngày hôm nay, anh ta là người duy nhất gọi lại trí tò mò trong tôi, là người tôi muốn giúp đỡ. Rất chân thành. Một người cha có thể để mất tất cả và bỏ lại tất cả để đem đến một ý nghĩa cho cái chết của con trai mình.

- Chính theo cách đó mà rất nhiều tên khủng bố tự định nghĩa bản thân.

- Anh ta chỉ muốn tấn công kẻ mà anh ta cho là người chịu trách nhiệm về sự biến mất của con trai mình. Không phải là tấn công những người vô tội.

- Đó cũng là điều chúng nói. Chúng chỉ dùng một cách diễn giải khác, một định nghĩa khác về trách nhiệm, về sự vô tội.

- Có thể. Coi như đó không phải định nghĩa của tôi. Các giá trị của tôi khiến tôi cầu nguyện cho Daniel Léman được tự do, nhưng không được. Anh ta sẽ không thoát nổi. Bọn chúng sẽ hại anh ta. Nếu chúng thả anh ta, chính quyền sẽ phán xử anh ta, giam giữ anh ta... Có thể thậm chí chúng ta sẽ cảm thấy mình là kẻ tiếp tay cho việc trừng phạt anh ta. Khi lên tiếng thay cho bọn khủng bố, chúng ta đã kết tội anh ấy.

- Anh ta đã bị kết tội rồi.

Pierre và Daniel ngồi trong vườn, mắt hướng về phía cánh đồng, im lặng.

Pierre đã kể vắn tắt làm sao cậu, hai người bạn của cậu, nhưng cũng có cả Salomon và những người khác, hợp tác tạo dựng nên kế hoạch này. Nhưng Daniel đòi kể chi tiết hơn. Anh cần hiểu, cần nghe những điều đã dẫn họ tới chỗ chọn cách này chứ không phải một cách nào khác. Tất cả với anh đều hoàn toàn phi lý.

- Bố phải biết rằng con luôn đi tìm bố. Điều đó khiến cuộc sống của con có ý nghĩa. Con đã mất anh trai, rồi đến bố. Mẹ con thì đã buông xuôi. Con không thể

làm gì cho anh Jérôme, vì thế con lớn lên với hình dung một ngày nào đó con sẽ tìm được bố, cứu bố, buộc thế giới phải công nhận những sai lầm của họ và ý thức được giá trị của bố. Và làm cho mẹ mỉm cười trở lại. Con cảm thấy phải chịu trách nhiệm về bất hạnh của chúng ta. Bởi vì mẹ phải đưa con đến bác sĩ nên Jérôme mới đi xe buýt. Bởi vì Jérôme chết nên bố mới biến mất. Con oán giận cái xã hội đã coi bố như một tên sát nhân. Con đã lớn lên với nỗi khao khát trả thù lớn đến nỗi con đã tưởng tượng ra những kịch bản điên rồ nhất để tìm lại bố và sau đó bắt họ phải xin lỗi, phải thừa nhận sai lầm của mình.

- Nhưng con tự đặt mình vào nguy

hiêm...

- Con có gì để mất? Không gì nữa cả. Tìm được bố trở thành một nỗi ám ảnh. Con chỉ sống vì điều đó. Con muốn xứng tầm, xứng đáng với bố, với những gì bố đã làm. Và khi rớt cuộc chúng con đã tìm ra chỗ của bố, con đã nảy ra ý tưởng về kế hoạch này. Kế hoạch của bố thật điên rồ. Tham vọng và anh hùng nhưng điên rồ. Kế hoạch của con cũng đặt ra những giới hạn như vậy. Với con, chính những kẻ giết chết anh con là kẻ điên rồ, những người đã phán xét bố là những kẻ điên rồ. Còn con, con ở trong thực tế, trong việc đi tìm ý nghĩa. Giống như bố. Và giống như bố, con không có quyền phạm sai lầm.

- Nhưng sao lại có màn kịch này?

- Bởi vì đó là cách duy nhất để mang bố trở lại cuộc sống. Chúng con đã thành công trong việc tìm lại được dấu vết của bố và khi con thấy bố nằm dài trên những tấm các tông, say như chết... Con đã muốn ôm ghì lấy bố. Con đã chờ đợi rất lâu khoảnh khắc đó! Nhưng con hiểu mình không thể đến trước bố, nói với bố: “Bố lại đây, bố ơi, kết thúc rồi, chúng ta về nhà thôi”, rồi đơn giản là lái xe đưa bố về nhà. Bố đã chìm vào những hoang tưởng của bản thân. Bố đã đánh mất phẩm cách của mình. Con phải trả lại cho bố lý trí, trả lại cho bố niềm kiêu hãnh làm người.

- Con chắc cách này sẽ có hiệu quả chứ?

- Con học tâm lý, bố biết đấy... Con tin tưởng vào một phương pháp, có tên là T.C.C., liệu pháp ý thức-hành vi. Con quyết định dùng phương pháp đó để thử nghiệm một cách điều trị buộc bố phải đương đầu với những nỗi sợ của mình và từng bước liên tục quay trở lại trạng thái được gọi là bình thường. Con phải bắt bố đi ngược lại con đường đã dẫn bố đến chỗ suy sụp tâm lý. Con không chắc chắn điều gì cả, nhưng con không có lựa chọn. Con đã để những người bạn của mình lo việc áp dụng phương pháp... điều trị này, và chỉ xuất hiện khi thực sự cần thiết, bởi con biết

rằng con không đủ sức đi đến tận cùng, để bắt bố phải chịu tất cả những điều này. Thực sự là khó khăn với con khi nhìn thấy bố phải đau đớn... Nhưng, đến đây, con chẳng có gì để mất, con chỉ có một người cha phải giành lại. Cần phải bước vào trong cơn điên của bố và đi tìm bố trong đó, nhìn nhận những ảo ảnh của bố. Rồi phải làm cho bố sợ để bố hoài nghi ý định muốn chết của mình. Buộc bố cai rượu và sau đó khiến bố phải một lần nữa biết lo lắng cho người thân để tái tạo những mối liên hệ tình cảm đã gắn bố với con và mẹ. Để bố từ bỏ cái chết, để bố muốn sống với mẹ và con.

Cậu đứng dậy và bước vài bước.

- Tất cả những lúc con nhìn thấy bố đau đớn, chống lại cơn thèm rượ, cơn điên rồ... đều không thể chịu đựng nổi. Và nỗi sợ hãi khủng khiếp khi bố lao vào nước! Nhưng bố cần phải biết địa ngục mới tìm lại được ham muốn sống.

Daniel cảm thấy những giọt nước mắt đang lăn trên má mình.

- Với Jérôme, con không thể làm gì được nữa. Nhưng với bố của con...

Bầu không khí im lặng ngự trị, rồi Pierre tiếp tục:

- Bố biết không, cuốn sổ của bố... Những dòng đầu tiên nói rằng bố viết nó cho mẹ và con. Vì thế con đã đọc nó.

Con đã biết thêm không ít điều về cuộc đời bố. Nhưng điều quan trọng, con đã biết rồi. Tình yêu của bố dành cho mẹ, cho các con trai... giá trị của bố. Điều đó đã giúp con đứng vững, đi đến tận cùng, tin vào lý tưởng của mình.

Một câu hỏi quay cuồng trong anh.

- Mẹ con có biết việc con làm không?

- Con không nói tất cả với mẹ. Con chỉ kể là con đã tìm thấy bố, rằng con sẽ chăm lo cho bố và khi nào bố khỏi bệnh và được an toàn, con sẽ mang bố về bên mẹ. Mẹ sẽ không đồng ý cho con áp dụng biện pháp này với bố, và cũng không để con chịu nhiều hiểm nguy đến vậy.

- Mẹ đang ở đâu?

- Ở miền Nam, với bác Salomon. Các bạn của bố đã bảo vệ mẹ và con trong suốt những năm qua. Họ đã giúp con tìm ra bố rồi lên kế hoạch này. Khi con trình bày ý tưởng với bác Salomon, bác ấy đã không đồng ý. Bác ấy muốn đi tìm bố và mang bố trở về. “Một vài cái bạt tai vào giữa mặt cậu ta, cái đó sẽ giúp cậu ta sắp xếp lại mọi ý nghĩ...” Theo bác ấy, con cũng ngốc nghếch và bướng bỉnh y như bố.

Họ mỉm cười với nhau.

- Mẹ đã chờ đợi bố trong suốt những năm qua. Mẹ chưa bao giờ thôi

nghĩ về bố. Mẹ đã tham gia tìm kiếm và thậm chí đã thuê thám tử để tìm bố.

Những điều tiết lộ ấy khiến Daniel lúng túng.

- Làm sao mẹ và con lại có thể không giận bố vì chừng ấy đau đớn?

- Bởi vì mẹ và con hiểu rằng bố đã làm điều đó vì hai mẹ con. Bố đã muốn giết người đàn ông đó để giúp mẹ và con không phải chịu gánh nặng của sự bất công là cái chết của Jérôme.

- Jérôme... Con có biết bố nghĩ mình đã nhìn thấy và nói chuyện với anh con sau vụ khủng bố không?

Pierre cúi đầu, buồn bã.

- Con định làm gì bây giờ? Daniel hỏi. Ra đi? Bỏ trốn?

- Không, bỏ trốn là việc không có tí danh dự nào hết.

- Nhưng con biết cảnh sát đang truy tìm bố, dư luận đã phán xét bố mà.

- Đúng, nhưng nếu bố bị kết tội ở phiên xét xử sơ thẩm, chúng ta sẽ xin phúc thẩm.

Daniel nhướn lông mày lên.

- Bố không hiểu.

- Con đã nói với bố rằng kế hoạch của con phải giúp bố tìm lại được danh dự của mình. Toàn bộ danh dự của bố.

Con cũng đã nói với bố rằng con đã mất hàng năm trời để lập nên kế hoạch đó với một mục đích duy nhất: buộc tất cả mọi người phải nhận ra sai lầm của họ.

Pierre cầm lấy mấy tờ báo đặt trên chiếc bàn sắt đã han gỉ do nhiều năm ở ngoài trời.

- “Một người đàn ông có giá trị”, một tờ nhật báo giật tít cạnh một bức hình của Daniel, “Tự do và công lý cho Léman”, một tờ khác yêu cầu.

Con tin vừa được giải thoát lướt nhanh một lượt các bài báo.

- Ôi trời, Pierre, con phải biết là giờ đây con là người mà cảnh sát truy

tìm!

- Không, bọn họ tìm những kẻ theo đạo cực đoan. Chúng con đã nghĩ tỉ mỉ đến từng chi tiết để khiến cảnh sát lạc hướng. Chúng con chỉ vừa mới nghĩ bọn họ phát hiện ra chỗ ẩn nấp đầu tiên của chúng ta. Chính vì thế mà ta phải chuyển đi.

Vào lúc đó, Lagdar và Akim xuất hiện. Akim cầm một chiếc khay trên đó là mấy tách cà phê bốc khói trong không khí tươi mát của buổi sáng sớm.

Daniel nhìn họ với một cái nhìn mới, ngưỡng mộ.

- Con không phải giới thiệu với bố

nữ.

- Ngược lại, có chứ.

- Họ đối với con như là Salomon, Vitto, Nabil, Bartholo hay là Rémi đối với bố vậy: những người bạn. Những người bạn thực sự.

Lagdar đặt một tách trước mặt Daniel. Akim ngồi xuống gần anh.

- Akim đã mất gia đình trong một vụ khủng bố tại Irak. Chị gái của Lagdar đi cùng chuyến xe buýt với Jérôme. Chúng con gặp nhau trong một hội bảo trợ trẻ em nạn nhân của chiến tranh và khủng bố. Một bác sĩ tâm lý đã gửi con đến đây.

- Và các cậu, các cậu đã đồng ý chơi cái trò nguy hiểm này à? Daniel hỏi hai người cầm tù anh.

- Bọn cháu có gì để mất nào? Akim vừa trả lời vừa nhấp môi tách cà phê. Những người như chúng cháu cần bám vào một lý tưởng, tin rằng tất cả chưa đến nỗi thối nát ở cái thế giới dưới này. Trong mắt chúng cháu, câu chuyện này rất có ý nghĩa.

- Tôi thực sự đã nguyên rủa các cậu quá nhiều!

- Cháu diễn vở này khá tốt đấy chứ, Akim thừa nhận, vẻ bông đùa. Phải nói rằng cháu rất có động lực! Cháu không thể chịu đựng được khi thấy chú

bằng lòng với nỗi đau của mình. Mặt khác, cháu lại ngưỡng mộ chú... Nhưng đó là vai của cháu. Cháu đã mất cả gia đình mình, vì thế cháu rất giận dữ khi thấy chú chìm đắm trong điên loạn và rượu trong khi một đứa con trai và một người vợ đang chờ đợi chú. Cháu muốn, bằng mọi giá, làm cho chú phản ứng lại, mang chú trở lại với cuộc đời.

Tất cả họ đều im lặng, tận hưởng giây phút hạnh phúc tìm lại được.

- Còn bây giờ thì sao? Daniel hỏi.

- Công luận đã kết tội chú, chúng ta đã giành lại được phẩm cách cho chú. Nhưng chúng cháu vẫn chưa hoàn toàn hài lòng. Chúng cháu không muốn việc

luận án dựa trên lòng thương hại. Chúng ta đã chiến thắng một trận, bây giờ chúng ta sẽ chiến thắng cả cuộc chiến: đánh tan lời phán xét.

- Đúng, chúng ta sẽ đòi họ tuyên bố đó là một vụ không đủ bằng chứng, Lagdar thông báo, vẻ huênh hoang.

- Nhưng bằng cách nào?

Akim giơ lên một gói và một chiếc máy ảnh.

- Vẫn còn một hồi nữa phải diễn.

~*~

Éric Suma thận trọng lái xe trên đường quốc lộ dẫn đến địa điểm gặp mặt

được chỉ rõ trong bức thư nhận được ngay buổi sáng hôm đó.

Ông tuân theo chính xác các chỉ dẫn. Rời khỏi văn phòng bằng lối qua tầng hầm, để xe lại, đi tàu điện ngầm, rồi tàu hỏa tốc hành liên vùng. Và cẩn thận đổi tàu nhiều lần để chắc chắn mình không bị theo dõi. Khi ra khỏi tàu hỏa, đi tìm chiếc ô tô được nhắc đến trong thư và chìa khóa giấu trong hộp để găng. Rồi đi đến điểm gặp gỡ.

Ông không phải không biết là thái độ này của mình có thể bị coi là vô trách nhiệm. Hơn nữa, ông đã ngần ngại một lúc sau khi đọc mấy dòng đó. Chính bức ảnh Daniel Léman, ngồi trên một chiếc

ghế tựa dưới ánh mặt trời chan hòa, đã khiến ông quyết định làm theo. Bức ảnh mới chụp, như những tờ báo để gần ông đã khẳng định. Trong bức hình, anh ta có vẻ thư giãn. Một mối tất nhiên, nhưng yên bình. Vụ sắp đặt này có ý nghĩa gì? Bọn bắt cóc muốn gì ở ông? Bắt ông ư? Thương lượng với ông ư? Ông đã cân nhắc đến những điều nguy hiểm nhưng rồi nhanh chóng gạt bỏ chúng bởi sự day dứt của lương tâm. Nếu có thể làm điều gì đó cho Daniel Léman, ông sẽ không ngần ngại. Còn nếu đó là một cái bẫy để nhử ông đến bằng lời hứa về một tin độc, ông sẽ chấp nhận số phận của mình. Điều này với ông là một vấn đề sống còn. Chứng minh rằng mình có giá trị nhiều

hơn và tốt hơn cả hình ảnh của chính mình.

Thiệt bị định vị toàn cầu GPS đưa ông đến địa điểm. Ông dừng xe, tắt máy và đợi vài phút tại bãi đỗ xe vắng vẻ. Thiên nhiên lạnh lẽo và khắc khổ khiến ông căng thẳng. Sợ hãi, tất nhiên, nhưng cũng có cả sự kích động đặc biệt đang sôi sục chảy trong mạch máu ông, cái cảm giác ông chỉ được ném trái trong những năm đầu sự nghiệp, khi lao vào nguy hiểm để có một thông tin giá trị.

Bọn bắt cóc chắc chắn là đang quan sát ông để đảm bảo không có ai đi theo ông. Sau khoảng mười lăm phút kiên nhẫn, một chiếc xe tải nhỏ xuất hiện trên

đường. Khi chiếc xe đi chậm lại đến ngang tầm xe ông, hai người đàn ông quan sát ông. Chiếc xe dừng lại cách đó vài mét và một người đàn ông bước xuống.

Một cơn rừng mình chạy khắp người Suma.

Người đó tiến lại gần, chìa tay ra cho ông.

- Cảm ơn vì ông đã đến, anh ta nói đơn giản.

Cậu ta hẳn không quá hai mươi tuổi. Và có vẻ đáng tin cậy.

- Tôi tên là Pierre.

- Éric Suma, nhá báo trả lời.

Pierre mỉm cười.

- Vâng, tôi biết rồi.

- Cậu là ai? Cậu có liên quan gì tới vụ này? Và cậu muốn gì ở tôi?

- Ông đừng lo. Tôi chỉ có ý tốt cho ông thôi.

- Tôi không lo. Chỉ tò mò và... ngạc nhiên thôi.

- Tôi là con trai của Daniel Léman. Và là thủ lĩnh của nhóm đã bắt cóc ông ấy. Ông lại đây nào, chúng ta đừng dừng ở đây nữa.

~*~

Pierre kể lại toàn bộ câu chuyện cho Éric trong một bầu không khí đầy hơi nước đọng lại trong chiếc xe tải nhẹ. Ông đã nghe kể về cuộc phiêu lưu điên rồ, với vẻ kinh hoàng. Từng câu, từng chi tiết được gợi mở đã buộc ông phải xem xét lại cách nhận thức của chính ông về sự việc. Ông vừa xúc động vì hành động yêu thương của một đứa con trai với cha mình vừa cảm thấy tự ái vì bị lợi dụng mà không biết.

- Tóm lại, các cậu đã điều khiển tôi, ông nói bằng một giọng không muốn để lộ ra chút cảm giác cay đắng trẻ con và không đúng chỗ mà ông đang cảm thấy dù không muốn thế.

- Ông có thể nhìn nhận sự việc theo cách đó. Nhưng ông cũng có thể nghĩ tôi đã chọn ông bởi vì tôi đánh giá ông là người duy nhất có khả năng truyền đi thông điệp này.

- Đánh giá ư? Éric nhắc lại, dù ông đã đoán ra những nguyên nhân của lựa chọn này.

- Đúng, vì thái độ của ông khi bố tôi bị nhắc đến như một tên sát nhân. Lúc đó tôi mười tuổi. Tôi là một cậu bé vừa mất đi anh trai còn bố thì bị dìm xuống bùn. Tôi đã nghe thấy ông bảo vệ bố tôi. Ông là người duy nhất. Ông đã phải trả giá đắt vì điều đó.

Éric được ve vuốt khi biết một

chàng trai trẻ dũng cảm như thế, có khả năng làm những điều to tát như thế vì tình phụ tử, muốn bày tỏ lòng biết ơn với ông đến vậy.

- Tôi cần phải thành thật với cậu. Nếu như, tại thời điểm ấy, tôi đứng về phía Daniel, thì đó cũng là vì những lý do... tình thế. Vì vậy tôi không nghĩ mình xứng đáng với lòng biết ơn của cậu.

Pierre cười.

- Yêu tố tình thế luôn có mặt trong các quyết định của chúng ta, nhưng không bao giờ nó buộc ta phải theo nó. Chính là những giá trị mới có quyền quyết định cuối cùng. Và tôi đánh giá cao các giá trị của ông. Ngoài ra, ông có mặt ở đây là

vì tôi nghĩ chúng ta có những giá trị chung và vì tôi có thể tin tưởng ở ông. Tôi phải đánh liều khi đề nghị cuộc gặp gỡ này. Ông có thể cung cấp thông tin cho cảnh sát và đến đây mới một ê kíp để ghi hình vụ bắt giữ những tên khủng bố nguy hiểm. Nhưng ông đã không làm thế. Đó là điều minh chứng rằng ông không phải là kẻ sẵn sàng làm mọi thứ để thỏa mãn lợi ích cá nhân. Cả ông, ông cũng bất chấp mọi nguy hiểm khi tới đây. Ông Suma, tôi nghĩ mình đã nhầm lẫn nhiều điều về con người của ông.

- Các anh không đưa tôi tới đây để kể chuyện cho tôi nghe và thử thách lòng can đảm của tôi đấy chứ?

Pierre để một tiếng cười khe khẽ
nữa bật ra.

- Quả thực là không. Ít ra là không
phải chỉ có thế, bởi nếu điều quan trọng
là ông biết được sự thật, thì tôi muốn cái
sự thật đó phải trọn vẹn.

- Có nghĩa là?

- Bố tôi đã không giết tên thủ lĩnh.

Éric Suma sững sờ, nhìn chăm chú
người đang đối thoại với mình.

- Thế ai đã giết hắn ta?

- Tôi không biết. Có vẻ như là
chính người của hắn ta.

- Nhưng vì lý do gì? Cậu có bằng

chứng về sự vô tội của bố cậu không?

- Bằng chứng ư? Không hẳn. Nhưng một đoạn băng cho thấy ông ấy không có ý định hành quyết hẳn. Ông cầm lấy, Pierre nói và đưa một chiếc DVD cho nhà báo. Trong đoạn phim này, ta sẽ thấy bố tôi làm cho hẳn tin ông định giết hẳn. Đoạn nói chuyện rất có sức thuyết phục. Tất nhiên, một số người có thể nói ông ấy đã giết hẳn sau khi quay cảnh này, nhưng tôi cho rằng những lời lẽ của tên thủ lĩnh sẽ khiến tất cả những người có lương tri phải nghi ngờ điều đó.

Éric cầm lấy chiếc DVD.

- Nhưng ai là người giữ cái này? Và tại sao lại không làm điều này từ

trước?

- Người ở cùng với ông ấy ngày hôm đó đã giữ nó cẩn thận. Đó là một bản sao từ đoạn phim được gửi cho người của tên thủ lĩnh để làm hấn mất uy tín trước tổ chức. Và đó là điều chắc chắn đã khiến hấn bị thủ tiêu. Người đó không muốn tiết lộ điều này trước khi tìm thấy bố tôi. Bởi vì bản thân nó không phải là một bằng chứng và có thể thôi thúc cách thành viên của tổ chức ấy nghĩ lại chuyện đi tìm bố tôi và hạ ông để ông không bao giờ nói ra được nữa.

- Và sự đồng lõa của bố cậu... tại sao ông ấy không nói?

- Ai sẽ tin bố tôi? Thêm nữa, ông

ấy có thể sẽ gây thêm những nguy hiểm lớn đối với các thành viên khác, những người làm nhiệm vụ bảo vệ chúng tôi, mẹ tôi và tôi. Không, giải pháp duy nhất là phải tìm ra bố tôi trước khi tiết lộ những điều chúng tôi đã biết. Đơn giản là chúng tôi không nghĩ mọi việc lại lâu đến thế...

Éric bị lung lay vì những tiết lộ cuối cùng này.

- Vậy là... bố cậu đã sống trong địa ngục đây... chẳng vì cái gì. Ông ấy đã bị vu khống quá bất công.

Một sự im lặng nặng trĩu chen vào giữa hai người. Mỗi người đều để cho những hình ảnh được gợi ra từ những lời

nói đó lên lời vào trong tâm trí mình.

- Bố cậu bây giờ thế nào rồi?

- Phải nói đó là một người được ban phép màu. Ông ấy cần được nghỉ ngơi và cần tình yêu của chúng ta để phục hồi.

- Tại sao ông ấy không gửi cuộn băng?

- Tôi đã nói với ông rồi: trước pháp luật, một đoạn video có thể không được coi là bằng chứng. Và tôi không chấp nhận việc ông ấy bị tra hỏi, bị phán xử, ông ấy không đủ mạnh mẽ. Dù thế nào cũng không phải là công lý trả lại danh dự cho ông ấy. Vì thế, tôi muốn

công luận có đủ mọi yếu tố trong tay để phán xét ông ấy. Và tôi biết họ sẽ hiểu ra giá trị thực sự của bố tôi.

- Cậu sẽ làm gì?

- Cảnh sát sẽ tới tìm chúng tôi, vây bắt chúng tôi. Thế nên chúng tôi sẽ đi xa. Tạo ra cho mình một cuộc đời mới.

Éric cân nhắc những lời đó, xúc động. Rồi một ý tưởng khiến ông mỉm cười.

- Tôi nghĩ mình có cách để chặn sự hăng say của bọn họ, ông nói, vẻ tinh nghịch.

Pierre nhìn ông với vẻ ngạc nhiên.

- Tôi sẽ đưa những hình ảnh này lên bản tin của tôi, kể lại những gì các cậu đã cho tôi biết về câu chuyện này. Tiếp đó, tôi sẽ đề nghị một vụ làm ăn với Bộ Nội vụ, thuyết phục họ tin vào phiên bản câu chuyện của tôi và không làm gì để tìm các cậu nữa.

- Tại sao họ phải chấp nhận chứ?

- Bởi vì tôi, tôi biết giá trị của họ, Éric cười. Họ muốn chạy theo chiều hướng của dư luận, nếu nó phục vụ cho lợi ích của họ. Và bởi vì tôi cũng có một cuộn băng có thể khiến cho họ rất khó chịu. Một cuộn băng cho thấy cái vẻ đạo đức nổi tiếng của họ sẽ dừng lại ở nơi tham vọng bắt đầu.

- Ông đang đùa với lửa đấy.

- Không đến nỗi thế. Dù thế nào, đây cũng là vụ cuối cùng của tôi. Tôi sẽ bỏ nghề. Vì tôi đã hy sinh cả cuộc đời cho nó, giờ tôi sẽ nghĩ đến bản thân.

Khi nói những lời này, ông đang nghĩ tới Clara và quyết định sẽ gọi cho cô ngay khi về.

~*~

Hai chiếc xe hơi dừng trước cổng.

Cửa mở ra và Betty xuất hiện.

Cô đứng sững lại một lúc. Đứng trong vườn, Daniel nhìn cô.

Rút rè, sững sờ, họ không dám

bước về phía nhau. Quá nhiều thứ cần phải xây dựng lại, quá nhiều lời cần phải nói.

Trong xe, Salomon, Nabil, Rémi, Vitto và Bartholo quan sát Daniel với vẻ xúc động và ý tứ. Họ chưa từng được chứng kiến khoảnh khắc nào xúc động đến thế. Vẫn chưa.

Trên tầng, sau một khung cửa sổ, Pierre ngắm nhìn cảnh tượng.

Rồi Betty từ từ tiến lên, bước đi ngần ngại.

Daniel muốn bước tới gặp cô, nhưng chân anh nhũn ra. Anh đành đợi cô tới, nhìn thấy trong mỗi bước đi những

đường nét của thân hình cô, các nét đã thay đổi, nổi bật hơn, những đường nét khuôn mặt cô, cho đến khi nhận ra nụ cười và ngọn lửa trong cái nhìn của cô.

Một nụ cười buồn, một cái nhìn bình yên.

Anh dang tay ra để đón cô, vụng về trong những cử chỉ của mình, không cần biết những ngày đang chờ đợi họ ra sao, nhưng hạnh phúc vì có thể ôm siết cô vào lòng.

Kết

Bố, mẹ, Pierre, từ nơi con đang ở đây, con đang nhìn mọi người và con yêu mọi người.

Cái chết chỉ là một từ nói về sự vắng mặt. Và nỗi đau do sự ra đi quá đột ngột của con gây ra cho mọi người đã có được ý nghĩa trong khoảng thời gian chia cắt chúng ta.

Nhưng hãy biết rằng thời gian đó không có cùng một ý nghĩa đối với mọi người và với con.

Với mọi người, đó là một thực tế

phũ phàng chia cách chúng ta. Một chuỗi giờ, ngày, năm.

Với con, nó chỉ còn là một khoảnh khắc thoáng qua, ngắn ngủi như một đêm có những giấc mộng tuyệt vời mà một ngày nào đó con sẽ kể với mọi người, khi mọi người đến với con.

Con không ở quá xa mọi người đâu. Con quan sát mọi người từ đây và cảm thấy được lớn lên bởi những tình cảm cao quý gắn kết mọi người lại với nhau kể từ bây giờ.

Chính những cảm xúc đó, sự thực đó giúp con có thể bay cao hơn nữa, chạm vào ánh sáng bầu trời mà ở trong đó, giá trị một con người xuất hiện trong

sự thực trong sạch nhất.

Chính ở đó con sẽ chờ mọi người, sẽ sung sướng khi thấy mọi người già đi và yêu thương mọi người.

Hãy tận dụng tất cả thời gian của mình. Thời gian cần thiết để hoàn thiện tâm hồn và kiếm cho nó làn gió có thể mang nó đến với con.

Hãy chỉ nghĩ đến con để yêu con hơn nữa và để vui sướng biết rằng con đang hạnh phúc chờ đợi mọi người.

Nhưng mọi người đừng vội vã nhé. Thời gian chẳng là gì đối với con.

Nó chỉ là một đêm.

Những giấc mơ tuyệt vời.

Và ngày mai, mọi người sẽ ở đây,
bên cạnh con.

Lời cảm ơn

Tôi cảm ơn những người đã được nhắc đến trong cuốn tiểu thuyết đầu tay của tôi vì vẫn luôn luôn ở bên cạnh tôi.

Tôi cũng gửi lời cảm ơn tới

Roland Cohen, em trai tôi, vì tinh thần chiến đấu của em.

Gia đình lớn của tôi ở đây và ở cả những nơi khác: Rosine Dasilva, Jacky, Michel và Léon Azoulay, Maud Benhamou, Claude Cohen, Armand Cohen, Estelle và Dove Cohen, gia đình Gottferstein, gia đình Polowin.

Gia đình mới của tôi, những bạn đọc đầu tiên vì những bức thư tâm huyết và vô cùng cảm động và thiện chí muốn chia sẻ với cuộc phiêu lưu của tôi:

Sonia Lamazière, Nadine Revert, Aurélie Capasso, Vincent Sherer, Christine Georges, Corine Bonnot, Nicky và Brice D., Mikal Lumbroso, Fanny Rozet, Sophie Bonvino và Sylvie, Marc Bouquette, Mégane Dreyfuss, Sophie Masurel, Emeline Montialoux, Aurélie Barbe, Vanessa De Jesus, Valérie Condette-Robin, Hélène Atger, Marc Fournier, Éric Masse, Michel Vanesse, Géraldine Busson và rất nhiều người khác mà tôi không thể kể ra vì đã không lưu giữ tên của họ và những người

chắc chắn sẽ giận tôi.

Biên tập viên bản thảo của tôi, Thierry Billard, vì đã biết cách thiết lập nên một mối quan hệ giá trị, hiệu quả và dễ chịu.

Mời các bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ eBook](#) để tải thêm nhiều eBook hơn nữa.